THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

LABİRENT

ALEV DENEYLERİ

JAMES DASHNER

Pegasus Yayınları: 848

Gençlik: 135

Labirent: Alev Deneyleri

James Dashner

Özgün Adı: The Scorch Trials

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzelti: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioalu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbuI

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2014

ISBN: 978-605-343-303-3

Yayıncı Sertifika No: 12177 Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim / İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

1. BÖLÜM

Teresa, her şey altüst olmadan onunla konuşmaya başladı.

Hey, uyuyor musun?

Thomas yatağında kıpırdandı, etrafındaki karanlık sanki hava katılaşmış da üzerinde baskı yapar gibiydi. Önce panikledi, gözlerini açarken kendini yeniden onu Kayran'da, Labirent'e getiren soğuk, metal Kutu'da bulacağım sandı. Ama pencerelerden hafif bir ışık süzülüyordu. Karanlık gölgeler, duvarlara çarpıyordu. Ranzalar. Dolaplar. Derin uykudaki çocukların düzenli nefes alıp verişleri ve horultuları.

Rahatladı. Artık güvendeydi, kurtarılmışlardı ve bu yatakhaneye getirilmişlerdi. Artık endişelenmeyecekti. Izdırap Verenler yoktu. Ölüm yoktu.

Tom?

Kafasının içinde bir ses. Bir kız sesi. Kulaklarıyla duyamıyordu, göremiyordu. Bunun nasıl olduğunu kimseye açıklayamasa da bir şekilde duyuyordu.

Derin bir nefes verip yastığında rahat bir pozisyon aldı, yıpranmış sinirleri bir anlık korkudan sonra yatıştı. Kelimeleri düşüncelerinde birleştirerek ona cevap verdi.

Teresa? Saat kaç?

Hiçbir fikrim yok, diye cevapladı Teresa. *Ama uyuyamıyorum. Herhalde bir ya da iki saat uyumuşumdur. Sen de uyanıksan bana eşlik edersin diye düşünmüştüm.*

Thomas gülmemeye çalıştı. Teresa onu göremese de bu yine de utanç verici olurdu. *Bana pek bir seçenek bırakmadın, değil mi? Biri kafanın içinde konuştuğunda uyumak pek kolay olmuyor.*

Aaah, uyumaya devam et o zaman.

Hayır, iyiyim. Üstünde, Minho’nun boğazına aşın miktarda balgam tıkanmış gibi nefes alarak uyuduğu, karanlıkta sadece şekilsiz bir gölge olarak gördüğü yatağın tahtasına baktı. *Ne düşünüyordun?*

Sence? Bir şekilde sözlerine sinizmi yansıtmıştı. *Gözümü kapadığımda Izdırap Verenler’i görüp duruyorum. İğrenç derilerini ve kubbeli gövdelerini, metal kollarını ve sivri uçlarını. Az kalsın ölecektik, Tom. Böyle bir şeyi aklımızdan nasıl çıkaracağız?*

Thomas ne düşündüğünü biliyordu: Olanları asla unutmayacaklardı. Labirentte yaşadıkları, onlan hayatlannm geri kalanında hep bir şekilde huzursuz edecekti. Hepsinin olmasa da çoğunun psikolojik sorunları olacaktı. Hatta belki kafayı yiyeceklerdi.

Thomas’ın akima kazınan bir görüntüyse kızgın demirle işlenen bir damga kadar acı veriyordu. Arkadaşı Chuck’ın göğsünden bıçaklanması, Thomas’ın kollarında ölmesi...

Thomas o sahneyi *hiç* unutmayacağını biliyordu. Fakat Teresa’ya,*Unutacağız. Sadece biraz zamana ihtiyacımız var,* dedi.

Saçmalıyorsun, dedi Teresa.

Biliyorum. Teresa ona böyle bir şey söylediğinde bile bunun hoşuna gitmesi ne kadar da tuhaftı. İmasının, her şeyin yoluna gireceği anlamına gelmesi... *Aptalsın,* dedi kendi kendine ve o anda Teresa’nın bunu duymamış olmasını umdu.

Gece bizi ayırmaları hiç hoşuma gitmedi, dedi Teresa.

Thomas bunun nedenini anlayabiliyordu. İçlerindeki tek kız oydu, geri kalan Kayranlılarsa onların güvenmediği bir grup erkekti. Seni *korumak istediler herhalde.*

Evet, sanırım. Teresa’nın sözleriyle beynine sızan hüzün bir şurup gibi onlara yapıştı. *Ama tüm yaşadıklarımızdan sonra yalnız kalmak çok kötü.*

Seni nereye götürdüler? Kızın sesi o kadar üzgün çıkmıştı ki Thomas neredeyse kalkıp onu arayacaktı ama bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

Dün gece yemek yediğimiz ortak salonun diğer tarafındayım. Birkaç tane ranzanın olduğu küçük bir oda. Çıkarken kapıyı kilitlediklerine

eminim.

Seni korumak istediklerini söylemiştim, dedi Thomas ve hemen ekledi,*korunmaya ihtiyacın olduğundan değil tabii. Buradaki* ç*ocukların yarısını alt edebileceğinden eminim.*

Sadece yarısı mı?

Tamam, dörtte üçü, ben de dâhil.

Uzun bir sessizlik oldu ama Thomas bir şekilde Teresa’nm varlığını sezebiliyordu. Onu *hissediyordu.* Üst yatakta yatan Minho’yu göremediği halde onun orada olduğunu bümesi gibi bir şeydi. Horlamayla da ilgisi yoktu. Biri yakmmızdayken bunu bilirdiniz.

Son haftalarda yaşadığı korkunç şeylere rağmen Thomas şaşırtıcı bir şekilde sakindi ve çok geçmeden bir kez daha uykuya teslim oldu. Dünyasına karanlık çöktü fakat Teresa oradaydı, birçok şekilde aslında yanındaydı. Neredeyse... ona dokunuyordu.

O sırada zaman kavramı kalmadı. Uykuyla karışık, Teresa’nın varlığının tadını çıkarıyordu ve o korkunç yerden kurtarıldıklarını, artık güvende olduklarını, Teresa’yla birbirlerini en baştan daha iyi tanıma fırsatları olacağını, hayatın güzel olduğunu düşündü.

Keyifli bir uyku. Puslu karanlık. Sıcaklık. Bedenindeki coşku. Sanki havada süzülüyordu.

Dünya yavaş yavaş yok oluyordu. Her şey uyuşuk ve tatlıydı. Karanlık ise bir şekilde rahatlatıcıydı. Rüya görmeye başladı.

Çok küçüktü. Dört ya da beş yaşındaydı. Yatakta yatmış, battaniyeyi ? çenesine kadar çekmişti.

Yanında, kollarını önünde birleştirmiş bir kadın oturuyordu. Uzun, kahverengi saçlıydı; yüzü artık yaşını göstermeye başlamıştı.

’Gözlerinde üzgün bir ifade vardı. Kadın bunu gülümsemesiyle saklamaya çalışsa bile, Thomas onun üzgün olduğunu biliyordu,

Thomas bir şey söylemek, soru sormak istiyordu ama yapamadı. Aslında orada değildi, yalnızca neresi olduğunu anlayamadığı bir yerden

olanları izliyordu. Kadın konuşmaya başladı, sesi aynı anda hem sevecen hem de öfkeliydi. Bu, Thomas'ı rahatsız etti.

"Seni neden seçtiklerini bilmiyorum ama şunu biliyorum ki sen bir şekilde özelsin. Bunu sakın unutma. Ve asla," sesi titredi ve gözyaşları akmaya başladı, "asla seni ne kadar sevdiğimi unutma."

Çocuk cevap verdi ama o Thomas *olmasına* rağmen aslında o değildi sanki. Hiçbir anlam veremiyordu. "Sen de televizyondaki insanlar gibi delirecek misin, anneciğim? Babam gibi?"

Kadın uzanıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. Kadın mı? Hayır, ondan bu şekilde bahsedemezdi. O, Thomas'ın annesiydi. Anneciği...

"Bunun için endişelenme, tatlım," dedi. "Sen o halimi görmeyeceksin."

Gülümsemesi kayboldu.

Rüyası hızlı bir şekilde karanlığa karıştı ve Thomas'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Kaybettiği hafızasının derinliklerinden bir anı mı görmüştü? Gerçekten annesini mi görmüştü? Babasının delirmesiyle ilgili bir şey vardı. Acısı o kadar büyük, o kadar derindi ki her şeyi unutmak istedi.

Bir süre sonra -ne kadar olduğunu bilmiyordu- Teresa yeniden konuştu.

Tom, ters giden bir şey var.

2. BÖLÜM

İşte böyle başladı. Thomas, Teresa'yı duydu ama sesi uzaktan, uzun bir tünelden geliyor gibiydi. Uykusu yoğun, yapış yapış, tehlikeli bir sıvı gibi onu ele geçirmişti sanki. Kendine geldi fakat dünyadan soyutlanmış, yorgunluk tarafından esir alındığını fark etti. Uyanamıyordu.

Thomas!

Teresa bu kez çığlık atmıştı. Beynini delercesine bir sesle. İçine yayılan korkuyu hissetti ama daha çok rüyada gibiydi. Sadece uyuyordu. Ve artık güvendeydiler, endişelenecek bir şey kalmamıştı. Evet, rüya olmalıydı. Teresa iyiydi, hepsi iyiydi. Yeniden rahatlayarak kendini uykusuna bıraktı.

Başka sesler de bilincine sızdı. Güm güm sesler. Birbirine çarpan metaller. Bir şey kınldı. Çocuklar bağırıyorlardı. Bağınşlan, daha çok uzaktan gelen boğuk yankılar gibiydi. Aniden çığlığa dönüştüler. Tüyler ürperten korkunç çığlıklar. Ama hâlâ uzaktan geliyordu. Sanki koyu kadifeden kalın bir kozamn içine sarılmıştı.

Sonunda bir şeyler uykusunun rahatlığım bozdu. Bu, doğru değildi. Teresa ona seslenmiş, bir şeylerin yolunda gitmediğini söylemişti! Onu tüketen derin uykuyla ve yatağa yapıştıran ağırlıkla mücadele etti.

Uyan! diye bağırdı kendine. *Uyan!*

O sırada içinde bir şey kayboldu. Bir an varken bir anda artık yoktu. Hayati organlarından biri alınmıştı sanki.

Teresa'ydı. Gitmişti.

Teresa! diye bağırdı zihninde. *Teresa! Orada mısın?*

Cevap gelmedi. Thomas artık onun rahatlatıcı varlığını hissedemiyordu. Uykunun üzerinde yarattığı baskıya karşı koymaya çabalarken bir kez daha seslendi, sonra bir kez daha.

Sonunda gerçeklik üzerine akın etti, karanlığı sildi. Dehşet içinde gözlerini açıp oturdu, ayaklan yere değene dek aşağı sarkıttı ve aceleyle ayağa kalktı. Etrafına bakındı.

Herkes çılgına dönmüştü.

Kayranlılar odanın içinde bağırarak koşturuyorlardı. Perişan haldeki hayvanlara işkence yapılıyormuş gibi korkunç, berbat sesler odayı dolduruyordu. Suratı bembeyaz olan Tava pencereyi gösteriyordu. Newt ve Minho kapıya koştular. Winston sanki insan yiyen zombi görmüş gibi ellerini korkuyla sivilceli suratına götürdü. Diğerleri de birbirlerine çarparak diğer pencerelere bakıyorlardı ama cama fazla yaklaşmıyorlardı. Thomas üzülerek Labirent'ten kurtulan yirmi çocuğun çoğunun ismini bilmediğini fark etti. O kargaşanın içinde bunu düşünmesi de tuhaftı.

Göz ucuyla bir şey görünce duvara doğru döndü. Gördüğü şey karşısında, gece Teresa'yla konuşurken hissettiği güven ve huzur yok oldu.

Şu an bulunduğu dünyada öyle duyguların gerçek olup olamayacağından bile şüphe etti.

Yatağının yaklaşık bir metre önündeki renkli perdelerle örtülü pencereden, parlak, kör edici ışık geliyordu. Cam kırılmıştı, kırık parçalar çapraz parmaklıkların önünde duruyordu. Parmaklıkların diğer tarafında ise bir adam demiri sıkıca tutuyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerini kocaman açmış, aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Güneşten yanmış suratında yara ve çizikler vardı. Hiç saçı yoktu, kafasında sadece yeşilimsi lekeler vardı. Sağ yanağı fena halde yarılmıştı; Thomas kanlı yaranın açtığı boşluktan adamın dişlerini görebiliyordu. Çenesinden salyalar akıyordu.

"Ben bir Deli'yim!" diye bağırdı korkunç adam. "Ben lanet bir Deli'yim!"

Ve ardından etrafa tükürükler saçarak bağırmaya başladı. "Öldürün beni! Öldürün beni! Öldürün beni!"

3. BÖLÜM

Thomas omzunda bir el hissedince bağırarak arkasını döndü ve Minho'nun camın önündeki adama baktığını gördü.

"Her yerdeler," dedi Minho. Sesindeki karamsarlık tam da Thomas'ın hissettiklerini yansıtıyordu. Bir önceki gece ummaya cüret ettikleri şeyler hiçliğe karışmıştı sanki. "Ve bizi kurtaranlardan da ses yok," diye ekledi.

Thomas son haftalarda korku ve dehşet içinde yaşamıştı ama bu artık çok fazlaydı. Güvende hissetmişti ve anında bu umudu da elinden alınmıştı. Kendini de şaşırtarak, yatağa girip avazı çıktığı kadar bağırma isteğini uzaklaştırdı. Annesini, babasını ve insanların delirmesiyle ilgili konunun verdiği bir türlü geçmeyen üzüntüyü bir kenara itti. Birinin kontrolü ele alması gerektiğini biliyordu; bundan da kurtulacaklarsa bir plana ihtiyaçları vardı.

"İçeri giren oldu mu?" diye sordu tuhaf bir şekilde sakin kalarak. "Her pencerede parmaklık var mı?"

Minho başıyla pencerelerin olduğu duvarı gösterip onayladı. "Evet. Dün gece karanlıktan ve şu saçma sapan renkli perdelerden fark edemedik. Ama parmaklıklar olduğuna memnunum."

Ilıomas, etraflarındaki Kayranlılara baktı. Bazıları bir pencereden diğerine koşuyor, dışarıyı daha iyi görmeye çalışıyordu; diğerleriyse küçük gruplar halinde toplanıyordu. Hepsi de olanlara inanamayarak ve dehşet içinde bakıyordu. “Newt nerede?”

“Buradayım.”

Thomas dönüp Newt’i görünce onu demin fark edemediğine şaşırdı. “Neler oluyor?”

“Sence bir fikrim var mı? Görünüşe bakılırsa bir grup deli bizi sabah kahvaltısı olarak yemek istiyor. Başka bir oda bulup toplantı yapmamız lazım. Tüm bu ses beni deli ediyor.”

Thomas dalgın bir ifadeyle başım onaylarcasına salladı; plan iyiydi ama bunu Newt ve Minho’nun halletmesini umuyordu. Teresa’yla yeniden iletişim kurmak istiyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair kızın, kendisini uyarmasının derin ve yorgun uykusunda gördüğü bir rüya olmasını umuyordu. Ve annesinin görüntüsü...

Newt ve Minho uzaklaşarak Kayranlılan bir araya toplamak için seslenip kollarım salladılar. Thomas gergin bir şekilde pencerenin önündeki lime lime olmuş deli adama baktı fakat bakışlarını hemen çekti. Onun kanlı yaralarım, yarılmış derisini, çıldırmış gibi bakan gözlerini ve çığlığım kendine hatırlattığı için pişman oldu.

Öldürün beni! Öldürün beni! Öldürün beni!

Thomas en uzaktaki duvara doğru geriledi ve yaslandı.

Teresa, diye seslendi zihninde. *Teresa, beni duyabiliyor musun?* Odaklanmak üzere gözlerini kapayıp bekledi. Görünmez elleriyle uzanıp ona dair bir iz yakalamak istiyordu. Hiçbir şey yoktu. Cevap almak bir yana, ne bir gölge geçti ne de bir şey hissetti.

Teresa, dedi bir kez daha ısrarla, dişlerini iyice sıkarak. *Neredesin? Ne oldu?*

Hiçbir şey olmadı. Kalbi neredeyse duracakmış gibi yavaşladı, boğazında büyük bir yumru oluştuğunu hissetti. Teresa’ya bir şey olmuştu.

Gözlerini açınca Kayranlılann, bir gece önce pizza yedikleri salona açılan yeşil kapının önünde toplandıklarını gördü. Minho kapıyı açmaya çalışıyordu ama hiç şansı yoktu; kilitliydi.

Diğer kapıysa duşlara ve soyunma odasına açılıyordu. Bir de parmaklıklı pencereler vardı. Neyse ki. Her birinin önünde bağınp çağıran deliler vardı.

Endişe, damarlarında asit dolaşıyormuşçasuıa canını yakıyordu fakat Tlıomas bir süreliğine Teresa'yla üetişim kurma çabasını bırakıp diğer çocukların yanma gitti. Bu kez Newt kapıyı açmaya çalışıyordu ama boşuna uğraşıyordu.

Kollarını iki yana düşürüp, "Kilitli," diye homurdandı sonunda.

"Hadi ya? Çok zekisin," dedi Minho. Önünde birleştirdiği kaslı, gergin kollannın damarları belli oluyordu. Thomas bir anlığına, damarlarında kan pompalandığını gördüğünü sandı. "Adını Isaac Newton'dan aldığına şaşmamalı; mükemmel bir düşünce kabiliyetin var."

Newt onunla uğraşacak halde değildi. Ya da belki Minho'nun sivri laflarını ciddiye almamayı öğrenmişti. "Kapı kolunu kıralım." Sanki birinin hemen bir balyoz vermesini beklercesine etrafına bakındı.

"Keşke şu sersem... Deliler sussa!" diye bağırdı Minho ve dönüp en yakın pencerenin önündeki korkunç görünümlü kadına baktı ters ters. Yüzündeki kanayan yara başının yan tarafına kadar uzanıyordu.

"Deliler mi?" diye tekrarladı Tava. Aşçı o dakikaya kadar o kadar sessizdi ki varlığı bile fark edilmiyordu. Thomas onun Labirent'ten kaçmak için Izdırap Verenlerle savaşacağı zamankinden daha çok korktuğunu fark etti. Belki bu daha kötüydü. Bir önceki gece yataklarına yattıklarında her şey yolunda ve güvenli gibi görünüyordu. Evet, belki de bunların bir anda ellerinden alınması daha kötüydü.

Minho çığlık çığlığa bağıran kadını gösterdi. "Kendilerine öyle diyorlar. Duymadın mı?"

"Kendilerine ne derslerse desinler, umurumda değil," dedi Nevrt. "Kapıyı kıracak bir şey bulun."

“Al,” dedi kısa boylu bir çocuk. Duvardan çıkardığı silindir şeklindeki yangın söndürücüyü taşıyordu; Thomas onu daha önce gördüğünü hatırlıyordu. Bir kez daha adını bile bilmediği için kendini suçlu hissetti.

Newt söndürücüyü aldı ve kapı kolunu kırmaya hazırlandı. Thomas olabildiğince yakında durdu; her ne kadar içinde kötü bir his olsa da kapının ardında ne olduğunu merak ediyordu.

Nevrt yangın söndürücüyü kaldırdı ve pirinç kaplı kola vurdu. Gürültülü bir çatırtıyla ancak üçüncü denemeden sonra metal kapı kolu parçalara ayrılıp yere düştü. Kapı salonun karanlığını gösterecek şekilde dışa doğru birkaç santim açıldı.

Newt sessizce durup sanki yer altından uçan iblisler çıkmasını bekliyormuş gibi boşluktan gözüken karanlığa baktı. Dalgın bir ifadeyle yangın söndürücüyü, onu bulan çocuğa uzattı. “Hadi gidelim,” dedi. Thomas, sesinin hafifçe titrediğim sandı.

“Bekleyin,” diye seslendi Tava. “Oraya gitmek istediğimize emin miyiz? Belki kapının kilitli olmasının bir nedeni vardır.”

Thomas ona katılıyordu; içinde kötü bir his vardı.

Minho, Newt’in yanma gitti; Tava’ya baktı ve sonra bakışlarını Thomas'a çevirdi. “Başka ne yapacağız? Burada oturup o kaçıkların içeri girmelerini mi bekleyeceğiz? Hadi ama.”

“Parmaklıkları taramazlar,” dedi Tava sertçe. “Bir saniye durup *düşünelim”*

“Düşünecek zaman kalmadı,” dedi Minho. Kapıyı tekmeleyip açtı ve içerideki karanlık daha da arttı. “Aynca kapıyı kırmadan *önce* bunu söylemen gerekirdi. Artık çok geç.”

“Haklı olmandan nefret ediyorum,” diye homurdandı Tava. Thomas gözlerini açık kapının ortaya çıkardığı karanlıktan alamıyordu. O tanıdık kaygıyı hissetti, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu aksi halde kurtarıcılar onlan kurtarmaya gelirdi. Fakat Newt ve Minho haklıydı; oraya çıkıp bazı cevaplar bulmaları gerekiyordu.

“Lanet olsun,” dedi Minho. “İlk ben giderim.”

Cevap beklemeden açık kapıdan çıktı ve karanlıkta hemen gözden kayboldu. Nevrt, Thomas’a endişeli bir bakış attı ve ardından Minho yu takip etti. Nedense Thomas bir sonraki gidenin kendisi olması gerektiğini düşündü ve Newt’in peşinden üerledi.

Adım adım yatakhaneden çıktı ve ellerini önüne doğru uzatarak karanlık salona girdi.

Yatakhaneden gelen ışık orayı aydınlatmaya yetmiyordu; sanki gözlerini kapamış, öyle yürüyordu. Ve oda kokuyordu. Hem de berbat kokuyordu.

Minho önlerinde bağırdı ve ardından seslendi: “Hey, dikkat edin. Tavandan sarkan... garip bir şey var.”

Thomas hafif bir gıcırdama sesi duydu. Sanki Minho tavandan sarkan uzun avizeye çarpmıştı ve avize ileri geri sallanıyordu. Sağ tarafta bir yerde olan Newt’in homurtusunu yerde sürüklenen metal sesleri takip etti.

“Masalar,” dedi Newt. “Masalara dikkat edin.”

Tava, TTıomas’m arkasından, “Işık düğmeleri neredeydi hatırlayan var mı?” diye sordu.

“Oraya gidiyorum,” diye cevap verdi Newt. “Buralarda bir yerde gördüğümü hatırlıyorum.”

Thomas hiçbir şey görmeden yürümeye devam etti. Gözleri çok az da olsa karanlığa alışmıştı. Az önce tamamen karanlık olan yerde şimdi gölgeleri görebiliyordu. Fakat garip bir şey vardı. Aklı hâlâ karışıktı ama eğer gözleri onu yanıltmıyorsa, bazı şeyler olması gereken yerde değildi. Sanki...

Minho iğrenç bir şeye basıp da irkilmişçesine homurdandı. Bir gıcırdama sesi daha geldi.

Thomas ona ne olduğunu soramadan kendisi de bir şeye çarptı. Sert. Tuhaf bir biçimi vardı. Örtülü gibi.

“Buldum!” diye bağırdı Newt.

Birkaç *klik* sesinden sonra oda floresan ışıklarıyla aydınlandı ve parlak ışık bir anda Thomas’ın gözünü aldı. Çarptığı şeyden uzaklaştı, gözlerini

ovuşturdu ve başka bir şeye daha çarpıp onun ileriye doğru gitmesine neden oldu.

“Aman Tannm!” diye bağırdı Minho.

Thomas gözlerini kıstı, artık net görebiliyordu ve kendini etrafındaki korkunç manzaraya bakmaya zorladı.

Geniş odanın tavanından en az bir düzine insan asılıydı. Hepsi de boyunlarından asılmıştı, ipler kabarıp moraran derilerine batmıştı. Hareketsiz bedenler hafifçe ileri geri sallanıyor, soluk pembe dilleri bembeyaz olmuş dudaklarından sarkıyordu. Hepsinin de gözleri açıktı ama ölü oldukları belliydi. Görünüşe göre saatlerdir o haldeydiler. Kıyafetleri ve bazılarının suratları tanıdıktı.

Thomas bir anda dizlerinin üzerine düştü.

Onlan tanıyordu.

Daha bir gün önce Kayranlıları kurtaran kişilerdi.

4. BÖLÜM

Thomas ayağa kalkarken ölü bedenlere bakmamaya çalıştı. Düğmelerin yanında durmuş, dehşetle odada asılı cesetlere bakan Newt’in yanına tökezleyerek gitti.

Minho da sessizce küfrederek yanlarına geldi. Yatakhaneden çıkan diğer Kayranlılar karşılaştıkları manzara karşısında bağırıyorlardı. Thomas birkaçınm kustuğunu, öğürdüğünü ve tükürdüğünü duydu. Kendisi de aniden gelen kusma dürtüsüne engel oldu. Ne olmuştu? Her şey nasıl olur da böyle hızla ellerinden alınabilirdi? Midesine bir ağn saplandı; umutsuzluğa kapılıyordu.

O sırada akima Teresa geldi.

Teresa! diye seslendi. Gözlerini kapattı, dişlerini sıktı ve tekrar tekrar zihninden, *Teresa!* diye bağırdı. *Neredesin?*

“Tommy,” dedi Newt ve uzanıp çocuğun omzunu sıktı. “Senin neyin var?”

Thomas gözlerini açınca kollarım karnına dolamış bir halde iki büklüm durduğunu fark etti. Onu yiyip bitiren endişesini bastırmaya alışarak yavaşça doğruldu. “Sence? Etrafımıza bir baksana.”

“Evet ama sanki acı çekiyor falan gibi görünüyordun.”

“İyiyim, sadece Teresa’ya ulaşmaya çalışıyordum. Ama yapamıyorum.” İyi değildi. Diğerlerine sürekli Teresa’yla telepati yoluyla iletişim kurabildiğini hatırlatmaktan nefret ediyordu. Ve tüm bu insanlar ölmüşse... Birdenbire ne yapacağına karar vererek, “Onu bulmamız lazım,” dedi. Cesetlere bakmamaya çalışarak onu götürdükleri odaya açılabilecek bir kapı aradı. Teresa ortak salonun karşısındaki odada olduğunu söylemişti.

İşte. Pirinç kulplu, san bir kapı.

“Doğru söylüyor,” dedi Minho diğerlerine. “Dağılın! Bulun onu!”

“Sanınm buldum.” Thomas harekete geçerken bu kadar çabuk kendine gelmiş olmasına şaşırdı. Masalara ve cesetlere çarpmamaya çalışarak kapıya doğru koştu. Teresa orada, kendileri gibi güvende olmalıydı. Kapı kapalıydı; bu da iyiye işaretti. Muhtemelen kilitliydi. Belki o da Thomas gibi derin bir uykuya dalmıştı bu yüzden cevap vermiyordu.

Kapıya ulaşmak üzereyken belki kırmak zorunda kalabileceklerini düşündü. “Biri yangın söndürücüsünü getirsin!” diye bağırdı omzunun üzerinden. Ortak salondaki koku o kadar kötüydü ki derin nefes alınca öğürdü.“Winston, çabuk getir,” dedi Minho arkasından.

Thomas kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Ardından kapının sağ tarafındaki duvarda yaklaşık on santimetrekare büyüklüğünde plastik bir tabela dikkatini çekti. Üzerinde birkaç kelime yazıyordu.

Teresa Agnes. A Grubu, Denek A1. Hain.

Garip bir şekilde Thomas’ın en çok ilgisini çeken şey, Teresa’nın soyadı oldu. Ya da en azından soyadı olduğunu sandığı isim. Agnes.

Nedenini bilmiyordu ama bu onu şaşırtmıştı. Teresa Agnes. Hafıza kaybı yüzünden aklı hâlâ bulanıktı ama o isimde birini hatırlayamıyordu. Kendisinin adı büyük mucit Thomas Edison’dan geliyordu. Fakat Teresa Agnes? Öyle birini hiç duymamıştı.

Bu isimler, Yaratıcılar -İSYAN ya da bunu her kim yaptıysa onlar- tarafından, gerçek ailelerinden uzaklaşmaları için verilmişti. Thomas ona ailesinin verdiği ismi öğreneceği günü sabırsızlıkla bekliyordu. Onların nerede olduğunu...

Değişim'in ardından hatırladığı yanm yamalak anılardan sonra onu seven bir ailesi olmadığım düşünmüştü. Ama annesiyle ilgili o rüyayı gördükten sonra buna inanmayı reddediyordu.

Minho, Thomas'ın karşısına geçip parmaklarım şıklattı. "Hey! Dünyadan Thomas'a. Hayal kurmak için iyi bir zaman değil. Bir sürü ceset var, içerisi Tava'nın koltuk altı gibi kokuyor. Kendine gel." Thomas ona döndü. "Üzgünüm. Teresa'mn soyadının Agnes olması garip geldi de."

"Bunun ne önemi var? Hain olması konusunda ne diyorsun?" dedi Minho şaşkınlıkla.

"Ayrıca A Grubu, Denek Aı ne demek oluyor?* diye sordu Newt, Thomas'a yangın söndürme tüpünü uzatırken. "Her neyse, bu kez kapı kolunu sen kır."

Thomas tüpü alırken, aptal bir tabelayı düşünerek zaman harcadığı için kendine kızdı. Teresa içerideydi ve yardıma ihtiyacı vardı. *Hain* kelimesini kafasına takmamaya çalışarak yangın söndürücüyü kapı koluna çarptı. Metalin metale çarpıp çınlamasıyla kolu titredi. Kolun biraz gevşediğini hissetti, iki kez daha vurduktan sonra kapı kolu düştü ve kapı birkaç santim aralandı.

Thomas yangın söndürücüyü bir kenara atıp kapıyı itti. Korkuyla karışık merak duyuyordu. Aydınlık odaya ilk giren o oldu.

Çocukların kaldığı yatakhaneden daha küçüktü; dört ranza, iki şifonyer ve banyoya açıldığını düşündüğü bir kapı vardı. Yatakların üçü düzenliydi, diğerüiinse battaniyeleri bir kenara atılmıştı, yastık kenardan düşmek üzereydi ve çarşaf kınşmıştı. Ama Teresa'dan iz yoktu.

Panik içinde, "Teresa!" diye seslendi.

Kapalı kapının ardından sifon sesi gelince Thomas bir an için rahatladı. Bu duygu o kadar güçlüydü ki neredeyse oturması gerekecekti. Teresa

buradaydı, güvendeydi. Kendini toparlayıp banyoya doğru yürümeye başladı fakat Newt uzanıp onu kolundan yakaladı.

“Erkeklerle yaşamaya alıştın,” dedi Newt. “Pat diye kızlar tuvaletine girmenin kibar bir davranış olduğunu sanmıyorum. Çıkmasını bekle.”

“Sonra da herkesi toplayıp bir toplantı yapmamız lazım,” diye ekledi Minho. “Burası kokmuyor ve camdan bize bağıran Deliler yok.”

Thomas o ana kadar odada ne kadar az pencere olduğunu fark etmemişti. Oysa kendi odalarındaki kaostan sonra bu, ilk fark etmesi gereken şey olmalıydı. Deliler. Neredeyse unutmuştu.

“Keşke biraz çabuk olsa,” diye mırıldandı.

“Ben herkesi buraya çağıracağım,” dedi Minho ve dönüp ortak salona gitti.

Thomas banyonun kapısına bakıyordu. Newt, Tava ve birkaç Kayranh odaya grip yataklara oturdular, hepsi de dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğümişti ve dalgın bir şekilde ellerini ovuştururlarken gerginlikleri ve endişeleri beden dillerinden anlaşılıyordu.

Teresa*?* dedi Thomas zihninde. Beni duyabiliyor musun? Dışarıda seni bekliyoruz.

Cevap gelmedi. Thomas hâlâ Teresa’nın varlığını hissedemiyordu.

Bir *klik* sesi duyuldu. Kapı kolu döndü ve Thomas’a doğru açıldı. Thomas, Teresa’ya sarılmak için öne atıldı. Diğer çocukların görmesi umurunda değildi. Fakat banyodan çıkan kişi Teresa değildi. Thomas aniden durdu, az kalsın düşecekti.

Banyodan bir erkek çıkmıştı.

Üzerinde, bir önceki gece onlara verilen kıyafetlerin aynısı vardı; gömlek ve yumuşak kumaştan açık mavi pijama altı. Esmerdi ve koyu renk saçlan oldukça kısa kesilmişti. Gözlerindeki masum şaşkınlık olmasa Thomas onu konuşturmak için yakasından yakalayıp sarsardı. “Kimsin sen?” diye sordu, sesinin sert çıkmasına aldırış etmeden. “Kim miyim?” diye karşılık verdi çocuk alay eder gibi bir ifadeyle. “Asıl *sen* kimsin?”

Newt ayağa kalkıp yeni çocuğun yanma gitti. “Dalga geçme. Sayıca senden fazlayız. Bize kim olduğunu söyle.”

Çocuk, ona karşı koyar gibi kollarını önünde birleştirdi. “Pekâlâ. Adım Aris. Başka ne bilmek istiyorsunuz?”

Thomas çocuğu yumruklamak istedi. Teresa *kayıpken* o geçmiş, karşısında kibirli bir ifadeyle konuşuyordu. “Buraya nasıl geldin? Dün gece burada uyuyan kız nerede?”

“Kız mı? Hangi kız? Dün gece beni buraya getirdiklerinden beri burada sadece ben varım.”

Thomas ortak salona açılan kapıyı işaret etti. “Kapıdaki tabelada buranın onun odası olduğu yazıyor. Teresa... Agnes. *Aris* değü.” Aris, Thomas’ın ses tonundan şaka yapmadığını fark etti. Onu sakinleştirmek ister gibi elini kaldırdı. “Bak dostum, neden bahsettiğini bilmiyorum. Beni dün gece buraya getirdiler ve *o* yatakta uyudum,” çarşafi kırışmış ve battaniyeleri dağılmış yatağı gösterdi “ve yaklaşık beş dakika önce uyanıp tuvalete gittim. Teresa Agnes ismini hiç duymadım. Üzgünüm.”

Thomas’ın sifon sesini duyunca hissettiği o rahatlama geçmişti. Ne sorması gerektiğini büemeyerek Newt’le bakıştılar.

Newt hafifçe omuz silkti ve Aris e döndü. “Dün gece seni buraya *kim*getirdi?”

Aris kollarını iki yana açtı ve sonra yanlarına düşürdü. “Bilmiyorum bile, dostum. Silahlı binleri bizi kurtardı ve artık her şeyin yolunda olduğunu söylediler.”

“Nereden kurtardılar?” diye sordu Thomas. Durum gitgide tuhaflaşıyordu.

Aris yere baktı, omuzlan düştü. Sanki korkunç bir şey hatırlamış gibiydi. İç geçirdi ve sonunda yeniden Thomas’a baktı.

“Labirent’ten, dostum. Labirent ten.”

5. BÖLÜM

Thomas'ın siniri geçti. Çocuğun yalan söylemediği her halinden belliydi. Aris'in yaşadığı korkuyu çok iyi biliyordu. Kendisi de aym şeyi hissetmişti ve diğerlerinin yüzünde aym korkuyu görmüştü. Neler hatırladığını da biliyordu; ancak o korkunç anılar, yüzünün o hale gelmesine sebep olabilirdi. Ve Aris'in, Teresa'ya ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını da biliyordu.

"Belki de oturmalısın," dedi Thomas. "Konuşmamız gereken bir sürü şey var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Aris. "Kimsiniz siz? Ve nereden geldiniz?"

Thomas yavaşça güldü. "Labirent. Izdırap Verenler. İSYAN. Adını sen koy." O kadar çok şey olmuştu ki nereden başlayacağını bilmiyordu. Üstüne bir de Teresa için duyduğu endişe başını döndürüyordu ve odadan çıkıp onu aramamak için kendini zor tutuyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi Aris kısık sesle. Rengi atmıştı. "Hayır, yalan söylemiyoruz," diye karşılık verdi Newt. "Tommy haklı. Konuşmamız lazım. Benzer yerlerden gelmişiz gibi gözüküyor." "Bu çocuk da kim?"

Thomas arkasını dönünce Minho'nun, arkasında birkaç Kayranlıyla birlikte kapının önünde durduğunu gördü. Salondaki kokudan yüzlerim buruşturmuşlardı ve gözlerinde hâlâ cesetleri görmenin verdiği dehşet ifadesi vardı.

"Minho, Aris'le tanış," dedi Thomas ayağa kalkıp çocuğu gösterirken. "Aris, bu Minho."

Minho nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bir şeyler geveledi. "Bakın," dedi Newt. "Üstteki yatakları da indirip odanın etrafına yerleştirelim ve oturup neler olduğunu anlamaya çalışalım."

Thomas başım iki yana salladı. "Hayır. Önce Teresa'yı bulmamız lazım. Başka bir odada olmalı."

"Başka oda yok," dedi Minho.

"Nasıl yani?"

“Her yeri kontrol ettim. Ortak alan, bu oda, bizim kaldığımız yatakhane ve dün gece girdiğimiz, dışarı açılan kapılar var; zincirli ve *içeriden* kilitlenmişler. Çok saçma. Başka bir kapı ya da çıkış yok” Thomas kafası karışmış bir halde başını salladı. Sanki kafası durmuştu. “Ama... peki ya dün gece? Yemekler nereden geldi? Kimse başka bir oda veya mutfak görmedi mi?” Cevap alma umuduyla etrafına bakındı ama kimseden ses çıkmadı.

“Belki gizli bir kapı vardır,” dedi Newt sonunda. “Bak, her şeyi şuayla yapacağız. Öncelikle...”

“Hayır!” diye bağırdı Thomas. “Arisle konuşmak için önümüzde koca bir gün var. Kapıdaki tabelaya göre Teresa’nın burada olması gerekiyor. Onu bulmalıyız!”

Cevap vermelerini beklemeden birkaç çocuğun arasından geçip ortak alana çıktı. Salondaki iğrenç kokuyu alınca sanki başından aşağı lağım suyu dökülmüş gibi hissetti. Şişmiş ve morarmış cesetler, avcılar tarafından kurumaya bırakılmış hayvan leşlerini andırıyordu. Cansız gözleri Thomas’ı izliyordu.

Midesinde o tanıdık tiksinme duygusunu hissedince öğürdü ve kusmak istedi. Gözlerini kapayıp bulantının geçmesini bekledi. Sonunda toparlandığında tüm iradesini kullanıp ölü insanlara bakmamaya çalışarak Teresa’dan bir iz aramaya koyuldu.

Fakat o sırada aklına korkunç bir düşünce geldi. Ya o...

Odada koşturup tek tek cesetlerin yüzlerine baktı. Teresa aralarında yoktu. Bir anlık paniğinin yerini rahatlama duygusu aldı ve yeniden odaya bakınmaya başladı.

Ortak salonun duvarları oldukça soluk renkteydi; beyaza boyanmıştı ve odada hiç dekorasyon öğesi yoktu. Ve nedense hiç pencere de yoktu. Sol elini duvardan ayırmadan hızlıca odanın etrafında tur atmaya başladı. Kaldıkları yatakhanenin kapısının önünden geçti ve bir önceki gece içeri girdikleri büyük girişe geldi. Deli adamın arkasında parlayan güneşi düşününce dün geceki sağanak yağmura inanamıyordu.

Girişte -ya da çıkışta- yüzeyleri parlayan iki büyük, çelik kapı vardı. Minho'nun söylediği gibi halkaları üç santim kalınlığında olan devasa zincir, kapı kollarına sıkıca bağlanmıştı ve iki büyük kilitle kilitlenmişti. Thomas sağlamlığına bakmak için uzanıp zincirlere asıldı. Elinin altındaki soğuk metal kıpırdamadı bile.

Dışarıdan sesler duyacağını, Deliler'in yatakhanenin penceresinden yaptıkları gibi içeri girmeye çalışacağını düşünmüştü. Ama odaya sessizlik hâkimdi. Yalnızca Deliler'in uzaktan gelen bağırışları ve Kayranlılann fisıMan duyuluyordu.

Thomas hayal kırıklığıyla, elini duvardan çekmeden yeniden Teresa'nm*olması gereken* odanın önüne geldi. Duvarlarda, onları çıkışa yönlendirebilecek bir çatlak, hiçbir şey yoktu. Geniş oda kare bile değildi; büyük, oval şekildeydi, köşeleri yoktu.

Kafası karmakarışık olmuştu. Bir önceki geceyi düşündü; açlıktan ölmek üzerelerdi ve hep beraber orada oturup pizza yemişlerdi.

Mutlaka başka odalar ya da bir mutfak görmüş olmalılardı ama üzerinde düşündükçe görüntüler daha da bulanıklaşıyordu. O an aklına bir şey geldi; daha önce de beyinleriyle oynanmıştı. Yine mi aynı şey olmuştu? Hafızaları mı silinmişti?

Ve Teresa'ya ne olmuştu?

Umutsuzluğa kapılıp yerde sürünmeyi düşündü, belki yerde bir gizli kapak ya da neler olduğuna dair bir ipucu bulabilirdi. Ama bir dakika daha bu çürümeye bırakılmış cesetlerle aynı odada kalmaya dayanamayacaktı. Geriye tek kalan yeni çocuktu. İç geçirdi ve onu buldukları odaya girdi. Aris onlara yardımı dokunacak bir şeyler biliyor olmalıydı.

Newt'in söylediği gibi yukarıdaki yataklar indirilmiş, duvarların I kenarına dizilmişti ve on dokuz Kayranlı ile Aris daire oluşturmuş [1] oturuyorlardı.

Minho, TTıomas'ı görünce yanındaki boş yeri gösterdi. "Söylemiştim sana, dostum. Hadi otur da konuşalım. Yalnız önce şu kapıyı kapat, Gally'nin ayaklarından bile kötü kokuyor."

Thomas cevap vermeden kapıyı kapadı ve gidip Minho'nun yanma oturdu. Başım ellerinin arasına alıp saklanmak istiyordu ama yapmadı. Teresa'nın tehlikede olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu. Tuhaf bir şeyler dönüyordu fakat bunun milyonlarca açıklaması olabilirdi ve bu açıklamaların çoğunda Teresa'nın iyi olduğunu varsayıyordu.

Newt, Thomas'ın sağındaki yatağın o kadar ucunda oturuyordu ki poposunun yarısı dışarıdaydı. "Pekâlâ, şu hikâye anlatma olayına bir an önce başlayalım ki sonra asıl sorunumuza odaklanabilelim: Yiyecek bir şeyler bulmak."

Tam o sırada Thomas acıktığım hissetti ve kamı guruldadı. Yemek sorununu o ana kadar fark etmemişti bile. Su sıkıntılan olmazdı -banyolar vardı- ama yiyecek hiçbir şey yoktu.

"Tamam," dedi Minho. "Konuş, Aris. Bize her şeyi anlat."

Yeni çocuk, Thomas'ın hemen karşısında oturuyordu ve onun yanındaki Kayranlılar ondan olabildiğince uzaklaşıp yatağın ucuna oturmuşlardı. Aris başım iki yana salladı. "Olmaz. Önce siz başlayın." "Öyle mi?" diye karşılık verdi Minho. "Hepimiz sırayla seni dövsek nasıl olur? Sonra tekrar konuşmanı isteriz."

"Minho," dedi Newt sertçe. "Böyle davranmana..."

Minho, Aris'i gösterdi. "Lütfen, belki bu çocuk Yaratıcılardan biri, nereden biliyorsun? Ya da İSYAN tarafından bizi gözetlemesi için gönderilmiş olabilir. Dışarıdaki insanları o öldürmüş olabilir; burada tanımadığımız tek kişi o ve kapılar ve pencereler kilitli! Yirmiye karşı tek kişi olmasına rağmen böyle kibirli davranmasından sıkıldım! Önce o konuşmalı."

Thomas içinden homurdandı. Tek bildiği, eğer Minho, Aris'i korkutursa çocuğun onlara bir şey anlatmayacağıydı.

Newt iç geçirdi ve Aris'e baktı. "Minho haklı. Labirent'ten geldim derken neyi kastediyordun? Çünkü biz de oradan geldik ve seni daha önce hiç görmedik."

Aris gözlerini ovuşturup Newt'e baktı. "Pekâlâ, dinleyin. Kocaman taş duvarları olan devasa büyüklükte bir labirente gönderildim ama ondan önce

hafızam silinmişti. Hayatımla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Sadece adımı biliyordum. Orada bir grup kızla yaşadım. Yaklaşık elli kız vardı ve tek erkek bendim. Birkaç gün önce kaçtık ve bizi kurtaran insanlar bizi birkaç gün bir spor salonunda tuttular, sonra da dün gece beni buraya getirdiler ama hiçbir açıklama yapmadılar. Siz de mi bir labirentteydiniz?”

Kayranlılann şaşkınlıkla konuşmaya başlamaları yüzünden Thomas, Aris’in son sözlerini doğru düzgün duyamadı. Kafası karışmıştı. Aris yaşadıklarını o kadar basit bir şekilde anlatmıştı ki sanki deniz kıyısına gezi yaptığından bahsediyordu. Çok ilginçti. Hatta inanılmazdı. Neyse ki biri Thomas’m düşüncelerini dile döktü.

“Bir dakika,” dedi Newt. “Büyük bir labirentte, duvarların her gece kapandığı bir çiftlikte mi yaşadın? Sen ve elli kız? Izdırap Veren adında yaratıklar var mıydı? En son sen mi geldin? Ve her şey sen geldikten sonra mı çığırından çıktı? Geldiğinde komada miydin? Elinde, senin sonuncu olduğuna dair bir not var mıydı?”

“Hey, hey, hey,” dedi Aris, Newt daha konuşmasını bitirmeden. “Tüm bunları nereden biliyorsun? Nasıl...”

“Aynı deney,” dedi Minho, bu kez agresif değildi. “Ya da aynı... artık her neyse. Onlarda herkes kızmış, bir erkek varmış, bizdeyse tam tersi. İSYAN iki labirent inşa edip iki farklı deney yürütmüş olmalı!”

Thomas bu gerçeği çoktan kabul etmişti. Sonunda kendinde konuşacak gücü buldu. Aris’e baktı. “Sana tetikleyici mi diyorlardı?”

Herkes kadar şaşırmış olan Aris başıyla onayladı.

“Ve sen...” diye başladı Thomas fakat tereddüt etti. Bundan her bahsedişinde sanki deli olduğunu itiraf ediyormuş gibi hissediyordu. “Sen o kızlardan biriyle zihninden konuşabiliyor muydun? Telepati gibi?”

Aris’in gözleri büyüdü. Sanki karanlık bir sırrı paylaşıyormuşçasına dikkatle Thomas’a baktı.

Beni duyabiliyor musun?

Thomas cümleyi o kadar net duymuştu ki başta Aris’in sesli konuştuğunu sandı. Ama hayır, dudakları oynamamıştı.

Beni duyabiliyor musun? diye tekrarladı çocıık.

Thomas tereddütle yutkundu. *Evet.*

Onu öldürdüler, dedi Aris. *En yakın arkadaşımı öldürdüler.*

6. BÖLÜM

“Neler oluyor?” diye sordu Newt, Thomas’la Aris’e bakıp. “Neden birbirinize âşık olmuş gibi bakıyorsunuz?”

“O da yapabiliyor,” diye cevap verdi Thomas gözlerini yeni çocuktan ayırmadan. Aris’in son cümlesi onu dehşete düşürmüştü; eğer telepati yapabildiği kızı öldürmüşlerse...

“Ne yapabiliyor?” diye sordu Tava.

“Sence?” diye sordu Minho. “O da Thomas gibi bir ucube. Zihinlerinden konuşabiliyorlar.”

Newt, Thomas’a dik dik bakıyordu. “Öyle mi?”

Thomas başını salladı ve tam Arisle yine telepati yoluyla konuşacaktı ki son anda kendini durdurdu. *“Kim* öldürdü onu? Ne oldu?” “Kim kimi öldürdü?” diye sordu Minho. “Bizim yammızdayken şu vudu saçmalığını yapmayın.”

Gözleri dolmaya başlayan Thomas sonunda bakışlarını Aris’ten Minho’ya çevirdi. “Onun da benim gibi, bu şekilde iletişim kurabüdiği bir arkadaşı varmış. Ama onu öldürdüklerini söyledi. Ben de *onların* kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Aris başını eğdi; Thomas'ın oturduğu yerden gözleri kapalı gibi görünüyordu. “Kim olduklarım tam olarak bilmiyorum. Çok karışık iyiler ile kötüleri ayırt edemiyordum. Ama bir şekilde Beth adındaki kızı, arkadaşımı... bıçaklamaya zorladılar. Adı Rachel’dı. Öldü, dostum. Öldü.” Başını ellerinin arasına aldı.

Thomas sarsıcı bir şaşkınlık yaşadı. Görünüşe bakılırsa Aris de aynı şekilde başka bir Labirent’ten gelmişti; yalnızca erkekler yerine kızlar vardı. Aris, onlarmkinde Teresa’ydı ve Beth de Chuck’ı öldüren Gally oluyordu. Bıçakla. Bu durumda Gally’nin aslında Thomas’ı mı öldürmesi gerekiyordu?

Peki, Aris neden şimdi oradaydı? Teresa neredeydi? Kafasında bir şeyleri toparladığını sanırken her şey yeniden altüst olmuştu.

“Neden burada bizimlesin?" diye sordu Newt. “Bahsettiğin kızlar nerede? Seninle birlikte kaç kişi kurtuldu? Buraya hepinizi mi getirdiler yoksa sadece seni mi?”

Thomas, Aris’e acımaktan kendini alamadı. Böyle bir şey yaşadıktan sonra soru yağmuruna tutulmak... Roller değişseydi ve Thomas, Teresa’nın öldürüldüğünü görseydi... Chuck’ın ölümünü izlemek bile yeterince kötüydü.

Yeterince kötü mü? diye düşündü. *Yoksa Chuck’m öldüğünü görmek daha mı kötüydü?* Bağırmak istedi. Her şey berbattı.

Aris başım kaldırıp yanaklarındaki yaşlan sildi. Bunu yaparken hiç utanmamıştı ve Thomas birden ondan hoşlandığına karar verdi.

“Bakın,” dedi çocuk. “Benim kafam da sizinki gibi karışık. Yaklaşık otuz kişi kurtulduk, bizi bir spor salonuna götürdüler, yemek verdiler, banyo yaptık. Sonra da dün gece benim erkek olduğum için onlardan ayn kalmam gerektiğini söyleyerek buraya getirdiler. Bu kadar. Sonra da siz saplar ortaya çıktınız.”

“Saplar mı diye tekrarladı Minho.

Aris başını iki yana salladı. “Boş ver. Ne anlama geldiğini bilmiyorum bile. Geldiğimde kullandıkları bir kelimeydi.”

Minho hafifçe gülümseyerek Thomas’a baktı. Görünüşe bakılırsa iki grup da kendilerine özgü kelimeler kullanıyordu.

“Hey,” diye seslendi Thomas’m adını bümediği bir Kayranlı. Aris’in arkasındaki duvara yaslanmış, onu işaret ediyordu. “Boynunun kenarında ne var? Siyah bir şey, yakanın hemen altında.”

Aris bakmaya çalıştı ama çocuğun bahsettiği bölgeyi göremiyordu. “Ne?”

Thomas, Aris dönünce boyun hizasında siyah lekeye benzer bir şey gördü. Köprücük kemiğinden sırtına doğru uzanan kaim bir çizgiydi. Ama aralıklıydı; yazı olabilirdi.

“Bakayım,” dedi Newt. Ayağa kalkıp çocuğun yanına gitti, topallaması -neden topalladığım Thomas’a hiç anlatmamıştı- normale göre daha belirgindi. Daha iyi görebilmek için uzanıp Aris’in gömleğini indirdi.

Gördüğü şeye inanamıyormuş gibi gözlerini kısarak, “Bu bir dövme,” dedi.

“Ne yazıyor?” diye sordu Minho ama çoktan ayağa kalkmış, yakından bakmak için yaklaşmıştı.

Newt cevap vermeyince Thomas dayanamayıp kalktı ve dövmeyi görebilmek için Minho’nun arkasından eğildi. Kalın harflerle yazılmış kelimeleri görünce kalbi tekledi.

İSYAN'a Aittir. B Grubu, Denek B1. İşbirlikçi.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Minho.

“Ne yazıyor?” diye sordu Aris, gömleğinin yakasını indirip boynuna ve omuzlarına dokunurken. ‘Temin ederim dün gece yoktu.”

Newt yazılan okudu. ‘“İSYAN’a Aittir mi? Onlardan kurtulduğumuzu sanıyordum. Sizin de öyle. Her neyse.” Sinirli bir şekilde etrafında döndü ve yeniden yatağa oturdu.

“Ve sana neden *İşbirlikçi* diyorlar?” dedi Minho, hâlâ dövmeye bakıyordu.

Aris başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Yemin ederim. Ve bunun daha önce olmadığına eminim. Dün gece duş aldım, aynaya baktım. Kesin görürdüm. Ya da Labirent’te biri mutlaka fark ederdi.” “Gecenin bir yansı sana dövme yaptıklannı mı söylüyorsun?” dedi Minho. “Hem de sen farkında olmadan? Hadi ama, dostum.” “Yemin ederim!” diye ısrar etti Aris. Ardından kalkıp banyoya gitti, muhtemelen kelimeleri kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Minho yerine oturmaya giderken, “Söylediği hiçbir şeye inanmıyorum,” diye fısıldadı, Thomas’a. Oturmak için eğildiğinde gömleği kaydı ve *kendi*boynundaki siyah, kalın çizgi göründü.

“Hey!” diye bağırdı Thomas. O kadar afallamıştı ki bir an kıpırdayamadı.

Thomas'ın alnından üçüncü bir kulak çıkmış gibi bakan Minho, "Ne?" diye sordu.

"Boynun," dedi Thomas. "Senin boynunda da var!"

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Minho gömleğini çekiştirip dövmeyi görmeye çalışırken.

Thomas, Minho'nun yanma gidip çocuğun ellerini itti ve gömleğinin yaka kısmını çekti. "Tannm... İşte! Aynı şey fakat..." Thomas sessizce yazanlan okudu.

İSYAN'a Aittir. A Grubu, Denek A7. Lider.

"Ne yazıyor Thomas diye bağırdı Minho.

Kayranlılar Thomas'ın arkasında toplanmış, dövmeye bakmaya çalışıyorlardı. Thomas onlara hızlıca ne yazdığını söyledi, kelimeleri okurken kekelemediğine kendisi bile şaşırdı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Minho ayağa kalkıp. Çocukların arasından geçip banyoya gitti.

Ve sonra karmaşa başladı. Thomas başkalarının gömleklerini aşağı çekerken birinin de kendi gömleğini çektiğini hissetti. Herkes konuşuyordu.

"Hepsinde A Grubu yazıyor."

"Ve ondaki gibi 'İSYAN'a Aittir."

"Sen Denek A-i3'sün."

"Denek A-19."

"A-3-"

"A-ıo."

Kayranlıların birbirlerinin dövmelerini okumasını izleyen Thomas sersemlemiş bir halde yavaşça etrafında döndü. Birçoğunda Aris ve Minho'da olduğu gibi fazladan bir satır yoktu, yalnızca İSYAN'a ait oldukları yazıyordu. Newt tek tek çocukların dövmelerine bakıp isim ve sayılan ezberlemeye çalışıyordu. Birden Thomas'la karşı karşıya geldiler.

"Benimkinde ne yazıyor?" diye sordu Newt.

Thomas gömleğinin yakasını çekip kelimeleri okuyabilmek için eğildi. “Sen Denek A-5'sin ve sana *Yapışkan* diyorlar.”

Newt şaşkınlıkla Thomas’a baktı. *“Yapışkan mı?'*

Thomas gömleği bırakıp geri çekildi. “Evet. Muhtemelen sen bir yapışkan gibi hepimizi bir arada tuttuğun içindir. Bilmiyorum. Benimkini okusana.”

“Okudum bile.”

Thomas, Newt’in yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti. Tereddüt ya da dehşetti. Dövmesinde yazanlan söylemek istemiyor gibi duruyordu. “Ee?”

“Sen Denek A-2’sin,” dedi Newt ve bakışlarını kaçırdı.

“Ve.” diye üsteledi Thomas.

Newt tereddüt etti ve ardından ona bakmadan cevap verdi. “Sana verilmiş bir isim yok. Sadece... ‘B Grubu tarafından öldürülecek’ yazıyor.”

7. BÖLÜM

Thomas, Newt’in söylediklerini düşünecek vakit bulamadı. Bir anda odada çalmaya başlayan alarm karşısında şaşırdı mı yoksa kafası mı kanşb karar vermeye çalışıyordu. İçgüdüsel olarak ellerini kulaklarına götürdü ve etrafına bakındı.

Çocukların suratındaki şaşkınlık dolu ifadeyi görünce ne olduğunu anladı. Labirent’te Teresa Kutu’dan gelmeden önce de aym alarm çalmıştı. Thomas bu sesi sadece bir kere duymuştu; küçük odada daha şiddetliydi ve sürekli olarak yankı yapıyordu ama o gün duyduğu alarmla aynı olduğunu biliyordu. Kayran’da yeni biri geldiğinde de o alarm çalardı.

Ve durmak bilmiyordu; Thomas’m başı ağrımaya başlamıştı bile.

Kayranlılar sesin kaynağını bulmak ister gibi duvarlara bakıyorlardı. Bazıları elleriyle kulaklarını kapayıp yataklara oturmuştu. Duvarlarda ne bir hoparlör ne de havalandırma vardı. Ses, her yerden aynı şekilde duyuluyordu.

Newt, Thomas’ı kolundan tutup, “Bu lanet Çaylak alarmı!" diye bağırdı.

“Biliyorum!”

“Neden çalıyor?”

Thomas omuz silkti, yüz ifadesinden sinirlendiğinin belli olmamasını umuyordu. Neler olduğunu o nasıl bilebilirdi ki?

Minho ve Aris banyodan çıktılar. İkisi de dalgın bir şekilde boyunlarına dokunurken, bir cevap ararcasma odaya bakınıyorlardı. Diğerlerinde de benzer dövmeler olduğunu anlamaları fazla uzun sürmedi. Tava, ortak salona çıkmak için kınk kapı koluna uzandı.

“Dur!” diye bağırdı Thomas aniden. Koşarak Tava’nın yanına giderken Newt’in de hemen arkasında olduğunu hissetti.

“Neden?” diye sordu Tava, eli kapının birkaç santim önünde duruyordu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Thomas, alarm yüzünden sesini duyup duyamayacaklarından emin olamayarak. “Bu bir *alarm.* Belki çok kötü bir şey oluyordur.”

“Evet!” diye bağırdı Tava. “Belki de buradan çıkmamız gerekiyordur!”

Thomas’m cevap vermesini beklemeden kapıyı itti. Kapı açılmayınca daha güçlü itti. Yine bir şey olmayınca omzuyla tüm ağırlığını vererek açmaya çalıştı.

Hiçbir şey olmadı. Sanki önüne tuğla döşenmiş gibiydi.

“Kapı kolunu kırdın!” diye bağırdı Tava ve avcuyla kapıya vurdu.

Thomas daha fazla bağırmak istemiyordu. Yorulmuştu ve boğazı ağrıyordu. Duvara yaslanıp kollarım önünde birleştirdi. Kayranlıların çoğu tıpkı Thomas gibi, bir açıklama ya da çıkış yolu aramayı bırakmıştı. Yüzlerinde boş bir ifadeyle ya yataklarda oturuyorlar ya da ayakta duruyorlardı.

Thomas çaresizlikten ne yapacağını bilemeyip Teresa’ya seslendi- Birkaç kez denedi fakat Teresa’dan cevap gelmedi. Zaten o gürültünün ortasında Thomas onu duyabileceğinden emin değildi. Hâlâ onun yokluğunu hissediyordu; bu sanki bir sabah uyandığında dişlerinin olmaması gibi bir şeydi. Olmadıklarını anlamanız için aynaya bakmanıza gerek yoktu.

Alarm durdu.

Daha önce hiç sessizliğin sesi varmış gibi hissetmemişti. Kovandaki anların vızıltısına benzer bir uğultu kulaklarında çınlıyordu ve Thomas parmaklarını kulağına sokup hızlıca hareket ettirerek sesin geçmesi için uğraştı. Her nefes ve iç çekiş odadaki tuhaf sessizlikte âdeta bir patlama gibi duyuluyordu.

İlk konuşan Newt oldu. “Buraya da lanet olası Çaylaklar geleceğini söylemeyin sakın bana.”

“Bu lanet yerde Kutu nerede ki?” diye homurdandı Minho.

Thomas hafif bir gıcırtı duyunca hemen ortak alana açılan kapıya baktı. Kapı birkaç santim aralanmıştı ve içerinin karanlık olduğu gözüküyordu. Biri oradaki ışıklan söndürmüştü. Tava bir adım geriledi.

“Sanınm artık çıkmamızı istiyorlar,” dedi Minho.

“O zaman neden önce sen çıkmıyorsun?” diye önerdi Tava.

Minho çoktan harekete geçmişti. “Sorun değil. Belki yapacak başka bir şey olmadığı zamanlarda öne atmak için yeni bir çaylağımız olur.” Kapının önüne gelince durup göz ucuyla Thomas’a baktı. “Bir tane daha Chuck iyi olabilirdi.”

Thomas kızmaması gerektiğini biliyordu. Minho kendince, diğer herkes gibi Chuck’ı özlediğini göstermeye çalışıyordu. Ama olmadık bir zamanda arkadaşının hatırlatılması Thomas’ı öfkelendirmişti, içgüdüleri bunu umursamamasını söylüyordu; zaten etrafında olup bitenler yüzünden yeterince zor zamanlar geçiriyordu. Bir süreliğine duygularından arınıp önüne bakmalıydı. Her şey sırayla. Hepsini çözecekti.

“Evet," dedi sonunda. “Çıkacak mısın yoksa önden ben mi gideyim?”

Thomas'ın sorusunu duymazdan gelerek, “Dövmende ne yazıyor?” diye sordu Minho sessizce.

“Önemli değil. Hadi çıkalım buradan.”

Minho başıyla onayladı. Hâlâ Thomas’a bakmıyordu. Ardından gülümsedi ve canını sıkan her neyse geçmiş gibi görünüyordu, yerini her

zamanki rahat tavrına bırakmıştı. “Peki. Eğer bir zombi bacağımı yemeye başlarsa beni kurtar.”

, “Tamam.” Thomas ona acele etmesini söylemek istiyordu. Bu saçma sapan maceralarında yeni bir değişiklik yaşamak üzereydiler , ve bunu daha fazla bekletmek istemiyordu.

Minho kapıyı iterek açtı. Ortak alan, yatakhaneden ilk çıktıkları zamanki gibi kapkaranlıktı. Minho dışan adımını attı, Thomas da hemen arkasındaydı.

“Burada bekle,” diye fısıldadı Minho. “Ölülerle çarpışan arabalara binmiş gibi oyun oynamayalım. Önce ışığı açayım.”

“Neden kapamışlar ki?” diye sordu Thomas. “Yani demek istediğim, onları*kim* kapadı?”

Minho arkasını dönünce Aris’in odasından gelen ışıkla sırıtan suratı aydınlandı. “Neden soru soruyorsun İd, dostum? Şimdiye kadar hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması olmadı, bundan sonra da olacağını sanmıyorum. O yüzden buna bir son ver.”

Minho karanlıkta kayboldu. O yürürken Thomas halıdaki ayak seslerini ve elini duvarın üzerinde gezdirişini duyabüiyordu.

“İşte burada!” diye bağırdı. Ses Thomas’ın sağ tarafından geliyor gibiydi.

Birkaç *klik* sesinden sonra oda aydınlandı. Çok kısa bir anlığına Thomas odadaki değişikliğin ne olduğunu anlamadı. Fakat sonra durumun farkına vardı ve sanki diğer duyulan da uyanlmış gibi, odadaki ceset kokusunun gittiğini fark etti.

Nedenini biliyordu.

Cesetler yoktu, sanki hiç oraya asılmamışlardı.

8. BÖLÜM

Birkaç saniye sonra Thomas nefes almadığını fark etti. Derin bir nefes alıp artık boş olan odaya baktı. Şişmiş, morarmış bedenler yoktu. Kokmuyordu.

Newt hafifçe topallayarak yanından geçip odanın ortasında durdu. “Bu imkânsız,” dedi kendi etrafında dönüp kısa bir süre önce cesetlerin asılı olduğu tavana bakarak. “Onlan buradan çıkarmalarına yetecek kadar zaman geçmedi. Ve buraya kimse gelmedi bile. Onlan duyardık!”

Aris ve diğer Kayranlılar küçük odadan çıkarken Thomas kenara çekilip duvara yaslandı. Çocukların hepsi teker teker ölülerin olmadığını fark ediyordu. Thomas ise bir kez daha kendini uyuşmuş gibi hissediyordu, artık onu hiçbir şey şaşırtamazmış gibiydi.

“Haklısın,” dedi Minho, Newt’e. “İçeride ne kadar kaldık? Yirmi dakika mı? Cesetleri bu kadar hızlı almış olamazlar. Ayrıca burası *içeriden* kilitlenmişti.”

“Üstelik koku da gitmiş,” diye ekledi Thomas.

Minho başını salladı.

“Çok akıllısınız,” dedi Tava burnundan soluyarak. “Ama etrafınıza bir bakın. Cesetler yok. Siz ne düşünürseniz düşünün, bir şekilde onları götürmüşler.”

Thomas bu konu hakkında tartışmak, hatta konuşmak bile istemiyordu. Ölü bedenler gitmişti işte. Daha tuhaf şeyler de görmüşlerdi. “Hey,” dedi VVinston. “Deliler artık bağırmıyor.”

Thomas ağırlığını bir ayağına verdi ve dışarıyı dinledi. Sessizlik. “Onları Aris’in odasından duyamadığımızı sanmıştım. Ama haklısın, artık bağırmıyorlar.”

Herkes ortak alanın diğer tarafındaki daha büyük yatakhaneye koştu. Thomas da onların peşinden giderken pencereden dışarıdaki dünyaya bakmak için fazlasıyla meraklanıyordu. Önceden dışarıdaki bağıran ve parmaklıklara yapışan Deliler yüzünden dikkatlice bakmaya korkmuştu.

“Yok artık!” diye bağırdı Minho ve bir açıklama yapmadan odanın içinde kayboldu, f Thomas yatakhaneye doğru ilerlerken çocukların odaya girmeden önce bir anlık tereddüt yaşadıklarını fark etti. Bütün Kayranlılann ve Aris’in girmesini bekledi, ardından onları takip etti.

Diğer çocuklarda sezdiği şaşkınlığı kendisi de yaşadı. Odadaki her şey bıraktıkları gibiydi; bir şey dışında: Pencerelere, demir parmaklıkların hemen önüne kırmızı tuğla duvar çekilmişti, dışarıyı göremiyorlardı. Odadaki tek ışık tavandaki panellerden geliyordu.

“Cesetleri hızlıca kaldırmış olsalar bile,” dedi Newt, “buraya bu tuğlaları örecek kadar zamanlan olmadığına eminim. Burada neler oluyor?”

Thomas, Minho’nun pencerelerden birini açıp parmaklıklann arasından duvara dokunmasını izledi. “Sert,” dedi Minho ve duvara vurdu.

“Yeni gibi görünmüyor bile,” diye mırıldandı Thomas, duvara dokunurken. Sert ve soğuktu. “Harç kurumuş. Bizi bir şekilde kandırdılar işte, hepsi bu.”

“Kandırdılar mı?” diye sordu Tava. “Nasıl?”

Thomas omuz silkti, bir kez daha kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Hâlâ Teresa’yla konuşabilmeyi diliyordu. “Bilmiyorum. Uçurum’u hatırlasana. Boşluğa atladık ve bir deliğin içinden geçtik. Bu insanlar daha kimbilir neler yapabiliyorlar.”

Sonraki yarım saatin nasıl geçtiğini bilmiyordu. Thomas da diğer herkes gibi bir ipucu bulma umuduyla duvan inceledi, odada değişen başka bir şey olup olmadığına baktı. Her biri birbirinden tuhaf birkaç değişiklik vardı. Tüm yataklar toplanmıştı ve Kayranhlann pijamalar verilmeden önce, oraya geldiklerinde üzerlerinde olan kıyafetler gitmişti. Şifonyerlerin yeri değişmişti ama bariz bir değişiklik olmadığı için bazı çocuklar bunun aksini iddia ediyorlardı. İçlerinde temiz kıyafetler, ayakkabılar ve çocukların hepsi için dijital saat vardı.

Fakat en büyük değişikliği Minho fark etti; Aris’i buldukları odanın tabelasındaki *Teresa Agnes, A Grubu, Denek Al, Hain* yazısı değişmişti:

Aris Jones, B Grubu, Denek B1 Ortak

Herkes tabelaya kısa bir göz attı fakat Thomas orada durmuş, gözlerini yazıdan ayıramıyordu. Thomas’a göre yeni tabela işe resmiyet kazandırıyordu: Teresa ondan alınmıştı ve yerine Aris gelmişti. Olanlara hiçbir anlam veremiyordu ve artık bir önemi de yoktu. Yatakhaneye geri

döndü ve gece uyuduğu ranzayı buldu -o yatak olduğunu *sanıyordu*- uzanıp sanki etrafındaki herkesi uzaklaştırabilecekmiş gibi yastığı başına koydu.

Teresa’ya ne olmuştu? *Onlara* ne olmuştu? Neredelerdi? Ne yapmaları gerekiyordu? Ve dövmeler...

Yana döndü, gözlerini sımsıkı kapadı ve bacaklarını yukarı çekip kollarım önünde birleştirerek cenin pozisyonu aldı. Ondan cevap gelene kadar denemeye karar verdi ve zihninde bir kez daha seslendi.

Teresa? Bekledi. *Teresa?* Daha uzun süre bekledi. *Teresa!* diye bağırdı, tüm vücudu sarf ettiği güçle gerilmişti. *Teresa! Neredesin? Lütfen bana cevap ver!Neden benimle iletişime geçmiyorsun? Ter...*

Kafamın içinden çık!

Kelimeleri o kadar net duymuştu ki gözlerinin arkasında ve kulaklarında ağn hissetti. Oturdu ve sonra ayağa kalktı. Bu oydu. Kesinlikle oydu.

Teresa? İki elinin iki parmağını şakaklarına bastırdı. *Teresa?*

Her kimsen, kafamın içinden çık artık!

Thomas geriye doğru sendeledi ve yeniden yatağa oturdu. Odaklanmaya çalışırken gözlerini kapadı. *Teresa, sen neden bahsediyorsun? Benim, Thomas. Neredesin?*

Kes sesini! Konuşanın Teresa olduğuna hiç şüphe yoktu ama sesi korku ve öfke doluydu. *Sus! Kim olduğunu bilmiyorum! Beni rahat bırak!*

Ama, diye başladı Thomas ne söyleyeceğini bilemeden. *Teresa, sorun ne?*

Teresa cevap vermeden önce düşüncelerini toparlamaya çalışmasına duraksadı ve yeniden konuşmaya başladığında Thomas sesindeki neredeyse rahatsız edici sakinliği hissetti.

Beni rahat bırak yoksa yemin ederim seni bulup boğazını keserim-

Ve konuşmaları bitti. Kızın uyarısına rağmen Thomas bir kez daha ona seslenmeyi denedi fakat sabahtan beri hissettiği boşluk hissi geri dönmüştü, Teresa’nm varlığı kaybolmuştu.

Thomas yatağa yattı, tüm vücudu yanıyordu âdeta. Başım yastığa gömdü ve Chuck öldüğünden beri ilk kez ağladı. Kapısındaki tabelada yazan kelime -Hain- sürekli akima geliyordu ve her defasında bunu düşünmemeye çalışıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde kimse onu rahatsız etmedi ya da iyi olup olmadığını sormadı. Sessiz hıçkırıkları yavaşladı, kesik kesik nefes almaya başladı ve sonunda uykuya daldı. Bir rüya daha gördü.

Bu kez daha küçüktü, yedi ya da sekiz yaşındaydı. Başının üzerinde sanki sihirliymiş gibi parlak bir ışık dönüyordu.

Tuhaf, yeşil giysiler giymiş ve komik gözlükler takmış insanlar ona bakıyordu. Kafaları bazen ışığı kapatıyordu. Thomas onların gözlerinden başka bir yerlerini göremiyordu. Ağız ve burunlarının üzerinde maske vardı. Thomas garip bir şekilde hem o yaştaki halindeydi hem de bir yandan olaylan dışarıdan izliyordu. Ama çocuğun korkusunu hissedebiliyordu.

İnsanlar kısık sesle ve donuk bir tonda konuşuyorlardı. Bazıları erkek, bazıları kadındı ama onları birbirinden ayırt edemiyordu.

Zaten pek bir şey de anlamıyordu.

Yalnızca parça parça. Fakat hepsi de korkunçtu.

“Onun ve kızın beyinlerini daha derinden kesmeliyiz."

“Sence bunu kaldırabilirler mi?”

“Bu inanılmaz bir şey. Işıl, içine işlemiş.”

“Ölebilir.”

“Ya da daha kötüsü, yaşayabilir.”

Thomas’m en son duyduğu cümle onu ilk defa iğrendirmedi ya da korkutmadı.

“Veya o ve diğerleri bizi kurtarır. Hepimizi.”

9. BÖLÜM

Uyandığında sanki kulaklarından beynine birkaç buz kütlesi sokulmuş gibi hissediyordu. Gözlerini ovuştururken midesi bulandı ve başı döndü.

Teresa’nm sözlerini ve gördüğü kısa rüyayı hatırlayınca kendini kötü hissetti. O insanlar kimdi? Gördüğü rüya gerçek miydi? Beyniyle ilgili söyledikleri korkunç şeyler ne anlama geliyordu?

“Hâlâ kestirebiliyor olman güzel.”

Thomas gözlerini kısıp bakınca Newt’in yatağın kenannda durmuş, ona baktığını gördü.

“Kaç saattir uyuyorum?” diye sordu Thomas, Teresa ve rüyasını -ya da anısını?- daha sonra düşünmek üzere beyninin karanlık bir köşesine iterken.

Newt saatine baktı. “Birkaç saattir. Kayranlılar senin yattığını görünce biraz rahatladılar. Yeni bir şey olana kadar oturup beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Buradan çıkış yok.”

Thomas oturup sırtım yatağın başlığına dayarken homurdanmasını bastırdı. “Yiyecek bir şey var mı?”

“Hayır. Ama eminim bu insanlar sırf açlıktan ölmemiz için bizi kandırıp buraya getirme zahmetine girmemişlerdir. Mutlaka bir şey olacak. Bu bana bizi Kayran a gönderdikleri zamanı hatırlatıyor. İlk grupta ben, Alby, Minho ve başkaları da vardı. Gerçek Kayranlılar." Son cümlesini şakayla karışık imalı bir şekilde söylemişti.

Bu konu Thomas’ın ilgisini çekti ve daha önce Kayrana ilk geldikleri zamanla ilgili hiç soru sormadığına şaşırdı. “Nesi hatırlatıyor?'’ Newt’in bakışları en yakındaki pencerenin dışındaki duvara odaklandı. “Bir gün uyandığımızda kendimizi Kutu’nun etrafında yatarken bulduk. Kutu kapalıydı. Tıpkı senin gibi, bizim de hafızamız silinmişti. O kadar hızlı bir şekilde kendimizi toparlayıp panik haline bir son verdik ki inanamazsın. Yaklaşık otuz kişiydik. Tabii ki ; ne olduğuyla, oraya nasıl geldiğimizle ve ne yapmamız gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrimiz yoktu. Kafamız karışmıştı ve korkuyorduk. Ama sonuçta hepimiz aynı durumdaydık, bu yüzden organize olup orayı keşfettik. Birkaç gün içinde tarlayı ektik, herkesin bir işi vardı.” ƒThomas, başındaki ağn azalınca rahatladı. Kayran’a ilk geldiklerinde neler yaşadıklarım duymak ilgisini çekmişti. Değişim sırasında hatırladığı anılar yeterli değildi. “Yaratıcılar her şeyi hazırlamışlar mıydı? Ekinleri, hayvanlan falan?”

Newt pencerenin önündeki tuğla duvara bakarak başıyla onayladı. “Evet ama her şeyin düzgün işleyebilmesi için çok çalışmamız gerekti. Birçok şeyi deneme yanılma yöntemiyle yapıp doğru yolu bulduk.” “Ee... peki burası sana nasıl o günleri hatırlatıyor?” diye sordu Thomas yeniden.

Newt sonunda ona baktı. “O zaman hepimiz bizi oraya göndermelerinin bir*amacı* olduğunu düşünüyorduk. Biri bizi öldürmek istiyorsa bunu hemen yapardı. Neden bir evin, çiMiğin ve hayvanlann olduğu oldukça büyük bir yere göndersinlerdi ki? Başka seçeneğimiz olmadığı için durumu kabullenerek çalışmaya ve etrafı keşfetmeye başladık.”

“Fakat burayı zaten araştırdık,” diye karşı çıktı Thomas. “Hayvanlar, yiyecek ya da Labirent yok.”

“Evet ama bir düşünsene. Bu da benzer bir durum. Belli bir amaç için burada olduğumuz ortada. Mutlaka ne olduğunu bulacağız.” “Açlıktan ölmezsek.”

Newt banyoyu gösterdi. “Yeterince suyumuz var, ölmeden önce birkaç gün bizi idare eder. Bir şey olacak.”

İçinde bir yerde Thomas da buna inanıyordu ama sadece kafasında netleştirmek için tartışmaya devam etti. “Peki ya gördüğümüz o ölüler? Belki bizi gerçekten de kurtarmışlardı ve bu yüzden öldürüldüler, şimdi yine mahvolmuş olabüiriz. Belki de bir şey yapmamız gerekiyordu ama işler bozulunca burada ölüme terk edildik.”

Newt kahkaha attı. “Ne kadar da depresifsin. Hayır, cesetlerin sihirli bir şekilde kaybolması ve camın önüne duvar örülmesinden yola çıkarak söylüyorum, bu, Labirent’e benzer bir şey. Tuhaf ve açıklanması imkânsız. Son büyük sır. Belki de bir sonraki sınavımızdır, kimbilir. Burada her ne dönüyorsa, bir şansımız olacak, tıpkı o lanet Labirent’te olduğu gibi. Buna eminim.”

“Evet,” diye mırıldandı Thomas, rüyasını onunla paylaşıp paylaşmaması gerektiğini düşünüyordu. Daha sonra anlatmaya karar verdi. “Umarım haklısındır. Izdırap Verenler ortaya çıkmadığı sürece iyi olacağız.”

Thomas daha cümlesini bitirmeden Newt başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Lütfen, dostum. Ne dilediğine dikkat et. Belki daha kötüsünü

gönderirler.”

Thomas’ın akima Teresa geldi ve birden tüm konuşma isteği kayboldu. “Hangimiz depresif düşünüyorduk?” dedi kendini zorlayarak.

“Haklısın,” diye cevap verdi Newt ve ayağa kalktı. “Heyecan başlayana kadar gidip başkasını rahatsız edeyim. Bir an önce bir şeyler olsa iyi olur, acıktım.”

“Ne dilediğine dikkat et.”

“Pekâlâ.”

Newt yanından uzaklaşınca Thomas arkasına yaslanıp üstündeki ranzanın tahtasına baktı. Gözlerini kapadı ama düşüncelerinin karanlığında Teresa’mn yüzü belirince hemen açtı. Bu durumun üstesinden gelecekse onu şimdilik unutması gerekiyordu.

Açlık.

Sanki içimde bir hayvan tuzağa düşmüş gibi, diye düşündü Thomas. Üç gündür hiçbir şey yememişlerdi ve pençeli bir hayvan midesini kazıyarak dışarı çıkmaya çalışıyor gibi hissediyordu. Bunu her saat, her dakika, her saniye hissediyordu. Mümkün olduğunca sık banyoya gidip su içiyordu ama bu, içindeki yaratığı göndermeye yetmiyordu. Hatta onu daha da güçlendiriyor gibiydi.

Diğer çocuklar şikâyetlerini dışa vurmuyorlardı ama onlar da böyle hissediyordu. Thomas onların başlan eğik, ağızlan açık bir şekilde her bir adımda bin kalori yakıyormuş gibi yürüyüşlerini izledi. Dudaklannı çok sık yalıyorlardı. İçlerindeki yaratığı sakinleştirmeye çalışırcasma ellerini kannlanna bastınyorlardı. Tuvalete ya da su içmeye gitmedikleri sürece kıpırdamıyorlardı. Onlar da Thomas gibi yataklannda yatıyorlardı. Gözleri çökmüş, renkleri solmuştu.

Thomas bunu öldürücü bir hastalık gibi düşünüyordu ve diğerlerinin de kendisiyle aynı durumda olduğunu görmek, bunun göz ardı edemeyeceği bir şey olduğunu hatırlatıyordu. Gerçekti. Ölüm kapıdaydı.

Huzursuz bir uyku. Banyo. Su. Güçlükle yeniden yatağa yürümek Geçmişini hatırlatan rüyalan görmediği huzursuz bir uyku. Bu korkunç

döngüyü yalnızca Teresa'nın söylediği sert cümleleri hatırlamasıyla bozuluyordu. Labirent'ten ve Chuck'ın Ölümünden sonra ona umut veren tek şey Teresa'ydı. Ama artık o da yoktu ve yemek yemeden üç gün geçirmişlerdi.

Açlık. Perişanlık.

Saatine bakmaya bir son vermişti, bu ona sadece ne zamandır yemek yemediğini hatırlatıyordu fakat üçüncü gün Öğleden sonra ortak alandan bir uğultu duyuldu.

Kapıya doğru baktı, kalkıp ne olduğuna bakması gerektiğini biliyordu ama zihni çoktan yan uyur bir haldeydi.

Belki de hayal etmişti. Fakat sonra tekrar duydu.

Kendine kalkmasını söyledi.

Ama uykuya daldı.

"Thomas."

Bu, Minho'nun sesiydi. Zayıf fakat en son duyduğu zamankine göre daha güçlü.

"Thomas, dostum, uyan."

Thomas gözlerini açınca bir kez daha uykusunda ölmediğine şaşırdı. Başta her şey bulanıktı ve gördüğünü sandığı şeyin gerçek olduğuna inanamadı. Ama sonra görüntü netleşti, karşısındaki kırmızı yuvarlak sanki cennete bakıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Bir elma.

"Nereden..." Cümlesini tamamlayamadı, bir tek kelime tüm gücünü tüketmişti.

"Ye hadi," dedi Minho elmasından bir ısınk alıp.

Thomas başını kaldırınca arkadaşının kendi elmasını yediğini gördü. Ardından güçlükle dirseğinin üzerinde doğruldu ve Önünde duran meyveye uzanıp ufak bir ısınk aldı. Ağzına yaydan tadı, suyu müthişti.

İnleyerek, elmanın geri kalanını Minho'dan önce bitirdi.

“Sakin ol,” dedi Minho. “Bu şekilde yersen hemen kusarsın. Bir tane daha var, bu kez yavaş olmaya çalış.”

İkinci elmayı uzattı ve Thomas teşekkür etmeden büyük bir ısınk aldı. Çiğnerken gücünü yavaş yavaş geri kazandığını hissediyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı. “Mükemmel. Nereden geldi bunlar?”

Minho bir an için tereddüt etti, ardından konuşmaya başladı. “Ortak salonda buldum. Bir de... bir şey daha var. Bunlan bulanlar birkaç dakika önce baktıklarında orada hiçbir şey görmemiş olduklarını söylüyorlar ama neyse ne, umurumda değil.”

Thomas bacaklarını yataktan sarkıtarak oturdu. “Başka ne bulmuşlar?”

Minho elmasından bir ısınk alıp başıyla kapıyı gösterdi. “Gidip kendin bak.”

Thomas gözlerini devirdi ve yavaşça yağa kalktı. Kendini hâlâ güçsüz hissediyordu, tüm iç organlan içine çekilmiş gibiydi ve dik durmasını sağlayan tek şey kemikleriydi. Fakat en son banyoya gittiği zamankinden çok daha iyi hissediyordu.

Dengesini sağladığında kapıya doğru yürüyüp ortak alana çıktı. Daha üç gün önce odada cesetler vardı, şimdiyse Kayranlılar büyük bir yığından yiyecek bir şeyler alıyorlardı. Meyveler, sebzeler, küçük paketler.

Fakat odanın karşısındaki tuhaf görüntüyü algılaması zaman aldı. Duvara tutunup ayakta durabilmek için destek aldı.

Diğer odanın kapısının karşısına ahşap bir masa konmuştu.

Masanın arkasındaysa beyaz takım elbiseli, zayıf bir adam, ayak' lannı masaya uzatmış, sandalyede oturuyordu.

Ve kitap okuyordu.

10. BÖLÜM

Thomas bir dakika boyunca orda durup kitap okuyan adama baktı. Adam sanki hayatı boyunca her gün orada kitap okuyormuş gibi rahattı. Kel sayılırdı, bir tutam siyah saçı geriye taranmıştı, uzun burnu hafifçe sağa

eğimliydi ve kahverengi gözleri kitabı okurken hareket ediyordu. Adam tuhaf bir şekilde hem sakin hem de gergin görünüyordu.

Ve bir de beyaz takım elbise. Pantolon, gömlek, kravat, çoraplar, ayakkabı. Hepsi beyazdı.

Bu da neydi böyle?

Thomas, torbadan yiyecek alan Kayranlılara baktı. Masada oturan adamdan bihaber görünüyorlardı.

“Bu adam kim?” diye seslendi ortaya.

Çocuklardan biri bir saniyeliğine ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp Thomas’a baktı. Ardından hemen lokmasını yuttu. “Hazır °lana kadar beklememiz dışında bir şey söylemiyor.” Çocuk bu o ^dar da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkip soyduğu portakaldan bir lokma daha aldı.

Thomas dikkatini yeniden yabancıya çevirdi. Hâlâ oturuyor ve kitap okuyordu. Hafif bir sesle sayfayı çevirdi ve okumaya devam etti.

Thomas şaşkına dönmüştü; midesi daha fazla yemek için gurulduyordu fakat yine de kendine engel olamayarak adamın yanına doğru ilerledi. Gördüğü o kadar şeyin içinde bu en tuhafıydı.

“Dikkat et,” dedi Kayranlılardan biri ama çok geçti.

Masanın on adım önünde Thomas görünmez bir duvara tosladı. Önce burnu çarptı; sanki soğuk cama değmiş gibiydi. Hemen arkasından vücudunun geri kalanı görünmez duvara çarparak geriye doğru tökezlemesine neden oldu. İçgüdüsel olarak elini burnuna götürdü ve gözlerini kısıp camı görmeye çalıştı.

Fakat ne kadar dikkatli baksa da hiçbir şey göremedi. Ne bir parlama ne yansıma ne de leke vardı. Tek gördüğü havaydı. Tüm bu süre boyunca adam yerinden kıpırdamadı bile, sanki o yokmuş gibi davranıyordu.

Thomas bu kez yavaşça ellerini uzattı ve görünmez bir... ne? Cam gibiydi; pürüzsüz, sert ve soğuk. Ama orada olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Afallamış bir halde, elini kaldırmadan önce sola, sonra sağa ilerledi. Tüm oda boyunca devam ediyordu; masadaki yabancıya ulaşmalarının

imkânı yoktu. Thomas sonunda cama vurmaya başladı ama hiçbir şey olmadı. Arkasındaki Kayranlılardan bazılan ve Aris bunu daha önce denediklerini söylediler.

Yaklaşık on adım ilerisindeki tuhaf kıyafetli adam bıkkın bir şekilde iç geçirdi ve ayaklarını masadan indirdi. Kaldığı yeri kaybetmemek için parmağını kitabın arasına koydu, sinirlendiğini gizlemek gibi bir çabası yoktu.

“Kaç kere söylemem gerekiyor?” dedi adam, genizden gelen sesi soluk yüzü ve sıska vücuduyla uyum içindeydi. Ve üzerindeki takımla. O aptal beyaz takım. Garip bir şekilde, aralarındaki bariyer sesinin boğuk gelmesine neden olmamıştı. “Deneyler’in İkinci Aşaması’nı uygulamam için daha kırk yedi dakika var. Lütfen sabırlı olun ve beni rahat bırakın. Bu sırada yemek yiyin ve kendinize gelin. Bu fırsatı değerlendirmenizi şiddetle tavsiye ederim, gençler. Şimdi izin verirseniz...”

Cevap beklemeden sandalyesine yaslandı ve ayaklarını yeniden masanın üzerine koydu. Ardından okumaya kaldığı yerden devam etti.

Thomas’m nutku tutulmuştu. Adama ve masaya arkasını dönerek görünmez, sert duvara yaslandı. Ne olmuştu öyle? Rüya görüyor olamazdı. Nedense bu düşünce üzerine açlığı daha da arttı ve yiyeceklere baktı. O sırada Minho’nun kollarım önünde kavuşturup yatakhanenin kapısına yaslanmış, durduğunu gördü.

Thomas merakla kaşlarını kaldırarak başparmağıyla arkasını gösterdi.

“Yeni arkadaşımızla tanıştın mı?” diye karşılık verdi Minho pis pis sırıtarak. “Çok iyi, değil mi? Benim de o takımdan bir tane almam lazım. Çok hoş.”

“Ben uyanık mıyım?” diye sordu Thomas.

“Evet. Şimdi yemek ye; berbat görünüyorsun. Neredeyse kitap okuyan Fare Adam kadar kötü.”

Thomas, görünmez duvarın arkasındaki, nereden geldiği belli olmayan beyaz takım elbiseli adamın varlığına bu kadar çabuk alışmasını hayretle karşıladı. Bir kez daha kendini uyuşmuş hissetti. İlk şoktan sonra hiçbir şey garip gelmiyordu. Her şey normaldi. B düşünceleri bir kenara bırakıp

yiyeceklerin yanına gitti. Bir elm daha. Bir portakal. Bir avuç fındık ve kuru meyve. Vücudunun suy ihtiyacı vardı ama henüz yiyeceklerin başından kalkmak istemiyordu “Durmalısın,” dedi Minho arkasından. “Bir sürü kişi çok yediği için kustu. Muhtemelen bu kadarı yeterli olmuştur, dostum.”

Thomas, dolu bir mideyle ayağa kalkarken halinden memnundu. İçinde yaşayan, midesini kemiren o yaratığı hiç özlemiyordu. Minho’nun haklı olduğunu biliyordu; artık durması gerekiyordu. Başıyla onu onaylayarak su içmeye gitti. Bir yandan da beyaz takım elbiseli adamın, “Deneylerin İkinci Aşaması’m” uygulamaktan kastının ne olduğunu merak ediyordu

Yanm saat sonra Thomas, Kayranlılarla birlikte yerde oturuyordu. Sağ tarafında Minho, solunda da Newt vardı ve çocukların hepsi görünmez duvann arkasında kitap okuyan adama bakıyordu. Ayaklan hâlâ masanın üzerindeydi, gözleri kitabın sayfalarında geziniyordu. Thomas gücünü tekrar kazandığını hissetti.

Yeni çocuk Aris, banyoda ona tuhaf bir bakış atmıştı; sanki onunla telepati yoluyla konuşmak istiyor ama bunu yapmaya korkuyor gibiydi. Thomas onu görmezden gelip hızlıca tok kamını suyla iyice doldurmak için lavaboya doğru üerlemişti. Su içip gömleğinin koluyla ağzını silerken Aris çoktan gitmişti. Duvann önünde oturmuş, yere bakıyordu. Thomas kendini kötü hissetti; Kayranlüann içinde en kötüsünü Aris yaşamıştı. Thomas ile Teresa’nın olduğu gibi, o da o öldürülen kızla çok yakındı.

Sessizliği bozan Minho oldu. “Sanırım biz de pencerenin önündeki Deliler gibi psikopatlaştık. Çok normal bir şeymiş gibi oturup Fare Adam’ın konuşmasını bekliyoruz. Sanki bir tür okuldaymışız gibi. Şunu söyleyebilirim ki eğer bize iyi bir şey söyleyecek olsaydı o görünmez duvann korumasına ihtiyacı olmazdı, öyle değil mi?” “Kes sesini ve dinle,” dedi Newt. “Belki de her şey bitecek.” “Ya, tabii,” dedi Minho. “Ve Tava’nın küçük bebekleri olacak, Winston o devasa sivücesinden kurtulacak, Thomas da bir kez olsun gerçekten gülümseyecek ”

Thomas, abartılı bir gülümsemeyle Minho’ya baktı. “İşte, mutlu oldun mu?”

“Dostum, çok çirkinsin,” diye karşılık verdi Minho.

“Sen öyle diyorsan.”

“Kapayın çenenizi,” diye fısıldadı Newt. “Sanırım zaman geldi.” Thomas, Minho’nun Fare Adam olarak adlandırdığı yabancıya baktı, adam ayaklarım yere indirmiş, kitabını masanın üzerine koymuştu. Çekmeceleri daha iyi görebilmek için sandalyesini biraz geriye itti ve birini çekip içinde bir şey aramaya başladı. Sonunda içi kâğıt dolu, kalın bir karton dosya çıkardı.

“Ah, işte burada,” dedi yine genzinden konuşarak; dosyayı masanın üzerine koyup açtı ve önünde duran çocuklara baktı. “Burada toplandığınız için teşekkür ederim, böylece ben de sizlere söylemem gereken şeylerden bahsedebileceğim. Lütfen dikkatli dinleyin.”

“O duvar neden var!” diye bağırdı Minho. "

Nevrt, Thomas’m yanından Minho’ya uzandı ve koluna bir yumruk attı. “Sus!” Fare Adam onları hiç duymamış gibi konuşmasına devam etti. “Hepiniz her şeye rağmen gösterdiğiniz olağanüstü yaşama arzusu sayesinde buradasınız. Kayran’a yaklaşık altmış kişi gönderildi. Yani *sizin* Kayranınıza. B Grubu’nda da altmış kişi vardı ama şimdilik onlan boş verelim.”

Adamın gözleri önce Aris’in üzerinde odaklandı, ardından yavaşça kalabalığı taradı. Thomas diğerlerinin bunu fark edip etmediğini bilmiyordu ama adamın gözlerinde onu tanıdığına dair bir parıltı olmuştu. Bu ne demek oluyordu?

“Onlann içinden yalnızca küçük bir bölümü hayatta kalmayı başardı. Yaşadıklannızın çoğu sizin *tepkilerinizi* ölçmek ve incelemek içindi; ama zaten bunu şimdiye kadar anladığınızı sanıyorum.

Bu aslında bir deney ya da... bir plan değil. Beyninizi uyanp bunun sonucunda elde ettiğimiz verileri topluyoruz. Bilim ve tıp tarihinin en büyük buluşu için hepsini bir araya getiriyoruz.

“Sizi etkileyen bu durumlara Değişken deniyor; hepsi de çok titiz bir şekilde tasarlandı. Birazdan daha iyi açıklayacağım. Size her şeyi söyleyemesem de şunu büin ki bu deneyler çok önemli bir nedenden dolayı yapılıyor. Değişkenler’e doğru tepkiler vermeye devam edip hayatta kalırsanız insanlığı kurtarmamızda çok önemli bir rol oynayacaksınız. Ve kendinizi de tabii ki.”

Fare Adam söylediklerinin etkisini artırmak istercesine bir süre sessiz kaldı. Thomas kaşlarını kaldırıp Minho’ya baktı.

“Bu adam kafadan çatlak,” diye fısıldadı Minho. “Labirentten kaçmakla insanlığı kurtarmanın ne ilgisi olabilir ki?”

“Ben İSYAN adlı bir grubu temsil ediyorum,” diye devam etti Fare Adam. “Tehlikeli bir şey gibi algılandığını biliyorum ama aslında açılımı: İnsanlığın Sonu, Yok Etme Araştırma Merkezi. Sizin düşündüğünüzün aksine, hiç de tehlikeli değü. Bizim yalnızca tek bir amacımız var: dünyayı felaketten kurtarmak. Siz, planımızda hayati önem taşıyorsunuz. İnsanlık tarihinde hiç görülmemiş kaynaklarımız var. Neredeyse sınırsız paraya, sınırsız insan gücüne ve en akıllı insanın büe hayal edemeyeceği gelişmiş bir teknolojiye sahibiz.

“Deneyler’de ilerleme kaydederken bu teknoloji ve kaynaklarla ilgili birçok şey gördünüz, görmeye de devam edeceksiniz. Size şu kadarını söyleyebilirim: Ne olursa olsun gözlerinize ve zihninize asla inanmayın. Tavana astığımız cesetler ya da pencerenin önündeki duvann nedeni de buydu. Bazen gördükleriniz gerçek değildir ve bazen *görmediklerinizi*gerçektir. Gerektiğinde beyinlerinizi ve sinir uçlannızı idare edebüiriz. Bütün bunlann kulağa kafa karıştıncı ve biraz da korkunç geldiğinin farkındayım.”

Thomas son cümlesinin, neler hissettiklerini anlatmakta oldukça yetersiz kaldığını düşündü. *Yok etme* kelimesini düşünüp duruyordu. Tam hatırlayamıyordu ama onu Uk olarak Labirent’teki, İSYAN’ın açılımının yazdığı tabelanın üzerinde görmüştü.

Adam gözlerini yavaşça Kayranlılann üzerinde gezdirdi. Dudağının üstü terden parlıyordu. “Labirent, Deneyler’m bir bölümüydü. Değişkenlerin hepsi bizim beyinlerinizle ilgili bilgi edinmemiz için yapıldı. Kaçışınız da Deneyler’m bir parçasıydı. Izdırap Verenlerle savaşınız, Chuck’ın öldürülmesi, sözde kurtanlmamz ve otobüs yolculuğu da. Hepsi Deneyler’m bir parçasıydı.”

Chuck’tan bahsedilince Thomas sinirlendi. Tam ayağa kalkıyordu ki Newt onu çekti.

Thomas’ın bu hareketi üzerine Fare Adam hızla ayağa kalktı ve sandalyesini arkasındaki duvara doğru itti. Ardından ellerini masanın üzerine koydu ve Kayranlüara doğru eğüdi.”

“*Her şey* Deneylerin bir parçasıydı, anladınız mı? Daha doğrusu Birinci Aşama'nın. Ve hâlâ ihtiyacımız olan şeye ulaşamadık. Bu nedenle bahsi artırıyoruz, sıra İkinci Aşama’da. İşler zorlaşacak.”

11. BÖLÜM

Odaya sessizlik hâkim oldu. Thomas, adamın şimdiye kadar her şeyin çok kolay olduğunu ima etmesine sinirlenmesi gerektiğini biliyordu. Beyinlerini yönlendirmekle ilgili söylediklerini saymıyordu bile. Fakat neler söyleyeceğini o kadar merak ediyordu ki bunların üzerinde durmadı.

Fare Adam sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledi, ardından yavaşça eğüerek yeniden sandalyesine oturdu. “Sizin yalnızca hayatta kalma becerilerinizi değerlendirdiğimizi düşünüyor olabilirsiniz. Temelde bakıldığında Labirent Deneyi bu şekilde yorumlanabilir. Ama sizi temin ederim, bunun hayatta kalmak ya da yaşama arzunuzla hiçbir ilgisi yok. Bu, sadece testlerin bir parçası. Asıl amacımızı son aşamaya gelene kadar anlayamayacaksınız.

“Güneş ışıkları dünyanın büyük kısmını tahrip etti. Aynca tarihte eşi görülmemiş, Işıl denilen bir hastalık insanlığa zarar verdi. Tarihte ilk kez hükümetler -hayatta kalmayı başarabilenler tabii- bir arada Çalışıyor. Bu sorunlarla savaşan İSYAN’ın kurulması için güçlerini birleştirdiler. Siz de bu savaşta önemli bir rol oynuyorsunuz. Ve bizimle işbirliği yapacaksınız çünkü üzgünüm ama çoktan virüsü kaptınız.”

Odada yükselen gürültüyü bastırmak için hemen elini kaldırdı.

“Durun! Endişelenmenize gerek yok; İşığın vücuda yerleşip belirtilerini göstermesi zaman alıyor. Fakat bu deneylerin sonucunda *tedaviyle* ödüllendirileceksiniz ve sizi... güçsüz düşürecek etkilerini görmeyeceksiniz. Herkesin tedavi imkânı yok.”

Thomas sanki hastalığın ilk belirtisi boğaz ağrısıymış gibi içgüdüsel olarak elini boğazına götürdü. Otobüsteki kadının söylediklerini çok net hatırlıyordu. Virüsün beyni nasıl mahvettiğini ve yavaşça insanı delirtip şefkat ve empati gibi insani duygularını yok ettiğini; insanları bir hayvandan farksız kıldığını...

Yatakhanenin penceresinden gördüğü Delileri hatırladı ve aniden banyoya koşup elini ağzını yıkamak istedi. Adam haklıydı; bir sonraki aşamada onlarla işbirliği yapacaklardı.

“Tarih dersiyle yeterince vakit kaybettik,” diye devam etti Fare. Adam. “Sizi tanıyoruz. Hepinizi. Benim söylediklerimin ya da İSYAN’ın amacının bir önemi yok; ne gerekiyorsa yapacaksınız. Bundan hiç şüphemiz yok. Ve isteklerimizi yerine getirirken birçok kişinin istediği tedaviyle kendinizi de kurtaracaksınız.”

Thomas, yanında oturan Minho’nun homurdandığını duyunca çocuğun bir kez daha ukala bir tavırla karşılık vermesinden endişelendi ve onu hemen susturdu.

Fare Adam önündeki dosyadan bir kâğıt çıkardı ve üzerinde yazıh olanlara şöyle bir baktı. Boğazım temizledi. “İkinci Aşama. Alev Deneyleri. Yarın sabah altıda başlayacak. Yarın arkamdaki duvarda Düz Geçiş olacak. Siz onu titrek, gri bir duvar olarak göreceksiniz. Saat altıdan sonra beş dakika içinde hepiniz oradan geçmelisiniz. Beş dakika sonra kapanacak. Anladınız mı?”

Thomas, büyülenmiş gibi Fare Adam’a bakıyordu. Bir an için sanki adam orada değilmiş de bir kaydı izliyormuş gibi hissetti. Diğer Kayranlılar da aynı şekilde hissetmiş olacak ki kimse bu basit soruya cevap veremedi. Ayrıca Düz Geçiş de neyin nesiydi?

“Hepinizin *duyabildiğinden* eminim,” dedi Fare Adam. “Anladınız mı?”

Thomas başıyla onayladı; etrafındaki birkaç kişi de sessizce, “Evet,” dedi.

“Güzel.” Fare Adam dalgın bir ifadeyle bir kâğıt daha alıp çevirdi. “O andan itibaren Alev Deneyleri başlamış olacak. Kurallar çok basit. Sizi açık havaya götürecek yolu bulun ve yüz altmış kilometre boyunca kuzeye doğru ilerleyin. İki hafta içinde güvenli sığınağa ulaştığınızda İkinci Aşama’yı tamamlamış olacaksınız. Ancak o zaman tedavi edilebilirsiniz. Tam olarak iki haftanız var; Geçiş'ten geçtiğiniz anda süreniz başlayacak. Başaramazsanız ölürsünüz.”

Çocukların tartışmaları, soru sormaları, paniklemeleri gerekiyordu fakat kimse tek kelime etmedi. Thomas dilinin kuruduğunu hissetti.

Fare Adam kâğıtları hızla bükerek dosyayı sıkıca kapadı ve aldığı çekmeceye koydu. Ayağa kalkıp sandalyeyi masanın altına itti. Sonunda

ollarını önünde birleştirip dikkatini yeniden Kayranlılara verdi,

“Çok basit aslında,” dedi sanki banyoyu nasıl kullanmaları gerektiğini anlatmış gibi sakin bir tonda. “Kural yok biraz erzakınız var ve yol boyunca size yardım edecek hiçbir şey yok. Düz Geçiş’ten geçin, açık havaya çıkın, yüz altmış kilometre kuzeye gidip güvenli sığınağa ulaşın. Yoksa ölürsünüz.”

Son cümlesi herkesi kendine getirmiş gibi görünüyordu çünkü çocuklar bir anda konuşmaya başladılar.

“Düz Geçiş nedir?"

“Işıl’a nasü yakalandık?"

“Hastalığın belirtilerini ne zaman görmeye başlayacağız?"

“Yüz altmış kilometrenin sonunda ne var?”

“Cesetlere ne oldu?”

Tüm bu sorular odada uğultuya neden oldu. Thomas’ın ise umurunda değildi. Zaten adam onlara cevap vermeyecekti. Bunu anlayamıyorlar mıydı?

Fare Adam sabırla, kahverengi gözlerini Kayranlılann üzerinde gezdiriyor ve sorularını duymazdan geliyordu. Bakışları Thomas’ın üzerinde sabidendi. Thomas sessizce oturuyor, bakışlarına karşılık veriyordu; ondan nefret ediyordu. İSYAN’dan nefret ediyordu. Dünyadan nefret ediyordu.

“Kesin sesinizi!” diye bağırdı Minho. Çocuklar anında sustu. “Adam cevap vermeyecek o yüzden zamanınızı boşa harcamayın.” Fare Adam teşekkür edercesine Minho’ya başını salladı. Belki de zekâsından dolayı onu kutluyordu. “Yüz altmış kilometre. Kuzey. Umanm başarırsınız. Unutmayın, hepiniz hastalığa yakalandınız. Motive olmanız için özellikle virüsü almanızı sağladık. Güvenli sığınağa ulaşmak demek tedavi olmak demek.” Arkasına dönüp sanki duvardan geçecekmiş gibi bir adım attı fakat sonra durup yeniden onlara baktı.

“Ah, son bir şey,” dedi. “Yann saat altı ve altıyı beş geçe arası Düz Geçiş'ten *geçmeyerek* Alev Deneyleri’nden kurtulacağınızı düşünmeyin

sakın. Geride kalanlar... en kötü şekilde öldürülecekler. Dışarıda şansını denemenizi tavsiye ederim. Hepinize iyi şanslar.” Bununla birlikte arkasına döndü ve bir kez daha duvara doğru yürümeye başladı.

Thomas neler olduğunu anlayamadan onlan ayıran görünmez duvar buharlaşır gibi oldu, saniyeler içinde mat bir bulanıklık halini aldı ve her şey kayboldu. Bir kez daha odanın diğer tarafı görünüyordu. Masadan, sandalyeden ve Fare Adam’dan hiçbir iz yoktu.

“Hadi be,” diye fısıldadı Minho.

12. BÖLÜM

Bir kez daha Kayra nlılar soru sormaya ve tartışmaya başlayınca Thomas odadan çıktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bunun için en iyi yerin banyo olduğunu biliyordu. Yatakhanedeki banyoya gitmek yerine Teresa ve Aris’in odasındakine gitti. Kollarını önünde birleştirip lavaboya yaslandı. Neyse ki kimse peşinden gelmemişti.

Tüm bu bilgiyi nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. Tavandan sarkan, çürümekte olan cesetler dakikalar içinde ortadan kaybolmuştu. Bir yabancı -ve masası!- bir anda odada belirmişti ve açıklaması imkânsız olan görünmez bir duvar taralından korunuyordu. Ve sonra kaybolmuşlardı.

Endişelendiği şeyler bunlar değildi. Labirent’ten kurtarılmalarının oyun olduğu ortadaydı. Peki İSYAN’ın onlan Yaratıcılar’ın laboratuvarından çıkarıp otobüse bindirmesi için kullandığı insanlar kimdi? *Gerçekten* öldürülmüşler miydi? Fare Adam gözlerine ve zihinlerine inanmamalannı söylemişti. Bundan sonra neye nasıl inanacaklardı?

En kötüsü de Işıl hastalığına yakalanmalan ve ancak deneylerin sonunda tedavi olabilecekleriydi.

Thomas gözlerini sımsıkı kapadı ve alnını ovdu. Teresa’yı ondan almışlardı. Hiçbirinin ailesi yoktu. Yann sabah İkinci Aşama denen bir şeye başlayacaklardı ve anladığı kadanyla Labirent’ten daha kötü olacaktı. Dışanda o Deliler vardı. Onlarla nasıl baş edeceklerdi? Birden aklına Chuck geldi ve orada olsa ne diyeceğini düşündü. Muhtemelen basit bir şey söylerdi, *Bu çok kötü,* gibi.

Haklısın, Chuck, diye düşündü Thomas. *Tüm dünya çok kötü.* Arkadaşı kalbinden bıçaklanalı daha birkaç gün olmuştu; zavallı Chuck, Thomas’ın kollannda ölmüştü. Thomas bunun belki de Chuck için en iyisi olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Belki ölüm, yaşayacaklarından daha iyiydi. Aklı boynundaki dövmeye gitti. "Dostum, tuvaletini yapman ne kadar sürüyor?” Konuşan Minho’ydu. Thomas başını kaldırınca onun kapının önünde durduğunu gördü. “Orada duramıyorum. Herkes bebek gibi konuşup duruyor. Konuşmalannın bir önemi yok, ne yapacağımız belli.”

Minho onun yanma gidip omzunu duvara yasladı. “Merhaba Bay Mutlu. Bak dostum, o çocuklar da en az senin kadar cesur. Yann sabah hepimiz aynı şeyleri yaşayacağız. Boş boş konuşmaktan sesleri de kısılabilir ama kimin umurunda?”

Thomas gözünü devirdi. “Kimseden daha cesur olduğumu söylemedim. Sadece insanlann sesini duymaktan bıktım. Senin sesin de dâhil.”

Minho sınttı. “Seni sersem, kötü biri olmaya çalıştığında çok komik oluyorsun.”

“Teşekkürler.” Thomas duraksadı. “Düz Geçiş.”

“Ne?”

“Beyaz takım elbiseli adam oradan geçmemiz gerektiğini söyledi. Düz Geçiş’ten.”

“Ah, evet. Kapı gibi bir şey olmalı.”

Thomas ona baktı. “Ben de öyle düşünüyordum. Uçurum gibi bir şey olmalı. Düz ve bir yere *geçmeni* sağlıyor. Düz Geçiş.”

“Çok zekisin.”

O sırada Newt geldi. “Siz ikiniz neden saklanıyorsunuz?”

Minho uzanıp Thomas’m omzuna vurdu. “Saklanmıyoruz. Thomas hayatından şikâyetçi ve annesinin yanma gitmek istiyor.”

“Tommy,” dedi Newt, eğlenmiş görünüyordu. “Sen Değişim geçirip hafızanın bir kısmım geri kazandın. Onların ne kadannı hatırlıyorsun?” Thomas bunu çok düşünmüştü. Izdırap Veren onu soktuktan sonra hatırladıklarının çoğunu artık çok net hatırlayamıyordu. “Bilmiyorum.

Dışarıdaki dünyanın nasıl olduğunu ya da Labirent’in tasarlanmasına yardım etmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak kafamda canlandıramıyorum. Hatırladıklarımın çoğu aklımdan çıktı. Birkaç tuhaf rüya gördüm ama onların da bir yardımı dokunmuyor."

Garip ziyaretçilerinden duydukları şeyler üzerine konuşmaya başladılar. Güneş ışınlarından, hastalıktan ve artık test edildiklerini *bildikleri* için her şeyin farklı olabileceğinden. Cevabı olmayan bir sürü şeyden; hepsinde de kendilerine kasten verilen virüsün yarattığı korku vardı. Sonunda sessizliğe büründüler.

“Halletmemiz gereken şeyler var,” dedi Newt. “Ayrıca yiyeceklerin bitmemesini sağlamalıyım. İçimden bir ses onlara ihtiyacımız olacağım söylüyor.”

Thomas bunu düşünmemişti bile. “Haklısın, hâlâ yiyenler var mı?” Newt başını iki yana salladı. “Hayır. Tava kontrolü eline aldı. Yemek onun için din gibi. Sanırım bir kez daha bu konuda lider olmak hoşuna gitti. Ama çocukların paniğe kapılıp düşünmeden kalan yiyecekleri yemeye başlayacaklarından korkuyorum.”

“Ah, hadi ama,” dedi Minho. “Buraya kadar gelmeyi başardılarsa bunun bir nedeni var. Bütün aptallar öldü.” Göz ucuyla Thomas’a baktı, bu sözüyle Chuck’ı, hatta Teresa’yı kastettiğini düşünmesinden endişelenmişti.

“Olabilir,” diye karşılık verdi Nevrt. “Öyle olduğunu umuyorum. Her neyse, tıpkı Kayran’daki gibi organize olmalıyız. Son birkaç gün oldukça kötü geçti, herkes homurdanıp şikâyet ediyordu; ne bir düzen vardı ne de plan. Bu beni deli ediyor.”

“Ne yapmamızı bekliyordun?” diye sordu Minho. “Sıraya dizilip şınav çekmemizi mi? Üç odalı lanet bir hapishaneye ükılı kaldık.” Newt, sivrisinek kovalar gibi elini salladı. “Her neyse. Benim tek söylediğim, yann işlerin değişeceği ve buna hazırlıklı olmalıyız.” Thomas, Nevvt’in asıl söylemek istediği şeyi söyleyemediğini düşünüyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Newt duraksadı ve Thomas ile Minho'ya baktı. “Yann gerçek bir liderimiz olduğundan emin olmalıyız. Liderin kim olduğuyla ilgili en ufak

bir şüphe olmamalı."

"Bu, şimdiye kadar söylediğin en saçma şeydi," dedi Minho. "Lider sensin. Bunu hepimiz biliyoruz."

Newt sert bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Açlıktan dövmeleri unuttun galiba. Onlann süs için yapüdığını mı düşünüyorsun?" "Ah, hadi ama," diye karşı çıktı Minho. "Onların gerçekten bir anlamı olduğunu düşünüyor olamazsın. Sadece bizimle oynuyorlar!" Newt cevap vermek yerine Minho'ya yaklaşıp dövmesini görmek için gömleğini çekti. Thomas'ın bakmasına gerek yoktu; ne yazdığını hatırlıyordu. Minho'nun Lider olduğu yazıyordu.

Minho omuz silkip her zamanki alaya tavnyla konuşmaya başladı ama Thomas onu dinlemiyordu. Kalbi o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki neredeyse cam yanıyordu. Tek düşünebildiği *kendi* dövmesiydi. Öldürülecekti.

13. BÖLÜM

Thomas zamanın azaldığını ve sabaha hazır olmaları için uyumaları gerektiğinin farkındaydı. Kayranlılarla birlikte yiyecekleri ve dolaptaki fazla kıyafetleri taşımak için yatak çarşaflarından bohçalar yaptılar. Yiyeceklerin bazıları naylon poşetlerin içindeydi; onlan boşaltıp içine su doldurdular ve perdelerden kopardıklan kumaş parçalanyla ağızlarını bağladılar. Herkes kısa bir süre içinde döküleceklerini biliyordu ama o an için akıllarına daha iyi bir fikir gelmemişti.

Newt sonunda Minho'yu lider olmaya ikna etmişti. Thomas da birinin lider olması gerektiğinin farkındaydı ve Minho istemeyerek de olsa görevi kabul edince rahatladı.

Saat dokuzda Thomas yatağına yatmış, bir kez daha üstündeki ranzanın tahtasına bakıyordu. Kimse uyumamıştı ama oda çok sessizdi. Diğer çocuklar da onun kadar korkuyor olmalıydılar. Labirent'i ve onun dehşetini yaşamışlardı. İSYAN'ın neler yapabileceğine tanık olmuşlardı. Eğer Fare Adam doğru söylüyorsa ve tüm bunlar büyük bir planın parçasıysa bu insanlar Gally'yi Chuck'ı öldürmeye zorlamışlardı, yakın mesafeden bir

kadını vurmuşlardı ve işleri bittiğinde öldürmek üzere onlan kurtarmalan için insanlar tutmuşlardı. Ve daha bir sürü şey...

Bunlar yetmezmiş gibi bir de onlara ölümcül bir hastalık bulaştırmışlardı ve devam etmelerini sağlamak için tedavi vaadinde bulunmuşlardı. Neyin yalan neyin gerçek olduğunu nereden bileceklerdi? Ve tüm belirtiler Thomas'ı bir nedenden dolayı gözden çıkardıklarını gösteriyordu. Bu düşünce moralini bozdu; onun yerine Chuck ölmüştü. Teresa kayıptı. Onlan Thomas'tan almışlardı.

Hayatının kara delik gibi olduğunu düşündü. Sabah uyandığında devam etmeye, İSYAN'ın onlar için hazırladığı yeni şeylerle karşılaşmaya istekli olup olmayacağından emin değildi. Ama bunu yapacaktı; yalnızca tedavi için de değil üstelik. Asla durmayacaktı, sırası değildi. Ona ve arkadaşlanna yaptıklanndan sonra olmazdı. İntikam almak için tüm testlerini geçip *hayatta kalması* gerekiyorsa öyle yapacaktı.

İntikam düşüncesi onu tuhaf bir şekilde rahatlattı ve sonunda uykuya daldı.

Bütün Kayranlılar saatlerini sabah beşe kurmuşlardı. Thomas daha erken uyanmıştı ve tekrar uyuyamadı. Alarmlar ötmeye başladığında bacaklarını yataktan sarkıttı ve gözlerini ovuşturdu. Biri ışığı yakınca bir an için hiçbir şey göremedi. Gözlerini kırparak kalkıp banyoya gitti. Kimbilir bir daha ne zaman banyo yapabilecekti.

Altıya on kala Kayranlılar gergin bir halde ellerinde su dolu naylonlar ve çarşaftan yaptıklan bohçalarla bekliyorlardı. Thomas da diğerleri gibi suyun dökülmemesi için elinde taşımaya karar vermişti. Gece görünmez duvar bir kez daha ortak salonda ortaya çıkmıştı; onu aşmalan imkânsız olduğundan Kayranhlar duvann diğer tarafında oturup beyaz takım elbiseli adamın bahsettiği Düz Geçiş'in ortaya çıkmasını beklediler.

Thomas'ın yanında oturan Aris uzun bir aradan sonra -Thomas çocuğun sesini en son ne zaman duyduğunu hatırlamıyordu- konuştu.

"Kafanın içinde birinin sesini duyduğunda deli olduğunu düşünmüş müydün?" diye sordu yeni çocuk.

Thomas cevap vermeden önce duraksayıp ona baktı. Nedense o ana kadar Arisle konuşmak istememişti. Ama bir anda bu duygu yok oldu. Teresa'nm ortadan kaybolması Aris'in suçu değildi. “Evet. Bir süre sonra alıştım ama bu kez de *diğerlerinin* benim deli olduğumu düşünmelerinden endişe ettim. Bu yüzden bir süre bundan kimseye bahsetmedik.”

“Benim için çok tuhaftı,” diye karşılık verdi Aris. Yere bakarken düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. “Birkaç gün komadaydım ve uyandığımda RacheHa konuşmak çok normal bir şey gibi geliyordu. Eğer bu durumu hemen kabullenip benimle konuşmasaydı kafayı yerdim. Gruptaki diğer kızlar benden nefret ediyordu, hatta bazılan beni öldürmek istiyordu. Yalnızca Rachel...”

Aris cümlesini bitiremeden Minho ayağa kalkıp herkese seslendi. Thomas bundan memnundu çünkü yaşadıklarının başka bir versiyonunu dinlemek ona Teresa'yı hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu ve bu ona acı veriyordu. Artık onu düşünmek istemiyordu. Hayatta kalmaya odaklanmalıydı.

“Üç dakikamız var,” dedi Minho, ilk defa gerçekten ciddi görünüyordu. “Hâlâ gitmekte kararlı mısınız?”

Thomas başıyla onayladı ve diğerlerinin de aynı şekilde karşüık verdiğini gördü.

“Gece fikrini değiştiren oldu mu?” diye sordu Minho. “Varsa söylesin ya da sonsuza kadar sussun. Yola çıktığımızda bir korkak olduğunu fark edip geri dönmek isteyen olursa onu mahvedip öyle gönderirim.”

Thomas, başını ellerinin arasına almış homurdanan Newt'e baktı.

“Newt, bir sorunun mu var?” dedi Minho şaşırtıcı derecede ciddi bir ses tonuyla. Thomas afallamış bir halde Nevvt'in cevap vermesini bekledi.

Newt de Thomas kadar şaşırmış görünüyordu. “Ee... hayır. Yalnızca mükemmel liderlik yeteneklerine hayranlık duyuyordum.” Minho gömleğini boynundan aşağı çekip herkese dövmesini gösterdi. “Ne yazıyor burada, sersem?”

Newt kızararak sağa sola bakındı. “Patron sensin, Minho, bunu biliyoruz. Kes şunu.”

“Hayır, sen kes,” diye öfkeyle karşılık verdi Minho, parmağıyla Newt’i göstererek. “Bu saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok, o yüzden kapa çeneni.”

Thomas, Minho’nun liderliği kabul ettiğini belli etmek için oyun oynadığını umuyordu. Gerçi oyun oynuyor olsa bile kesinlikle iyi bir iş çıkarıyordu.

“Saat altı oldu!” diye bağırdı Kayranlılardan biri.

Sanki bu uyanyı bekliyormuşçasına görünmez duvar matlaşıp beyaza dönüştü ve bir saniye sonra yok oldu. Thomas duvardaki değişikliği hemen fark etti; büyük bir bölümünde düz, koyu gri bir parlaklık vardı.

“Hadi!” diye bağırdı Minho bohçasını omzuna atarken. Bir elinde de su kabı vardı. “Oyalanmayın, sadece beş dakikamız var. İlk ben gideceğim.” Thomas’a baktı. “En son sen çık; herkesin beni takıp ettiğinden emin ol.”

Thomas gerginliğini bastırmaya çalışarak başıyla onayladı ve alnındaki teri sildi.

Minho duvann önünde durdu. Düz Geçiş hareket ediyordu ve Thomas ona odaklanamıyordu. Yüzeyinde karanlık gölgeler hareket ediyordu; her an yok olacakmış gibi titreyip bulanıklaşıyordu. Minho dönüp tekrar onlara baktı. “Diğer tarafta görüşürüz.” Ardından gri duvardan karanlığa adımını attı.

14. BÖLÜM

Thomas, Minho’nun arkasından diğerlerini yönlendirirken kimse şikâyet etmedi. Düz Geçiş’e yaklaşıp içinden geçerken kimse bir sey söylemedi; yalnızca birbirlerine endişeyle baktılar. Gri duvardan geçmeden önce istisnasız hepsi duraksadı. Thomas onlan izleyip, çocuklar diğer tarafa geçmeden önce onlann sırtını sıvazladı.

İki dakika sonra Thomas’ın yanında Aris ve Nevrt kalmıştı.

Bundan emin misin? diye sordu Aris, Thomas’a zihninden.

Thomas, Aris’in sesini duyunca şaşkınlıkla öksürmeye başladı. Oldukça net işitebildiği ama aslında kulaklanyla duymadığı bu sese şaşırmıştı.

Aris'in, onunla bu şekilde konuşmaktan hoşlanmadığını anlamasını ummuştu. Bu, Teresa için kullandığı bir şeydi ve başka-lanyla bu şekilde konuşmayacaktı.

"Çabuk," diye homurdandı telepati yoluyla cevap vermeyi reddederek, yüksek sesle. "Acele etmeliyiz."

Aris kırgın bir ifadeyle Thomas'a bakıp duvardan geçti. Hemen ikasından Newt geçti ve Thomas ortak salonda yalnız kaldı.

Son bir kez etrafına bakındı; daha birkaç gün önce odada asılı olan cesetleri hatırladı. Labirent'i ve yaşadıkları zorlukları düşündü. Bililerinin bir yerde onu duymasını umarak olabildiğince sesli bir şekilde iç geçirdi, su poşetini ve yiyeceklerin olduğu çarşaftan yaptıkları bohçayı aldı ve Düz Geçiş'e adımını attı.

Bir anda bir soğukluk hissetti; sanki gri duvar buzmuş gibi geldi. Son saniyede gözlerini kapamıştı ve yeniden açtığında karanlıktan başka bir şey göremedi. Ama sesler duyuyordu.

"Hey!" diye seslendi, sesindeki paniği yok sayarak. "Siz..." Cümlesini tamamlayamadan bir şeye takılıp birinin üzerine düştü. "Ah!" diye bağırdı üzerine düştüğü kişi, Thomas'ı iterken. Thomas su poşetini sıkıca tuttu.

"Herkes dikkatli olsun ve sussun!" Bağıran Minho'ydu. Thomas rahatlayarak sevinçle bağırmak istedi. "Thomas, sen misin? Geldin nü?" "Evet!" Thomas yeniden dengesini kazandı ve karanlıkta yeniden birine çarpmamak için önünü yoklayarak ilerledi. Havadan başka bir şey hissetmiyor, karanlıktan başka bir şey görmüyordu. "En son ben geçtim. Herkes burada mı?"

"Sen sarhoş gibi gelip düşene kadar kaç kişi olduğumuzu sayıyorduk," diye cevapladı Minho. "Baştan sayalım. Bir!"

Kimseden ses çıkmayınca Thomas, "İki!" diye bağırdı.

Böylece Kayranlılar, Aris en son, "Yirmi!" deyinceye kadar saydılar. "Güzel," dedi Minho. "Herkes burada, artık her neredeysek. Hiçbir şey görmüyorum."

Thomas, korkudan kıpırdayamayan diğer çocukların nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. “Fenerimiz olsaydı iyi olurdu.”

“Hatırlatmasan olmazdı, Bay Thomas,” diye karşılık verdi Minho. “Pekâlâ, dinleyin. Bir tür koridordayız. İki taraftaki duvan da hissedebiliyorum ve sanırım siz benim sağ tarafımdasımz. Thomas, senin durduğun yerden girdik. Dikkat edelim de yeniden o Düz Geçiş denen şeyden geçmeyelim. Herkes sesimi takip edip bana doğru gelsin. Bu tarafa doğru ilerleyip bizi neyin beklediğini görmekten başka şansımız yok.”

Bununla birlikte ilerlemeye başladı. Ayak sesleri ve poşetlerin hışırdaması, çocukların onu takip ettiğini gösteriyordu. Thomas en son kendisinin kaldığından ve kimseye çarpmayacağından emin olduğunda sol eliyle soğuk duvara uzandı. Yönünü şaşırmamak için elini duvardan çekmeden, grubun arkasından yürüdü.

Kimse konuşmuyordu. Thomas gözlerinin bir türlü karanlığa alışamamasından nefret ediyordu; azıcık bile olsa ışık yoktu. Hava serindi fakat eskimiş deri ve toz kokuyordu. Birkaç defa önündeki çocuğa çarptı fakat kim olduğunu bilmiyordu çünkü çarpıştıkları sırada çocuktan hiç ses çıkmamıştı.

Tünel sağa ya da sola dönmeden dümdüz ilerlemeye devam etti. Thomas’ın duvardaki eli ve zemine değen ayaklan onu gerçekliğe bağlı tutan ve hareket hissi veren tek şeydi. Aksi takdirde boşlukta sürüklendiği ve hiçbir ilerleme kaydetmediği hissine kapılabilirdi.

Tek ses, ayakkabılann sert betonda çıkardığı gıcırtı ve Kayranlılann ara sıra duyulan fısıltılanydı. Bitmek bilmeyen karanlık tünelde yürürken Thomas kalp atışlannı duyabiliyordu. Onu Kayran’a getiren, havasız, karanlık Kutuyu düşünmeden edemedi; o da tıpkı bu tünel gibiydi. Ama en azından bu kez az da olsa hatırlayabildiği anılan ve kim olduğunu bildiği arkadaşlan vardı. En azından bu kez amaçlannı biliyordu; tedaviye ihtiyaçlan vardı ve muhtemelen onu elde edebilmek için korkunç şeyler yaşayacaklardı.

Aniden yukandan geldiğini sandığı yoğun bir fısıltı sardı tüneli. Thomas olduğu yerde durdu. Sesin Kayranlılardan birinden gelmediğine emindi.

En öndeki Minho dumıalan için bağırdı. Ardından, “Duydunuz mu?" diye sordu.

Birkaç çocuk, evet, diye mırıldanıp soru sormaya başladı ve Thomas onlann gürültüsünün arasında kulağını duvara dayayıp bir şeyler duymaya çalıştı. Ani fısıltı sanki çok yaşlı ve çok hasta birinden gelmiş gibiydi. Fakat ne dediği anlaşılmamıştı.

Minho herkesi susturup dinlemelerini söyledi.

Etraf kapkaranlık olmasına rağmen Thomas yine de odaklanmak için gözlerini kapadı. Fısıltı tekrarlanırsa söylenenlerin hepsini dujmak istiyordu.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra aynı ses, tavanda büyük hoparlörler varmışçasına tünelde yankılandı. Thomas birkaç kişinin bu kez ne söylendiğini anlamış gibi şaşkınlıkla soluğunun kesildiğini duydu. Gözlerini açtı fakat önünde bir değişiklik olmamıştı. Her yer kapkaranlıktı.

“Ne söylediğini anlayan oldu mu?” diye bağırdı Newt.

“Birkaç kelime,” diye cevap verdi YVinston. “Cümlenin ortasında ‘geri dönün’ gibi bir şey söyledi.”

“Evet,” diye katıldı biri.

Thomas tekrar düşününce gerçekten de o iki kelimeyi duyduğunu fark etti. *Geri dönün.*

“Hepiniz susun ve bu kez daha dikkatli dinleyin,” dedi Minho ve tünel sessizliğe büründü.

Ses yeniden duyulduğunda Thomas her hecesine kadar anladı.

“Tek şansınız var. Geri dönerseniz doğranmazsınız.”

Önündeküerin tepkilerine bakılırsa bu kez onlar da anlamıştı.

“Doğranmak mı?”

“Bu da ne demek oluyor?”

"Geri dönebileceğimizi söyledi!”

“Karanlıkta fısıldayan tanımadığımız birine güvenemeyiz.” Thomas son üç kelimenin kulağa ne kadar kötü geldiğini düşün-memeye çalıştı. *Geri dönerseniz doğranmazsınız.* Bu hiç iyi değildi. Üstüne üstlük bir de hiçbir şey görememek durumu daha da kötü hale getiriyor, onu deli ediyordu.

“Yürümeye devam edin!” diye bağırdı Minho. “Buna daha fazla dayanamayacağım. Yürüyün!”

“Bir dakika,” dedi Tava. 'Tek bir şansımız olduğunu söyledi. Bunu bir düşünelim en azından.”

Thomas kimsenin göremeyeceğini bile bile başını iki yana salladı. “Olmaz. Fare Adam’ın ne dediğini unuttun mu? Geri dönersek korkunç bir şekilde öldürüleceğiz.”

Tava üsteledi. “Onun bu fısıldayan adamdan daha yetkili olduğunu nereden biliyoruz? Kimi dinleyip kimi dinlemeyeceğimize I nasıl karar vereceğiz?”

Thomas bunun oldukça iyi bir soru olduğunu biliyordu ama i geri dönmemeleri gerektiğini düşünüyordu. “Sesin yalnızca bir test' olduğuna eminim. Devam etmemiz gerekiyor.”

“Doğru söylüyor.” Konuşan Minho’ydu. “Hadi, gidelim.”

Daha sözünü bitirmemişti ki ses bu kez nefret dolu bir tondan yeniden yankılandı. *“Hepiniz öleceksiniz. Parçalara ayrılacaksınız. Öleceksiniz."*

Thomas’m tüyleri diken diken oldu. Çocukların geri dönmek isteyeceklerini sandı ama Kayranlılar onu bir kez daha şaşırttı. Kimseden ses çıkmadı ve çok geçmeden yürümeye koyuldular. Minho tüm korkakların öldüğünü söylemekte haklıydı.

Karanlığın derinliklerine doğru ilerlediler. Hava ısınır gibi oldu; tozdan ağırlaştı. Thomas birkaç defa öksürdü, su içmek istiyordu ama karanlıkta su poşetini açma riskini almak istemiyordu. Bir de suyu dökse tam olurdu.

İlerledi.

Hava ısındı.

Susadı.

Karanlık.

Yürümeye devam ettiler. Zaman oldukça yavaş geçiyordu.

Thomas böyle bir tünelin nasıl mümkün olabildiğini de anlamıyordu.

O tuhaf fısıltıyı duyduklarından beri yaklaşık beş kilometre yürümüş olmalıydılar. *Neredeydiler?* Yer altında mı? Devasa bir binanın içinde mi? Fare Adam açık havayı bulmaları gerektiğini söylemişti. Nasıl...

Birkaç metre ileride bir çocuk bağırdı.

Sesi başta şaşkınlıkla bağırmış gibi çıktı fakat sonra korkunç bir çığlığa dönüştü. Thomas onun kim olduğunu bümiyordu ama çocuk, Kayran'da Kan Evindeki hayvanlar gibi boğazını yırtarcasına feryat ediyordu. Thomas çocuğun yere düşüp sarsılmaya başladığım duydu.

İçgüdüsel olarak üeri atılıp korkudan donakalmış birkaç çocuğu iterek korkunç sesin geldiği yere doğru ilerledi. Neden diğerlerinden daha fazla yardımı dokunacağını düşündüğünü bilmiyordu ama hiç tereddüt etmeden, adımlarına dikkat büe etmeden karanlıkta üerledi.

O kadar uzun süre karanlıkta yürüdükten sonra vücudu harekete geçmek istiyordu.

Çocuğun önünde olduğunu fark etti; kollan ve bacaklan sarsılıyor, kimbüir neye karşı mücadele veriyordu. Thomas su poşetini ve yiyeceklerin olduğu bohçayı dikkatlice kenara koydu ve korkarak çocuğun kolunu ya da bacağını bulmak için elini uzattı. Arkasında, Kayranlılann toplandığını hissetti; onlann korku dolu bağınşlannı ve sorularım yok saymaya çalıştı.

"Hey!" diye bağırdı Thomas yerde debelenen çocuğa. "Neyin var?" parmaklan çocuğun kotundan gömleğine doğru çıktı fakat vücudu o kadar şiddetli sarsılıyordu ki onu tutmak imkânsızdı. Haykınşlan tünelde yankılanıyordu.

Thomas sonunda kendini çocuğun üzerine attı. Aniden nefesi kesildi; Kayranlı'nın sarsılan gövdesini hissetti, dirseği kaburgala-nna çarptı ardından yüzüne vurdu. Bir dizi neredeyse kasıklarına çarpıyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdı Thomas. "Neyin var!"

Çığlıklar, çocuk sanki suya batmış gibi kesildi fakat sarsılmaya devam ediyordu.

Thomas bir kolunu onun göğsüne bastırdı ve diğer eliyle saçını ya da yüzünü tutmak için uzandı. Fakat eli oraya temas ettiğinde kafa kanşıklığıyla donakaldı.

Kafası yoktu. Saçı ya da yüzü yoktu. Boynu büe. Orada *olması gereken* hiçbir şey yoktu.

Onun yerine Thomas pürüzsüz, yuvarlak soğuk bir metal hissetti.

15. BÖLÜM

Sonraki birkaç saniye fazlasıyla tuhaftı. Thomas metal topa değer değmez çocuk hareket etmeyi bıraktı. Kol ve bacakları sabit kaldı, gövdesindeki sertlik anında geçti. Thomas sert yuvarlakta yoğun bir ıslaklık hissetti; çocuğun boynunun olması gereken yerden sızıyordu. Thomas onun kan olduğunu biliyordu, kanın bakır gibi kokusunu alabiliyordu.

Ardından metal top Thomas’m parmaklarından kayıp kulak tırmalayıcı bir sesle yuvarlandı ve en yakındaki duvara çarpıp durdu. Yerde yatan çocuk ne hareket ediyor ne de ses çıkarıyordu. Karanlıkta Kayranlılann sorulan yankılanmaya devam ediyordu fakat Thomas onlan duymuyordu bile.

Çocuğun o an nasıl göründüğünü düşününce içini korku kapladı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu ama belli ki ölmüştü ve bir şekilde kafası kopmuştu. Ya da... metale mi dönüşmüştü? Neler olmuştu böyle? Aklından bir sürü şey geçiyordu ve top yuvarlandığında yere bastırdığı binden akan sıcaklığı hissetmesi bir saniyesini aldı. Dehşete düştü.

Cesetten uzaklaşıp elini pantolonuna sürerken bağırdı fakat cümle kuramıyordu. Birkaç Kayranlı onu arkasından tutup ayağa kalkmasına yardım etti. Thomas onlan itti ve duvara yaslandı. Biri onu gömleğinden yakalayıp kendine doğru çekti.

"Thomas!” Konuşan Minho’ydu. “Thomas! Ne oldu?”

Thomas sakinleşip kendine gelmeye çalıştı. Midesi altüst oldu; göğsü sılaştı. “Bilmiyorum. Kimdi o? Yerde çığlık çığlığa bağıran kimdi?”Winston titrek bir sesle cevap verdi. “Frankie, sanınm. Hemen yanımdaydı, bir şeyle dalga geçiyordu ve sonra sanki bir şey onu aniden çekti. Evet, oydu. Kesinlikle oydu.”

“Ne oldu!” diye tekrarladı Minho.

Thomas elini hâlâ pantolonuna silmekte olduğunu fark etti. “Bak,” dedi derin bir nefes almadan önce. Tüm bunlan karanlıkta yapmak oldukça can sıkıcıydı. “Bağırdığını duydum ve yardım etmek için yanma koştum. Üzerine çıkıp kol ve bacaklannı sabit tutmaya, sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ardından, neden bilmiyorum ama yanaklarından tutmak için elimi başına götürdüm ve tek hissettiğim...” “Ne?” diye bağırdı Minho.

Thomas homurdandı ve sonunda söyledi. “Kafası kafa gibi değildi. Sanki... büyük... metal bir *top* gibiydi. Bilmiyorum dostum, ama öyle hissettim. Sanki lanet kafası büyük metal bir top tarafından yutulmuş gibiydi.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Minho.

Thomas onu ya da diğerlerini nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu. “Bağırmayı kestikten sonra yuvarlanma sesini duymadın mı? Biliyorum...”

“Burada!" diye bağırdı biri. Nevrt. Thomas bir kez daha sürtünme sesi, ardından Newt’in çaba sarf ederek homurdandığım duydu. “Buraya doğru yuvarlandığım duydum. Islak ve yapış yapış... sanki kan gibi.” “Neler oluyor böyle?” diye fısıldadı Minho. “Ne kadar büyük?” Diğer çocuklar da soru sormaya başladılar.

“Herkes sussun!” diye bağırdı Newt. Çocuklar sessizleştiğinde ifadesiz bir tonda, “Bilmiyorum,” dedi. Thomas onun daha iyi anlayabilmek için dikkatlice topu kavradığını duydu. “Bir kafadan daha büyük olduğu kesin. Yusyuvarlak.”

Thomas afallamıştı, iğrenmişti fakat tek düşünebildiği oradan bir an önce çıkmaktı. Karanlıktan kurtulmak. “Koşmalıyız,” dedi. “Gitmeliyiz. Hemen.”

“Belki de geri dönmeliyiz,” dedi Thomas’ın tanıyamadığı bir ses. “Bu top her neyse Frankie’nin kafasını kopardı, tıpkı yaşlı adamın bizi uyardığı gibi.”

“Olmaz,” dedi Minho sinirle. “Olmaz. Thomas haklı. Daha fazla zaman kaybetmemeliyiz. Birbirimizden birkaç adım uzaklaşalım ve koşmaya başlayalım. Eğilin ve eğer başınıza doğru bir şey yaklaşırsa ona vurun.”

Kimse tartışmadı. Thomas hemen yemeğini ve suyunu buldu; ardından grup sessiz bir iletişimle, aralarından birbirlerine çarpmayacak kadar mesafe bırakarak koşmaya başladı. Thomas bu kez en arkada değildi, yeniden sıraya girerek zaman kaybetmek istememişti. Tıpkı Labirent’teki gibi elinden geldiğince hızlı koştu.

Ter kokusu alıyordu. Sıcak hava tozluydu. Elleri kan yüzünden ıslak ve yapış yapıştı. Her yer karanlıktı.

Hiç durmadan koştu.

Ölüm topu bir kişiyi daha aldı. Bu kez olay Thomas’ın çok yakınında gerçekleşti; daha önce hiç konuşmadığı bir çocuğu öldürdü. Thomas metalin metale sürtünme sesini ve birkaç çıtırtı duydu. Ardından Çığlıklar diğer sesleri bastırdı.

Kimse durmadı. Yaptıkları korkunç bir şeydi muhtemelen. Ama hiçbiri durmadı.

Çığlıklar kesildiğinde Thomas metal topun yere düşme sesini duydu. Yuvarlanarak bir duvara çarptı ve biraz daha yuvarlandı. Yavaşlamadan, koşmaya devam etti.

Kalbi deli gibi çarpıyordu; tozlu havayı içine çekerken düzensiz ve derin nefes almaktan göğsü acıyordu. Zaman kavramını yitirdi, ne kadar ilerledikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat Minho durmalarını söylediğinde rahatladı. Sonunda yorgunluğu, iki kişiyi öldüren şeyin yarattığı korkuya üstün gelmişti.

Etraf, çocukların kesik kesik nefes alma sesleri ve kötü ağız kokusuyla dolmuştu. İlk kendine gelen Tava oldu. “Neden durduk?” “Çünkü az kalsın burada bir şeye çarpıp bacağımı kırıyordum!’’ diye bağırdı Minho. "Sanırım bu bir merdiven.”

Thomas bir an umutlandığım hissetti fakat hemen bu histen sıyrıldı. Bir daha umutlanmamaya yemin etmişti. Her şey bitene kadar hiçbir şekilde umutlanmayacaktı.

“Ee, gidelim o halde!” dedi Tava fazla neşeli bir tonda.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye karşılık verdi Minho. “Sen olmasan ne yapardık biz Tava, gerçekten?”

Thomas, Minho’nun merdivenlerden çıkarken ayak seslerini duydu. Basamaklar ince metalden yapılmış gibi tiz bir ses yankılanıyordu. Birkaç saniye sonra diğer çocukların ayak sesleri duyuldu ve çok geçmeden hepsi Minho’yu takip ediyordu.

Thomas ilk basamağa çıktığında takılıp düştü ve dizini ikinci basamağa çarptı. Dengesini korumak için elini yere koyduğunda neredeyse suyunu dökecekti. Yeniden ayağa kalktı ve arada bir tökezleyerek merdiveni tırmanmaya başladı. Metal topun bir kez daha saldırıp saldırmayacağını bilmiyorlardı ve umutlu olsun olmasın Thomas kapkaranlık olmayan bir yere çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Yukarıdan bir çarpma sesi geldi, ayak seslerinden daha güçlüydü fakat metal sesini andırıyordu.

“Ah!” diye bağırdı Minho. Ardından Kayranlılar durup birbirlerine çarpınca homurtular duyuldu.

“İyi misin?” diye sordu Newt.

“Neye... çarptın?” diye seslendi Thomas, nefes nefese kalmış bir halde.

Minho’nun sesi tedirgindi. “Tavana çarptım. Çatıya ulaştık ve gidecek başka...” Sesi gitgide alçaldı ve Thomas onun bir şey ararcasına elini tavanda ve duvarlarda gezdirdiğini duyabiliyordu. “Durun! Sanınm buldum...”

Ufak bir çatırtı sözünü kesti ve hemen sonra Ihomas’ın etrafı sanki alev almış gibi parladı. Yukarıdan gelen kör edici ışık nedeniyle elleriyle gözlerini kapadı. Su torbasınm düşmesine engel olamadı. Karanlıkta geçen o kadar zamanın sonunda güneş ışığı, ellerinin korumasına rağmen, onu etkisiz bırakmıştı. Parlak turuncu ışık parmaklarının arasından göz

kapaklarına vuruyordu ve sıcak bir rüzgâr esmiş gibi ortamı sıcak hava dalgası kapladı.

Thomas bir gıcırtı duydu ve ardından büyük bir gümbürtüyle karanlık geri döndü. Dikkatlice ellerini indirip gözlerini kırpıştırdı; gözünün önünde parlak noktalar uçuşuyordu.

“Sanırım çıkışı bulduk ama galiba güneşin üzerine çıkacağız! Çok parlaktı. Ve sıcak,” dedi Minho.

“Biraz açıp gözlerimizin alışmasını bekleyelim,” dedi Newt ve Thomas onun Minho’nun yanma çıktığını duydu. “Şu gömleği araya sıkıştır. Herkes gözlerini kapasın!”

Thomas denileni yaptı ve bir kez daha elleriyle gözlerini kapadı. Parlak turuncu ışık geri döndü ve süreç başladı. Birkaç dakika sonra ellerini indirip yavaşça gözlerini açtı. Gözlerini kırpmak zorunda kaldı; hâlâ sanki üzerlerine milyonlarca fener tutuluyormuş gibi geliyordu fakat biraz daha dayanılır bir hâl almıştı. Biraz daha zaman geçince parlaklığa alıştı.

Tavandaki kapının hemen altında duran Minho ve Newt’in yaklaşık yirmi basamak aşağısında olduğunu fark etti. Tavandan yayılan üç çizgi halindeki parlak ışıklar kapının yerini belli ediyordu. Etraflarındaki her şey; duvarlar, merdiven ve kapı gri metalden yapılmıştı. Thomas geldikleri yöne doğru bakınca merdivenlerin aşağıdaki karanlıkta kaybolduğunu gördü. Tahmin ettiğinden de fazla çıkmışlardı.

“Hâlâ kör olan var mı?” diye sordu Minho. “Göz bebeklerim kömüre döndü.”

Thomas da aynı şeyi hissetmişti. Gözleri yanıyor, kaşınıyor ve sulanıyordu. Etrafındaki çocuklar da gözlerini ovuşturuyorlardı. “Dışarıda ne var?” diye sordu biri.

Minho bir elini gözlerine siper edip kapının açık kısmından dışarı göz atarken omuz silkti. “Bilmiyorum. Tek görebildiğim parlak ışık, belki *gerçekten de* güneşe çıkmışızdır. Ama orada başkaları olduğunu sanmıyorum.” Duraksadı. “Ya da Delilerin.”

“Buradan çıkalım öyleyse,” dedi Winston; Thomas’m iki basamak aşağısındaydı. “Metal bir topun saldırısına uğramaktansa güneş yanığı

olmayı tercih ederim. Hadi gidelim!”

“Tamam, Winston,” diye karşılık verdi Minho. “Acele etme hemen. Gözlerimizin ışığa alışması için beklemek istedim. Kapıyı tamamen açacağım, hazır olun.” Bir basamak daha çıktı, böylece sağ omzuyla metal levhaya bastırdı. “Bir. İki. Üç!”

Homurtuyla bacaklarını dikleştirerek yukan kalktı. Berbat bir gıcırtıyla kapı açüınca içeri ışık ve sıcaklık doldu. Thomas hemen başını aşağıya eğip gözlerini kıstı. Saatlerdir zifirî karanlıkta olmalarına rağmen yine de böyle bir parlaklık imkânsızmış gibi görünüyordu.

Yukarıdan ayak sesleri ve itişmeler duyunca başını kaldırdı ne Newt ve Minho’nun kare şeklinde, tamamen açılmış kapıdan parlak gün ışığına çıktıklarını gördü. Tüm merdiven fırın gibi ısınmaya başladı.

“Ah, dostum!” dedi Minho yüzünü buruşturarak. ‘Ters giden bir şeyler var. Şimdiden tüm vücudum yanıyor!”

“Doğru söylüyor,” dedi Newt ensesini ovarken. “Dışan çıkmalı mıyız bilmiyorum. Belki de güneşin batmasını beklemeliyiz.”

Kayranlıların şikâyetlerini Winston’ın ani çığlığı bastırdı. “Hey! Dikkat edin! Dikkat edin!”

Thomas dönüp Winston’a baktı. Birkaç basamak aşağı inerek tam üzerindeki bir şeyi gösteriyordu. Tavanda, hemen üstlerinde bir damla gümüş rengi sıvı eriyerek âdeta büyük bir gözyaşı damlası oluşturuyordu. Gitgide daha da büyüyerek birkaç saniye içinde erimiş yapışkandan bir topa dönüştü. Ardından, kimse bir tepki veremeden tavandan kopup düştü.

Fakat basamaklarda ayaklarının dibine düşmek yerine yerçekimine karşı koyup yatay bir biçimde hareket ederek doğrudan Winston’ın yüzüne yapıştı. Çocuk korkunç çığlıklar atarak merdivenden düşmeye başladı.

16. BÖLÜM

Thomas, Winston’un peşinden aşağı inerken aklına korkunç bir düşünce geldi. Ona yardım etmek için mi yoksa metal topun nasıl bir şey olduğunu

merak ettiği için mi onun yanma gittiğini bilmiyordu.

Winston sonunda bir basamakta durdu fakat hâlâ oldukça yüksekteydiler. Tavandaki kapıdan gelen parlak ışık her şeyi net bir şekilde görmelerini sağlıyordu. Winston'm iki eli de yüzündeydi; gümüşi sıvıyı tutuyordu. Erimiş metal top çoktan başının üstüyle bir olmuş, yoğun kıvamlı bir şurup gibi kulaklarına ve kaşlarına doğru akıyordu.

Thomas çocuğun üzerinden atlayıp bir basamak altında dizleri-tin üzerine çöktü. Winston, sıvının gözlerine gelmesini itip çekerek engellemeye çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde bu yöntem işe yarıyor &bi görünüyordu. Fakat çocuk avazı çıktığı kadar bağırıyor, sarsılıp duvarı tekmeliyordu.

'Alın şunu üstümden!" diye bağırdı. Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ^ Thomas neredeyse pes edip kaçacaktı. Eğer bu şey bu kadar can yakıyorsa...

Oldukça yoğun gümüş renkli bir jele benziyordu. Sanki canlıymış gibi inatçı ve ısrarcıydı. Winston sıvıyı itip gözlerine gelmesini engelleyince parmaklarından akan bir kısmı yeniden gözlerine doğru girmeye çalışıyordu. Thomas çocuğun suratını az da olsa görebildi ve gördüğü şey hiç hoş değildi. Kızarmıştı ve kabarıyordu.

Winston anlaşılmaz bir şeyler söyledi; dehşet verici çığlıkları âdeta başka bir dildi. Thomas bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Zaman azalıyordu.

Çantasını omzundan çıkarıp içini boşalttı; meyveler ve paketler merdivenden aşağı yuvarlandı. Çarşafı, ellerine sardı ve işe koyuldu. Winston erimiş metali gözünün üzerinden bir kez daha sildiğinde Thomas çocuğun kulaklarına inen sıvıyı iki tarafından tuttu. Çarşafa rağmen sıcaklığı hissedebiliyordu ve kumaşın tutuşacağını sandı. Ayaklarını sertçe yere bastı, topu sıkıca tuttu ve çekti.

Ona saldıran metal rahatsız edici bir emiş sesi çıkararak çocuğun başından birkaç santim yukarı çıktı fakat Thomas'm elleri kaydı ve top yeniden Winston'ın kulaklarına indi. Çocuk daha da yüksek sesle bağırdı. Birkaç Kayranlı yardım etmek için yaklaştılar ama Thomas bir işe yaramayacağını düşünerek onlan geri çevirdi.

Bu kez daha sıkı tutmaya kararlı olan Thomas, “Birlikte yapmalıyız!” diye bağırdı Winston’a. “Beni dinle,Winston! Birlikte yapmamız gerekiyor. Metal topu tutup başından itmeye çalış!”

Çocuk anladığını belli eden bir tepki vermedi; tüm vücudu şiddetle sarsılıyordu. Eğer ITıomas onun bir basamak altında olmasaydı şimdiye kadar çoktan aşağı yuvarlanırdı.

“Üçe kadar sayacağım!” diye bağırdı Thomas. “Winston! ÜÇ deyince!”

Hâlâ duyduğuna dair bir belirti yoktu. Çığlık atıyor, sarsılıyor, tekmeler savuruyor, metale vuruyordu.

Thomas’ın gözleri doldu ya da belki de alnından akan ter gözlerine giriyordu. Ama gözleri yanıyordu. Hava sanki bir milyon derece olmuş gibiydi. Kasları gerildi; bacakları ağrımaya başladı. Kramp giriyordu.

‘Yap şunu!” diye bağırdı her şeyi yok sayıp bir kez daha denemek için eğilirken. “Bir! İki! Şimdi!”

Yayılan metali iki yanından sıkıca tutup tuhaf yoğunluğunu bir kez daha hissetti ve çekerek Winston’m başından çıkarmaya çalıştı. Winston onu duymuştu ya da yalnızca şans eseriydi fakat aynı anda o da sanki alnını kafasından ayırmak ister gibi yapışkan maddeyi itmeye başladı. Gevşek, kalın ve ağır gümüşün tamamı çıktı. Thomas hiç tereddüt etmeden onu başının üzerinden merdivenlerden aşağı attı ve ne olduğunu görmek için arkasına döndü.

Gümüş, havada uçarken hızla küre şeklini aldı, yüzeyi hafifçe dalgalandıktan sonra katılaştı. Çocukların birkaç basamak altında, sanki kurbanına son kez bakıp neyi yanlış yaptığını düşünürcesine durdu. Ardından karanlıkta kaybolana dek aşağı yuvarlandı.

Gitmişti. Ve nedense bir daha saldırmadı.

Thomas derin bir nefes aldı; vücudunun her yeri terden sırılsıklam olmuştu. Omzunu duvara yasladı, arkasında ağlayan Winston’a bakmaya korkuyordu. En azından çığlıkları kesilmişti.

Thomas sonunda dönüp ona baktı.

Çocuk berbat bir haldeydi. Yerde kıvrılmış titriyordu. Saçları artık yoktu ve derisi yer yer kanıyordu. Kulakları kesilmişti, yara olmuştu ama kopmamıştı. Acıdan ve muhtemelen yaşadığı travmanın etkisiyle hıçkırıyordu. Başındaki kanayan yaralan düşününce sivilceli suratı oldukça temiz görünüyordu.

"İyi misin, dostum?" diye sordu Thomas, dünyanın en saçm sorusunu sorduğunu bile bile.

Winston başını hızbca iki yana salladı; vücudu sarsılmaya devam ediyordu.

Thomas başını kaldırınca Minho, Newt, Aris ve diğerlerinin birkaç basamak yukarıdan şok içinde onlara baktığını gördü. Yukarıdan gelen parlak ışık yüzlerine gölge düşürüyordu fakat Thomas yine de tıpkı gözlerine ışık tutulmuş kediler gibi gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı Minho.

Thomas'ın konuşacak gücü yoktu, yalnızca bitkin bir şekilde başını iki yana salladı.

Cevap veren Newt oldu. "İnsanların kafasını yiyen sihirli bir küre, işte bu."

"Son teknoloji ürünü bir şey olmalı," dedi Aris ilk defa bir konuşmaya katılarak. Çocuk ona dönen şaşkın bakışları fark ederek etrafına baktı, ardından utanmış gibi omuz silkti ve devam etti: "Bazı şeyler hatırlamaya başladım. Teknolojinin oldukça ilerlediğini biliyorum ama tabii insan vücudundan parçalar koparan, uçan erimiş metallerle ilgili bir şey hatırlamıyorum."

Thomas kendi yanm yamalak anılarını düşündü. O da böyle bir şey hatırlamıyordu.

Minho dalgın bir şekilde merdiveni işaret etti. "O şey yüzüne yayılıp boynunu koparana kadar derini yiyor. Çok hoş."

"Gördün mü? Tavandan geldi!" dedi Tava. "Bir an önce buradan çıksak iyi olur."

“Daha fazla katılamazdım,” diye ekledi Newt.

Minho iğrenerek Winston’a bakınca Thomas onun bakışlarını takip etti. Çocuk artık titremiyordu ve hıçkırıkları yerini hafif inlemelere bırakmıştı. Çok kötü görünüyordu ve muhtemelen hayatı boyunca yara izleri taşıyacaktı. Thomas yanmış kafasında bir daha saç çıkabileceğini sanmıyordu.

“Tava, Jack!” diye seslendi Minho. “Winston’ın kalkmasına yaranı edin. Aris, sen de düşürdüğü eşyalan topla, birkaç kişi de onlan taşımana yardım etsin. Gidiyoruz. Dışarıdaki ışığın ne kadar parlak ya da tehlikeli olduğu umurumda değil. Kafamın bovling topuna dönüşmesini istemiyorum."

Çocukların söylediklerini yapıp yapmayacaklarını görmek için beklemeden arkasını döndü. Thomas bu hareketiyle onun başarılı bir lider olduğunu düşündü. “Thomas ve Newt, gelin!” diye seslendi omzunun üzerinden. “Önce üçümüz çıkacağız.”

Thomas, korkmuş ama daha çok meraklı görünen Newtle bakıştı. Devam etmek istiyordu. Thomas da aynı şeyi hissediyordu ve her ne kadar bu düşüncesinden hoşlanmasa da o an her şey, Winston’a olanlardan sonra onunla ilgilenmekten daha iyi geliyordu.

“Hadi gidelim,” dedi Newt, sesi ikinci kelimeyi söylerken biraz daha yükselmişti; kendilerine söyleneni yapmaktan başka çareleri yok gibiydi. Fakat yüz ifadesi ne düşündüğünü ele veriyordu: o da Thomas gibi zavallı Winston’dan uzaklaşmak istiyordu.

Thomas başıyla onayladı ve Winston’ın yaralı başına bakmamaya çalışarak dikkatlice onun üzerinden geçti. Derisinin o görüntüsü midesini bulandırıyordu. Kenara çekilip Tava, Jack ve Aris’in işlerini yapmak üzere yanından geçmesine izin verdi ve ardından merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Newt ve Minhonun peşinden, güneşin onlan âdeta kapının hemen dışında beklediği yere çıkmaya koyuldu.

17. BÖLÜM

Diğer Kayranlılar önlerinden çekilip dışan ilk çıkanın onlar olmasına memnunlardı. Thomas yukan yaklaştıkça gözlerini taşıp ellerini gözlerine

siper etti. Gerçekten de o korkunç parlaklığa çıkıp hayatta kalabileceklerine inanmakta zorlanıyordu.

Minho son basamakta, güneş ışığına doğrudan maruz kalmadan önce durdu. Ardından yavaşça kolunu aydınlığa çıkardı. Çocuk esmer olmasına rağmen Thomas'a teni bembeyaz parlıyor gibi göründü.

Yalnızca birkaç saniye sonra Minho parmağına çekiçle vurulmuş gibi elini geri çekip salladı. "Sıcak. Çok sıcak." Thomas ve Newt'e döndü. "Eğer bunu yapacaksak bir şeye sarınmamız gerekiyor yoksa beş dakika içinde ikinci dereceden güneş yanığı oluruz."

"Bohçaları boşaltalım," dedi Newt kendisininkini omzundan indirerek. "Bu çarşaflara sannıp duruma bir bakalım. İşe yararsa yiyecekler Ve su için çarşafların yansını kullanınz, kalanlarla da korunuruz."

Thomas, Winston'a yardım etmek için çoktan kendi çarşafım h°Şaltmıştı. "Hayalet gibi görüneceğiz; dışandaki kötü adamlan korkabiliriz."

Minho, Newt kadar ihtiyatlı davranmadı; bohçayı ters çevirip içindekileri yere boşalttı. Yakındaki Kayranlılar içgüdüsel olarak merdivenden yuvarlanan yiyecekleri tutmaya çalıştılar. 'Ne kadar esprili çocuk şu Thomas. Umalım da bizi karşılamaya Deliler gelmesin," dedi çarşafın düğümlerini çözerken. "Bir insan o sıcakta nasıl dışarıda durabilir anlamıyorum. Umarım ağaçlar ya da gölge yapacak başka bir şey vardır."

"Bilemiyorum," dedi Newt. "O zaman da bize saldırmak için falan saklanabilirler."

Thomas dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Tahminde bulunmak yerine neyle karşı karşıya olduklarını kendi görmek istiyordu. "Araştırmadan bilemeyeceğiz. Hadi gidelim." Çarşafını çekip yaşlı ! kadın gibi sıkıca başına sardı. "Nasıl görünüyorum?"; "Şimdiye kadar gördüğüm en çirkin kız gibi," diye cevap verdi

Minho. "Erkek olarak doğduğun için tanrılara şükretmelisin."

'Teşekkürler."

Minho ve Newt de Thomas gibi çarşafa sarındılar ama onlar elleriyle çarşafın altından tutup tamamen korunmaya özen gösterdiler. Ve kumaşı başlarından öne çekerek yüzlerini gölgelediler. Thomas da aynı şeyi yaptı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Minho, önce Newt’e ardından Thomas’a bakıp.

“Aslına bakarsan biraz heyecanlıyım,” diye yanıtladı Newt.

Thomas bunun doğru kelime olup olmadığını bilmiyordu ama o da harekete geçmek konusunda aynı şeyi hissediyordu. “Ben de. Hadi gidelim.”

Önlerindeki basamaklar eski bir mahzenden çıkan basamaklar gibi görünüyordu; merdivenin sonu güneş ışığıyla parlıyordu. Minho başta tereddüt etti fakat hemen sonra ışıkta kaybolana dek koşarak yukarı çıktı-

“Git!” diye bağırdı Newt, Thomas’ı arkasından iterek.

Thomas adrenalin patlaması hissetti. Derin bir nefes alıp Minho’nun peşinden gitti; Newt’in de hemen arkasından geldiğini duyabiliyordu.

Thomas dışarı çıkar çıkmaz şeffaf bir plastiğin içindelermiş gibi hissetti. Çarşaf, kör edici ışığı engellemekte ve yakıcı sıcağı hissetmelerini azaltmakta hiçbir işe yaramıyordu. Konuşmak için ağzını açtı fakat sıcaklık boğazım kurutup içeri hava girmesini engelliyor gibiydi. Umutsuzca nefes almaya çalıştı ama sanki ciğerleri alev almıştı.

Thomas’ın geçmişe dair hatırladıkları çok az olsa da dünyanın bu halde olacağını hiç düşünmemişti.

Parlak ışıktan dolayı gözlerini kapalı olduğu için Minho’ya çarptı ve neredeyse düşüyordu. Dengesini yeniden sağlayıp çömeldi ve nefes almaya çalışırken bir yandan da çarşafı tüm vücudunu kapatacak şekilde üzerine sardı. Dışarı çıktığı ilk anda oldukça endişelenmişti. Diğer iki çocuk da güçlükle nefes alıyordu.

“İyi misiniz?" diye sordu Minho sonunda.

Thomas homurdanarak evet dedi ve Newt, “Cehennemde olduğumuza eminim. Buraya hep senin geleceğini düşünmüştüm, Minho, benim değil," diye karşılık verdi.

“Güzel,” dedi Minho. “Gözlerim acıyor ama galiba sonunda ışığa alışmaya başladım."

Thomas gözlerini kısarak yere baktı. Pis ve tozluydu. Grimsi kahverengi birkaç taş vardı. Çarşaf üzerini tamamen kaplamıştı am beyaz renk o kadar parlıyordu ki sanki tuhaf, teknolojik bir ışık gibiydi

“Kimden saklanıyorsun?" diye sordu Minho. “Ayağa kalk seni sersem, kimseyi görmüyorum."

Thomas orada bililerinden saklandığının sanılmasından utanmıştı; muhtemelen görünmemek için battaniyesinin altına gizlenip tir tir titreyen küçük bir çocuk gibi duruyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve çarşafı biraz indirip etrafına bakındı.

Bomboş ve çorak bir araziydi.

Kuru ve cansız toprak, önünde uçsuz bucaksız uzanıyordu. Ne bir ağaç ne de çalılık vardı. Vadi ya da tepe yoktu. Sadece turuncu-san renkte kaya ve toz denizi... Sıcak hava akımı yaşayan her şeyi eritip buharlaştırarak bulutsuz, soluk mavi gökyüzüne çıkarıyordu sanki.

Thomas kendi etrafında dönerek çevreyi inceledi, karşı tarafta da değişik bir şey yoktu. Uzakta bir sıra dağ görünüyordu. Dağların önünde, belki durdukları yer ile arlarındaki uzaklığın yansı kadar uzaklıkta öylece yere atılmış kutular gibi binalar vardı. Bir kasaba olmalıydı ama bulundukları yerden, ne kadar büyük olduğunu anlayamıyordu. Sıcak hava kasabanın hemen önünde parlayıp yere yakın her şeyi bulanıklaştırıyordu.

Yakıcı güneş Thomas'ın solundaydı ve ufukta batıyor gibi görünüYordu, bu da o tarafın batı olduğunu gösteriyordu; demek la ilerideki kasaba ve kasabanın arkasındaki siyah ve kırmızı kayalar tam kuzey yönünde olmalıydı. Oraya gitmeleri gerekiyordu. Yön duyusu onu şaşırttı, sanki geçmişinden küçük bir kısım küllerinden doğmuştu.

“Sence o binalar ne kadar uzakta?” diye sordu Nevrt. Uzun, karanlık tünelde yankılanan sesleri dışarıda sanki fısıltı gibi geliyordu.

“Yüz elli kilometre olabilir mi?” diye sordu Thomas. “Kuzey kesinlikle o taraf. Oraya mı gitmemiz gerekiyor?”

Minho çarşafının altından başını iki yana salladı. “Hayır. Yani evet oraya gitmemiz gerekiyor ama yüz elli kilometre yoktur. En fazla elli kilometredir. Dağlar da yaklaşık yüz kilometre uzaklıkta.”

“Sadece gözlerinle mesafeleri bu kadar iyi ölçebildiğim bilmiyordum,” dedi Nevrt.

"Ben bir Koşucuyum, sersem. Labirent daha küçük olsa da orada böyle şeylere alışıyorsun.”

Thomas moralini fazla bozmamaya çalışarak, “Fare Adam güneş ışıklan konusunda haklıymış,” dedi. “Nükleer bomba atılmış gibi. Acaba bütün dünya böyle mi?”

“Umanm öyle değildir,” diye yanıt verdi Minho. “Bir ağaç ya da belki bir dere görmek hoşuma giderdi."

“Ben bir parça çimenliğe de razıyım,” dedi Newt iç geçirerek. Thomas baktıkça kasaba daha yakında gibi görünmeye başladı. Elli kilometre bile olmayabilirdi. Diğer çocuklara döndü. “Labirent’te yaşadıklanmızdan daha farklı olabilir mi? Orada duvarlann arasına hapsedilmiştik ve hayatta kalabilmemiz için her şey vardı. Burada ise hiçbir şey yok ama söyledikleri yere gitmezsek hayatta kalmamız mümkün değil. Buna ironi denmiyor mu?”

“Öyle bir şey," diye katıldı Minho. “Sen bir felsefe dâhisisin." Başıyla merdivenin çıkışını işaret etti. “Hadi. Herkesi çıkaralım da yürümeye başlayalım. Bu güneşin altında oyalanmayalım.”

“Belki de güneşin batmasını beklemeliyiz," diye önerdi Newt. “O metal toplarla mı uğraşalım? Hayatta olmaz.”

Thomas da bir an önce yola koyulmalan gerektiğim düşünüyordu. “Çok kötü durumda değiliz sanınm. Güneş birkaç saat sonra batacak gibi görünüyor. Bir süre dayanabiliriz, sonra mola veririz, sonra da gece elimizden geldiğince ilerleriz. Aşağıda bir dakika daha duramam.” Minho ciddi bir ifadeyle başıyla onayladı.

“Bir planımız var gibi," dedi Newt. “Şehre ulaşalım ve Delilerle dolu olmamasını umalım.” Bu yorum üzerine Thomas’ın göğsü sıkıştı.

Minho kapının önüne gidip eğildi. “Hey! Sizi korkak, işe yaramazlar! Bütün yiyecekleri alıp buraya gelin!”

Kayranlıların hiçbiri plandan şikâyetçi olmadı.

Thomas onların dışarı çıkar çıkmaz kendisiyle aynı tepkiyi vermelerini izledi. Nefes almakta güçlük çekiyorlar, gözlerini kısıp umutsuzca bakıyorlardı. Hepsinin de Fare Adam’ın söylediklerinin doğru olmamasını, kötü günlerin Labirent’te sona ermesini umduğuna bahse girebilirdi. Fakat kafa yiyen metal topları ve bu çölü gördükten sonra bir daha hiçbirinin böyle şeyler umut etmeyeceğine emindi.

Yola çıkmadan önce bazı düzenlemeler yapmaları gerekiyordu. Yiyecekler ve su poşetleriyle başta yaptıkları bohçaların yarısından fazlasını doldurmuşlardı; kalan çarşaflarla da güneşten korunacaklardı. Sonuçta her şey, Jack ve Winston için bile, şaşırtıcı bir şekilde yolundaydı ve sert, toprak zeminde yürümeye başladılar. Thomas nasıl oldu bilmiyordu ama çarşafını Aris’le paylaşıyordu. Belki de onunla birlikte olmak istediğini, Aris’in, Teresa’ya ne olduğunu çözebileceği ' tek kişi olabüeceğini kabullenmek istemiyordu.

Thomas sol eliyle çarşafın ucunu tutuyordu, sağ omzuna da bir bohça atmıştı. Aris sağındaydı; ağır bohçayı her yarım saatte bir değiştirmeye karar vermişlerdi. Şehre doğru adım adım ilerlerken sıcaklık her yüz metrede bir hayatlarından bir gün alıyor gibi hissediyorlardı.

Uzun süre konuşmadılar fakat Thomas sonunda sessizliği bozdu. “Demek daha önce Teresa adım hiç duymadın?”

Aris ona sert bir bakış atınca Thomas ses tonunda hafif bir suçlama olduğunu fark etti. Ama geri adım atmadı. “Duydun mu?” Aris bakışlarını önüne çevirdi ama şüpheli bir şeyler vardı. “Hayır. Hiç duymadım. Onun kim olduğunu ya da nereye gittiğini bilmiyorum Ama en azından onun gözünün önünde öldürülüşüne tanık olmadın.” Bu çok sert olmuştu fakat nedense Thomas’m Aris’i daha fazla sevmesini sağladı. “Biliyorum, üzgünüm.” Diğer sorularını sormadan önce bir süre bekledi. “Siz ne kadar yakındınız? Adı ne demiştin?”

“Rachel.” Aris duraksayınca Thomas bir an için konuşmanın bittiğini sandı ama çocuk devam etti. “Yakından öteydik. Bir şeyler oldu. Bir şeyler

hatırladık. Yeni anılar yarattık."

Thomas, Minho'nun bu son söze kahkahayla güleceğini düşündü ama kendisi için, o güne kadar duyduğu en acılı üç kelimeydi. Bir şeyler söylemesi, önermesi gerektiğini hissetti. "Ben de çok iyi bir arkadaşımın ölümüne tanık oldum. Chuck'ı her düşündüğümde öfkeleniyorum. Teresa'ya da aynı şeyi yaptılarsa beni asla durduramazlar. Hiçbir şey beni durduramaz. Hepsini öldürürüm."

Thomas durunca Aris de durmak zorunda kaldı, ağzından çıkan kelimeler karşısında şok olmuştu. Sanki bir şey onu ele geçirip o cümleleri söyletmişti. Ama bunu hissetmişti. Hem de çok güçlü bir şekilde. "Sence..."

Daha cümlesini bitiremeden Tava bir yeri göstererek bağırmaya başladı.

Aşçıyı bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu anlaması Thomas'ın yalnızca birkaç saniyesini aldı.

İleride, kasaba yönünden iki kişi onlara doğru koşuyordu; parlak ışığın altından vücutları hayalet gibi görünüyor, ayaklarının altından toz çıkıyordu.

18. BÖLÜM

Thomas koşarak kendilerine doğru gelenleri izledi. Etrafindakilerin de sanki sessiz bir emir almışlarcasma durduklarını sezdi. O sıcakta imkânsız olmasına rağmen ürperdi. Sırtından yayılan soğuk korkunun nedenini bilmiyordu; Kayranlılar onlardan sayıca fazlaydı fakat yine de korkusu çok güçlüydü.

"Herkes bir araya toplansın," dedi Minho. "En ufak bir sorun çıkarsa savaşmaya hazır olun."

Sıcak hava akımının oluşturduğu bulanıklık nedeniyle, gelen kişileri aralarında ancak yüz metre kaldığında seçebildiler. Görüntü netleştiğinde Thomas'm kasları gerildi. Daha birkaç sabah önce parmaklıklı pencerenin ardından gördüklerini çok net hatırlıyordu. Deliler. Ama bu insanlar onu başka bir şekilde korkutmuştu.

Kayranlıların birkaç metre ilerisinde durdular. Biri erkekti, Thomas Eğerinin hafif kıvrımlı vücudundan kadın olduğunu düşündü. İkisi birbirine benziyordu; uzun boylu ve zayıf. Başlarını ve yüzlerini eski püskü, bej rengi bir kumaşla örtmüşler, nefes alabilmeleri ve örebilmeleri için ufak kesikler açmışlardı. Üzerlerindeki gömlek ve Pantolonlar farklı kumaşlardan dikilmişti ve belli yerlerinden kot parçalarıyla tutturulmuştu. Elleri dışında vücutlarının hiçbir yeri güneşe maruz kalmıyordu ve elleri de kızarmış, çatlamış ve kabuk tutmuştu.

Orada durmuş hızlı hızlı nefes alıp verirken çıkardıkları sesler hasta bir köpeğin sesini andırıyordu.

"Kimsiniz siz?" diye seslendi Minho.

Yabancılar ne cevap verdiler ne de hareket ettiler. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Thomas çarşaftan korumasının altında onları incelerken o kadar yolu koşup da güneş çarpmasından nasıl ölmediklerini merak ediyordu.

“Kimsiniz diye tekrarladı Minho.

İki yabana cevap vermek yerine birbirlerinden uzaklaşıp bir araya toplanmış Kayrarılıların etrafında geniş bir daire çizerek yürümeye başladılar. Mumya gibi sarındıkları bezin arasından görünen gözleri, çocukları öldürmek istiyorlarmış gibi onların üzerine odaklanmıştı. 'Hıomas gitgide gerildiğini hissediyordu, yabancıların ikisini aynı anda görememek hiç hoşuna gitmemişti. Dönerek, grubun arkasında yeniden yan yana gelen ve sonunda duran yabancılara baktı.

“Sizden sayıca fazlayız," dedi Minho, ses tonu hayal kınklığını ele veriyordu. Onları bu kadar erken tehdit etmek boşa bir çaba gibi görünüyordu. “Konuşun. Bize kim olduğunuzu söyleyin."

“Biz Delileriz.”

Gırtlaktan gelen öfkeli ses kadına aitti. Kayranlıların arkasında kalan, koşarak geldikleri kasabayı işaret etti.

“Deliler mi?” dedi Minho; kalabalığın arasından geçerek yabancılara yaklaştı. “Birkaç gün önce kaldığımız yere girmeye çalışanlar gibi mi?"

Thomas korkuyla geri çekildi; bu insanların Minho'nun neden bahsettiğiyle ilgili hiçbir fikirleri yoktu. Kayranlılar, Düz Geçiş aracılığıyla o kaldıkları yerden çıkıp uzun bir yol kat etmişlerdi.

"Biz Delileriz." Bu kez adam konuşmuştu. Ses tonu şaşırtın bir şeldlde yumuşaktı ve kadın gibi gırtlaktan konuşmuyordu. Ama kibar değildi* O da arkadaşı gibi Kayranlıların arkasını işaret etti. "Sizin de peli olup olmadığınızı görmek için geldik. Işıl hastalığına yakalanıp yakalanmadığınızı görmek için."

Minho kaşlarını kaldırıp Thomas'a ve birkaç kişiye daha baktı. Kimse bir şey söylemeyince yeniden yabancılara döndü. "Evet bir adam bize Işıl'a yakalandığımızı söyledi. Bize bununla ilgili söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Artık fark etmez," diye cevap verdi adam; yüzüne doladığı kumaş söylediği her kelimeyle hareket ediyordu. "Yakalanmışsınız. Yakında nasıl olduğunu anlayacaksınız."

"Peki ne istiyorsunuz?" diye sordu Newt bir adım öne çıkıp Minho'nun yanında durarak. "Bizim Deli olup olmamamız sizi neden ilgilendiriyor?"

Bu kez kadın, onun sorularını duymamış gibi karşılık verdi. "Aleve nasıl geldiniz? Nereden geldiniz? Buraya nasıl geldiniz?"

Thomas kadının sözlerindeki zekâ belirtilerine şaşırmıştı. Yatakhanenin penceresinden gördükleri Deliler tamamen delirmiş gibi görünüyorlardı, âdeta hayvanlara benziyorlardı. Bu insanlarsa çocukların bir anda ortaya çıktıklarının farkındaydılar. Kasabanın karşısında hiçbir yaşam alanı yoktu.

Minho eğilip Newt'e danıştı, ardından dönüp Thomas'ın yanına gitti. "Onlara ne diyeceğiz?"

Thomas'm hiçbir fikri yoktu. "Bilmiyorum. Gerçeği söylemeye ne dersin? Bir zararı olmaz."

"Gerçeği mi?" dedi Minho alaya bir tavırla. "Ne kadar mükemmel bir fikir, Thomas. Her zamanki gibi çok akıllısın." Yeniden Delilere baktı. "Bizi buraya İSYAN gönderdi. Şu tarafta, biraz ileride bir tünelden çıktık. Yüz altmış kilometre kuzeye ilerleyip Alev'i geçmemiz gerekiyor. Bunlar sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Bir kez daha sanki söylediklerini duymamış gibiydiler.

‘Tüm Deliler çıldırmadı. Hepsi deliliğin ötesine geçmedi.” Son cümleyi sanki bir yerden bahsediyor gibi söylemişti. “Hepsi farklı aşamadalar. Kiminle dost olup kiminle olmayacağınızı bilseniz iyi olur. Ya da kimi öldüreceğinizi. Bizim yolumuzda gelecekseniz bunu bir an önce öğrenseniz iyi olur.”

“Sizin yolunuz nedir?” diye sordu Minho. “O kasabadan geldiniz, değil mi? Bütün Deliler orada mı yaşıyor? Yiyecek ve su var mı?” Thomas da Minho gibi milyonlarca soru sormak istiyordu. İki Deli’yi de yakalayıp onları cevap vermeye *zorlamak* istiyordu. Fakat o an için ikilinin onlara yardımcı olmaya hiç niyeti yoktu, yeniden birbirlerinden ayrılıp Kayranlıların iki yanından geçerek kasabanın olduğu tarafa ilerlediler.

İlk konuştukları yerde durdular, arkalarındaki kasaba uzaktan, havada süzülüyor gibi göründüğü sırada, “Hastalığa yakalanmadıysanız da yakalanacaksınız. Tıpkı diğer grup gibi. Sizi öldürmesi gereken grup,” dedi kadın.

İki yabancı arkalarını dönüp bir sürü binanın olduğu kasabaya doğru koşmaya başladı. Thomas ve diğer Kayranlılar ise şaşkınlıkla hiçbir şey diyemeden arkalarından bakakaldılar. Çok geçmeden koşan Deliler toz sıcaklık dalgası ve tozların arasında gözden kayboldular.

“Diğer grup mu?” dedi birisi. Tava olabüirdi. JJThomas uzaklaşan Delüer’i izlemek ve hastalıkla ilgili endişelenmekle o kadar meşguldü ki kimin konuştuğuyla ilgilenmedi.

“Acaba benim grubumdan mı bahsediyorlardı?” Bunu söyleyen kesinlikle Aris’ti. Thomas sonunda güçlükle de olsa kendine geldi.

“B Grubu mu?” diye sordu Aris’e. “Sence kasabaya ulaşmışlar mıdır?”

“Hey!” diye bağırdı Minho. “Bunun ne önemi var? Sence onların bizi öldürmeleri mi asıl önemli konu? Peki ya Işıl?”

Thomas ensesindeki dövmeyi düşündü. “Belki de öldüreceklerini söylerken hepimizi kast etmiyordu.” Parmağıyla tehditkâr dövmesini işaret etti. “Belki özellikle beni kast ediyordu. Nereye baktığı belli değildi.”

“Senin kim olduğunu nereden bilecek ki?” diye sert bir şekilde karşılık verdi Minho. “Aynca fark etmez. Eğer biri seni, beni ya da bir başkasını öldürecekse hepimizi de öldürmeye çalışabilir. Öyle değil mi?”

“Çok tatlısın,” diye homurdandı Tava. “O halde sen Thomas’la birlikte öl. Sanırım ben kaçıp suçluluk duygusuyla yaşayacağım.” Şaka yaptığını belirten o klasik bakışını attı ama Thomas sözlerinin altında gerçeklik olup olmadığını merak etti.

“Ee, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Jack. Winston’ın kolunu bir omzuna atmıştı fakat Kan Evi’nin lideri az da olsa gücünü toplamış gibi görünüyordu. Neyse ki çarşaf, çocuğun başındaki korkunç yaraları gizliyordu.

“Sence?” diye sordu Newt ve ardından başıyla Minho’yu gösterdi.

Minho gözlerini devirdi. “Yürümeye devam edeceğiz. Başka seçeneğimiz yok. O kasabaya gitmezsek güneş çarpmasından ya da açlıktan öleceğiz. *Gidersek* bir süreliğine sığınabileceğimiz bir yer ve hatta belki yiyecek bir şeyler bulabüiriz. Delüer olsun ya da olmasın, oraya gideceğiz.”

“Peki ya B Grubu?” diye sordu Thomas, Aris’e bakış atarak. "Veya kimden bahsediyorlarsa onlar. Ya gerçekten bizi öldürme itiyorlarsa? Onlarla savaşacak silahımız yok.”

Minho sağ kolunu bükerek kaslarım gösterdi. “Bahsettikleri, Aris’in takıldığı kızlarsa onlara bendeki silahları gösteririm ve hemen kaçarlar.”

Thomas üsteledi. “Peki ya silahları varsa? Ya da dövüşebiliyor-larsa? Ya o grup iki metre boyunda, insanları yiyen yaratıklarsa? Ya da binlerce Deliyse?”

“Thomas... hayır. Pekâlâ.” Minho bıkkın bir ifadeyle iç geçirdi. “Herkes kessin artık. Daha fazla soru yok. Kesin ölüm içermeyen bir fikriniz yoksa sızlanmayı bırakın ve elimizdeki tek şansı kullanalım. Tamam mı?”

Thomas nedenini bilmiyordu ama gülümsedi. Minho söylediği birkaç cümleyle bir şekilde keyfini yerine getirmişti veya en azından ona az da olsa umut vermişti. Gitmeliydiler, ilerlemeliydiler. Yapacak başka bir şey yoktu.

“Böylesi daha iyi,” dedi Minho kendinden memnun bir gülümsemeyle. “Altını ıslatıp, anne diye ağlamak isteyen var mı?”

Birkaç gülüşme duyuldu fakat kimse bir şey söylemedi.

“Güzel. Newt, bu kez başta sen ol, topallıyor olsan da. Thomas, sen arkaya geç. Jack, Winston’a yardım etmesi için başkasını bul, sen de biraz dinlenirsin. Hadi gidelim.”

Böylece yeniden yola koyuldular. Çantayı bu kez Aris taşıyordu ve Thomas havada süzülüyor gibi hissediyordu; oldukça iyi gelmişti. Zor olan tek şey çarşafı sürekli yukarıda tutmaktı; kolu gittikçe güç-süzleşiyor ve uyuşuyordu. Fakat her şeye rağmen yürüyerek ve ara sıra koşarak ilerlemeye devam ettiler.

Neyse ki güneş ufka yaklaştıkça daha hızlı batıyor gibiydi. Thomas’ın kol saatine göre Deliler gideli bir saat olmuştu, gökyüzünde morumsu turuncu bir renk oluşmuştu, güneşin yoğun ışığı azalıp daha hoş bir parlaklık yayıyordu. Kısa süre sonraysa güneş tamamen batarak yerini gökyüzünü perde gibi saran yıldızlara bıraktı.

Kayranlılar şehirden gelen hafif ışıklara doğru ilerlemeye devam ettiler. Thomas çantayı taşımadığı ve çarşafı artık üzerlerinde tutması gerekmediği için manzaranın tadını çıkarıyordu.

Sonunda hava tamamen karardığında araziye siyah bir sis çökmüş gibi etraf kapkaranlık oldu.

19. BÖLÜM

Karanlık çöktükten hemen sonra Thomas bir kızın çığlığını duydu.

Başta ne duyduğunu anlayamadı, sesi hayal etmiş olabileceğini düşündü. Ayak sesleri, çarşafların hışırtısı, nefes nefese kalmış çocukların fısıltılarının arasında sesi algılaması zordu. Fakat beyninde çınlayan sesin hayal ürünü olmadığım fark etti. Uzakta bir yerde, belki de şehirde bir kızın çığlığı gecenin sessizliğini delip geçiyordu.

Diğerleri de sesi duymuş olacaklardı ki çok geçmeden koşmayı bıraktılar. Hepsi durup soluklandığında rahatsız edici çığlıkları daha net duymaya başladılar.

Adeta yaralı, inleyen bir kedi gibiydi. Tüyler ürperten, insanın faklarını kapatıp bitmesi için dua edeceği türde bir ses. Thomas'ın kanının donmasına neden olan tuhaf bir sesti. Karanlık, durumu daha da korkunç hale getiriyordu. Sesin kaynağı her kimse, hâlâ ona Anlaşmamışlardı ama kızın tiz çığlıkları, yankıları canlıymışçasına kıpırdıyor, âdeta dünyadan çıkmanın bir yolunu arıyordu.

Bu bana neyi hatırlattı biliyor musun?" diye sordu Minho korkuyla fısıldayarak.

Thomas biliyordu. "Ben'i, Alby'yi ve beni, sanırım. Izdırap Verenler tarafından sokulduktan sonraki halimizi."

"Kesinlikle."

"Hayır, hayır, hayır," diye inledi Tava. "O asalaklardan burada da olduğunu söylemeyin sakın. Bunu kaldıramam!"

Thomas ve Aris'in hemen yanında duran Newt cevap verdi. "Sanmam. Derilerinin ne kadar ıslak ve yapış yapış olduğunu hatırlamıyor musun? Burada olsalardı tozdan büyük bir top halini alırlardı." "Fakat," dedi Thomas, "eğer İSYAN Izdırap Verenler'i yarattıysa çok daha korkunç şeyler de yapabilir. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o fareye benzeyen adam işlerin zorlaşacağını söylemişti." "Ve bir kez daha Thomas keyifli bir moral konuşması yaptı," dedi Tava; ses tonunun neşeli olması için çabalamıştı fakat sesi suçlayıcı çıkmıştı.

"Sadece ne olduğunu söylüyorum."

Tava homurdandı. "Ve *ne kadar* kötü olduğunu."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Thomas.

"Bence mola vermeliyiz," dedi Minho. "Küçük midelerimizi doldurup su içelim. Sonra da güneş batmışken dayanabildiğimiz kadar yürüyelim. Belki şafak sökmeden birkaç saat uyuyabiliriz."

"Peki ya deli gibi bağıran kız?" diye sordu Tava.

“Kendi sorunlarıyla oldukça meşgul gibi geldi bana.”

Nedense bu yonım Thomas’ı korkuttu. Muhtemelen diğer çocuklar da aynı şeyi hissetmişti çünkü hepsi de tek kelime etmeden omuzlarındaki çantaları çıkarıp oturdular ve yemeklerini yemeye koyuldular.

“Dostum, keşke sussa.” Kapkaranlık gecede koşarlarken Aris aynı cümleyi beşinci defa söylüyordu. Zavallı kıza gitgide yaklaşırlarken kızın acı verici çığlıkları devam ediyordu.

Yemek vakti sessiz ve kasvetli geçmişti. Konuşmaları, Fare Adam ın peğjşkenler ve onlara verecekleri tepkilerin ne kadar önemli olduğuyla ilgili söylediklerine kayıyordu. “Taslak” yaratmaya ve *yok etme* modellerini bulmaya... Tabii hiçbirinin verecek bir cevabı yoktu, yalnızca boş yorumlar yapıyorlardı. Tuhaf, diye düşündü Thomas. Test edildiklerini, İSYAN’ın deneylerine tabi tutulduklarını *biliyorlardı*. Bazı açılardan, sırf bu yüzden farklı davranmaları gerekiyormuş gibi geliyordu ama yine de ilerlemeye, savaşmaya, hayatta kalmaya devam ediyorlardı; söz verilen tedaviyi elde etmek için... Thomas bunu yapmaya devam edeceklerinden de emindi.

Minho yeniden yola çıkacaklarını söylediğine Thomas'ın bacaklarını ve eklemlerini açması zaman almıştı. Gökyüzünde yükselen gümüş rengi ince ay etrafı aydınlatmakta ancak yıldızlar kadar etkiliydi. Fakat zaten boş ve kurak arazide koşmak için ışığa ihtiyaçları yoktu. Eğer yanılmıyorsa, kasabanın ışıklarına yaklaşmaya başlamışlardı. Işıkların titreştiğini görebiliyordu; muhtemelen ateş yanıyordu ki bu mantıklıydı çünkü çölün ortasında elektrik olması ihtimali çok azdı. Tam olarak ne zaman oldu bilmiyordu ama birden binalar çok daha yakında gibi göründü. Düşündüklerinden daha fazla bina vardı. Daha yüksek ve genişlerdi. Belirli aralıklarla, bir düzen içinde yayılmışlardı. Tek bildikleri buranın bir zamanlar büyük bir şehir olabileceğiydi. Fakat mahvolmuştu. Güneş ışınları bu kadar zarara neden olabilir miydi? Yoksa sonrasında başka şeyler mi olmuştu?

Thomas sonraki gün ilk binaya ulaşabileceklerini düşünmeye başlamıştı.

Artık çarşafların korumasına ihtiyaçları olmasa da Aris hâlâ yanında koşuyordu ve Thomas onunla konuşmak istedi. “Senin Labirentle ilgili daha

fazla şey anlat bana.”

Aris’in nefes alıp verişi düzenliydi; o da Thomas gibi formda görünüyordu. “Benim Labirent mi? Bu da ne demek oluyor?”

“Bize hiç ayrıntılı bahsetmedin. Senin için nasıl bir deneyimdi? Orada ne kadar kaldın? Nasıl çıktın?”

Çölün zeminine vuran ayaklarının çıkardığı sesler arasında Aris cevap verdi: “Arkadaşlarından biriyle konuştum ve birçok şeyin sizle aynı olduğunu fark ettim. Sadece bizde erkekler yerine kızlar vardı. Bazıları iki senedir oradaydı; daha sonra her ay bir kişi gelmeye başlamış. En son Rachel gelmiş ve ondan sonraki gün de ben geldim. Komadaydım. Uyandıktan sonra geçen deli gibi birkaç günün dışında pek bir şey hatırlamıyorum.”

Anlatmaya devam etti; tuhaf bir şekilde, söylediklerinin çoğu Thomas ve diğer Kayranlıların yaşadıklarıyla aynıydı. Buna inanmak neredeyse imkânsızdı. Aris’in komadan çıkıp Son’la ilgili bir şeyler söylemesi, duvarların gece kapanmamaya başlaması, Kutu’nun gelmemesi, Labirent’in bir kod olduğunu anlamaları ve kaçışlarına kadar yaşadıkları diğer her şey... Hepsi de Kayranlıların yaşadığı korkunç tecrübelerin neredeyse aynısıydı; kızlardan daha az kişinin ölmesi dışında. Eğer hepsi Teresa gibi güçlüyse Thomas bunun çok normal olduğunu düşündü.

Aris ve arkadaşları sonuncu odaya girdiklerinde Beth adında bir kız -o da Gally gibi daha önceden ortadan kaybolmuştu- kurtarıcılar gelip onları Aris’in daha önce bahsettiği spor salonuna götürmeden önce Rachel’ı öldürmüştü. Ardından kurtarıcılar Aris’i, Kayranlıların onu bulduğu Teresa’nın odasına getirmişlerdi.

Eğer anlattıkları doğruysa. Uçurum’u ve onları tünele çıkaran Düz Geçiş’i gördükten sonra neyin doğru neyin yanlış olduğunu kim bilebilirdi? Pencerenin önüne örülen duvarları ve Aris’in odasının kapısında yazılı ismin değişmesini hiç saymıyordu bile.

Tüm bunları düşünmek Thomas’ın başını ağnttı.

B Grubu’nu ve onların rollerini düşündükçe aklı karman çorman oluyordu. Aris ile yer değiştirmelerinin ve Aris’in aslında Teresa’nın erkek

versiyonu olması kafasını karıştırıyordu. Kendisinin yerine Chuck’ın ölmesi, gruplardaki tek öne çıkan farktı. Yapılan kurgu, bazı çatışmaları körüklemek ya da İSYAN’ın çalışmalarında gerekli tepkileri ateşlemek için miydi?

“Çok tuhaf, değil mi?” diye sordu Aris, anlattıklarını Thomas’ın hazmetmesi için ona biraz zaman tanıdıktan sonra.

“Bunun için doğru kelime ne, bilmiyorum. Ama iki grubun da bu garip deneylerden geçişi çok ilginç. Ya da test, deneme, her neyse. Yani eğer bizim tepkilerimizi değerlendiriyorlarsa aynı şeyleri yaşamamız mantıklı. Ama yine de çok tuhaf.”

Thomas tam konuşmasını bitirmişti İd kız, çok daha yüksek sesle haykırdı ve Thomas aniden korkuyla doldu.

Aris o kadar kısık sesle, “Sanırım ben biliyorum,” dedi ki Thomas onu doğru duyduğundan emin olamadı.

“Hı?”

“Sanırım biliyorum. Neden iki grup olduğunu.”

Thomas ona bakınca çocuğun şaşırtıcı derecede sakin yüz ifadesini az da olsa görebildi. “Öyle mi? Nedenmiş peki?”

Aris hâlâ nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu. “Aslında iki düşüncem var. Birincisi, bence bu insanlar -İSYAN, ya da her kimse-iki grubun da en iyilerini ayırıp onları bir şekilde kullanmak istiyorlar. Hatta belki de soyumuzun devam etmesini istiyorlardır.”

“Ne?” Thomas o kadar şaşırmıştı ki neredeyse kızın bağınşlarını unutmuştu. Kim bu kadar hasta ruhlu olabilirdi ki? “*Soyumuzu devam ettirmek mi?* Hadi ama.”

“Labirent’te yaşadıklarımızdan ve tünelde gördüklerimizden sonra sence bu çok mu imkânsız? Lütfen.”

“Tamam.” Thomas, çocuğun haklı olduğunu kabul ediyordu. Peki diğer düşüncen nedir?” Thomas bunu sorduğu sırada artık koşmaktan yorulmaya başladığını hissetti; sanki biri boğazından bir bardak kum dökmüştü.

‘Tam tersi denilebilir,” diye yanıtladı Aris. “İki grubun da hayatta kalmasını istemek yerine belki yalnızca bir grubun sonuna kadar gitmesini istiyorlardır. Yani hem kızlardan *ve* erkeklerden binlerini eliyorlar ya da hepimizi birden değerlendiriyorlar. Aklıma başka bir şey gelmiyor.”

Thomas cevap vermeden önce onun söylediklerini biraz düşündü. “Peki ya Fare Adam’ın söyledikleri? Tepkilerimizi değerlendirdikleri ve bir çeşit taslak hazırlamaları? Belki bu bir deneydir. Belki hayatta kalmamızı planlamıyorlardı^ Belki de beyinlerimizi, tepkilerimizi ve genlerimizi inceliyorlardır. Her şey bittiğinde öleceğiz ve onlar da bir sürü rapor okuyacaklar.”

“Hımm,” diye homurdandı Aris düşünceli bir ifadeyle. “Olabilir. Ben , gruplarda neden bir tane karşı cinsten biri olduğunu düşünüyorum.” “Belki bunun ne tür sorunlara yol açacağını görmek istemişlerdir. Tepkileri ölçmek istemişlerdir; değişik bir durum ne de olsa.” Thomas neredeyse gülecekti. “Bundan bu şekilde bahsediyor oluşumuz çok hoşuma gidiyor; sanki ne zaman tuvalete gideceğimize karar veriyormuşuz gibi.”

Thomas dinlemeyi kesmişti -tuvalet konusunda talimata ihtiyacı yoktu- dönüp durdukları yere baktı. Derin bir nefes alarak rahatladığı sırada gözleri bir şeye takıldı. Tam olarak onların ilerlediği yönde değildi ama birkaç yüz metre ileride karanlık bir gölge vardı. Önlerindeki kasabanın soluk ışığında bir karanlık. O kadar bariz bir biçimde oradaydı İd daha önce fark etmediğine şaşırdı.

“Hey!” diye bağırdı onu işaret ederek. “Birkaç dakika uzaklıkta sağ tarafa doğru küçük bir bina var sanırım. Siz de görüyor musunuz?

“Evet, gördüm,” diye karşılık verdi Minho ve gidip Thomas’ın yanında durdu. “Sence ne?”

Thomas cevap veremeden neredeyse aynı anda iki şey oldu.

İlk olarak kızın rahatsız edici çığlığı, sanki kızın üzerine kapı kapatılmış gibi aniden kesildi. Ardından binanın arkasından bir kız çıktı, karanlıkta kalan başından dökülen uzun saçları siyah ipeği andırıyordu.

20. BÖLÜM

Thomas kendine engel olamadı. İçinden ilk gelen şey onun Teresa olduğunu ummak ve seslenmek oldu. Her şeye rağmen orada, yalnızca birkaç yüz metre ileride, kendisini beklediğini umdu.

Teresa?

Sessizlik.

Teresa? Teresa!

Cevap gelmedi. Teresa kaybolduğunda kafasının içinde hissettiği boşluk hâlâ duruyordu; sanki boş bir havuz gibi. Ama... o *olabilirdi.* Belki de zihinden iletişim kurma yeteneklerine bir şey olmuştu.

Kız, binanın arkasından, yani *içinden* çıktıktan sonra orada öylece durdu. Gölgelerin arasında olmasına rağmen yüzünün onlara dönük olduğu ve kollarını önünde birleştirdiği belli oluyordu.

"Sence o Teresa mı?" diye sordu Newt, Thomas'ın aklını okumuŞ gibi.

Thomas farkında olmadan başıyla onayladı ardından bunu fark eden biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok," dedi sonunda.

"Sence çığlık atan *o muydu* diye sordu Tava. "Dışarı çıktığı anda ses kesildi."

Minho homurdandı. "Daha büyük ihtimalle birine işkence yapıyordu. Muhtemelen kız bizim geldiğimizi gördüğünde onu öldürüp acısına bir son verdi." Ardından elini bir kez çırptı. "Pekâlâ, kim gidip bu hoş hanımla tanışmak ister?"

Minho'nun böyle zamanlarda bu kadar kaygısız olması Thomas'ı hayrete düşürüyordu. "Ben giderim," dedi gereğinden fazla yüksek sesle. Kızın, Teresa olmasını umduğunu belli etmek istemiyordu.

"Sadece şaka yapıyordum, seni sersem," dedi Minho. "Hep beraber gidelim. Küçük barakasında saklanan psikopat ninja kızlar olabilir."

“Psikopat ninja kızlar mı?” diye tekrarladı Newt, Minho’nun tavrına kızmaktan çok şaşırmış bir ifadeyle.

“Evet. Hadi gidelim.” Minho yürümeye başladı.

Thomas aniden beklenmedik bir içgüdüyle öne atıldı. “Hayır!” Sesini alçalttı. “Hayır. Siz burada kalın; ben gidip onunla konuşurum. Belki bir tuzak falandır. Hepimiz birden aptal gibi oyuna gelmeyelim.”

“Sen tek başına gidince aptal olmuyor musun yani?” diye sordu Minho.

“Ne olduğunu kontrol etmeden hepimiz gidemeyiz. Ben giderim. Şüpheli bir şey görürsem ya da bir şey olursa yardım isterim.”

Minho bir süre tepki vermedi. “Peki. Git. Küçük cesur çocuğumuz.” Thomas’ın sırtına vurunca canı yandı.

“Bu çok saçma,” diye araya girdi Newt öne çıkıp. “Ben de onunla gideceğim.”

“Hayır!” diye bağırdı Thomas. “Bırak ben yapayım. İçimden bir ses dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor. Bebek gibi ağlarsam gelip beni kurtarırsınız.” Ve kimsenin karşı çıkmasına fırsat vermeden hızla kıza doğra yürümeye başladı.

Aradaki mesafeyi kısa sürede kapadı. Çakıllı zeminde ayakkabısından çıkan sesler sessizliği bozuyordu. Çölün nemli kokusunu ve uzaklardan gelen yanık kokusunu içine çekti ve binanın yanında duran kıza bakarken artık emindi. Belki vücudunun ya da başının şeklindendi. Belki duruşu, kollarım önünde birleştirmesi ve bir yana doğru hafifçe eğilerek kalçasının diğer yana doğru çıkmasıydı. Fakat biliyordu.

Bu, oydu.

Teresa’ydı.

Thomas onun birkaç adım önünde durduğunda loş ışık kızın yüzünü aydınlattı ve kız bir kapıdan içeri girip küçük yapının içinde gözden kayboldu. Uzun, dikdörtgen yapının ortasında hafifçe kalkık çaü vardı. Thomas’ın gördüğü kadarıyla hiç pencere yoktu. Köşelerde büyük, siyah küpler asılıydı; hoparlör olabilirlerdi. Belki de çığlık sesi bunlardan geliyordu, gerçek değildi. Bu, sesi o kadar uzaktan duymalarını açıklardı.

Ahşap bir plaka olan kapı sonuna kadar açılmış, duvara dayanmıştа. İçerisi dışarıdan daha karanlıktı.

Thomas ilerledi. Kapıdan geçerken bu yaptığının ne kadar tehlikeli ve aptalca olduğunu düşündü. Fakat o, Teresa'ydı. Her ne olduysa, kaybolmasının sebebi her neyse ve Hıomasla zihinden iletişim kurmayı reddetse de kızın, ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Asla.

İçerinin havası belirgin bir şekilde daha soğuktu, hatta biraz nemliydi. Harika bir histi. Üç adım attıktan sonra durup karanlığı dinledi. Kızın nefes alıp verişini duyabiliyordu.

"Teresa?" diye seslendi, onunla zihninde konuşma isteğim bir kenara iterek. "Teresa, neler oluyor?"

Teresa cevap vermedi fakat Thomas nefes aldığını ve burnunu Çektiğini duydu; sanki ağlıyordu ve bunu Thomas'tan saklamak istiyordu.

"Teresa, lütfen. Neler oldu ya da sana ne yaptılar bilmiyorum ama ben buradayım. Bu çok saçma. Konuş benimle..."

Aniden bir ışık parlayıp ufak bir aleve dönüşünce sustu. Gözleri doğal olarak onun kibriti tutan eline kaydı. Küçük bir masanın üzerinde duran mumu dikkatlice, yavaşça yakmasını izledi. Mum yanıp da kız kibritin sönmesi için ellerini salladığında Thomas sonunda bakışlarını kaldırdı ve onu gördü. Başından beri haklıydı. Fakat Teresa'yı görmenin verdiği güçlü heyecanın yerini hemen şaşkınlık ve acı aldı.

Her yeri temizdi. Tlıomas çölde geçirdikleri o kadar zamandan sonra onun da kendisi gibi pis olmasını beklemişti. Kıyafetlerinin kirli ve yırtık pırtık olacağını düşünmüştü. Saçlarının yağlı, yüzünün lekeli ve güneşten yanmış olacağım... Fakat aksine, Teresa'nm üzerinde yeni kıyafetler vardı; temiz saçlan omuzlarından dökülüyordu. Bembeyaz yüzünü ya da kollarını kirleten hiçbir şey yoktu. Thomas'ın onu Labirent'te ya da Değişim'den sonra hatırladığı bulanık anılarında gördüğünden çok daha güzeldi.

Ama gözleri yaşlarla parlıyordu; alt dudağı korkuyla titriyordu; yanlarına düşürdüğü elleri titriyordu. Teresa'nın bakışlarından, kendisini tanıdığını fark etti, bir kez daha unutmadığını... ama bu bakışın altında gerçek bir dehşet vardı.

“Teresa," diye fısıldadı, içi düğüm düğüm olmuştu. “Sorun ne?”

Kız cevap vermedi fakat gözleri yan tarafa doğru kayıp yeniden Thomas’a çevrildi. Birkaç damla yaş yanaklarından akıp yere düştü. Dudakları daha da titremeye başladı ve bastırmaya çalıştığı hıçkırığıyla göğsü inip kalktı.

Thomas ellerini ona doğru uzatarak öne bir adım attı.

“Hayır!” diye bağırdı Teresa. “Uzak dur benden!"

Thomas durdu. Kendini âdeta boğazma güçlü bir darbe almış gibi hissediyordu. Ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam. Teresa, ne...” Ne diyeceğini, ne soracağını ya da ne yapacağını bilmiyordu. Ama içinden bir şeylerin koptuğu hissi yaratan korkunç duygu gitgide artıyor» boğazında toplandıkça onu boğmakla tehdit ediyordu.

Teresa’nın yeniden ani bir tepki vermesinden korktuğundan hiç Inpırdamadı. Tek yapabildiği gözlerini ona kilitlemek, bakışlarıyla hislerini bir şekilde ona anlatmaya çalışmak, kendisine bir şey söylemesi için yalvarmaktı. Herhangi bir şey.

Uzun bir sessizlik oldu. Kızın vücudu, sanki görünmez bir şeye karşı koymaya çalışıyormuş gibi sarsılıyordu... bu ona başka bir şeyi hatırlattı...

Kayran’dan kaçıp beyaz gömlekli kadının olduğu odaya girdiklerinde Gally’nin nasıl davrandığım hatırladı. Delirmeden önceki halini. Chuck’ı öldürmeden önceki halini.

Thomas’ın bir şeyler söylemesi gerekiyordu yoksa patlayacaktı. “Teresa, gittiğinden beri sürekli seni düşünüyorum. Sen...”

Teresa cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Öne atılıp iki uzun adımda Thomas’ın karşısına geçti, onu omuzlarından tutup kendine doğru çekti. Thomas afallamış bir halde kollarını ona doladı ve kıza o kadar sıkı sanldı ki bir an nefes alamayacağından endişelendi. Teresa’nın elleri Thomas’m başımn arkasından yanaklarına kaydı ve onun kendisine bakmasını sağladı.

Ve öpüşmeye başladılar. Thomas’m göğsünde bir şey patlayıp gerginliğini, şaşkınlığım ve korkusunu yakıp yok etti. Daha birkaç saniye

öncesine kadar hissettiği acıyı alıp götürdü. Bir an için hiçbir şey umurunda değildi. Bir daha da umurunda olmayacak gibiydi.

Fakat sonra Teresa geri çeküdi. Duvara çarpana dek geriye doğnı ilerledi. Korku, yüz ifadesine geri dönmüştü, ruhuna şeytan girmiş gibiydi. Aceleyle fısıldadı.

“Benden uzak dur, Tom," dedi. “Hepinizin benden... uzak durması gerekiyor. Tartışma. Sadece gidin. Koşun." Son kelimeleri söylemek Çın sarf ettiği çabayla boynu gerilmişti.

Thomas’m hiç bu kadar canı yanmamıştı. Fakat yaptığı şeyle kendini şaşırttı.

Artık Teresa’yı tanıyordu, onu *hatırlıyordu.* Ve doğruyu söylediğini biliyordu; burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sandığından daha da kötü bir şey oluyordu. Kalıp onunla tartışmak, onu kendileriyle gelmesi için ikna etmeye çalışmak Teresa’nm ondan uzaklaşıp onu uyarmak için harcadığı güce saygısızlık olurdu. Söylediğini yapmak zorundaydı.

“Teresa,” dedi. “Seni bulacağım.” Gözyaşları gözlerini doldururken arkasını dönüp koşarak oradan çıktı.

21. BÖLÜM

Thomas artık karanlık binadan tökezleyerek uzaklaşırken gözyaşla-nyla dolu gözlerini kıstı. Kayranlılann yanma döndü fakat sorularım cevapsız bıraktı. Onlara ilerlemelerini, koşmalarını, oradan bir an önce uzaklaşmaları gerektiğini, daha sonra açıklama yapacağım ve hayatlarının tehlikede olduğunu söyledi.

Onlan beklemedi. Aris’ten çantayı almayı teklif etmedi. Hızla kasabaya doğru koşmaya başladı, ta ki diğerlerim göremeyeceği, kimsenin olmadığı bir yere gelip yavaşlayana kadar. Teresa’mn yanından ayrılmanın o güne kadar yaptığı en zor şey olduğundan emindi. Hafızası alinmiş bir halde kendini Kayran’da bulması, oradaki hayata alışması, Labirent’te tutsak

kalması, Izdırap Verenlerle savaşması, Chuck'ın ölümünü görmesi... hiçbiri şimdi hissettikleriyle kiva.slanamaz.di bile.

Teresa oradaydı. Kollanndaydı. Yeniden bir araya gelmişlerdi.

Öpüşmüşlerdi ve Thomas daha önce imkânsız olduğunu düşündüğü şeyler hissetmişti.

Ve şimdi de kaçıyordu. Onu geride bırakmıştı.

Hıçkırıklara boğuldu. Homurdanınca çatallaşan berbat sesini duydu. Kalbinde hissettiği acıyla neredeyse yere yığılıp her şeyden vazgeçecekti. Keder onu yiyip bitiriyordu ve birçok defa geri dönmeyi düşündü. Fakat bir şekilde, Teresa'nın emrine uydu ve onu bulacağına dair verdiği sözüne tutundu.

En azından kız hayattaydı. Yaşıyordu.

Kendine bunu söyleyip duruyordu. Onu koşmaya devam ettiren tek şey buydu.

Yaşıyordu.

Fakat vücudu bu tempoyu bir yere kadar kaldırabildi. Bir süre sonra, , Teresa'dan ayrıldıktan belki iki ya da üç saat sonra durduğunda birkaç adım daha atarsa kalbinin patlayacağını hissetmeye başlamıştı. Dönüp) arkasına bakınca uzakta hareket eden gölgeleri gördü; Kayranlılar geliyordu. Derin bir nefes alarak kuru havayı içine çekti, dizlerinin üzerine çöktü, kollarım bir dizinin üzerine koydu ve diğerleri gelene kadar gözlerini kapatıp dinlenmeye koyuldu.

Yanına ilk ulaşan Minho oldu; liderleri hiç de mutlu görünmüyordu. Hiçbir şey söylemeden Thomas'ın etrafında üç defa döndü ve soluk ışıkta bile -şafak sökmeye başlamıştı- burnundan soluduğu görülüyordu.

"Ne... Neden... Sen nasü bir embesilsin, Thomas?"

Thomas bu konuda konuşmak istemiyordu. Hiçbir şey konuşmak istemiyordu.

Cevap vermeyince Minho yanma çömeldi. "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Oradan çıkıp sonra hemen nasıl koşarak uzaklaşırsın? Hem de

hiçbir şey açıklamadan? Ne zamandan beri işleri bu şekilde hallediyoruz? Seni aptal.” Derin bir iç geçirdi ve başını sallayıp oturdu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Thomas. “Biraz sarsılmıştım.”

Diğer Kayranlılar da onlann yanına gelmiş, yansı soluklanırken diğer yansı da Thomas ve Minho’nun konuşmasını duymaya çalışıyordu. Newt de oradaydı fakat olan biteni öğrenme işini Minho’ya bırakmaktan memnun görünüyordu.

“Sarsılmış miydin?” diye sordu Minho. “Kim vardı orada? Ne söylediler?”

Thomas başka şansının olmadığını biliyordu; bu, onlardan saklayabileceği ya da saklaması gereken bir konu değildi. “O... o, Teresa’ydı.”

Thomas şaşkınlık ifadeleri ve onu yalancı olmakla suçlamalarını bekliyordu. Fakat sessizlikte tek duyulan, sabah rüzgârının etraflarını saran tozlu arazide esişiydi.

“Ne?” dedi Minho sonunda. “Ciddi misin?”

Thomas yerdeki üçgen taşa bakarak başıyla onayladı. Son birkaç dakikada hava belirgin bir şekilde aydınlanmıştı.

Minho’nun şaşkınlığı normaldi. “Ve sen onu orada *bıraktın,* öyle | mi? Dostum, bir an önce her şeyi anlatman lazım.”

Acı vermesine ve hatıra kalbini parça parça etmesine rağmen Thomas olanlan anlattı. Onu gördüğünü, Teresa’nm nasıl titreyip ağladığını, Gally’nin Chuck’ı öldürmeden önceki hali gibi -sanki biri tarafından kontrol ediliyormuş gibi- olduğunu ve yaptığı uyanyı. Öpüşmeleri dışında her şeyi anlattı.

“Vay be,” dedi Minho bitkin bir ses tonuyla, her şeyi iki kelimeyle özetleyerek.

Birkaç dakika geçti. Güneş ufukta yükselip yeni günün başladığını haber verirken rüzgâr, tozlan havalandınyordu. Kimse konuşmadı. Thomas bililerinin burunlanm çekip öksürdüğünü duydu. Poşetlerinden su içme

seslerini. Bulutsuz, mavi-mor gökyüzüne uzanan binalarıyla kasaba, gece boyunca büyümüştü sanki. Bir ya da iki gün içinde ulaşacaklardı.

“Bir tür tuzaktı,” dedi Thomas sonunda. Ne olurdu ya da kaçımız ölürdük bilmiyorum. Belki de hepimiz. Fakat onu tutan her neyse ondan koptuğunda gözlerinde hiç şüphe yoktu. Bizi kurtardı ve eminim ki bunu ona...” Yutkundu. “Bunu ona ödetiyorlar.”

Minho uzanıp Thomas'ın omzunu sıktı. “Dostum, eğer İSYAN onu öldürmek isteseydi şimdiye cesedi kayaların altında çürüyor olurdu. O da hepimiz gibi güçlü, hatta belki daha güçlü. Hayatta kalacaktır."

Thomas derin bir nefes alıp verdi. Kendini daha iyi hissediyordu. Buna inanamıyordu ama daha iyi hissediyordu. Minho haklıydı. “Biliyorum. Bir şekilde biliyorum.”

Minho ayağa kalktı. “Birkaç saat önce biraz uyumak için durmamız gerekiyordu. Fakat bu Çöl Koşucusu sayesinde,” Thomas’ın başına hafifçe vurdu, “güneş doğana kadar koşmak zorunda kaldık. Yine de biraz dinlenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Çarşaflan üzerinize örtün, bir deneyelim.”

Bu, Thomas için oldukça kolay olmuştu. Parlak güneş göz kapaklarının ardındaki karanlıkta kırmızı noktalar oluşturuyordu. Hemen uykuya daldı. Güneşten -ve sorunlarından- korunmak için çarşafı başına kadar çekmişti.

22. BÖLÜM

Minho yaklaşık dört saat uyumalarına izin verdi. Gerçi onlan uyandırmasına gerek kalmamıştı. Yükselen güneşin sıcaklığı üzerlerine vuruyordu ve dayanılmaz bir hal almıştı; yok saymaları imkânsızdı. Thomas kalkıp kahvaltıdan sonra yemekleri yeniden paketlediğinde terden sırılsıklam olmuştu. Etrafı pis bir ter kokusu kaplamıştı ve Thomas bunun tek suçlusunun kendisi olmadığını umuyordu. Kaldıkları yatakhanedeki duşlar şimdi büyük bir lüks gibi geliyordu.

Kayranlılar yeniden yola çıkmaya hazırlandıkları sırada sessizdiler ve suratları asıktı. Thomas düşündükçe mutlu olmalarını gerektiren bir şey olmadığını fark etti. Yine de ila şey onun devam etmesini sağlıyordu ve bunun diğerleri için de geçerli olmasını umdu, ilk olarak o saçma kasabada ne olduğunu fazlasıyla merak ediyordu; yaklaştıkça bir şehre benzemeye başlamıştı. İkincisiyse Teresa’nın hayatta ve iyi olması ümidiydi. Belki o da Düz Geçiş’ten geçmişti. Belki onlardan öndeydi. Şehre ulaşmış bile olabilirdi. Tlıomas cesaretlendiğini hissetti.

Herkes hazırlanınca Minho, “Hadi gidelim,” dedi. Ve yola koyuldular.

Kuru ve tozlu çölde yürüdüler. Kimse dile getirmiyordu fakat Thomas herkesin ne düşündüğünü biliyordu: Güneş tepedeyken koşacak eneıjileri kalmamıştı artık. Koşsalar bile o tempoda onlan hayatta tutacak kadar sulan yoktu.

Bu nedenle çarşaflan başlarının üzerinde tutarak yürüdüler. Su ve yiyecekler azaldıkça daha çok çarşafı güneşten korunmak için kullanılabiliyordu ve daha az Kayranlı çift halinde yürüyordu. Thomas yalnız kalan ilk kişilerden biri olmuştu çünkü muhtemelen Teresa’yla ilgili olanlan anlattıktan sonra kimse onunla konuşmak istemiyordu. Bu durumdan kesinlikle şikâyetçi değildi; yalnızlık o an onun için bir lütuftu.

Yürüyorlardı. Su ve yemek için mola veriyorlardı. Yürüyorlardı.

Sıcaklık, sanki yüzerek aşmalan gereken kuru bir okyanus gibiydi. Rüzgâr artık daha sert esiyor, sıcaklığı biraz olsun azaltmaktan çok toz ve çakıl savuruyordu. Çarşaflara çarpıp onlan sabit tutmalannı zorlaştınyordu. Thomas sürekli olarak öksürüyor ve göz kenarlannda __ biriken kum parçacıklannı temizliyordu. İçtiği her yudum suyla daha ! fazlasını istiyordu fakat sulan ciddi miktarda azalmıştı. Eğer gittikleri * şehirde su yoksa...

Düşüncesini iyi bir olasılıkla tamamlamasının hiç yolu yoktu.

Devam ettiler; her adım daha da işkence veriyordu, sessizlik hâkimdi. Kimse konuşmuyordu. Thomas birkaç kelime söylemenin bile gücünü fazlasıyla tüketeceğini hissediyordu. Tükenmiş bir halde önlerindeki hiç yaklaşmayan şehre bakıp hiç durmadan bir ayağını diğerinin önüne atmak, yapabildiği tek şeydi.

Sanki binalar canlıydılar da çocuklar yaklaştıkça gözlerinin önünde büyüyorlardı. Çok geçmeden Thomas güneş ışığında parlayan pencereleri gördü. Bazılan kınlmıştı ama yansından fazlası sağlamdı. Thomas’ın bulunduğu yerden sokaklar boş görünüyordu. Gün içinde yanan ateş yoktu. Gördüğü kadanyla tek bir ağaç ya da bitki bile yoktu. Zaten böyle bir iklimde nasıl olacaktı ki? Burada insanlar nasıl yaşayabiliyorlardı? Yiyeceklerini nasıl yetiştiriyorlardı?

Ya da nereden buluyorlardı?

Yarın. Sandığından daha uzun sürmüştü ama yann oraya ulaşacaklarından hiç şüphesi yoktu. Aslında şehrin *etrafından dolatmanın* daha iyi olduğunu düşünse de içinden geçmekten başka çareleri yoktu. Erzak almaları gerekiyordu.

Yürümek. Molalar. Sıcak.

Sonunda akşam olup da güneş ufukta sinir bozucu derecede yavaş bir şekilde batarken rüzgâr hızını artırdı ve hafif bir serinlik oldu. Bu, Thomas’m hoşuna gitmişti, sıcaklıktan sonra gelen rahatlamaya minnettardı.

Gece olduğunda Minho durup biraz daha uyumalarım söylediğindeyse şehre ve orada yanan ateşlere çok daha yakınlaşmışlardı. Rüzgâr iyice hızlanmıştı; gittikçe artan bir şiddetle fırtınaya dönüşmüştü.

Mola verir vermez Thomas yere yatıp çarşafı çenesine kadar çekerek gökyüzüne baktı. Rüzgâr neredeyse huzur veriyor, ona ninni söylüyordu. Zihni, yorgunluğuna yenik düşünce yıldızlar yavaşça gözden kayboldu ve uyku onu bir başka rüyaya sürükledi.

Bir sandalyede oturuyordu; on ya da on bir yaşındaydı. Teresa -çok farklı görünüyordu, çok daha küçüktü fakat o olduğundan emindi-karşısmda oturuyordu, aralarında masa vardı. Hemen hemen aynı yaştaydılar. Odada başka kimse yoktu. Tepelerinden sarkan loş, san ışık dışında etraf karanlıktı.

“Tom, daha fazla uğraşmalısın,” dedi Teresa. Kollarım önünde birleştirmişti ve o yaşta bile Thomas bunu şaşırtıcı bulmuyordu. Oldukça tanıdıktı. Sanki onu uzun süredir tanıyor gibiydi.

“Uğraşıyorum zaten.” Bir kez daha konuşan kendisiydi ama sanki o değil gibiydi. Buna anlam veremiyordu.

“Bunu başaramazsak muhtemelen bizi öldürürler.”

“Biliyorum.”

“Dene o zaman.”

“Deniyorum!”

“Pekâlâ,” dedi Teresa. “Bundan sonra seninle yüksek sesle konuşmayacağım. Sen bunu yapana kadar asla.”

“Ama...”

Zihinden de konuşmayacağım. Thomas bunu zihninde duymuştu. Bugün bile onu endişelendiren bir yetenekti bu ve hâlâ karşılık veremiyordu. *Şu andan itibaren başlıyorum.*

“Teresa, bana birkaç gün ver. Başaracağım.”

Kız cevap vermedi.

“Tamam, sadece bir gün.”

Hiçbir tepki vermeden Thomas’a bakıyordu. Hatta Thomas’a da bakmıyordu, başım eğmiş ahşap masanın bir yerini tırnağıyla çiziyordu.

“Benimle konuşmamana imkân yok.”

Kızdan bir tepki gelmedi. Thomas az önce söylediği şeye rağmen onu tanıyordu. Hem de çok iyi tanıyordu.

“İyi,” dedi. Gözlerini kapatıp öğretmenin dediğini uyguladı. Simsiyah bir hiçlik hayal etti, karanlığı bozan tek şey Teresa’nm yüzüydü. Ardından iradesinin tüm gücünü kullanarak kelimeleri oluşturup kıza *attı.*

İğrenç kokuyorsun.

Teresa gülümsedi ve zihninden yanıtladı.

Sen de.

23. BÖLÜM

Thomas uyandığında rüzgâr sert bir şekilde suratına, saçlarına ve kıyafetlerine çarpıyordu. Sanki görünmez eller üzerindekileri çıkarıp atmaya çalışıyordu. Hâlâ karanlıkb ve soğuktan tüm vücudu titriyordu. Dirseklerinin üzerinde doğrulunca etrafındaki, çarşaflara sarınmış uyuyan çocukları zar zor görebildi.

Çarşafları.

Sinirle bağırarak ayağa kalktı; gece kendi çarşafı bir şekilde üzerinden uçmuş olmalıydı. Bu kuvvetli rüzgârda şimdi on kilometre uzakta olabüirdi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı. Rüzgârın uğultusu, ağzından çıkanlan daha o duyamadan bastırdı. Rüyasını hatırladı; yoksa geçmişten bir anı mıydı? Öyle olmalıydı. Teresa ve kendisinin küçükken telepati yapmayı öğrendikleri küçük bir anıydı. Üzüldüğünü hissetti, onu özlüyordu, Labirent’e gitmeden önce İSYAN’ın bir parçası olduğu için kendini suçlu hissediyordu, aynı zamanda bu gerçek artık iyice kesinleşmişti. Şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Yeterince zorlarsa bu düşünceyi akimdan çıkarabüirdi.

Karanlık gökyüzüne baktı, Kayran’dayken güneşin ortadan kaybolduğunu hatırlayınca soluğu kesildi. O, sonun başlangıcı olmuştu. Dehşetin başlangıcı.

Fakat hemen sonra mantığı, duygularına ağır bastı. Rüzgâr. Serin hava. Fırtına. Bu bir fırtına olmalıydı.

Bulutlar.

Utanarak uzanıp yan döndü ve kollarını vücuduna doladı. Dayanamayacağı türden bir soğuk değildi, son birkaç günkü sıcaklığın ardından büyük bir değişiklik olmuştu sadece. Zihninin derinliklerine dalıp son zamanlarda hatırladığı anılarını düşündü. Değişim’in etkileri hâlâ sürüyor olabilir miydi? Hafızası geri mi geliyordu?

Bu düşünce ona birçok şey hissettirdi. Hafıza kaybının artık tamamen geçmesini istiyordu; kim olduğunu, nereden geldiğini bilmek istiyordu.

Fakat bu arzu, kendisiyle ilgili öğrenebileceklerinin verdiği korkuyla gölgeleniyordu. Onu bu duruma getiren ve arkadaşlarının başına gelenlerde ne kadar rol oynadığım öğrenmenin verdiği korku...

Uykuya ihtiyacı vardı. Kulaklarında rüzgârın sürekli uğultusuyla sonunda uykuya aldı ve bu kez rüya görmedi.

Işık onu uyandırdı. Etraf aydınlanmıştı ve sonunda gökyüzünü kaplayan kalın bulut tabakasını görebiliyordu. Aynı zamanda etraflarını saran uçsuz bucaksız çölün daha da kasvetli görünmesine neden oluyordu. Şehre iyice yaklaşmışlardı, yalnızca birkaç saat uzaklıktaydı. Binalar gerçekten de yüksekti; hatta bir tanesi o kadar yüksekti ki sisin içinde kayboluyordu. Kırık pencerelerin camlan sanki rüzgârla havaya savrulan yiyecekleri yakalamak isteyen bir ağzın içindeki sivri dişleri andınyordu.

Yüzüne çarpan sert rüzgâr, hiç geçmeyecek kaim bir tabaka halinde toz toprağı suratına yapıştınyor gibiydi. Başını ovdu, saçlan rüzgânn getirdiği kirle sertleşmişti.

Kayranlılann çoğu uyanmıştı ve havadaki bu beklenmedik değişimin nedenini merak ederek derin bir tartışmaya girmişlerdi ama Thomas onlan duyamıyordu. Kulağında sadece rüzgârın uğultusu vardı.

Minho, onun uyandığını fark edince yanına gitti; rüzgârda yürümeye çalışırken öne doğru eğilmişti, kıyafeüeri yanlarına çarpıyordu. “Sonunda uyandın!” Son ses bağınyordu.

Thomas gözlerindeki çapaklan temizledi ve ayağa kalktı. “Bu da nereden çıktı?” diye bağırdı. “Çöldeyiz sanıyordum.”

Minho gökyüzünde toplanan gri bulutlara, sonra da Thomas’a baktı. Yaklaşıp kulağının dibinde konuştu. “Herhalde çölde de *bazen* yağmur yağıyor. Hemen bir şeyler ye, yola çıkmamız lazım. Fırtınada sınlsıklam olmadan oraya ulaşıp saklanacak bir yer buluruz belki.” “Ya orada bizi öldürmeyi bekleyen Deliler varsa?”

“O zaman onlarla savaşınz!” Minho, Thomas’m böyle saçma bir soru sorması onu hayal kınklığına uğratmış gibi kaşlannı çattı. “Başka ne yapmak istiyorsun İd? Su ve yiyeceğimiz bitmek üzere.” Thomas, Minho’nun haklı olduğunu biliyordu. Aynca bir düzine Izdırap Veren’le

savaşabildiklerine göre yan deli, hastalıklı insanlar çok sorun olmamalıydı. “Pekâlâ, gidelim. Yürürken tahıl gevreği ve kuru meyvelerden yerim.”

Birkaç dakika sonra yeniden şehre doğru yola koyulmuşlardı. Gri gökyüzü her an patlayıp yağmur yağdıracak gibi görünüyordu.

En yakındaki binadan birkaç kilometre uzaklıktaydılar ki yerde sırtüstü yatmış, battaniyelere sanlı yaşlı bir adam gördüler. Onu ilk gören Jack olmuştu ve çok geçmeden hepsi adamın etrafında daire oluşturup ona baktılar.

Thomas adamı yakından inceleyince midesi kalktı fakat bakışlarını ondan ayıramıyordu. Adam yüz yaşmda olmalıydı, gerçi talimin yürütmek zordu; yorgunluk ve güneş ışığının etkisi sebebiyle de öyle görünüyor olabilirdi. Cildi kırış kınştı, kösele gibiydi. Saçlarının olması gereken yerde kabuk tutmuş ya da açık yaralar vardı. Ten rengi oldukça koyuydu.

Yaşıyordu, derin nefes alıyordu fakat gökyüzüne boş bir ifadeyle bakıyordu. Sanki bir tanrının gelip onu almasını, bu sefil hayatına son vermesini bekliyordu. Kayranlüann kendisine yaklaştıklarını faik ettiğini gösteren hiçbir harekette bulunmamıştı.

“Hey! İhtiyar!” diye bağırdı Minho her zamanki tavnyla. “Burada ne yapıyorsun?”

Thomas, kendi bile rüzgânn sesinden Minho’yu duymakta bu kadar zorlanmışken yaşlı adamın onu duyabildiğinden şüpheliydi. Fakat adam aynı zamanda kör müydü? Belki.

Thomas, Minho’yu itip adamın başının hemen yanında diz çöktü. Yüzündeki hüzün içler acısıydı. Elini uzatıp adamın gözlerinin hemen üzerinde salladı.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir göz kırpma, ne bir hareket. Thomas elini çektikten sonra adamın gözleri kapanıp açıldı. Yalnızca bir kere.

“Efendim?” dedi Thomas. “Bayım?” Sözcükler kulağına tuhaf gelmişti, sanki geçmiş anılarından hatırlamış gibiydi. Bu kelimeleri Kayran’a gönderildiğinden beri hiç kullanmamıştı. “Beni duyabüiyor musunuz? Konuşabüiyor musunuz?”

Adam bir kez daha yavaşça gözünü kırptı ancak hiçbir şey söylemedi.

Newt, Thomas'ın yanında diz çöktü ve rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak konuştu. "Bu adamı şehir hakkında konuşturabilirsek bizim için harika olur. Zararsız görünüyor, muhtemelen orada bizi neyin beklediğini biliyordur."

Thomas iç geçirdi. "Evet ama duyabiliyor gibi görünmüyor ki bizle sohbet etsin."

"Denemeye devam et," dedi Minho arkalarından. "Sen resmî olarak bizim dışişleri elçimizsin, Thomas. Adamın eski, güzel günlerden konuşmasını sağla."

Thomas nedense esprili bir yanıt vermek istedi ama söyleyecek bir şey bulamadı. Eski hayatında komikse bile, hafıza kaybıyla bu yönü de kesinlikle silinmişti. "Tamam," dedi.

Adamın suratına iyice yaklaştı, gözlerinin birkaç santim önünde durdu. "Bayım? Yardımınıza çok ihtiyacımız var!" Bağırdığı için kendini kötü hissetti, adam bunu yanlış anlayabilirdi fakat başka şansı yoktu. Rüzgâr gittikçe şiddetleniyordu. "Şehre gitmenin tehlikeli olup olmadığını söylemeniz gerek! Yardıma ihtiyacınız varsa sizi oraya taşıyabiliriz. Bayım? Bayım!"

Adamın koyu renk gözleri gökyüzüne odaklanmıştı fakat yavaşça bakışlarını Thomas'ın gözlerine kaydırdı. Bir bardağa koyu bir sıvı boşaltılmışçasına, bakıştan farkmdalıkla kaplandı. Dudakları aralardı ı fakat hafif bir öksürük dışında bir ses çıkarmadı.

Thomas umutlandı. "Benim adım Thomas. Bunlar da arkadaşlarım. Birkaç gündür çölde yürüyoruz ve suya ve yiyeceğe ihtiyacımız var. Siz..."

Adamın gözleri panikle sağa sola kayınca "Ilıomas sözünü yanda kesti.

"Sorun yok, size zarar vermeyeceğiz," dedi hemen. "Biz... biz iyi çocuklarız. Bize yardım ederseniz size minnettar..."

Adam, sarındığı battaniyelerin altından elini hızla çıkanp Thomas'ı bileğinden yakaladı. Kendinden beklenmeyecek derecede güçlüydü. Thomas şaşkınlıkla bağırdı ve içgüdüsel olarak elini çekmeye çalıştı sına

başaramadı. Adamın gücüne hayret etmişti. Demirden kelepçe gibi yumruğu nedeniyle elini hareket bile ettiremiyordu.

“Hey!” diye bağırdı. “Bırak beni!”

Adam başını iki yana salladı, gözlerinde saldırganlıktan çok korku vardı. Dudakları yeniden aralandı ve anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı. Thomas’ı tutan eli gevşememişti.

Thomas ondan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçti; bunun yerine rahatlayarak kulağını adamın ağzına yaklaştırdı. “Ne dediniz?” diye bağırdı.

Adam yeniden konuştu. Kulak tırmalayan, rahatsız edici, korkutucu bir sesi vardı. Thomas *fırtına, dehşet ve kötü adamlar* sözlerini anlayabildi. Hiçbiri de iç açıcı değildi.

“Bir kez daha!” diye bağırdı Thomas, başı hâlâ adamın ağzından birkaç santim uzaklıktaydı.

Bu kez daha fazlasını anlayabildi, yalnızca birkaç kelime kaçır-i mıştı. “Fırtına geliyor... dehşet dolu... uzak durun... kötü adamlar.” *t* Adam bir anda oturur pozisyona geçti. Gözleri kocaman açılmıştı.

“Fırtına! Fırtına! Fırtına!” Hiç durmadan kelimeyi tekrar ederken ı alt dudağından salya akmaya ve hipnotize edilmiş gibi ileri geri sal! lanmaya başladı.

Thomas’m kolunu bıraktı ve Thomas uzaklaşmak için kalçasının üzerinde geriledi. O sırada rüzgâr adamın dediğini doğrularcasına hızını artırdı ve âdeta kasırgaya döndü. Tüm dünya uğuldayan havada kaybolmuştu sanki. Thomas kıyafetlerinin her an yırtılabileceğini hissetti. Tüm Kayranlüann çarşaflan uçuşuyor, bir hayalet ordusu gibi sert bir şekilde dalgalanıyorlardı. Yiyecekler dört bir yana saçıldı.

Rüzgâr onu devirmeye çalışırken Thomas güçlükle ayağa kalktı. Birkaç adım tökezledikten sonra rüzgâra karşı eğildi; sanki görünmez eller onu ayakta tutuyordu.

Hemen yanında duran Minho herkesin dikkatini çekmek için deli gibi kollarını sallıyordu. İçinde büyüyen paniği bastırmaya çalışan Thomas da dâhil birçoğu onu görüp etrafında toplandı. Bu yalnızca bir fırtınaydı.

Izdırap Verenler'den, Deliler'den ya da bıçaklardan çok daha iyiydi. Ya da halatlardan.

Yaşlı adamın battaniyeleri uçmuştu ve adam cenin pozisyonunda yatıyordu, zayıf bacaklarını göğsüne çekmiş, gözlerini kapamıştı. Thomas, onlan en azından fırtınanın yaklaştığım söyleyerek uyarmaya çalıştığı için onu güvenli bir yere taşımlan gerektiğini düşünüyordu. Fakat içinden bir ses ona dokunmaya ya da kaldırmaya çalışırlarsa adamın onlara karşı koyacağını söylüyordu.

Kayranlıların hepsi bir araya toplanmıştı. Minho şehri işaret etti. Hızlı koşarlarsa, en yakın bina yanm saatlik uzaklıktaydı. Rüzgâr onlan parçalarcasma eserken, bulutlar koyu mor, neredeyse siyah bir ton alarak toplanırken ve havada toz ve çer çöp uçuşurken oraya ulaşmak en mantıklı seçenek gibi görünüyordu.

Minho koşmaya başladı. Diğerleri de peşinden gitti. Thomas en arkadan geliyordu, Minho'nun böyle isteyeceğini biliyordu. Sonunda hızla koşmaya başladı, rüzgâra doğru ilerlemediklerine memnundu.

o sırada yaşlı adamın sözleri aklına geldi. Ve o sözler yüzünden bir anda terledi fakat ter anında buharlaşarak tenini kurutup geride sadece tuz bıraktı.

Uzak durun. Kötü adamlar.

24. BÖLÜM

Şehre yaklaştıkça Thomas'ın onu görmesi zorlaşıyordu. Havadaki toz kahverengi sise dönüşmüştü ve bunu her nefes alışında hissediyordu. Gözlerini acıtıyor, sürekli temizlemek zorunda kaldığı çapaklar oluşmasına neden oluyordu. Ulaşmaya çalıştıkları büyük bina, toz bulutunun ardında bir gölge olarak görünüyordu, gittikçe uzayan bir dev gibiydi.

Sert rüzgâr onu kum üe toz yağmuruna tutmuştu âdeta ve canım yakıyordu. Arada sırada daha büyük bir şey uçarak ödünü patlatıyordu. Bir dal parçası. Küçük fareye benzer bir şey. Kiremit. Ve bir sürü kâğıt. Hepsi, kar tanesi gibi havada savruluyordu.

Ardından şimşek çakmaya başladı.

Binaya olan yolun yansım -belki daha da fazlasını- kat etmişlerdi ki yıldınm düşmeye başladı ve bir anda etraf ışık ve şimşekle doldu.

Gökyüzünden, sivri uçlu çubuklar yağıyordu âdeta, beyaz ışık tutamlan gibiydi ve yere düştükleri anda yanmış toprak parçalan havaya saçılıyordu. Patlama sesleri o kadar yüksekti ki bir süre sonra

Thomas'ın kulakları uyuşmaya başladı ve sesi artık uzaktan gelen bir uğultu gibi duyuyordu.

Önünü görmeden koşmaya devam etti, ne duyabiliyor ne de binayı görebiliyordu. İnsanlar yere düşüp ayağa kalkıyorlardı. Thomas tökezledi ancak hemen dengesini sağladı. Önce Newt'e ayağa kalkması için yardım etti, ardından Tava'ya. İlerlerken onlan da itiyordu. Yıldınmlardan birinin çocuklardan birinin üzerine denk gelip onu kızartarak kömüre çevirmesi an meselesiydi. Saçlan, rüzgâra rağmen dik dik oldu, havadaki statik oldukça yoğundu ve uçan iğneler gibi batıyordu.

Thomas çığlık atıp kendi sesini duymak istiyordu; sesini yalnızca cansız titreşimler olarak hissedecek olsa bile. Fakat tozla dolu havanın onu boğacağını biliyordu; burnundan kısa nefesler almak bile yeterince zordu. Özellikle de düşen yıldınmlar toprağı yakıp her şeyin bakır ve kül gibi kokmasına neden olurken.

Hava karardı, toz bulutu kalınlaşmıştı; Thomas artık herkesi göremediğini fark etti. Yalnızca hemen önündeki birkaç kişiyi görebi-! liyordu. Şimşek çaktıkça sadece bir anlığına her yer aydınlanıyordu. Bu da Thomas'ı daha da körleştiriyordu. O binaya ulaşmalan gerekiyordu. Aksi takdirde fazla yaşayamayacaklardı.

Neden yağmur yağmadığını merak etti. Neden yağmur yağmıyordu? Bu nasıl bir fırtınaydı böyle?

Beyaz ışık gökyüzünde zikzak çizerek Thomas'm tam önüne düştü. Bağırdı fakat sesini duyamadı, bir şey -enerji ya da hava dalgası-onu yana savururken gözlerini kapadı. Sırtüstü düştü, nefesi kesildi, üzerine toz ve çakıl yağdı. Tükürüp yüzünü sildi, ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalkarken nefes alamıyordu. Sonunda derin bir nefes alabildi.

Bir çınlama duyuyordu, tiz bir vızıltı. Sanki biri kulak zarlanna tımaklanm sürtüyordu. Rüzgâr kıyafetlerini üzerinden çıkarmaya

çalışıyordu, cildine çarpan toz canını yakıyordu, etrafında girdap gibi dönen karanlığı, şimşeklerin ışıklan bozuyordu. Ardından onu gördü, sürekli yanıp sönen ışıkta daha da korkunç görünüyordu.

Jack'ti. Yerde açılan küçük bir oyukta yatmış, dizine uzanıp kıvranıyordu. Dizinin altında hiçbir şey yoktu; kaval kemiği, bileği ve ayağı düşen yıldıran tarafından yok edilmişti. Berbat yarasından akan kan, siyah katranı andınyordu. Kıyafetleri yanmıştı, çıplaktı, tüm vücudunda yaralar vardı. Saçlan yoktu. Ve göz bebekleri...

Thomas arkasına dönüp yere çöktü, midesindeki her şeyi çıka-nrken öksürüyordu. Jack için yapabüecekleri hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Ama hâlâ *hayattaydı.* Bunu düşündüğü için kendinden utansa da, çığlıklannı duyamadığına memnundu. Ona bir daha bakmaya katlanabileceğinden emin değildi.

O sırada biri onu yakalayıp ayağa kaldırdı. Minho. Bir şey söyledi; Thomas onun dudaklannı okumaya odaklandı. *Gitmemiz gerekiyor. Yapabileceğimiz bir şey yok.*

Jack, diye düşündü. *Ah, Jack.*

Tökezleyerek, kusmanın etkisiyle ağnyan karın kaslanyla, çınlayan kulaldanyla, Jack'in yıldırandan parçalara ayrılmasını görmenin verdiği dehşetle Minho'nun peşinden koştu. Sağında ve solunda bir grup gölge gibi diğer Kayranlılan gördü, fakat sadece birkaçım. Uzağı göremeyeceği kadar karanlıktı, şimşeklerin ışığı da o kadar anlıktı ki bir şey belli olmuyordu. Yalnızca toz ve çer çöp ve neredeyse üzerlerinde gibi duran bina. Düzen ve bir arada kalma umudunu yitirmişlerdi. Artık yalnızdılar ve diğerlerinin de başarmalannı umuyorlardı.

Rüzgâr. Işık patlamalan. Rüzgâr. Boğucu toz. Rüzgâr. Kulak-lannda çınlıyor, ağntıyordu. Thomas gözlerini birkaç adım ilerisindeki Minho'dan ayırmadan ilerlemeye devam etti. Jack için bir şey hissetmiyordu. Kalıcı olarak sağır olsa da umurunda değildi. Artık diğerlerini düşünmüyordu. Etrafındaki kaos insanlığını yok edip onu bir hayvana çevirmişti. Tek

istediği hayatta kalmak, o binaya ulaşmak, içeri girmekti. *Yaşamak.* Bir gün daha kazanmak.

Yakıcı ışık hemen önünde parlayıp onu yerinden zıplattı. Thomas geriye doğru uçarken bağırıyor, yere basmaya çalışıyordu; patlama Minho'nun olduğu yerde meydana gelmişti. Minho! Thomas şiddetli bir şekilde yere düştüğünde hiçbir ekleminin tutmadığını hissetti. Acıyı yok sayarak ayağa kalktı, koştu, önündeki karanlık, şimşeklerden sonra bir anlığına aydınlanıyordu. Hemen sonra ateşi gördü.

Gördüklerini idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Alevler âdeta büyülü gibi dans ediyor, rüzgârla sağ tarafa doğru dalgalanıyordu. Ardından alev topu yere düştü. Thomas yaklaşınca ne olduğunu anladı.

O, Minho'ydu. Kıyafetleri tutuşmuştu.

Başını ağntan bir haykırışla arkadaşının hemen yanında yere çöktü. Toprağı kazıp -yıldırımın etkisiyle yumuşamıştı- çılgına dönmüş bir halde elleriyle Minho'nun üzerine attı. Alevlerin en yoğun olduğu yerleri hedef alarak, Minho'nun da sağa sola dönüp elleriyle ateşi söndürmek için vücudunun üst kısmına vurmasıyla ilerleme kaydetmişti.

Birkaç saniye içinde alevler söndü ve geride yanmış kıyafetler ve kızgm yaralar bıraktı. Thomas, Minho'dan gelen ızdırap dolu çığlıkları duymadığına memnundu. Duracak zamanlan olmadığını biliyordu bu yüzden Minho'yu omuzlanndan tutup ayağa kaldırdı.

"Hadi!" diye bağırdı Thomas fakat kelimeleri beyninde sessiz titreşimler gibi hissetti.

Minho öksürdü, acıyla yüzünü buruşturdu fakat başını sallayıp kollarını Thomas'ın boynuna doladı. Birlikte, olabildiğince hızlı olmaya çalışarak binaya doğru ilerlediler.

Etraflarında yıldırımlar, beyaz ateşten oklar gibi düşmeye devam ediyorlardı. Thomas patlamalann sessiz etkisini hissedebiliyordu; her biri tüm vücudunu ürpertiyor, iliklerine kadar titretiyordu. Her yerde şimşekler çakıyordu. Hedeflerindeki binanın ilerisinde daha fazla ateş görünüyordu; iki ya da üç defa yıldırımın bir binanın üst katlarına düşerek sokakları cam ve kiremit yağmuruna tuttuğunu gördü.

Karanlığın rengi kahverengiden griye dönüştü ve Thomas fırtına bulutlarının iyice yoğunlaşarak alçaldığını, sis ve tozu dağıttığını fark etti. Rüzgâr az da olsa yavaşlamıştı fakat yıldırımlar her zamankinden daha güçlü gibiydi.

Sağında ve solundaki Kayranlılann hepsi aynı yöne doğru ilerliyordu. Sayıca daha az görünüyorlardı fakat Thomas emin değüdi çünkü hâlâ çok net göremiyordu. Newt ve Tava'yı gördü. Ve Aris'i. Hepsi de kendi gibi dehşete düşmüştü, koşarken gözleri, artık iyice yaklaştıkları hedeflerine kilitlenmişti.

Minho tökezleyerek Thomas'ın ellerinden kayıp düştü. Thomas durup arkasına döndü, yanmış çocuğu yeniden ayağa kaldırdı ve kolunu yeniden omzuna attı. Bu kez iki elini gövdesine sararak, onu yan taşıyıp yan sürükleyerek ilerledi. Kör edici bir yıldınm başlarının üzerinden hemen arkalanna düşüp etrafa toprak parçalan saçtı. Thomas arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Sol tarafında bir Kayranlı yere düştü; onun kim olduğunu bümiyordu, çocuk bağırmış olmalıydı fakat duymamıştı. Sağ tarafında bir çocuk daha düştü fakat ayağa kalktı. Ani bir yüdınm dalgası ileriye ve sağ tarafa düştü. Sonra sola. Bir tanesi hemen önlerine. Thomas durup yeniden görebilene kadar gözlerini kırpıştırdı. Ardından Minho'yu sürükleyerek ilerlemeye devam etti.

Sonunda şehrin ilk binasına ulaşmışlardı.

Fırtınanın kasvetli karanlığında yapı tamamen gri görünüyordu. Devasa taş bloklar, daha küçük tuğlalar ve kınk pencereler. Kapıya ilk ulaşan Aris oldu ve açmaya çalışmakla uğraşmadı. Camdan yapılmıştı ve neredeyse tamamı kırılmıştı bu nedenle dikkatlice, kalan parçaları da dirseğiyle kırdı. Birkaç Kayranlıya eliyle işaret edip onlar içeri girdikten sonra kendisi de içeri girip karanlıkta gözden kayboldu.

Thomas, Newt'le aynı anda kapının önüne geldi ve yardım istedi. Newt ve başka bir çocuk daha Minho'yu ondan alıp dikkatle açık kapı eşiğinden geçirerek içeri girdiler. Çocuklar onu çekerken ayağı kapı eşiğine çarpmıştı.

Ardından, şimşek yağmurundan hâlâ şokta olan Thomas arkadaşlannı takip ederek karanlığa adımını attı.

Arkasına döndüğünde, sanki firtına onlara yaptıklarından dolayı utançla ağlıyormuşçasına yağmurun başladığını gördü.

25. BÖLÜM

Sağanak yağmur, Tann tüm okyanusu içine çekmiş de şimdi üzerlerine tükürüyormuş gibi öfkeyle yağıyordu.

Thomas son iki saattir aynı yerde oturmuş, dışarıyı izliyordu. Yorgun ve bitkin bir halde, duyma yetisinin geri gelmesini bekleyerek duvara yaslanmıştı. Düzelmeye başlamış gibi görünüyordu. Sessizliğin yaptığı baskı etkisini azaltmış, çınlama geçmişti. Öksürdüğünde, titreşimden daha fazlasını hissetti. Az da olsa duymuştu. Ve uzaktan, sanki bir rüya gibi, yağmurun bitmek bilmeyen sesi geliyordu. Belki de sağır olmamıştı.

Pencerelerden giren loş, gri ışık içerinin soğuk karanlığını aydınlatmaya yetmiyordu. Diğer Kayranlılar da oturmuşlar ya da yere uzanmışlardı. Minho, Thomas'ın ayakucunda kıvrılmış, kıpırdamadan yatıyordu; her hareketi tüm sinir uçlarına ağn yayıyor gibi görünüyordu. Newt ve Tava da yakırundaydılar. Fakat kimse ne konuşmaya ne de bir plan yapmaya çabalıyordu. Hiçbiri kaç kişi olduklarını saymadı, kimin eksik olduğunu anlamaya çalışmadı. Hepsi de Thomas gibi cansız bir şekilde yatıyordu ve muhtemelen onunla aynı şeyi düşünüyorlardı; dünya nasıl bir yer olmuştu ki böyle bir fırtına oluşturabiliyordu?

Yağmurun hafif sesi gitgide arttı, Thomas artık duyabildiğinden emindi. Her şeye rağmen yatıştırıcı bir sesti ve sonunda uyuyakaldı

Uyandığında vücudu o kadar kasılmıştı ki sanki tüm kas ve damarları yapıştırılmış gibiydi, kulakları ve başı tüm fonksiyonlarım yerine getirebiliyordu. Derin uykudaki Kayranlılann nefes seslerini, Minho'nun inlemelerini, kaldırıma vuran yağmurun sesini duyuyordu.

Karanlıktı. Kapkaranlık. O uyurken gece çökmüş olmalıydı.

Rahatsızlığını düşünmemeye çalışarak yorgunluğun onu ele geçirmesine izin verdi, yere uzandı, başını birinin bacağına koydu ve yeniden uykuya

daldı.

Aynı anda iki şey onu uyandırmıştı: parlak güneş ışığı ve ani sessizlik. Fırtına dinmişti ve Thomas bütün gece uyumuştu. Her yerinin tutulmasının ve bitkinliğin ötesinde çok daha güçlü bir şey hissediyordu.

Açlık.

Kırık pencerelerden giren ışık yerde parlak benekler oluşturuyordu. Thomas etrafa bakınca harap olmuş binayı gördü. Çatıya kadar her katta devasa delikler oluşmuştu; binayı ayakta tutan tek şey çelik yapısı gibi görünüyordu. Tüm bunlara neyin sebep olduğunu hayal bile edemiyordu. Masmavi gökyüzünden yayılan ışığa baktı; en son dışarıda olduğunda bu imkânsız gelmişti. Korkunç fırtına ve dünyanın ikliminde böylesine bir olaya sebep olacak tuhaflık artık tamamen sona ermiş gibi görünüyordu.

Bir şeyler yemek isteyen, guruldayan kamına acı darbeler saplanıyordu. Etrafına bakıp Kayranlılalann çoğunun uyuduğunu gördü fakat Newt sırtım duvara yaslamış, üzgün bir ifadeyle odanın ortasına bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Thomas. Çenesi bile kasılmıştı.

Newt yavaşça ona döndü, düşüncelerinden ayılıp Thomas’a odaklandı- “İyi miyim? Evet, sanınm iyiyim. Yaşıyoruz; artık önemli olan tek şey bu gibi görünüyor.” Sesindeki karamsarlık daha güçlü olamazdı.

“Bazen merak ediyorum,” diye mırıldandı Thomas.

“Neyi merak ediyorsun?”

‘Yaşamanın önemli olup olmadığını. Ölümün daha kolay olup olmayacağını.”

“Lütfen. Senin bunu düşündüğüne hayatta inanmam.”

Thomas bu karamsar cümleyi kurarken bakışları aşağı kaymıştı ve Newt’in tepkisi üzerine hızla ona baktı. Ardından gülümsedi; bu, iyi gelmişti. “Haklısın. Sadece senin kadar umutsuz olmaya çalışıyordum.” Bunun doğru olduğuna kendini neredeyse ikna edecekti. Ölümün çözüm olduğunu *düşünmediğine.*

Newt bitkin bir şekilde Minho’yu işaret etti. “Ona ne oldu?”

“Düşen yıldırımlardan biri kıyafetlerini tutuşturdu. Nasıl oldu da beyni yanmadı hiçbir fikrim yok. Ama fazla zarar vermeden söndürmeyi başardık, sanınm.”

“Fazla zarar vermeden mi? Senin *gerçek* zarar anlayışını görmek istemezdim.”

Thomas gözlerini kapayıp başını duvara yasladı. “Dediğin gibi; sonuçta hayatta, öyle değil mi? Kıyafetleri de üzerinde, bu da demek oluyor ki vücudunda fazla yanık olamaz. İyi olacak.”

“Pekâlâ,” diye yanıtladı Newt imalı bir kıkırdamayla. “Seni doktorum olarak tutmamamı hatırlat bir ara bana.”

“Ahhh.” Bu uzun, bitkin homurtu Minho’dan gelmişti. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve Thomas’m bakışlannı yakalayınca kıstı. “Ah, dostum, berbat bir haldeyim.”

“Ne kadar kötüsün?” diye sordu Newt.

Minho cevap vermek yerine oturmak için yavaşça kalktı, her harekette yüzünü buruşturup inliyordu. Sonunda bağdaş kurup oturdu. Giysüeri kararmış ve yırtılmıştı. Derisinin göründüğü yerlerdeki kırmızı kabarcıklar tehditkâr uzaylı gözlerini andırıyordu. Thomas doktor olmamasına ve bu konulardan hiç anlamamasına rağmen içgüdüleri ona yanıkların çok da kötü olmadığını ve kısa sürede iyileşeceğini söylüyordu. Minho’nun yüzünün büyük kısmı zarar görmemişti, saçlarıysa hâlâ oldukça pisti.

“Bunu yapabildiğine göre çok kötü olmamalı,” dedi Thomas muzip bir sırıtmayla.

“Kes sesini,” diye karşılık verdi Minho. “Ben hepinizden daha güçlüyüm. Canım bundan daha fazla acısaydı bile senin ciğerini sökebilirdim.”

Thomas omuz silkti. “Ciğer severim. Keşke olsaydı da yeseydik.” Midesi guruldadı.

“Bu bir şaka mıydı?” diye sordu Minho. “Sıkıcı Thomas gerçekten de şaka mı yaptı?”

“Sanırım,” diye cevapladı Newt.

“Komik biriyim,” dedi Thomas omuz silkerek.

“Evet, öylesin.” Fakat Minho’nun konuşmaya olan ilgisi bitmişti. Başını çevirip uyuyan ya da boş bir ifadeyle kıpırdamadan yatan Kayranlılara baktı. “Kaç tane?”

Thomas çocukları saydı. On bir. Tüm yaşananların sonunda on bir kişi kalmışlardı. Yeni çocuk Aris de buna dâhüdi. Daha birkaç hafta önce Thomas Kayran’a ilk geldiğinde kırk ya da elli kişilerdi. Şimdiyse on bir kişi kalmışlardı.

On bir.

Bu farkındalığın verdiği etkiyle konuşamadı ve birkaç saniye önce kendini iyi hissetmesine rağmen bir anda çöktü.

Ben nasıl olur da İSYAN’ın bir parçası olurum*?* diye düşündü. Nasıl olur da bunların bir parçası olabilirim*?* Onlara rüyalarında geçmişinden bazı anılan hatırladığım anlatması gerektiğini biliyordu ama yapamadı.

“On bir kişi kaldık,” dedi Newt. Sonunda o, bu gerçeği dile getirebildi.

“Yani, ne, fırtınada altı kişi mi öldü? Yedi mi?” Minho’nun ses tonu o kadar rahattı ki sarılan bohçaları uçtuğunda kaç tane elma kaybettiklerini sayıyordu.

“Yedi,” diye tersledi Newt onun bu düşüncesiz tavnna tepki göstererek. Ardından daha yumuşak bir tonda, “Yedi. Tabii başka bir binaya giren yoksa,” dedi.

“Dostum,” dedi Minho. “Sadece on bir kişiyle bu şehirden çıkmayı nasıl başaracağız?” Burada yüzlerce Deli olabilir. Binlerce. Ve onlann nasıl olacakları hakkında hiçbir fikrimiz yok!”

Newt derin bir nefes verdi. “Ve senin tek düşündüğün bu mu? Peki ya ölenler, Minho? Jack kayıp. Wınston da; zaten hiç şansı yoktu. Ve...” etrafına bakındı, “Stan ve Tim’i de görmüyorum. Peki ya onlar?” “Hey, hey, hey.” Minho ellerini kaldırdı. “Abartma. Lider olmayı ben istemedim. Sen olanlar yüzünden ağlamak istiyorsan, tamam. Fakat bir lider böyle davranmaz. Lider, ne olursa olsun sonunda nereye gidilmesini ve ne yapılması gerektiğini bilir.”

“Bu işi neden sana verdiklerini anlıyorum o halde,” dedi Newt. Ama hemen sonra suçlu bir yüz ifadesi takındı. “Neyse. Üzgünüm, gerçekten. Ben sadece...”

“Evet, ben de üzgünüm,” dedi Minho fakat gözlerini devirdi ve Thomas başını eğen Newt’in bunu görmemiş olmasını umdu.

Neyse ki o sırada Aris yanlanna geldi. Thomas konuyu değiştirmek istedi.

“Daha önce bu yıldırım fırtınası gibi bir şey görmüş müydünüz?” diye sordu yeni çocuk.

Thomas başım ila yana salladı çünkü çocuk kendisine bakıyordu. “Hiç normal görünmüyordu. Yarım yamalak hafızama rağmen normalde böyle bir şey olmadığına eminim.”

“Ama Fare Adanı’ın ve otobüsteki kadının ne dediklerini hatırla,” dedi Minho. “Güneş ışıklan ve tüm dünyanın tıpkı cehennem gibi yanması. Bu, iklimi mahvedip böyle manyak firtınalann olmasına sebep olmuş olabilir. Daha kötüsü olmadığı için şanslı olduğumuzu düşünüyorum.”

“*Şanslı* kelimesinin aklmıa ilk gelen kelime olduğundan pek emin değilim,” dedi Aris.

“Evet, her neyse.”

Newt güneşin, son birkaç gündür artık alıştıklan beyaz parlaklıkla aydınlattığı camı kmlmış kapıyı işaret etti. “En azından bitti. Şimdi ne yapacağımızı düşünsek iyi olur.” '

“Gördün mü?” dedi Minho. “Sen de benim kadar kalpsizsin. Ve haklısın.”

Thomas kaldıklan yatakhanenin penceresindeki Deliler’i hatırladı. Gerçek bir kâbus gibiydiler, zombi olduklarını kanıtlamak içim ölüm sertifikası yeterliydi. “Evet, birkaç çatlak bizi bulmadan ne yapacağımıza karar versek iyi olur. Ama size söylüyorum, önce bir şeyler yememiz lazım. Yemek bulmalıyız.” Son cümlesi resmen canını acıtmıştı, o kadar açtı İd...

“Yemek mi?”

Thomas'ın şaşkınlıkla nefesi kesildi; ses yukarıdan gelmişti. O da diğerleri gibi başını kaldırdı. Üçüncü katın parçalanmış zemininden bir Hispanik onlara bakıyordu. Gözlerinde az da olsa bir vahşilik vardı ve Thomas onun gergin olduğunu hissetti.

"Sen de kimsin?" diye sordu Minho.

Adam tavandaki delikten atlayıp önlerine inince Thomas buna inanamadı. Son saniyede âdeta top haline gelerek üç kere yuvarlanıp ayaklarının üzerine indi.

"Adım Jorge," dedi adam kollarını iki yana açıp akrobatik hareketi için alkış beklercesine. "Ben, burayı yöneten Deli'yim."

26. BÖLÜM

Thomas bir anlığına, aniden ortalarına düşen bu adamın gerçek olduğuna inanamadı. Böyle bir şey beklemiyorlardı ve adamın cümlesinde ve onu söyleyiş tarzında bir tuhaflık vardı. Ama oradaydı. Diğerleri gibi tamamen delirmiş görünmese de Deli olduğunu itiraf etmişti.

"Konuşmayı mı unuttunuz?" diye sordu Jorge, ortama hiç uymayan bir gülümsemeyle. "Yoksa Deliler'den korkuyor musunuz? Sizi toprağa gömüp gözlerinizi yememizden mi korkuyorsunuz? Mmm, leziz. Yiyecek bir şey bulamadığımda göz yemeye bayılırım. Tadı, az pişmiş yumurta gibidir."

Minho, kendisinin cevap vermesi gerektiğini düşündü. Acısını gizlemeyi oldukça iyi başarıyordu. "Deli olduğunu kabul mü ediyorsun? Çatlak olduğunu?"

Jorge tehditkâr bir tonda kahkaha attı. "Hadi ama, yeni arkadaşlarım. Ölmüş olsaydınız gözlerinizi yerdim. Tabii eğer gerekirse sizi öldürürüm. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Yüzündeki tüm neşe silindi, yerini sert bir uyan ifadesi aldı. Neredeyse onlara kendisine karşı gelmeleri için meydan okuyordu.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Ardından Newt, "Burada kaç kişisiniz?" diye sordu.

Jorge'nin bakışları Newt'e kaydı. “Kaç kişi mi? Kaç tane Deli mi? Burada hepimiz Deliyiz, *hermano*[1].”

“Demek istediğimin o olmadığını biliyorsun,” diye karşılık verdi Newt.

Jorge odada ileri geri yürümeye başladı, Kayranlılann etrafında dolaşıyor, konuşurken hepsini tek tek inceliyordu. “Şehirde işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili bilmeniz gereken bir sürü şey var. Deliler ve İSYAN'la ilgili; hükümetle ve onlann bizi burada neden hastalıktan çürümeye, birbirimizi öldürüp tamamen *delirmeye* bıraktıklanyla ilgili. Işıl'm değişik seviyeleri olduğunu. Sizin için artık çok geç olduğunu; henüz hastalığa yakalanmadıysanız bile yakalanacaksınız.” Thomas, yabana adam odada yürüyüp bir yandan da bu korkunç cümleleri kurduğu sırada onu gözleriyle takip ediyordu. Işıl. Hastalığı kapmanın verdiği korkuya alıştığını düşünüyordu ama şimdi karşısında bir Deli durunca hiç olmadığı kadar korkmuştu. Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jorge, o ve arkadaşlannın yakınında durdu, ayaklan neredeyse Minho'ya değiyordu. Konuşmaya devam etti.

“Fakat bu şekilde olmayacak, *comprende*[2]*“?* Önce durum aleyhlerinde olanlar konuşur. Sizinle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. Nereden geldiniz, neden buradasınız, amacınız ne? Hemen.”

Minho sessiz ve tehlikeli bir şekilde güldü. “Biz mi dezavantajlıyız?” Dalga geçer gibi başıyla daire çizdi. “Şimşek fırtınasında gözlerim yanmadıysa eğer, burada bizim on bir kişi, seninse yalnız olduğunu görüyorum. Belki de *sen* konuşmaya başlamalısın.”

Thomas, Minho'nun bunu söylememiş olmasını dilerdi. Aptalca ve fevriydi, aynca ölmelerine sebep olabilirdi. Adamın yalnız olmadığı çok açıktı. Yıkık dökük üst katlarda yüzlerce Deli saklanmış ve onlan izliyor ve korkunç silahlarla bekliyor olabilirdi. Ya da daha da kötüsü, vahşeti elleri, dişleri ve delilikleriyle yaşatabilirlerdi.

Jorge uzun bir süre boş bir ifadeyle Minho'ya baktı. “Bana bunu söylemedin, değil mi? Lütfen bana benimle bir köpekmişim gibi konuşmadığını söyle. Özür dilemek için on saniyen var.”

Minho sırıtarak Thomas'a baktı.

“Bir,” dedi Jorge. “İki. Üç. Dört.”

Thomas, Minho’ya uyarıcı bir bakış atarak başmı salladı. Dediğini yap.

“Beş. Altı.”

“Özür dile,” dedi Thomas sonunda.

“Yedi. Sekiz.’*

Jorge’nin sesi her rakamla yükseliyordu. Thomas yukarıda bir hareket gördüğünü sandı, hızlı bir gölge gibiydi. Muhtemelen Minho da aynı şeyi görmüştü çünkü ifadesindeki kibir kayboldu.

“Dokuz.”

“Özür dilerim,” dedi Minho duygusuz bir şekilde.

“Bunu içten söylediğini sanmıyorum,” dedi Jorge. Ve Minho’nun bacağına tekme attı.

Çocuğun acıyla bağırması üzerine Thomas yumruğunu sıktı. Deli, Minho’ya tam da yanmış yerinden vurmuş olmalıydı.

“İçten bir şekilde söyle, *hermano*

Thomas nefretle Deli’ye baktı. Akimdan olur olmaz düşünceler geçmeye başlamıştı; adamın üzerine atlayıp, Labirent’ten kaçtıktan sonra Gally’ye saldırdığı zamanki gibi ona vurmak istiyordu.

Jorge bacağını çekip aynı yere yeniden tekme attı; bu seferki diğerinden iki kat daha güçlüydü. *“İçinden gelerek* söyle!” dedi çılgına dönmüş gibi sert bir tonda.

Minho yaralı yeri iki eliyle tutarak acıyla feryat etti. “Özür... dilerim," dedi güçlükle nefes alırken. Fakat Jorge ona yaşattığı utançtan tatmin olmuş bir halde gülüp rahatladığında Minho kolunu onun bacağına geçirdi. Adam diğer ayağının üzerinde zıpladı ve yan şaşkınlık yan acıyla bağırarak yere düştü.

Minho, Jorge’nin üzerine çıktı; Thomas’m ondan daha önce hiç duymadığı küfürler ediyordu. Liderleri, adamı bacaklanyla sıkıştırmış, ona yumruk atıyordu.

“Minho!” diye bağırdı Thomas. “Dur!” Kaslarının gerginliğini ve ağrısını önemsemeyerek ayağa kalktı. Minho’yu Jorge’nin üzerinden kaldırmak için ilerlerken göz ucuyla yukan baktı. Birkaç yerde hareketlenme olmuştu. Ardından aşağı bakan ve atlamaya hazır görünen insanlar gördü. Deliklerden halatlar sarkıtıldı.

Thomas, Minho’nun yanına gidip onu Jorge’nin üzerinden hızla itti ve yere düştüler. Thomas hemen onu yakaladı, kollannı göğsüne sanp elinden kaçmasını engelledi.

“Yukanda daha fazlası var!” diye bağırdı Minho’nun arkasından. “Dur! Seni öldürürler! Hepimizi öldürürler!”

Jorge ayağa kalkıp yavaşça ağzının kenarından süzülen bir damla kanı sildi. Bakışlan, Thomas’ı korkudan titretmişti. Adamın, yapacaklarını söylemesine gerek yoktu.

“Bekle!” diye bağırdı Thomas. “Lütfen dur!”

Birkaç Deli yukandan yanlarına atladığı sırada Jorge, Thomas’a baktı. Bazılan Jorge gibi takla atarak inmişti, bazılanysa halatlardan kaymıştı. Yaklaşık on beş kişi, liderlerinin arkasında toplandı. Erkekler ve kadınlar; bazılan da gençti. Hepsi pisti ve yıpranmış giysiler içindeydi. Birçoğu zayıf ve çelimsizdi.

Minho mücadele etmeyi bırakmıştı ve Thomas sonunda ellerini gevşetti. Görünüşe bakılırsa bu vahim durumun katliama dönüşmemesi için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Bir elini sertçe Minho’nun sırtına bastırdı» diğerini de uzlaşmacı bir biçimde Jorge’ye doğru uzattı.

“Bana bir dakika ver lütfen,” dedi Thomas, kalbini ve sesini sakin tutmaya zorlayarak. “Bize zarar vermenin... buradaki kimseye faydası olmaz.”

“Faydası olmaz mı?” dedi Deli ve kan tükürdü. “Bana oldukça faydası dokunur. Buna emin olabilirsin, *hermano."* İki elini yumruk yaptı.

Başını, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde dikleştirdi. Fakat bu hareketinin hemen ardından arkasındaki Deliler yırtık pırtık giysilerinin içinden silahlarını çıkardılar. Bıçaklar. Paslanmış palalar. Bir zamanlar demiryoluna ait olabüecek sivri uçlu demirler. Kenarlarında kırmızı lekeler

olan kırık cam parçalan. En fazla on üç yaşında olan bir kızın elinde, ucu testere dişleri gibi biten metal bir kepçe vardı.

Thomas o anda hayatları için yalvardığını fark etti. Kayranlılar bu insanlara karşı savaşı kazanamazlardı. Asla başaramazlardı. Onlar Izdırap Verenler gibi değillerdi ama durdurulmaları için girmeleri gereken bir kod da yoktu.

“Dinle,” dedi Thomas ayağa kalkarken Minho’nun aptalca bir şey yapmamasını umarak. “Bizimle ilgili bir şey var. Öylesine kapınıza gelen sıradan mallar değiliz. Biz önemliyiz. Hayattayken değerliyiz, ölüyken değü.”

Jorge’nin suratındaki öfkeli ifade belli belirsiz azaldı. Belki ufak bir merak belirtisi. Fakat söylediği şey, “Mal da ne demek?” oldu.

Thomas neredeyse -*neredeyse*- gülecekti. Mantıksız bir cevap bir şekilde uygun olabilirdi. “Sen ve ben. On dakika. Yalnız. Tek istediğim bu. Yanma istediğin süahı al.”

Bunun üzerine Jorge güldü, daha doğrusu bir horultu sesi çıkardı. “Hayallerini yıktığım için üzgünüm, çocuk, ama silaha ihtiyacım olacağını sanmıyorum.”

Duraksadı ve birkaç saniye Thomas’a bir saat gibi geldi.

“On dakika,” dedi Deli sonunda. “Siz burada bekleyip bu serserilere göz kulak olun. Eğer söylersem, ölüm oyununa başlayın.” Elini uzatıp kınk kapüann yanındaki karanlık koridora uzanan odayı gösterdi.

“On dakika,” diye tekrarladı.

Tlıomas başıyla onayladı. Jorge kıpırdamayınca önden kendisi giderek belki de hayatının en önemli konuşmasını yapacağı yere doğru yürüdü.

Belki de yapacağı son konuşmaydı.

27. BÖLÜM

Thomas karanlık koridorda ilerlerken Jorge’nin hemen arkasında olduğunu hissetti. Küf ve çürük kokuyordu; tavandan damlayan su tüyler

ürpertici bir şekilde yankılanıyordu ve Thomas’m akima kan getiriyordu.

“Yürümeye devam et,” dedi Jorge arkasından. “Koridorun sonunda, içinde sandalyelerin olduğu bir oda var. Bana karşı yapacağın en ufak harekette herkes ölür.”

Thomas arkasını dönüp ona bağırmak istedi ama yürümeye devam etti. “Aptal değilim. Sert çocuk tavırlarını bırakabilirsin.”

Deli, cevap olarak sadece sınttı.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Thomas sonunda yuvarlak, gümüş kolu olan ahşap kapının önüne geldi. Hiç tereddüt etmeden uzanıp kapıyı açtı, Jorge’ye hâlâ bir haysiyeti olduğunu göstermeye çalışıyordu. İçeri girdiğindeyse ne yapacağını bÜemedi. Kapkaranlıktı.

Jorge’nin etrafından dolandığını hissetti ve sonra ağır bir örtünün silkelenmesini andıran gürültülü bir ses duydu. Sıcak, kör edici bir ışık belirdi ve Thomas ellerini gözüne siper etmek zorunda kaldı.

Başta gözünü sadece kısıyordu ama yavaş yavaş kollarını indirdi, net görebiliyordu. Deli, pencerenin önünden büyük bir brandayı indirmişti. Kırılmamış bir pencere. Dışarıda yalnızca güneş ışığı ve beton vardı.

“Otur,” dedi Jorge, sesi Thomas’ın beklediğinden daha yumuşaktı. Deli’nin sonunda, yeni ziyaretçisinin durumu mantıklı ve sakin bir şeküde halledeceğini kabul etmiş olmasını umdu. Belki bu tartışmadan, yıkık dökük binanın sakinlerinin yararına bir sonuç çıkabilirdi. Elbette karşısındaki adam bir Deli’ydi ve Thomas onun nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordu.

Odada iki ahşap sandalye, ortalarındaki masanın dışında başka hiçbir eşya yoktu. Thomas yalanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Jorge de karşısına oturup öne eğildi ve ellerini birleştirerek dirseklerini masanın üzerine koydu. Thomas’a sabitlenen bakışları ifadesizdi. “Konuş.”

Thomas, büyük odada aklından geçen her şeyi birkaç saniye yeniden düşünebümeyi diledi ama buna zamanı olmadığını biliyordu.

‘Tamam.” Tereddüt etti. Tek kelime. Şimdiye kadar iyi gitmiyordu. Derin bir nefes aldı. “Bak, orada İSYAN’dan bahsettin. Biz

o adamlarla ilgili her şeyi biliyoruz. Senin onlarla ilgili bildiklerini söylemen oldukça ügi çekici olabilir.”

Jorge kıpırdamadı, ifadesi değişmedi. “Şu anda konuşacak kişi ben değilim, sensin.”

“Evet, biliyorum.” Thomas sandalyesini masaya yaklaştırdı. Ardından bir ayağını kaldırıp dizinin üzerine koydu. Sakinleşip sözcüklerin ağzından çıkmasına izin vermesi gerekiyordu. “Bu biraz zor çünkü senin ne bildiğini bilmiyorum. Bu yüzden sen hiçbir şeyden haberi olmayan bir aptalmışsın gibi davranacağım.”

“Sana bir daha benim yanımda *aptal* kelimesini kullanmamanı şiddetle tavsiye ediyorum.”

Thomas güçlükle yutkundu, boğazı korkuyla gerilmişti. “Yalnızca mecazdı."

“Konuya gel.”

Thomas derin bir nefes daha aldı. “Biz elli kişilik, erkeklerden oluşan bir gruptuk. Ve... bir de kız vardı.” Son cümlesinin ardından acı hissetti. “Ama on bir kişi kaldık. Tüm detayları bilmiyorum ama İSYAN bir nedenle bize her türlü kötülüğü yapan bir topluluk. Kayran denen yerde başladık, Izdırap Veren denilen yaratıklarla dolu taştan bir labirentte.”

Jorge’nin suratında verdiği bu tuhaf bilgiler üzerine bir tepki bekledi. Fakat Deli herhangi bir kafa karışıklığı ya da anlama belirtisi göstermedi. Hiçbir şey yoktu.

Böylece Thomas ona her şeyi anlattı. Labirent'in nasıl olduğunu, oradan nasıl kaçtıklarını, güvende olduklarını sanıp aslında İSYAN’ın başka bir planı içinde olduklarını öğrenmelerini. Fare Adam’dan ve onlara verdiği görevden bahsetti: Yüz altmış kilometre kuzeydeki güvenli bölge dediği yere ulaşmak için hayatta kalmak. Uzun tünelden geçtiklerini, orada uçan yapışkan metal bir madde tarafından saldırıya uğradıklarından bahsetti.

Jorge’ye tüm hikâyeyi anlattı. Konuştukça, bunları onunla paylaşması akü almaz geliyordu. Fakat anlatmayı sürdürdü çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu. İSYAN’ın, kendilerinin olduğu kadar Deliler’in de düşmanı olmasını umuyordu.

Teresa’dan bahsetmedi; anlatmadığı tek şey oydu.

“Yani bizde özel bir şeyler olmalı,” dedi Thomas konuyu toparlamaya çalışarak. “Sırf kötülük olsun diye bunu yapıyor olamazlar. Yoksa amaçlan ne ki?”

“Amaçlardan bahsetmişken,” dedi Jorge son on dakikada ilk kez konuşarak. “Sizinki nedir?”

Thomas bekledi. Bu tek şansıydı.

“Ee?” diye üsteledi Jorge.

Thomas söyledi. “Eğer siz... yani sen ya da birkaçınız *bizimle* gelip güvenli bölgeye ulaşmamıza yardım ederseniz...”

“Evet?”

“O zaman belki siz de güvende olursunuz...” Thomas’ın başından beri planladığı şey buydu. Fare Adam’ın onlara verdiği umut. “Bize IşıTa yakalandığımızı söylediler. Güvenli bölgeye gidersek tedavi olacağız. Oraya gitmemize yardım ederseniz belki siz de iyileşirsiniz.” Thomas sustu ve ciddi bir tavırla Jorge’ye baktı.

Son sözüyle Deli’nin ifadesinde hafif bir değişiklik olmuştu ve Thomas kazandığını büiyordu. Kısa bir bakıştı ama kesinlikle *umut doluydu.* Hemen ardından yine kayıtsız ifadesini takındı. Fakat Thomas ne gördüğünden emindi.

“Tedavi,” diye tekrarladı Deli.

“Tedavi.” Thomas bundan sonra olabildiğince az konuşacaktı. Elinden geleni yapmıştı.

Jorge sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarım önünde birleştirirken tahtalar kırılacak gibi gıcırdadı. Durumu düşünüp taşınırcasına kaşlarım çattı. “Senin adın ne?”

Thomas bu soru karşısında şaşırdı. Daha önce söylediğine emindi. Ya da en azından bir noktada söylemesi gerekiyordu. Ama sonuçta normal bir tanışma olmamıştı.

“AdınT diye tekrarladı Jorge. “Bir ismin olduğunu düşünüyorum, *hermano”*

“Ah, evet. Üzgünüm. Adım Thomas.”

Jorge bu kez... kısa bir anlığına onu tanıyormuş gibi göründü. Şaşırmış gibi. “Tlıomas demek Sana Tommy mi diyorlar? Ya da Tom?”

Son söylediği, Teresa yla ilgili gördüğü rüyayı hatırlamasına neden olduğu için canını sıktı. “Hayır,” dedi hemen. “Sadece... Thomas.” “Pekâlâ, Thomas. Sana bir şey sorayım. O süngerimsi beyninde, IşıTın insanlara ne yaptığına dair en ufak bir fikrin var mı? Sence ben berbat bir hastalığı olan biri gibi mi görünüyorum?”

Thomas, cevabının her şekilde suratına yumruğu yemesine yol açacağını hissetti ama en güvenli olduğunu düşündüğü cevabı verdi. “Hayır.”

“Hayır mı? İki soruya da mı hayır?”

“Evet. Yani hayır. Yani... evet iki soruya da cevabım hayır.” Jorge gülümsedi -ağzının sağ köşesi hafifçe yukarı doğru kalktı-ve Thomas onun, bu durumun her saniyesinden ayn bir zevk aldığım düşündü. “Işıl’ın belli seviyeleri var, *muchacho*. Bu şehirdeki herkes hastalığa yakalandı ve seninle korkak arkadaşlarının da yakalanmasına hiç şaşırmadım. Benim gibi biri hastalığın henüz başındadır, bize sadece ismen Deli deniyor. Birkaç hafta önce kaptım, karantina bölgesinde test sonucum pozitif çıktı; hükümet sağlıklıları ve hastalan birbirinden uzak tutmak için elinden geleni yapıyor. İşe yaramıyor gerçi. Tüm dünyamın bu bok çukuruna battığım gördüm. Buraya gönderildim. Yeni gelen birkaç kişiyle birlikte, bu binayı ele geçirmek için savaştık.”

Jorge’nin yeni gelenler demesi boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. Kayran’la ilgili bir sürü şey hatırlamıştı.

“Oradaki silahlı arkadaşlanmın hepsi benimle aynı durumda. Fakat şehirde biraz dolaşırsan zaman geçtikçe neler olacağını görürsün. Hastalığın seviyelerini göreceksin, deliliğin ötesine geçmenin nasıl bir şey olduğunu; gerçi onu hatırlayacak kadar uzun yaşayamayabüirsin. Ve burada bizi uyuşturacak bir madde de yok. Hiçbir şey.”

“Seni buraya kim gönderdi?” diye sordu Thomas onlan uyuşturan maddeyle ilgili merakını sonraya saklayarak.

“İSYAN. Sizinle aynı. Tabii biz sizin gibi özel değiliz. İSYAN, ayakta kalmayı başaran hükümetler tarafından hastalığa karşı savaşmak için kuruldu ve bu şehrin onunla ilgili olduğunu söylüyorlar. Başka bir şey bilmiyorum.”

Thomas şaşırmıştı ve aklı karışmıştı; ardından bazı cevaplan bulabileceğini umdu. “İSYAN kim? İSYAN ne?”

Jorge de Thomas gibi kafası karışmış bir şekilde baktı. “Sana tüm bildiklerimi anlattım. Hem bana bunu neden soruyorsun ki? Önemli olan tek şeyin sizin özel olmanız olduğunu sanıyordum, bana anlattığın hikâyenin ardında onların olduğunu.”

“Bak, sana anlattığım her şey doğru. Bize bazı sözler verildi ama hâlâ onlarla iliği pek bir şey bilmiyoruz. Hiçbir ayrıntı vermiyorlar.

Bizim neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrimiz olmamasına rağmen bunu başarıp başaramayacağımızı görmek için bizi bazı testlerden geçiriyorlar.”

“Peki, tedavileri olduğunu nereden biliyorsun?”

Thomas, Fare Adam’ı düşünerek sesini sakin tutmaya çalıştı. “Sana bahsettiğim beyaz takım elbiseli adam. O bize güvenli bölgeye gitme nedenimizin bu olduğunu söyledi.”

Jorge evet gibi çıkan ama aslında tam tersini ima eden bir, “Hı-hımm,” sesi çıkardı. “Peki bizim de sizinle gelip tedavi olabileceğimizi nereden çıkarıyorsun?”

Thomas sakin olmalıydı. “Bundan emin değilim tabii ki. Ama neden denemeyesiniz ki? Bize yardım ederseniz, ufak bir şansınız olabilir. Bizi öldürürseniz hiç şansınız olmaz. Sadece deliliğin ötesine geçmiş Deliler ikinci seçeneği seçer.”

Jorge yine alaya bir şekilde gülümsedi ve ardından kahkaha attı. “Sende bir şey var, Thomas. Birkaç dakika önce arkadaşını gözünden bıçaklayıp

sonra da size aynı şeyi yapmak istiyordum. Ama beni biraz olsun ikna etmedin desem yalan olur.”

Thomas sakin görünmeye çalışarak omuz silkti. “Tek istediğim bir gün daha hayatta kalmak. Bu şehri geçmek ve daha sonra olacaklardan endişelenmek. Bir de ne var, biliyor musun?” Hissettiğinden daha sert davranmaya zorladı kendini, jorge kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

“Eğer seni gözlerinden bıçaklamak, benim bir gün daha hayatta kalmamı sağlayacaksa bunu hemen şimdi yapanm. Ama sana ihtiyacım var. Hepimizin sana ihtiyacı var.” Thomas söylediğini yapıp yapamayacağını merak etti.

İşe yaramıştı.

Deli, bir süre Thomas’ı inceledi ve ardından masanın üzerinden elini uzattı. “Sanırım anlaştık, hermano**.** Birçok konuda.”

Thomas uzanıp elini sıktı. Rahatlamasına rağmen bunu ona göstermemek için kendini zor tutuyordu.

Fakat hemen sonra Jorge her şeyi mahvetti. “Yalnızca bir şartım var. Beni yere yapıştıran asabi arkadaşın, sanınm adı Minho.” “Evet?” dedi Thomas zayıf bir ses tonuyla. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

“O, ölecek.”

28. BÖLÜM

“Hayır.”

Thomas bunu elinden geldiğince sert bir şekilde söyledi.

“Hayır mı?” diye tekrarladı Jorge şaşkınlıkla. “Sana, sizi canlı canlı yemeye hazır, korkunç Deliler’le dolu bu şehri geçmeniz için firsat tanıyorum ve sen hayır mı diyorsun? Benim küçük isteğime? Bu beni hiç de mutlu etmedi.”

“Bu, akıllıca olmaz,” dedi Thomas. Sakin yüz ifadesini korumayı nasıl başarabildiği ve cesaretinin nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu fakat içinden bir ses bu Deli’yi yenmenin tek yolunun bu olduğunu söylüyordu.

Jorge yeniden öne eğildi, dirseklerini masanın üzerine koydu. Fakat bu kez ellerini birleştirmedi, yumruk yaptı. Parmaklarını çıtlattı. “Senin hayattaki tek amacın beni sinirlendirip tüm arterlerini tek tek kesip açmama neden olmak mı?”

“Sana ne yaptığını gördün,” diye karşılık verdi Thomas. “Onun cesur olduğunu biliyorsun. Eğer onu öldürürsen onun yeteneklerinden bizi yoksun bırakmış olursun. Kaçık olabilir ama ona ihtiyacımız var.”

Thomas mantıklı olmaya çalışıyordu. Pragmatik. Fakat bu dünyada Teresa dışında arkadaşı olarak gördüğü biri varsa o da Minho’ydu. Onu da kaybetmeyi kaldıramazdı.

“Ama beni *sinirlendirdi,”* dedi Jorge gergin bir şekilde, yumruğu biraz olsun gevşememişti. “İnsanlarımın önünde küçük bir kız gibi görünmeme neden oldu. Ve bu... kabul edilemez.”

Thomas bunu önemsemiyormuş, sanki çok saçma bir şeymiş gibi omuz silkti. “O zaman onu cezalandır. *Onun* küçük bir kız gibi görünmesini sağla. Ama Minho’yu öldürmenin bize bir faydası olmaz. Savaşmak için ne kadar çok kişi olursak şansımız o kadar artar. Yani sen burada *yaşıyorsun.* Bunu sana söylememe gerek var mı ki?” Sonunda, *sonunda,* Jorge eklemleri beyazlamış yumruklarını gevşetti. Aynı zamanda bir süredir tuttuğu ve Thomas’m fark etmediği nefesini bıraktı.

“Tamam,” dedi Deli. “Tamam. Ama bunun, senin başarısız ikna çabanla bir ilgisi yok. Onu öldürmeyeceğim çünkü aklıma başka bir şey geldi. İki şey, hatta. Birini senin düşünmen gerekirdi.”

“Ne?” Thomas artık rahatlamasını gizlemeye çalışmadı; bu, oldukça yorucu bir çabaydı. Hem Jorge’nin söyleyeceklerini fazlasıyla merak etmişti.

“Öncelikle, İSYAN’ın size uyguladığı bu deneyle ya da testle, her neyse, ilgili fazla bir şey bilmiyorsunuz. Belki ne kadar çok kişi oraya -

güvenli bölgeye- ulaşırsa tedavi olma şansınız da o kadar çok olur. Bahsettiğin B Grubu'nun sizin rakibiniz olabileceğini hiç düşündün mü? Sanırım on birinizin de oraya ulaşmanızı sağlamak benim için daha iyi olur."

Thomas başıyla onayladı fakat bir şey söylemedi. Zaferini mahvetmek istemiyordu: Jorge, Fare Adam ve tedaviyle ilgili anlattıklarına inanmıştı.

"Bu da beni ikinci nedenime getiriyor," diye devam etti. "Karar verdiğim şeye."

"Nedir?" diye sordu Thomas.

"Tüm o Deliler'i yanımda getirmeyeceğim. *Bizimle."*

"Ne? Neden? Tüm amacımızın, sizin bizim şehirden geçmemize yardımcı olmanız olduğunu sanıyordum."

Jorge inatla başını iki yana sallayıp arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturup daha az tehditkâr bir pozisyon aldı. "Hayır. Eğer bunu yapacaksak gizlilik, kas gücünden daha çok işimize yarayacaktır. Bu cehenneme geldiğimizden beri etrafı araştırıyoruz ve bence ihtiyacımız olan tüm yiyecek ve erzakı alıp buradan gitmemiz, öğrendiklerimizi uygularsak daha kolay olur. Deliliğin ötesine geçmişlerin yanından sessizce gitmek, onlara özenti savaşçılar gibi saldırmaktan daha iyi."

"Seni çözmek çok zor," dedi Thomas. "Yanlış anlama ama tek istediğiniz savaşçı olmak gibi görünüyor. Tüm o çirkin kıyafetler ve 1 kesici nesnelerle falan."

Uzun bir sessizlik oldu ve Thomas tam hata yaptığım düşünecektiki Jorge gülmeye başladı.

"Ah, *muchacho,* seni sevdim. Neden bilmiyorum ama sevdim. Yoksa şimdiye kadar seni üç kez öldürmüştüm."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Thomas.

"Hı?"

"Birini üç kez öldürebilir misin?"

"Bir yolunu bulurum."

“O halde daha kibar olmaya çalışacağım.”

Jorge masaya vurup ayağa kalktı. ‘Tamam. Anlaşma şöyle: On birinizi de güvenli bölgeye götürmemiz gerekiyor. Bunu yapabilmek için yanıma bir kişi daha alacağım; adı Brenda ve kendisi bir dâhidir.

Onun aklına ihtiyacımız var. Başarırsak ve Brenda ile benim tedavi edilemeyeceğimizi öğrenirsek neler olacağından bahsetmeme gerek yok samnm.”

“Hadi ama,” dedi Thomas alay ederek. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Biz arkadaş değiliz, *hermano.* Ortağız. Sizi İSYAN’a teslim edeceğim. Siz de beni iyileştireceksiniz. Olay bu. Aksi takdirde bir sürü ölüm olacak.”

Thomas da ayağa kalktı; sandalyesi yerde gıcırdadı. “Bu konuda zaten anlaştık.”

“Evet. Evet, öyle. Şimdi dinle, orada sakın bir şey söyleyeyim deme. Diğer Deliler’den uzaklaşmak biraz... hile gerektirecek.”

“Planın nedir?”

Jorge bakışlarını Thomas’a odaklayıp bir dakika düşündü. Ardından sessizliği bozdu. “Dilini tut ve her şeyi bana bırak.” Kapıya doğru yürüyordu ki durdu. “Ah ve bunıın *compadre* Minho’nun pek hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Diğerlerinin yanına gitmek üzere koridordan geçerlerken Thomas ne kadar acıktığını fark etti. Midesine giren kramplar tüm vücuduna yayılmıştı ve sanki iç organları ile kasları birbirlerini yemeye başlamışlardı.

“Pekâlâ, herkes dinlesin!” diye seslendi Jorge geniş, yıkık dökük odaya girdiklerinde. “Ben ve bu kuş surat bir karar verdik.”

Kuş surat mı? diye düşündü Thomas.

Ellerindeki silahlan sıkıca tutan Deliler dikkat kesildiler; karşı-lannda, duvara yaslanmış oturan Kayranlılara sert sert bakıyorlardı. Kırık camlardan ve delik tavandan ışık hüzmeleri süzülüyordu.

Jorge odanın ortasında durdu ve yavaşça dönerek herkese baktı. Thomas onun komik göründüğünü düşündü; fazla abartıyordu.

“Öncelikle, bu insanlara yiyecek vermemiz lazım. Zor elde ettiğimiz yiyecekleri bir grup yabancıyla paylaşmamız delice, biliyorum ama sanınm bize yardım edebilirler. Onlara etli fasulye verin; zaten onlan yemekten bıkmıştım." Deliler’den biri sınttı; cılız, küçük bir I çocuktu. “İkincisi, tam bir beyefendi ve aziz olarak ben, bana saldıranserseriyi öldürmemeye karar verdim.”

Thomas hayal kınklığıyla homurdananlan duydu ve hastalıklarının ne kadar ilerlediğini merak etti. Fakat uzun saçlı, güzel bir genç kız homurdanmalannın saçmalık olduğunu düşünürcesine gözlerini devirdi ve başını iki yana salladı. Thomas onun Jorge’nin bahsettiği

Brenda olmasını umdu. Jorge, gülümseyip kalabalığa el sallayan -Thomas bu hareketine hiç şaşırmamıştı- Minho’yu gösterdi.

“Çok sevindin, değil mi?” dedi Jorge. “Bunu bilmem iyi oldu.

Demek ki şimdi söyleyeceklerim de hoşuna gidecek.”

“Ne söyleyeceksin?” diye sordu Minho sert bir şekilde. Thomas, Jorge’ye bakıp adamın neler söyleyeceğini merak etti. Deli lider sakin bir şekilde konuştu. “Sürünün açlıktan ölmemesi için onlan doyurduktan sonra bana saldırdığın için cezalandırılacaksın.” “Öyle mi?” Minho korkuyorsa da hiç belli etmiyordu. “Peki cezam ne olacak?”

Jorge boş bir ifadeyle Minho’ya baktı. “Bana iki elinle yumruk attın. Bu yüzden biz de iki elinden de birer parmağını keseceğiz.”

29. BÖLÜM

Thomas, Minho'yu parmağını kesmekle tehdit etmenin, Deliler'den kaçmalarında ne işe yarayacağını anlamadı. Ve Jorge'yle yaptığı kısa görüşmeden sonra hemen ona inanacak kadar aptal değildi. İşlerin korkunç biçimde ters gideceğinden endişe etmeye başladı.

Fakat sonra Jorge, Thomas'a baktı. Arkadaşlarının bağırış çağırışı arasında, gözlerinde bir şey vardı. Thomas'ı rahatlatan bir şey.

Minho ise bambaşka bir olaydı. Jorge cezasını bildirir bildirmez ayağa kalkmıştı ve tam harekete geçecekti ki güzel kız önüne atılıp bıçağını çocuğun çenesinin altına dayadı. Kınk kapıdan sızan güneş ışığında kıpkırmızı parlayan kan damlası yere aktı. Minho konuşursa ciddi bir şekilde yaralanabilirdi.

"Plan şu," dedi Jorge sakince. "Brenda ve ben bu otlakçıları zukya götürüp bir şeyler yemelerine izin vereceğiz. Ardından hepimiz Kule'de buluşacağız. Bir saat sonra diyelim." Saatine baktı. "Ya da tam öğle vakti olsun. Size de yemek getiririz."

"Neden yalnızca Brenda ve sen gidiyorsunuz?" diye sordu biri. Thomas başta kimin konuştuğunu göremedi ama daha sonra muhtemelen bir adamın konuştuğun fark etti; muhtemelen odadaki en yaşlı kişiydi. "Ya size saldırırlarsa? Onlar on bir kişi, sizse sadece iki." Jorge gözlerini kısıp alay edercesine baktı. "Matematik dersi için teşekkürler, Barkley. Bir dahaki sefere kaç tane ayak parmağım olduğunu unutursam senden sayı sayma dersi alınm. Şimdi çeneni kapa ve herkesi Kule'ye götür. Eğer bu serseriler bir şey yapmaya kalkarlarsa Brenda, Bay Minho'yu parçalara ayırırken ben de diğerlerinin canına okurum. O kadar güçsüzler ki ayakta zor duruyorlar. Şimdi *gidin!"*

Thomas rahatladı. Diğerlerinden ayrıldıktan sonra Jorge kaçmayı planlıyor olmalıydı. Söylediği cezayı gerçekten uygulamayacaktı.

Barkley adındaki adam yaşlıydı ama sert görünümlüydü, damarlı | kasları gömleğini geriyordu. Bir elinde hançer, diğerindeyse büyük . bir

çekiç vardı. Liderlerine bir süre baktıktan sonra, “Tamam,” dedi.

“Ama eğer size saldırıp boğazlarınızı keserlerse, siz olmadan da gayet iyi yaşarız.”

“Güzel sözlerin için teşekkürler, *hermano*. Şimdi gidin yoksa Kule’deki eğlenceyi ikiye katlarız.”

Barkley onurunu kurtarmak istercesine güldü ve Thomas ve Jorge’nin kullandığı koridora doğru yürüdü. “Beni takip edin,” der-cesine elini kaldırdı çok geçmeden Jorge ve uzun, kahverengi saçlı güzel kız dışında tüm Deliler peşinden gitti. Kızın bıçağı hâlâ Minho'nun boynundaydı ama işin iyi yanı onun Brenda olmasıydı.

Deliler odadan çıktığında Jorge ve Thomas neredeyse rahatlamış bir ifadeyle birbirlerine baktılar, ardından Jorge diğerlerinin onlan hâlâ duyabileceğini ima edercesine başını salladı.

Brenda’nın hareketi Thomas’m dikkatini çekti. Kız, bıçağını Minho’nun boynundan çekip ondan uzaklaştı ve dalgın bir şekilde bıçağın ucundaki kanı pantolonuna sürerek temizledi. “Seni öldürebilirdim aslında,” dedi pürüzlü, neredeyse boğuk bir sesle. “Bir kez daha Jorge’ye saldınrsan damarlarını deşerim.”

Minho parmağını ufak yarasına sürüp kırmızı kana baktı. “Oldukça keskin bir bıçak. Seni daha çok sevmemi sağladı.”

Newt ve Tava aynı anda homurdandı.

“Görünen o ki buradaki tek Deli ben değilim,” diye karşüık verdi Brenda. “Sen benden de betersin.”

“Henüz hiçbirimiz delirmedik,” dedi Jorge, kızın yanma giderken. “Ama bu uzun sürmeyecek. Hadi. Zulaya gidip kamınızı doyurmahyız. Açlıktan ölen zombilere benziyorsunuz.”

Bu fikir Minho’nun hoşuna gitmemiş gibiydi. “Siz psikopatlarla gidip sonra parmaklarımı kesmenize izin vereceğimi mi sanıyorsun?” “Bir kere de sus,” dedi Thomas, ona gözleriyle durumu açıklamaya çalışarak. “Gidip yemek yiyelim. Sonra güzel ellerine ne olacağı umurumda değil.” ı

Minho şaşkınlıkla gözlerini kıstı ama bir şeyler döndüğünü an-1 lamış gibiydi. “Her neyse. Gidelim.”

Aniden Brenda, Thomas’ın önüne çıktı; yüzü ondan yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Gözlerinin rengi o kadar koyuydu ki beyaz kısımlarının normalden daha parlak görünmesine neden oluyordu. “Sen lider misin?”

Thomas başını iki yana salladı. “Hayır; lider, demin boynunu kanattığın çocuk.”

Brenda, Minho’ya bakıp ardından Thomas’a döndü. Sıntü. “Bu çok saçma. Delirmek üzere olduğumu biliyorum ama ben olsam seni seçerdim. Sende lider tipi var.”

“Ee, teşekkürler.” Thomas bir anda utandığını hissetti, hemen ardından Minho’nun dövmesi aklına geldi. Kendi dövmesini düşündü,öldürülmesi gerektiğini. Ani duygu değişimini gizlemek için bir şeyler söylemeye çabaladı. “Ben, ee, ben de Jorge yerine seni seçerdim.”

Kız öne doğru eğilip Thomas’ı yanağından öptü. “Çok tatlısın Umanm sonunda seni öldürmek zorunda kalmayız.”

“Pekâlâ.” Jorge herkesi dışan açılan kırık kapıya yönlendiriyordu. “Bu kadar aşk meşk yeter. Brenda, zulaya gidince konuşacak çok şeyimiz var. Hadi, gidelim.”

Brenda gözlerini Thomas’tan ayırmadı. Thomas ise hâlâ, Brenda’nın dudakları tenine değdiğinde hissettiği ürpertinin etkisindeydi.

“Seni sevdim,” dedi Brenda.

Thomas yutkundu, verecek bir cevap bulamadı. Brenda’mn dili dudağının köşesine değdi, güldü ve sonunda ondan uzaklaşarak, bıçağını pantolonunun cebine koyup kapıya doğru yürüdü. “Gidelim!” diye bağırdı arkasına bakmadan.

Thomas bütün Kayranlılann kendisine baktığını biliyordu fakat hiçbiriyle göz teması kurmadı. Onun yerine gömleğini çekip yüzündeki hafif gülümsemeye aldırış etmeden yürüdü. Çok geçmeden diğerleri de onun peşinden gitti ve grup, binadan çıkıp kınk kaldınmlan döven parlak gün ışığına çıktı.

Jorge herkesin arkasından gelirken Brenda da en öndeydi. Thomas aydınlığa hemen alışamadı; duvann kenanndaki gölgeden yürürken ellerini gözlerine siper ediyor, gözlerini kısıyordu. Etrafındaki diğer binalar ve sokaklar sihirli taşlardan yapılmış gibi olağanüstü bir biçimde parlıyordu.

Brenda, çıktıklan binanın duvarlan boyunca üerledi ve sonunda Thomas binanın arka tarafına geldiklerini düşündü. Kaldınmdakı basamaklar ona geçmiş yaşamından bir şey hatırlattı. Bir tür yer altı tren sisteminin girişiydi belki de.

Brenda hiç tereddüt etmedi. Diğerlerinin arkasında olup olmadığına bakmak için durmadan merdivenlerden indi. Fakat Thomas bıçağ yeniden sağ eline aldığını ve vücudunun hemen yakınında tuttuğunu fark etti; aniden saldırmak ya da kendini savunmak için bir önlemdi.

Thomas, güneşten kurtulmaya hevesli bir şekilde ve bir an önce yiyeceklere ulaşmayı isteyerek kızı takip etti. Attığı her adımda midesi yiyecek için yalvarıyordu âdeta. Hâlâ hareket edebildiğine de şaşırıyordu aslında; bitkinlik, giderek yayılan zehir gibi hayati organlarını etkiliyordu.

Sonunda serin karanlıkta kaldılar. Parlak turuncu ışığın geldiği kapı girişine gelene dek Brenda’nm ayak seslerini takip etti. Tavanın ortasından tekbir ampulün sarktığı, kutu ve konservelerle dolu, rutubetli bir odaydı. Hepsinin sığamayacağı kadar küçük görünüyordu.

Brenda düşüncelerini okumuş gibi, “Sen ve diğerleri koridorda bir duvarın kenarında oturun. Size hemen lezzetli yiyeceklerden getireceğim,” dedi.

Thomas, Brenda ona bakmamasına rağmen başıyla onayladı ve geriye doğru tökezleyerek odadan çıktı. Diğer Kayranlılardan uzakta, karanlık tünelin derinliklerinde bir duvarın dibinde yere çöktü. Bir Şey yemezse bir daha kalkamayacağından emindi.

“Lezzetli yiyecekler” konserve fasulye ve bir tür sosisti; Brenda’ya göre etikette yazılanlar İspanyolcaydı. Yemekler soğuktu ama Thomas a yediği en güzel yemek gibi gelmişti ve bir çırpıda hepsini yedi. Uzun sûre aç kaldıktan sonra hızlı yememeleri gerektiğini artık öğrenmişlerdi ama Thomas’ın umurunda değildi. Kusarsa yeniden yiyebilirdi. Tabii yeni bir parça.

Brenda, açlıktan kıvranan Kayranlılara yemekleri dağıttıktan sonra Thomas’m yanma oturdu. Odadan gelen ışık koyu renk kâküllerini aydınlatıyordu. Yanına konservelerle dolu birkaç sırt çantası koydu. “Bunlardan biri senin,” dedi.

“Teşekkürler.” Thomas konservenin yansını bitirmişti ve kalanım da hızla yemeye devam ediyordu. İçlerinden hiç biri konuşmadı; yalnızca ağız şapırdatmalan ve yutkunmalan duyuluyordu. “Beğendin mi?” diye sordu kendi yemeğine gömülürken. “Lütfen. Bunu yemek için annemi merdivenlerden yuvarlayabilirdim. Tabii eğer hâlâ bir annem *varsa."* İster istemez aklına rüyası ve annesini kısa bir süre görmesi geldi ama bunu unutmak için elinden geleni yaptı; fazlasıyla moral bozuyordu.

“Kısa sürede sıkılırsın,” dedi Brenda, Thomas’ı düşüncelerinden koparark. Thomas kızın oturma şeklini fark etti; sağ dizi kaval kemiğine değiyordu ve Brenda’nın bacağını bilerek bu şekilde hareket ettirdiği düşüncesine kapıldı. “Yalnızca dört ya da beş seçeneğimiz var.” Thomas zihnini boşaltıp o ana odaklanmaya çalıştı. “Bu yemekleri nereden buldunuz? Ve ne kadar kaldı?”

“Burası ışıktan yanmadan önce şehirde birkaç yiyecek üretim fabrikası vardı ve tabii yemekleri saklayacak depolar. Bazen İSYAN’ın Deliler’i buraya gönderme sebebinin bu olduğunu düşünüyorum. Yavaşça delirip birbirimizi öldürürken en azından kendi kendilerine aç kalmayacağımızı söylüyorlardır.”

Thomas konservesinde bir damla bile sos bırakmadı ve kaşığım yaladı. “Eğer bir sürü varsa neden sadece birkaç seçeneğiniz oluyor?” Belld de kıza çok çabuk güvenmişlerdi ve şu an zehir yiyorlardı. Ama o da onlarla aynı şeyleri yiyordu, bu durumda endişeleri biraz fazla abartılıydı.

Brenda başparmağıyla tavanı işaret etti. “Yalnızca en yakındakilere ulaştık, fazla seçeneğin olmadığı bir fabrika. Bahçeden taze koparılmış bir şey için asıl *ben* anneni öldürürdüm. Güzel bir salata hiç fena olmazdı.”

“Demek annem marketle aramızda dursa fazla şansı olmayacak.” “Öyle sanınm.”

Brenda gülümsedi fakat gölge, yüzünün büyük bir kısmını kaplamıştı. Yine de gülümsemesi âdeta parlıyordu ve Thomas ondan giderek

hoşlandığını hissetti. En yakın arkadaşının kanını akıtmasının üzerinden çok geçmemişti ama onu sevmişti. İçinde ufak bir yanı belki de nedeninin bu olduğunu düşünüyordu.

“Dünyada hâlâ market var mı?” diye sordu Thomas. “Yani... bu Işıl olayından sonra dünya nasıl bir yer oldu? Etrafta delflerin gezdiği aşın sıcak bir yer mi?”

“Hayır. Yani, aslında bilmiyorum. İnsanlar kuzeye ya da güneye kaçamadan önce güneş ışıklan birçok kişinin ölümüne sebep oldu. Ailem Kanada’nm kuzeyinde yaşıyordu. Annem ve babam, birleşen hükümetlerin kurduğu kamplara ilk gidenlerden. O hükümetler daha sonra İSYAN’ı kurdular.”

Thomas bir süre ağzı açık bakakaldı. Hafızası silindiğinden beri dünyanın durumuyla ilgüi hiç bu kadar çok şey öğrenmemişti.

“Dur... bekle bir dakika,” dedi. “Her şeyi öğrenmem lazım. En başından anlatır mısın?”

Brenda omuz silkti. “Anlatacak çok fazla şey yok; uzun zaman önce oldu. Güneş ışıklan öngörülemedi ve beklenmedikti; bilim insanları diğerlerini uyarmaya çalıştığında artık çok geçti. Gezegenin yansı yok oldu, ekvator bölgelerindeki tüm canlılar öldü. Her yerde iklim değişti. Kurtulmayı başaranlar ve ayakta kalan hükümetler birleşti. Çok geçmeden bir tür salgın önleme merkezinden kötü bir virüs yayıldığını fark ettiler. Ona başından beri Işıl diyorlardı.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Thomas. Bunlan duyup duymadıklarını merak ederek koridordaki diğer Kayranlılara baktı ama hiçbiri onlan dinliyor gibi görünmüyordu, yemeklerine odaklanmışlardı. Zaten muhtemelen duyamayacak kadar uzaktaydılar. “Bu ne zaman.

Brenda elini kaldınp onu susturdu. “Dur,” dedi. “Ters giden bir şey var. Sanınm misafirlerimiz var.”

Thomas bir şey duymamıştı, diğer çocuklar da duymamış gibilerdi. Fakat Jorge çoktan Brenda’nın yanına gelmişti bile ve kızın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Brenda tam kalkacaktı ki zulaya ulaşmak için kullandıklan merdivenin oradan bir çarpma sesi geldi. Oldukça

gürültülüydü; bir şey devrilip kınldı, beton parçalanıyor, metaller yerlerinden kopuyordu. Üzerlerine doğru gelen toz bulutu, ^ yiyecek odasından yayılan ışığın önüne geçti,

Thomas korkudan donakalmış bir şekilde olduğu yerde oturmuş olanlan izliyordu. Minho, Newt ve diğerleri yıkılan merdivenlere doğru koştular ardından dönüp Thomas’ın önceden fark etmediği bir koridora girdiler. Brenda onu yakasından çekip ayağa kaldırdı.

“Koş!” diye bağırdı ve onu yer altında sürükleyerek yıkıntıdan uzaklaştırmaya başladı.

Thomas kendine gelince Brenda’nm elini itmeye çalıştı ama kız izin vermedi. “Hayır! Arkadaşlanmı takip etmemiz...”

Cümlesini bitiremeden tüm çatı bölümü önlerine düştü, betonlar birbiri ardına kulaklan sağır eden bir gürültüyle düşüyorlardı ve arkadaşlarının olduğu yöne gitmesini engellemişlerdi. Daha fazla kayanın kırıldığını duydu; başka seçeneği ve zamanı olmadığını biliyordu.

İstemeyerek de olsa dönüp, halâ gömleğini bırakmayan Brenda’yla karanlığa doğru koştu.

30. BÖLÜM

Thomas kalbinin sıkıştığının farkında bile depdi ve patlamaya neyin sebep olduğuna kafa yoracak zamanı olmamıştı. Tek düşünebildiği ondan ayrılan Kayranlılardı. Önünü görmeden, Brenda’yla birlikte koştu; ona hayatını emanet edecek kadar güvenmeye çalışıyordu.

“Buraya!” diye bağırdı. Aniden sağa döndüler, Thomas az kalsın tökezleyip düşecekti ki Brenda dengesini sağlamasına yardım etti. “Benden uzaklaşma.”

Bu yeni yolda ilerledikçe arkalarındaki yıkımın sesi gitgide azaldı ve Thomas panikledi. “Peki ya arkadaşlarım? Ya onlar...”

“Koşmaya devam et! Zaten ayrılmamız herkes için daha iyiydi.” Uzun koridorda ilerledikçe hava serinledi. Karanlık arttı. Thomas gücünü yeniden kazandığını hissediyordu, nefesi düzene girdi. Arkalarından gelen sesler

nerdeyse kesilmişti. Kayranlılar için endişeleniyordu ama içgüdüleri ona Brenda'yla birlikte olmanın sorun olmayacağını; arkadaşlarının oradan çıkmışlarsa başlarının çaresine bakabileceklerini söylüyordu. Peki ya bazılan patlamaya neden olanlar tarafından kaçırılmışsa? Ya da öldürülmüşse? Aynca onlara kim saldırmıştı? Koşarken, endişeyle dolmuştu.

Brenda üç kez daha bir yerlerden döndü; Thomas'ın , kızın nereye gittiğini nasıl bilebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tam sormak üzereydi ki Brenda bir elini onun göğsüne götürüp durdu.

“Bir şey duyuyor musun?” diye sordu nefes nefese.

Thomas etrafı dinledi ama tek duyduğu kendi nefes alıp verişleriydi- Onun dışında her yer sessiz ve karanlıktı. “Hayır,” diye yanıdadı. “Neredeyiz?”

“Şehrin bu kısmında binalar arası geçişi sağlayan bir sürü tünel ve gizli geçit var, hatta tüm şehirde de olabilir; henüz hepsini keşfedemedik Buraya Alt Kısım diyorlar.”

Thomas, kızın yüzünü göremiyordu ama nefesini hissedip kokusunu alacak kadar yakınındaydı. Yaşam koşullarını düşününce, nefesinin kötü kokmaması Thomas'ı şaşırttı. Kokusuz ve bir şekilde hoştu.

“Alt Kısım mı?” diye tekrarladı. “Çok saçma.”

‘'Yani... bu ismi ben koymadım.”

“Ne kadarını keşfettiniz?” Neyle karşılaşacağını bümeden yer altında koşma fikri hoşuna gitmiyordu.

“Fazla değü. Genelde Delilerle karşılaşırız. Ciddi anlamda kötü olanlarla. Deliliğin ötesine fazlasıyla geçmiş olanlarla.”

Bunun üzerine Thomas karanlıkta tam olarak ne aradığını bilmeden kendi etrafında döndü. Tüm vücudu, sanki buz gibi suya atlamış gibi korkuyla gerilmişti. “Peki... güvende miyiz? Aynca o patlama neden oldu? Geri dönüp arkadaşlarımı bulmalıyız.”

“Ya Jorge?”

“Ne?”

“Jorge’yi de bulmamız gerekmiyor mu?”

Thomas onu gücendirmek istememişti. “Evet, Jorge’yi, arkadaşlarımı, tüm o saplan bulmamız lazım. Onlan geride bırakamayız.”

“Sap da ne?”

“Boş ver. Sence orada ne oldu?”

Brenda iç geçirip ona daha da yaklaştı ve göğsünü Thomas’m göğsüne bastırdı. Kız konuşurken Thomas dudaklannın kulağına dokunuşunu hissediyordu. “Bana bir söz vermeni istiyorum.” Bunu neredeyse fısıltıyla, yumuşak bir tonda söylemişti.

Thomas’ın tüyleri diken diken oldu. “Ee... nedir?”

Brenda geri çekilmeden, kulağına fısıldamaya devam etti. “Ne olursa olsun, yalnız gitmemiz gerekse bile, beni de götüreceksin. İSYAN’a; Jorge’ye söz verdiğin tedaviye. Jorge bana erzak odasında anlattı. Burada kalıp yavaş yavaş deliremem. Bunu yapamam. Ölmeyi tercih ederim.”

Thomas’ın ellerini tutup sıktı. Ardından başını omzuna koyup burnunu boynuna bastırdı; parmak ucunda duruyor olmalıydı. Her nefes verişinde Thomas ürperiyordu.

Brenda’nın bu kadar yakınında olması Thomas’ın hoşuna gidiyordu ama bu aynı zamanda beklenmedik ve tuhaf bir duyguydu. Teresa’yı düşününce kendini suçlu hissetti. Tüm bunlar çok aptalcaydı. Çölü geçmek için acımasız ve ölümcül bir teşebbüsün ortasındaydı, hayatı tehlikedeydi, arkadaşları ölmüş olabilirdi. Teresa da ölmüş olabilirdi. Karanlıkta oturup tanımadığı bir kıza sarılmak yapabileceği en mantıksız şeydi.

“Hey,” dedi Thomas. Ellerini kızın ellerinden çekip onu omuzlarından tuttu ve itti. Hâlâ bir şey göremiyordu ama Brenda’nın kendisine baktığını düşündü. “Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekmiyor mu sence de?”

“Bana hâlâ söz vermedin,” diye karşılık verdi Brenda.

Thoıııas bağırmak istiyordu, kızın bu kadar tuhaf davranmasına hiç anlam veremiyordu. ‘Tamam, söz veriyorum. Jorge sana her şeyi anlattı mı?”

“Sanınm çoğunu anlattı. Gerçi ben Jorge, grubun kalanına biz olmadan gitmelerini ve Kule’de buluşacağımızı söylediğinde tahmin etmiştim.”

“Neyi tahmin etmiştin?”

“Size şehri geçmenizde yardım edeceğimizi ve buna karşılık sizin de bizi medeniyete götüreceğinizi.”

Bu, Thomas’ı endişelendirdi. “Eğer bunu hemen anladıysan, arkadaşlanndan bazılan da anlamış olamaz mı?”

“Kesinlikle.”

“Ne demek *kesinlikle?* Bir fikrin varmış gibi konuşuyorsun.” Brenda uzanıp ellerini Thomas’m göğsüne koydu. “Bence olan tam olarak bu. Başta deliliğin ötesine geçmiş Deliler olduğundan endişelenmiştim ama kimse bizi kovalamadığına göre büyük ihtimalle Barkley ve birkaç arkadaşı Alt Kısım’m girişinde patlamaya sebep olup bizi öldürmeye çalıştı. Başka yerlerden de yiyecek bulabileceklerini biliyorlar ve buraya inmenin başka yollan da var.”

Thomas onun kendisine neden sürekli dokunduğunu anlamıyordu. “Ama bu çok saçma. Yani neden bizi öldürsünler İd? Onlar da bizi kullanmak istemezler mi? Bizimle gelmek?”

“Hayır, hayır, hayır. Barkley ve diğerleri burada mutlu. Sanınm bizden biraz daha deliler, mantıklı düşünme yetilerini kaybetmeye başladılar. Bu fikri düşüneceklerini bile sanmıyorum. Eminim bizim bir araya gelip onlan... saf dışı bırakacağımızı, burada plan yaptığımızı sanmışlardır.”

Thomas onu kendinden uzaklaştuıp başını duvara yasladı. Brenda yeniden ona yaklaşıp kollannı beline sardı.

“Ee... Brenda?” dedi. Kızla ilgili normal olmayan bir şey vardı. “Evet?” diye mırıldandı Brenda, Thomas'ın göğsüne doğru.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sence de davranışların biraz tuhaf değil mi?”

Brenda güldü. O kadar beklenmedik bir kahkahaydı İd Thomas bir an onun Işıl’a yenik düştüğünü ve tamamen delirdiğini düşündü. Gülerek Thomas’tan uzaklaştı.

“Ne?” diye sordu Thomas.

“Bir şey yok,” dedi küçük bir kız gibi sırıtarak. “Sanırım farklı yerlerden geliyoruz, hepsi bu. Üzgünüm.”

“Nasıl yani?” Thomas bir anda kendini, Brenda'nın ona tekrar sarılmasını isterken buldu.

“Boş ver,” dedi; Thomas’la eğlenmesi sonunda bitti. “Bu kadar girişken olduğum için özür dilerim. Bu benim geldiğim yerde... oldukça normaldir.”

“Hayır... sorun değil. Yani... tamam. Ben iyiyim.” Kızın, yüzünü göremediğine memnundu çünkü muhtemelen kıpkırmızı olmuştu ve Brenda görse yeniden gülmeye başlardı.

O anda aklına Teresa geldi. Minho ve diğerlerini düşündü. Kontrolü eline almak zorundaydı. Hemen.

“Bak, sen kendin de söyledin,” dedi kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. “Kimse peşimizden gelmedi. Geri dönmemiz gerekiyor.”

“Emin misin?” diye sordu Brenda şüpheci bir tavırla.

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni şehre götürebilirim. Bize yetecek miktarda yiyecek alınz. Neden hepsini burada bırakıp güvenli bölgeye sadece ikimiz gitmeyelim ki?”

Thomas’ın bu tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. “Benimle gelmeyeceksen, sen bilirsin. Ama ben gidiyorum.” Yönünü bulabilmek için elini duvara koydu ve kaçtıkları yönde yürümeye koyuldu.

“Bekle!” diye bağırdı Brenda ve onun yanma gitti. Çocuğun elini tutup parmaklarını birbirine geçirdi; iki âşık gibi yürüyorlardı. “Özür dilerim. Gerçekten. Ben sadece... Daha az kişiyle şehri geçmenin daha kolay olacağını düşündüm. Ben o Deliler’le çok iyi arkadaş değilim. Sen ve o... Kayranlılann aksine.”

Thomas onun yanında bu kelimeyi daha önce kullanmış mıydı? Hatırlamıyordu ama daha önce diğerleri söylemiş ve Thomas da bunu fark etmemiş olabilirdi. “Ben olabildiğince çok kişinin güvenli bölgeye gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Şehri geçsek bile kimbilir sonrasında

L ne olacak Belki de sayıca fazla olmamız bizim için daha iyi olacak.”

1 Thomas söylediklerini düşündü. Gerçekten de sonunda güvende

2 olabilmek için mi daha çok kişi olmasını istiyordu? Bu kadar bencil mi olmuştu?

Brenda cevap olarak yalnızca, “Tamam,” demekle yetindi. Bir şey değişmişti. Kendinden daha az emin görünüyordu. Daha az kontrolde.

Thomas öksürme bahanesiyle elini ondan çekti. Öksürmesi bitince de yeniden kızın elini tutmadı.

Sonraki birkaç dakika konuşmadılar. Thomas onu takip etti; göremese de hissedebiliyordu. Birkaç dönüşün sonunda ileride bir ışık belirdi, onlar yaklaştıkça parlaklığı da artıyordu.

Bunun, patlamadan sonra tavanda oluşan deliklerden süzülen güneş ışığı olduğunu fark ettiler. Merdivenlerin olduğu yeri devasa beton parçalan, eğilmiş çelik parçalan ve kınk borular kapatıyordu ve barikatın üzerinden tırmanmak tehlikeli görünüyordu. Etrafı kaplayan toz bulutu güneş ışınlarının daha kalın ve canlı görünmesine neden oluyordu, toz parçalarının hareketi küçük sineklerin uçuşmasını andınyordu. Havada alçı ve yanık kokusu vardı.

Aynı zamanda yiyeceklerle dolu erzak odasına gitmeleri de engellenmişti ama Brenda daha önce hazırladığı üö sırt çantasını buldu.

“Burada kimse yok galiba,” dedi Brenda. “Geri dönmemişler. Jorge ve arkadaşlann dışan çıkmış bile olabilirler.”

Thomas ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama en azından tek bir tane de olsa iyi haber vardı. “Hiç ceset yok, değil mi? Patlamada kimse ölmemiş?”

Brenda omuz silkti. “Deliler cesetleri taşımış olabilirler. Ama sanmam. Bunu yapmalarının bir anlamı yok.”

Thomas onun düşüncesini onaylarcasına başını salladı. Ancak şimdi ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tünellerden -Alt Kısım'dan- geçip diğer Kayranlılann peşine mi düşmüşlerdi? Sokaklara mı çıkmışlardı? Barkley ve diğerlerini bıraktıktan binaya mı dönmüşlerdi? Bu fikirlerin hepsi de ona korkunç geliyordu. Cevap sihirli bir şekilde belirecekmiş gibi etrafına bakındı.

"Alt Kısım'dan gitmemiz gerekiyor," dedi Brenda bir süre sonra. Muhtemelen o da Thomas gibi seçenekleri değerlendirmişti. "Eğer diğerleri yukarı çıkbysa şimdiye kadar çoktan uzaklaşmışlardır. Aynca dikkati kendilerine çekerek bizden uzaklaştınrlar."

"Ama eğer aşağıdalarsa onlan buluruz, değil mi?" diye sordu Thomas. "Bu tüneller sonunda birbirine bağlanıyor, değil mi?" "Evet. Sonuçta Jorge'nin onlan dağlara doğru ilerletip şehrin diğer tarafına götüreceğini biliyorum. Bizim de onlara ulaşıp ilerlemeye devam etmemiz gerekiyor."

Thomas düşünceli bir şekilde Brenda'ya baktı. Belki de yalnızca düşünüyor gibi yapıyordu çünkü ona uymaktan başka çaresi yoktu. Deliliğin ötesine geçmiş Delilerin elinde korkunç bir şekilde ölmek-tense bir şeyleri başarabilmek için onunla gitmek en iyi -belki de tek- şansıydı. Başka ne yapabilirdi ki?

'Tamam," dedi. "Gidelim."

Brenda'nın kirli yüzünde beliren sıcacık gülümseme beklenmedik bir şekilde Thomas'ın, karanlıkta geçirdikleri o ana geri dönmek istemesine neden oldu. Fakat bu düşünce aklına geldiği gibi gitti. Brenda ona sırt çantalarından birini uzattı, ardından kendisininkinden fener çıkarıp yaktı. Etraflarında bir o yöne bir diğerine tutarken ışık, tozu delip geçiyordu. Sonunda kız ışığı, çoktan iki defa geçmiş oldukları tünele tuttu.

"Gidelim mi?" diye sordu.

"Gidelim," diye mırıldandı Thomas. Arkadaşlarını düşününce hâlâ kendini kötü hissediyordu ve Brenda'yla kalarak doğru karan verip vermediğini merak ediyordu.

Ama Brenda yürümeye başladığında, onu takip etti.

31. BÖLÜM

Alt Kısım rutubetli, berbat bir yerdi. Thomas etrafındakileri görebilmektense zifirî karanlığı tercih ederdi. Duvarlar ve yerler griydi, basitçe boyanmış betondu; bazı yerlerde damlayan suyun izi vardı. Neredeyse her on adımda bir kapının önünden geçiyorlardı ama Thomas'ın açmayı denediklerinin çoğu kilitliydi. Tavandaki tesisatın üstünü toz kaplamıştı, neredeyse yansı kınlmış, sivri camlar pash boşluklara saplanmıştı.

Sonuç olarak, tekin olmayan bir mezan andınyordu. Alt Kısım ismi de diğerleri gibi yerindeydi. Thomas yer altının, daha en başından ne için yapıldığını merak etti. Kimbilir ne tür işler için yollar ve ofisler yapılmıştı. Yağmurlu günler için binalar arası geçişi sağlayan yollar mı yapılmıştı? Acil çıkış için miydi? Muazzam güneş ışınlan ve deli insanlann saldınsı nedeniyle yapılmış *kaçış* yollan mıydı?

Brenda'nın peşinde bir tünelden diğerine geçerken, yol ayrımlarında sağa sola dönerken pek konuşmadılar. Thomas'ın vücudu, aceleyle yediği yemekten aldığı enerjiyi çabucak tüketmişti ve ona saatler gibi gelen süre boyunca yürüdükten sonra sonunda Brenda'yı yemek molası için durmaya ikna etmişti.

"Nereye gittiğimizi bildiğini düşünüyorum," dedi yeniden yürümeye başladıklarında. Geçtikleri her yer birbirinin aynısı gibi geliyordu. Gri ve karanlık. Islak olmayan yerler de tozluydu. Yürüdükçe kıyafetlerinin çıkardığı hışırtı ve uzaklardan gelen su damlama sesleri dışında tüneller sessizdi. Ayaklan, betonun üzerinde tok sesler çıkarıyordu

Aniden Brenda durup ona doğru döndü ve ışığı alttan suratına tutup, "Böö," diye fısıldadı.

Thomas olduğu yerde sıçrayıp onu geriye itti. "Saçmalamayı kes," diye bağırdı. Kendini aptal gibi hissetmişti; korkudan kalbi yerinden çıkacaktı az kalsın. "Böyle yapınca bir..."

Brenda feneri yanma düşürdü ama gözlerini Thomas'tan ayırmıyordu. "Ne?"

“Hiçbir şey.”

“Deli’ye mi benziyorum?

Bu kelime Thomas’m hoşuna gitmedi. Brenda’yı o şekilde düşünmek hoşuna gitmiyordu. “Şey... evet,” diye mırıldandı. “Üzgünüm.”

Kız arkasını dönüp fenerin ışığıyla yolu aydınlatarak yeniden yürümeye başladı. “Ben zaten bir Deliyim, Thomas. Işıl’a yakalandım, Deli oldum. Sen de öylesin.”

Thomas ona yetişmek için birkaç adım koşmak zorunda kaldı. “Evet ama sen henüz deliliğin ötesine geçmedin. Ben de geçmedim, öyle değil mi? Delirmeden önce tedavi edileceğiz.” Fare Adam doğruyu söylemiş olsa iyi olurdu.

“Sabırsızlanıyorum. Ve bu arada, evet. Nereye gittiğimizi biliyorum. Sorduğun için teşekkürler.”

Yürümeye devam ettiler; bitmek bilmeyen dönüşler ve tüneller-Bu yavaş ama sürekli hareket Thomas’m düşüncelerinin Brenda dan uzaklaşmasını ve kendini son birkaç güne göre daha iyi hissetmesini sağladı. Yan sersem bir halde Labirent’i, yanm yamalak anılanın ve Teresa’yı düşünüyordu. Çoğunlukla Teresa’yı-

Sonunda sağa ve sola açılan, daha önce hiç görmediği kadar çıkışın olduğu geniş bir odaya girdiler. Tüm binalardan tünelleri kullanarak gelecek insanların toplanma yerine benziyordu.

“Burası şehrin merkezi falan mı?” diye sordu Thomas.

Brenda durup dinlenmek için sırtını duvara yaslayarak oturdu. Thomas da ona katıldı.

“Öyle sayılır,” diye cevap verdi Brenda. “Gördün mü, şimdiden yolu yanladık.”

Bu, Thomas’ın hoşuna gitmişti ama diğerlerini düşünmek onu üzüyordu. Minho, Newt, diğer tüm Kayranlılar. Neredelerdi? İyi olup olmadıklarını öğrenmek için onlan aramaması kendini bir pislik gibi hissetmesine neden oluyordu. Acaba çoktan şehri geçmeyi başarmışlar mıydı?

Pat diye çıkan ampul kırılmasına benzeyen ses Thomas'ı korkuttu.

Brenda hemen feneri geldikleri yöne doğrulttu ama gölgelerin içinde kaybolan yolda gri duvann üzerindeki birkaç çirkin su izi dışında bir şey yoktu.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Thomas.

"Eski bir lamba kmldı herhalde." Ses tonu endişesizdi. Feneri yere bıraktı ve karşılanndaki duvar aydınlandı.

"Lamba durup dururken neden kınlsm ki?"

"Bümiyorum. Bir fare yüzünden belki?"

"Ben burada hiç fare görmedim. Aynca fare tavanda nasıl yürüsün ki?"

Brenda dalga geçer gibi bir ifadeyle Thomas'a baktı. "Haklısın. 0 halde *uçan* fare olmalı. Buradan bir an önce çıkmalıyız."

Bir *pat* sesi daha geldi, bu kez onu yere saçılan cam sesleri takip etti. Kesinlikle arkalarından gelmişti; Thomas bu kez emindi. Birileri onlan takip ediyor olmalıydı. Ve Kayranlılar olamazdı, bu daha çok onlan tedirgin etmeye çalışan birileri gibiydi. Korkutmaya çalışan.

Brenda bile tepkisini gizleyemedi. Bakıştılar; ikisinin de gözleri endişe doluydu.

"Ayağa kalk," diye fısıldadı kız.

Aynı anda kalktılar ve sessizce çantalanm aldılar. Brenda bir kez daha feneri geldikleri yöne doğru tuttu. Hiçbir şey yoktu.

"Gidip bakmalı mıyız?" diye sordu kısık sesle. Fısıldamasına rağmen tünelin sessizliğinde sesi çok yüksekmiş gibi çıkıyordu. Eğer yakınlarda birileri varsa Thomas ve Brenda'nın söylediği her şeyi J duyabilirlerdi.

: "Gidip bakmak mı?" Thomas bunun uzun zamandır duyduğu en kötü fikir olduğunu düşündü. "Hayır, buradan çıkmalıyız; tıpkı demin dediğin gibi."

"Ne yani, binlerinin bizi takip etmeye devam etmesini mi istiyorsun? Arkadaşlarım toplayıp bize saldırmalannı mı? Şimdi icabına bakmak daha iyi."

Thomas, Brenda’nın feneri tutan elini yakalayıp ışığı yere doğrulttu. Ardından ona yakınlaşıp kulağına fısıldadı. “Tuzak olabilir. Geldiğimiz yolda hiç cam yoktu. Uzanıp eski lambalardan birini kırmış olmalılar. Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Bizi oraya çekmek istiyorlar.”

Brenda karşı çıktı. “Saldıracak kadar fazla kişilerse bizi neden tuzağa düşürsünler? Bu çok saçma. Buraya gelip ne yapacaklarsa yaparlardı.”

Thomas, kızın söylediklerini düşündü. Haklıydı. “Bütün gün burada durup bunu konuşmak da çok saçma. Ne yapıyoruz?”

“Hadi . ” Konuşmaya başladığı şuada feneri de kaldırmıştı ve bir anda sözlerini yanda kesti. Gözleri korkuyla büyümüştü.

Thomas başını çevirip arkada ne olduğuna baktı.

Bir adam, fenerin ışığının tam ucunda duruyordu.

Hayalet gibiydi; onu gerçek üstü gösteren bir şey vardı. Sağa doğru eğildi, tiki varmış gibi sağ ayağı ve bacağı hafifçe titredi. Sol kolu da seyirdi, elini yumruk yapıp gevşetiyordu. Muhtemelen bir zamanlar çok şık fakat artık kirli ve yıpranmış olan siyah bir takım elbise giymişti. Pantolonunun iki dizi de su ya da daha pis bir şeyle kaplanmıştı.

Fakat Thomas’m asıl dikkatini çeken adamın başıydı. Büyülenmiş gibi bakmaktan kendini alamıyordu. Saçlan koparılmıştı sanki ve kafasında kabuk tutmuş yaralar vardı. Her yanı yara bere içindeki suratı solgun ve ıslaktı. Bir gözü yoktu; onun yerine yapış yapış görünen kırmızı bir kütle vardı. Bir de burnu yoktu ve Thomas fena halde ezilmiş yüzünün altından genzini görebiliyordu.

Ve ağzı. Dudaklannı birbirinden ayırmış, sıktığı beyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı. Sağlam olan gözü Thomas ve Brenda arasında gidip gelirken neredeyse tehlikeli bir ifadeyle bakıyordu.

Adam homurtu gibi çıkan sesle bir şey söyleyince Thomas ürperdi. Yalnızca birkaç kelime söylemişti ama o kadar tuhaf ve yersizdi ki durumu daha da korkunç bir hale sokmuştu.

“Sanırım Rose burnumu aldı.”

32. BÖLÜM

Thomas’m göğsünün derinliklerinden ufak bir feryat koptu; bunu diğerlerinin duyup duymadığını yoksa sadece kendi içinde mi hissettiğini bilmiyordu. Brenda sessizce yanında duruyordu -donakalmışü belki de- fener ışığını hâlâ adamın üzerine tutuyordu.

Adam onlara doğru hantal bir adım attı, sağlam bacağının üzerinde dengesini korumak için sağlam kolunu kaldırmak zorunda kaldı.

“Sanırım Rose burnumu aldı,” diye tekrarladı; boğazındaki balgam, sesinin iğrenç bir şekilde çatallaşmasına sebep oldu. “Ve gerçekten de berbattı.”

Thomas nefesini tutup ilk hareketi Brenda’nın yapmasım bekledi.

“Anladın mı?” dedi sinsi ifadesinin yerini sırıtma alırken. Avının üzerine saldırmak üzere olan bir hayvana benziyordu. “Gerçekten berbat. Burnum. Rose tarafından alındı. Sanınm.” Bir homurtu eşliğinde kahkaha atınca Thomas bir daha asla huzur içinde uyuyama-yacağından endişelendi.

“Evet, anladım,” dedi Brenda. “Çok komik.”

Thomas bir hareketlenme sezince kıza baktı. Brenda çantasından bir konserve çıkarmıştı ve fark ettirmeden sağ eline aldı. Thomas bunun iyi bir fikir olup olmadığını ve onu durdurmaya çalışmayı düşünemeden Brenda kolunu arkaya atıp konserveyi Deli’ye fırlattı. Thomas konservenin havada uçup adamın suratına çarpmasını izledi.

Adamın haykırışı Thomas'ı iliklerine kadar ürpertti.

Hemen sonra diğerleri ortaya çıktı. İki kişi. Ardından üç. Dört ve daha fazla. Kadınlar ve erkekler. Hepsi de karanlıktan çıkıp ilk Deli’nin arkasına sürüklenir gibi yürüyorlardı. Onlar da burnu olmayan adam gibi delirmişlerdi. Onun kadar iğrençlerdi, Işıl tarafından tamamen tüketilmişlerdi, öfkeli ve baştan aşağı yaralıydılar. Ve Thomas hiçbirinin burnu olmadığını fark etti.

“Çok da acımadı,” dedi başlarındaki Deli. “Çok güzel burunlarınız var. Ben yeniden burnum olsun istiyorum.” Durdu ve bir hırıltıyla dudaklarını

yaladı. Dili, sanki sıkıldıkça çiğniyormuş gibi korkunç bir şekilde morarmıştı. “Arkadaşlarım da öyle.”

Thomas korkunun göğsüne doğru tıpla midesinin kabul etmediği zehirli bir gaz gibi yayıldığını hissetti. Artık Işıl’ın insanlara ne yaptığını çok daha iyi anlıyordu. Yatakhanenin pencerelerinin önünde görmüştü ama şimdi tam karşılanndaydı. Onlan uzakta tutacak demir parmaklıklar yoktu. Deliler’in suratlan ilkel hayvanlannkini andın-yordu. Başlanndaki adam yalpalayarak bir adım daha attı, ardından bir adım daha.

Kaçma zamanı gelmişti.

Brenda hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Bir konserve daha çıkanp Deliler’e doğru attı ve Thomas’la birlikte dönüp koşmaya başladılar. Peşlerinden giden hastalıklı insanların tiz çığlıklan sanki iblis ordusunun savaş çağnsı gibi arkalanndan yükseliyordu.

Çocuklar koştukça ve artarda sağa, sola döndükçe Brenda’nın fener ışığı da zikzaklar çiziyordu. Thomas avantajlı olduklannı biliyordu;

Deliler kötü durumdaydılar; yara bere içindeydiler. Onlara asla yetişemezlerdi. Ama ileride onlan bekleyen daha fazla Deh olması fikri...

Brenda yavaşladı, Thomas’ı kolundan çekip peşinden sürükleyerek sağa döndü. Thomas önce birkaç adım tökezledi ardından dengesini sağlayıp son hız koşmaya başladı. Deliler’in öfkeli bağınşlan ve ıslıklan biraz olsun azalmıştı.

Brenda daha sonra sola döndü. Ardından yeniden sağa. Döner dönmez feneri kapadı ama yavaşlamadı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Thomas. Her an bir duvara çarpacağından emin bir şekilde bir elini öne uzattı.

Aldığı tek yanıtsa,” Şişşt,” oldu. Hayatım Brenda’ya teslim etmişti. Ama özellikle de o an başka seçeneği yoktu.

Brenda birkaç saniye sonra bir kez daha yavaşladı ve durdu. Karanlıkta soluk soluğa kalmış bir halde durdular. Deliler uzaktaydı ama sesleri hâlâ duyulabiliyordu ve giderek yaklaşıyorlardı.

“Tamam," diye fısıldadı kız. “Tam... burada.”

“Ne?” diye sordu Thomas.

“Benimle birlikte odaya gir. Burada mükemmel bir saklanma yeri var; bir keresinde etrafi keşfe çıktığımda bulmuştum. Orayı bul-malanna imkân yok. Hadi.”

Brenda, Thomas’ın elini sıktı ve sağa doğru çekti. Thomas dar bir kapıdan geçtiklerini hissetti; Brenda onu aşağıya doğru çekti.

“Burada eski bir masa var,” dedi. "Hissediyor musun?”

Thomas’ın eli sert ahşaba değinceye kadar onu çekti.

"Evet,” diye karşılık verdi.

"Başına dikkat et. Masanın altına gireceğiz, duvarda küçük bi Çentik var; gizli bir hücreye açılıyor. Kimbilir ne amaçla yapılmıştı ama Deliler hayatta bulamazlar. Işıklan olsa bile, ki buna şüpheliyim.”

Thomas ışık olmadan yollarını nasıl bulabildiklerini merak etti ama bu soruyu sonraya sakladı; Brenda çoktan ilerlemeye koyulmuştu ve onu kaybetmek istemiyordu. Kız masanın altından duvara doğru emekleyerek ilerlerken Thomas da hemen arkasındaydı ve elleri kızın ayaklarına değiyordu. Duvardaki uzun, dar bölmeye girdiler. Thomas etrafına dokunup nerede olduklarını hissetmeye çalışıyordu. Tavan, yerden yalnızca yarım metre yükseklikteydi, bu yüzden emekleyerek üerlemeye devam ettiler. Thomas yerleştiğinde Brenda da gizlendikleri yerin en uç duvanna sırtını yaslayarak uzanmıştı. Yan dönüp yere uzanmaktan başka çareleri yoktu. Daracık olmasına rağmen Thomas oraya sığmıştı, Brenda’yla aynı yöne bakıyorlardı, sırtı kızın vücudunun ön kısmına yapışmıştı. Nefesini boynunda hissedebiliyordu.

“Burası çok rahatmış” diye fısıldadı Thomas.

“Sessiz ol.

Thomas biraz kenara kaydı böylece başını duvara dayayabüdi ve rahatladı. Oraya iyice yerleşmişti, derin nefesler alıyordu ve Delilerden gelecek en ufak bir sese kulak kesümişti.

Başta sessizlik o kadar yoğundu ki kulaklarında âdeta titreşimini hissediyordu. Ama çok geçmeden Delüer’in sesi gelmeye başladı.

Öksürüyorlar, durup dururken bağırıyorlar ve çüdırmış gibi kahkahalar atıyorlardı. Her saniye giderek yaklaşıyorlardı ve Thomas panikledi, kendi kendilerini aptal gibi orada tuzağa düşürdüklerinden endişelendi. Fakat sonra biraz düşündü. Delüer'in bu küçük hücreyi bulma şanslan neredeyse hiç yoktu, özellikle de karanlıkta. Oradan uzaklaşmalarını umut ediyordu. Hatta belki Brenda ve onu unuturlardı. Uzun süren bir kovalamacadansa böylesi daha iyi olurdu.

En kötü ihtimalle küçük odacığa açılan kapıdan Brenda'yla kendilerini savunabilirlerdi. Belki.

Deliler iyice yaklaşmışlardı; Thomas nefesini tutma isteğine engel olmaya çalışıyordu. Beklenmedik bir anda derin nefes alırsa onlan ele verebilirdi. Karanlık olmasına rağmen dinlemeye odaklanmak için gözlerini kapadı.

Ayaklarını sürümeleri. Homurtular ve nefes alıp verişleri. Biri defalarca duvara vurdu, betonda tok yumruk sesleri duyuluyordu. Tartışmaya başladılar, çılgına dönmüş gibi anlaşılmayan şeyler söylüyorlardı. “Bu taraftan!” ve “O taraftan!” dendiğini duydu. Biraz daha öksürük. Biri öğürdü ve sanki bazı organlarından kurtulmak istercesine şiddetli bir şekilde tükürdü. Bir kadın kahkaha attı, sesi cinnet geçirir gibiydi ve Thomas'ı ürpertti.

Brenda, Thomas'ın elini bulup sıktı. Bir kez daha Thomas sanki Teresa'yı aldatıyormuş gibi saçma bir suçluluk duygusuna kapıldı. Bu kızın bu kadar dokunmaya ve hissetmeye meraklı olması konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Ve bu durumdayken bunlan düşünmesi...

Gizli bölmenin olduğu odaya bir Deli girdi. Ardından bir tane daha. Thomas onlann hırıltılı nefes alışlarını ve ayaklarını yerde sürümelerini duyabiliyordu. Bir tane daha girdi; ayağını yerde kaydırıyor ve diğerini güm diye yere vuruyordu, kayıyor ve güm. Thomas onun ilk gördükleri adam olabileceğini düşündü; onlarla konuşan, titreyen bir bacağı ve kolu kullanılmaz halde olan.

“Küçük çocuuuuk,” diye seslendi adam tüyler ürperten bir sesle. Kesinlikle oydu; Thomas o sesi asla unutamazdı. “Küçük kımız. Dışan çıkm, ses verin. Burunlannızı istiyorum.”

“Burada bir şey yok,” dedi bir kadın aniden. “Eski masa dışında hiçbir şey yok.”

Ahşap masanın sürtünme sesi duyuldu ve hemen kesildi.

“Belki burunlannı masanın altında saklıyorlardır,” diye yanıtladı adam. “Belki hâlâ küçük, güzel yüzlerinde duruyordur.”

Thomas bir el ya da ayakkabının saklanma yerlerinin hemen dışında yer boyunca ilerlediğini duyunca Brenda’ya iyice sokuldu. Yalnızca birkaç adım kalmıştı.

“Orada bir şey yok!” dedi kadın yeniden.

Thomas, kadının uzaklaştığını duydu; vücudu o kadar gerilmişti ki âdeta yüksek gerilim hattına dönüşmüştü. Nefesini düzenlemeye dikkat ederek kendini rahatlamaya zorladı.

Biraz daha ayak sesi. Ardından sanki üçü birlikte bir strateji oluşturmaya çalışıyormuş gibi korkunç fısıl daşmalar. Akıllan, hâlâ bu tür şeyler yapacak kadar yerinde miydi? Thomas bunu merak etti. Konuşmalannı duymaya çalıştı ama çıkan fısıltılardan ne dedikleri anlaşılmıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı biri. Bir adam. Ama Thomas onun *o* adam ^ olup olmadığını anlayamadı. “Hayır! Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır.” Kelimeler giderek kısık sesli bir mınltı halini aldı.

Kadın şarkı söyler gibi bir tonda karşılık vererek adamı susturdu. “Evet evet evet evet evet evet evet evet.”

“Susun!” diye bağırdı liderleri. Kesinlikle liderdi. “Susun susun susun!”

Thomas, vücudundan terler akıyor olsa da kanının donduğunu hissetti. Bu konuşmanın bir anlamı olup olmadığını yoksa yalnızca deliliklerinin başka bir ispatı mı olduğunu bilmiyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi kadın hıçkırarak. Sesi, oyuna alınmamış küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı.

“Ben de, ben de,” dedi diğer adam.

“Susun susun susun susun!” diye bağırdı liderleri bu kez daha yüksek bir sesle. “Gidin gidin gidin!”

Kelimeleri tekrar etmeye başlaması Thomas’ı ürpertti. Sanki beyinlerinde konuşmalarını kontrol eden bölüm bozulmuştu.

Brenda, Thomas'ın elini o kadar çok sıkıyordu ki canı acıdı. Ensesinde hissettiği nefesi serindi.

Dışarıdan ayak sesleri ve kıyafetlerin hışırtısı duyuluyordu. Gidiyorlar mıydı?

Koridora, tünele ya da her neyse oraya girdiklerinde sesler azaldı. Gruplarındaki diğer Deliler çoktan gitmiş gibi görünüyordu. Çok geçmeden yine her yer sessizliğe büründü. Thomas, Brenda’nın sessiz nefes alıp verişini duyuyordu.

Sert zeminde yatmışlardı, birbirlerine yapışmış, küçük kapıya bakıyorlar, terliyorlardı. Sessizlik yoğunlaşıp boş bir sesin uğultusuna dönüşüyordu. Thomas gittiklerinden tamamen emin olmak için dinlemeye devam etti. Her ne kadar o küçük, rahatsız yerden çıkmaya can atsa da, beklemeleri gerekiyordu.

Birkaç dakika geçti. Birkaç dakika daha. Sadece sessizlik ve karanlık...

“Sanınm gittiler,” diye fısıldadı Brenda sonunda. Fenerini yaktı.

“Merhaba, burunlar!” diye bağırdı odadan korkunç bir ses.

Hemen sonra bir el kapıdan uzanıp Thomas’ı gömleğinden yakaladı.

33. BÖLÜM

Thomas çığlık çığlığa adamın yara bere içindeki elini savuşturmaya çalıştı. Gözleri hâlâ Brenda’nm fenerinin ışığına alışmaya çalışıyordu; adamın, gömleğine yapışan elini görebilmek için gözlerini kısması ı gerekti. Deli, Thomas’m vücudunu yere çarptı. Thomas’m yüzü sert betona çarpınca burnunda dayanılmaz bir acı hissetti. Kan akmaya başladı.

Adam onu birkaç santim çekip yeniden itti. Çekip itiyor, çekip itiyordu. Ve her defasında Thomas’ın suratını duvara çarpıyordu. Thomas, Deli’nin bu kadar güçlü olduğuna inanmıyordu; dış görünüşüne bakınca böyle bir güç imkânsız görünüyordu. Zayıf ve korkunç şekilde yaralıydı.

Brenda bıçağını çıkardı, Thomas’ın üzerinden adamın eline saplamaya çalışıyordu.

“Dikkat et!” diye bağırdı Thomas. Bıçak fazlasıyla yakınındaydı. Adamın bileğini yakalayıp gömleğini sımsıkı tutan elini gevşetmeye Çalışarak sağa sola çevirmeye başladı. İşe yaramıyordu. Adam, Thomas’ın vücudunu itip çekerek onu yaralamaya devam etti.

Brenda çığlık artı ve öne atıldı. Thomas'ın üzerinden adamın kolıına bıçağı sapladı. Adam uğursuz bir çığlıkla Thomas’ın gömleğini bıraktı. Eli, yerde kanlar bırakarak kapı girişinde kayboldu. Acı dolu feryatları, onu takip eden yankılarıyla devam ediyordu.

“Kaçmasına izin veremeyiz!” diye bağırdı Brenda. “Çabuk, dışarı çık!"

Acı içinde olan Thomas onun haklı olduğunu biliyordu ve çoktan çıkmak için vücudunun pozisyonunu değiştirmişti. Eğer adam diğer Delilere ulaşırsa hepsi birlikte geri gelirdi. Hatta gürültüyü duyup çoktan onlara doğru gelmeye başlamış olabilirlerdi.

Thomas sonunda başını ve kollarını kapıdan çıkardı, zaten sonrası kolaydı. Duvardan destek alıp kendini dışan iter itmez gözleri, bir saldın daha bekleyerek Deli’ye kilitlendi. Adam sadece birkaç adım ötedeydi, yaralı kolunu göğsüne bastırmıştı. Bakışlan buluştu ve Deli, yaralı bir hayvan gibi ağzını oynatarak havayı ısırdı.

Thomas ayağa kalkacaktı ki kafasını masaya çarptı. “Lanet olsun!” diye bağırdı ve eski ahşap masanın altından emekleyerek çıktı. Brenda hemen yanındaydı, yerde inleyerek cenin pozisyonunda yatan Deli’nin karşısında durdular. Yarasından kam damlıyordu ve çoktan yerde bir birikinti oluşturmuştu.

Brenda’nın bir elinde fener, diğerinde Deli’ye yönelttiği bıçak vardı. “Psikopat arkadaşlarınla gitmeliydin, ihtiyar. Bize bulaşmamalıydın.”

Adam cevap vermek yerine aniden omzunun üzerinde döndü, inanılmaz bir hız ve güçle sağlam bacağıyla tekme attı. Darbesi Brenda’ya geldi ve o da Thomas’a çarpınca ikisi birden yere kapaklandılar. Thomas fener ve bıçağın beton zemine çarpma sesini duydu. Duvarlarda gölgeler hareket ediyordu.

Deli ayağa kalkıp koridora çıkan kapının önüne düşen bıçağa doğru koştu. Thomas kalkıp ileri atıldı ve adamın dizlerinin arkasına çarpıp onu yere düşürdü. Adam dönerken dirseğini savurdu. Thomas çenesine darbe alınca bir kez daha şiddetli bir acıyla ve ellerini yüzüne götürerek yere düştü.

O sırada Brenda geldi. Deli’nin üzerine zıplayıp iki kez yüzüne vurdu. Adamın bakışlarından hayrete düştüğü belliydi. Brenda bu anın avantajından yararlanıp bir şekilde adamı aniden çekip kamının üzerine yatırdı. Kollannı arkasında birleştirdi ve canını yakacak şekilde yukan kaldırdı. Deli acıyla büküldü ve sarsıldı fakat Brenda onu yerde tutmak için bacaklarını da kullanıyordu. Adam korkunç, dehşet dolu, kulak tırmalayıcı bir sesle çığlık atmaya başladı.

“Onu öldürmemiz gerek!” diye bağırdı kız.

Thomas dizlerinin üzerinde, sersemlemiş bir halde kıpırdamadan duruyordu. “Ne?” diye sordu. O kadar bitkindi ki Brenda’nın sözlerini algılayamamıştı.

“Bıçağı al! Onu öldürmemiz gerekiyor!”

Deli, Thomas’ın olabildiğince uzağa kaçmak istemesine neden olan çığlıklar atmaya devam ediyordu. Hiç doğal değildi. İnsandan çıkmıyordu sanki.

“Thomas!” diye bağırdı Brenda.

Thomas bıçağın olduğu yere doğru emekledi, bıçağı aldı ve keskin ucundaki kıpkırmızı kana baktı. Brenda'ya döndü.

“Çabuk ol!” dedi Brenda sinirle. İçinden bir ses kızın öfkesinin artık sadece Deli’ye olmadığını söylüyordu; bu kadar oyalandığı için ona da kızmıştı.

Ama bunu yapabilir miydi? Birini öldürebilir miydi? Onun ölmesini isteyen manyak bir psikopat olsa bile. Burnunu isteyen biri...

Yalpalayarak Brenda'nın yanına gitti, bıçağı ucunda zehir varmış gibi tuttu. Sanki onu sadece tutmak büe yüzlerce hastalığa yakalanıp yavaş ve acılı bir şekilde ölmesine neden olacakmış gibi.

Elleri arkasından bağlı, yere yapışık Deli bağırmaya devam ediyordu.

Brenda, Thomas'ın bakışlarını yakaladı ve kararlılıkla konuştu. “Onu ters çevireceğim, sen de bıçağı kalbine saplayacaksın!”

Thomas kafasını iki yana sallıyordu ki durdu. Başka şansı yoktu. Bunu yapmak zorundaydı. Bu yüzden başıyla onayladı.

Brenda adamın sağ tarafına geçerken sarf ettiği güçle bağırdı. Vücudunu ve Deli'nin sıkıca tuttuğu ellerini kullanarak onu sırtüstü çevirdi. İnamlmaz bir şekilde adam daha yüksek sesle haykırmaya başladı. Gerilmiş göğsü Thomas'm hemen önündeydi.

“Şimdi!” diye bağırdı Brenda.

Thomas bıçağı daha sıkı tuttu. Ardından daha çok destek için ! diğer eliyle de tuttu; on parmağı da yeri gösteren bıçağı sıkıca sarılmıştı. Bunu yapmak zorundaydı. Yapmak zorundaydı.

“Hadi!” diye bağırdı Brenda bir kez daha.

Deli bağırıyordu. Thomas'ın yüzünden ter boşanıyordu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Ter damlaları gözüne girdi. Tüm vücudu acı içindeydi. Korkunç, insandan çıkması mümkün olmayan çığlıklar...

“Şimdir

Thomas tüm gücünü kullanarak bıçağı Deli'nin göğsüne sapladı.

34. BÖLÜM

Sonraki otuz saniye Thomas için dehşet vericiydi.

Deli mücadele etti. Kasıldı. Öksürüp tükürdü. Thomas bıçağı çevirip iyice derine sokarken Brenda adamı tutmaya devam etti. Çılgına dönmüş bir halde bakan gözlerindeki ışık kaybolurken homurtuları ve hayatta kalmak için verdiği direniş yavaşça sona erdi.

Sonunda Işıl'a yakalanmış adam öldü ve Thomas fazlasıyla gerilmiş bir halde geriye doğru düştü. Güçlükle soluyarak göğsündeki başlaya karşı koymaya çalışıyordu.

Bir adam öldürmüştü. Başka bir insanın hayatına son vermişti. Kendini zehirlenmiş gibi hissetti.

“Gitmemiz lazım,” dedi Brenda ayağa fırlayıp. “Tüm bunları duymamış olmalarına imkân yok. Hadi.”

Thomas onun duygusuz tavrına ve yaptıklarından sonra bu kadar Çabuk toparlandığına inanamıyordu. Fakat sonuçta başka seçenekleri yoktu. Diğer Delilerin sesleri koridorda yankılanmaya başladı, derin bir vadiden geçen sırtlan sesleri gibiydi.

Thomas, onu tüketmek üzere olan suçluluk duygusunu bir kenara itip kendini ayağa kalkmaya zorladı. 'Tamam, ama artık bu kadar yeter." Önce kafa yiyen gümüş toplar. Şimdi karanlıkta Delilerle savaş

“Ne demek istiyorsun?”

Bitmek bilmeyen karanlık tünellerden bıkmıştı. Ölümlerden bıkmıştı. “Gün ışığına çıkmak istiyorum. Ne olursa olsun. Gün ışığ, istiyorum. Hemen.”

Brenda ona karşı çıkmadı. Birkaç dönüşün ardından onlan Alt Kısım’dan çıkaracak, gökyüzüne yükselen demir merdiveni buldular. Deliler’in rahatsız edici sesleri uzakta yankılanıyordu. Kahkahalar, bağınşlar ve kıkırdamalar. Ara ara duyulan çığlıklar.

Rögar kapağını güçlükle iterek açtılar ve yukan tırmandılar. Gri alacakaranlıkta, her taraflannı saran yüksek binalann ortasında buldular kendilerini. Kınk pencereler. Sokaklara dağılmış çöpler. Bazı yerlerde cesetler. Küf ve toz kokusu. Sıcak.

Fakat hiç kimse yoktu. En azından hayatta olan. Thomas bir anda * yerdeki ölülerden birinin arkadaşı olabileceği düşüncesiyle panikledi ama yanılmıştı. Perişan haldeki vücutlar yaşlı adam ve kadınlardı ve çoktan çürümeye başlamışlardı.

Brenda yavaşça kendi etrafında dönüp yönünü bulmaya çalıştı. “Pekâlâ, dağlar şu sokağın sonunda olmalı.” Parmağıyla işaret etti ama net göremiyorlardı ve güneş binalann arkasına saklanmıştı.

“Emin misin?” diye sordu Thomas.

“Evet, hadi gidelim.”

Uzun ve boş sokakta yürümeye koyulduklannda Thomas gözlerini dört açıp her kınk pencereyi, her ara sokağı ve her yılak dökük kapıyı tanyordu. Minho ve Kayranlılardan bir iz görmeyi umuyordu-Ve hiç Deli *görmemeyi* umuyordu.

Karanlık çökene kadar kimseyle karşılaşmadan yolculuklarına devam ettiler. Arada bir uzaklardan gelen çığlıklar ve bir binanın içinden bir şeylerin kırılma seslerini duyuyorlardı. Thomas birkaç blok ötede aceleyle koşuşturan bir grup görmüştü ama Brenda ve kendisini fark etmemiş gibi görünüyorlardı.

Güneş tamamen batmadan hemen önce bir köşeyi döndüler ve şehrin ucundaki, yaklaşık iki kilometre uzaklıktaki manzarayı gördüler. Binalar bitiyordu ve arkalarında tüm heybetiyle dağlar görünüyordu. Thomas’ın birkaç gün önce gördüğünde düşündüğünden çok daha büyük, kurak ve kayalıktı. Dünyanın bu kısmında, geçmişinden hatırladığı karla kaplı dağlar yoktu.

“Kalan yolu da yürümeli miyiz?” diye sordu Thomas.

Brenda saklanmak için bir yer aramakla meşguldü. “Kulağa hoş geliyor ama hayır. Öncelikle gece buralarda dolanmak çok tehlikeli. İkincisi oraya ulaşsak bile dağlara kadar gitmediğimiz sürece saklanacağımız bir yer bulamayız. Zaten dağlara kadar gitmeyi başarabileceğimizden de şüpheliyim.”

Bu berbat şehirde bir gece daha geçirmek Thomas’ı korkutsa da Brenda’ya uydu. Fakat diğer Kayranlılarla ilgili duyduğu korku ve endişe

onu yiyip bitiriyordu. Güçsüz bir şekilde, “Tamam. Peki nereye gideceğiz?” diye sordu.

“Beni takip et.”

Büyük, tuğla duvarla biten bir ara sokağa girdiler. Başta Thomas yalnızca tek çıkışı olan bir yerde uyumanın berbat bir fikir olduğunu düşünse de Brenda onu, çıkmaz sokak olduğu için Deliler’in oraya girmeyeceğine ikna etti. İçinde saklanabilecekleri paslanmaya yüz 'utmuş kamyonları gösterdi.

Birinin içine girdiler; kamyonun içinden işe yarar ne varsa sökülmüş gibiydi. Koltuklar parçalanmıştı ama hâlâ yumuşaktı ve sürücü koltuğu büyüktü. Thomas direksiyonun arkasma oturup koltuğu olabildiğince geriye yatırdı. Yerleşince şaşırtıcı bir şekilde kendini çok rahat hissetti. Brenda da birkaç santim yanında kendi koltuğunu ayarlıyordu. Dışarısı kapkaranlıktı ve kınk camlardan, hâlâ ortalıkta gezinen Deliler’in sesleri geliyordu.

Thomas yorgunluktan ölüyordu. Yaralıydı. Ağnsı vardı. Üstü başı kurumuş kanla kaplıydı. Daha önce, Brenda ona suyu boşa harcamamasını söyleyene kadar ellerini birbirine sürterek temizlemişti. Ama parmaklannda, avuçlannda o adamın kanının olması... bunu kaldıramıyordu. Her düşündüğünde içi acıyordu fakat korkunç gerçeği de yok sayamazdı: eğer birkaç gündür Işıl’a yakalanmadıysa -Fare Adam’ın yalan söylediğine dair ufak bir umuttu- artık kesin yakalanmıştı.

Ve şimdi karanlıkta oturmuş, başını kamyonun kapısına yaslanmışken yaptıklarının düşüncesi beynine akın etti.

‘O adamı öldürdüm,” diye fısıldadı.

“Evet, öldürdün,” diye karşılık verdi Brenda yumuşak bir sesle. “Yoksa o seni öldürürdü. Doğru olanı yaptığından eminim.”

Thomas da buna inanmak istiyordu. Adam tamamen delirmişti, Işıl tarafından tüketilmişti. Muhtemelen çok yakında zaten ölecekti. Aynca onlara zarar vermek için her şeyi yapmıştı. Onlan öldürmek için. Thomas doğru olanı yapmıştı. Yine de suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor,

iliklerine kadar işliyordu. Bir insanı öldürmek. Kolay kabul edilebilir bir şey değildi.

“Biliyorum,” diye cevap verdi sonunda. “Ama çok... kötüydü. Çok vahşi. Keşke uzak bir mesafeden silahla falan vurabilseydim.” “Evet. Bu şekilde olduğu için üzgünüm.”

“Ya her gece uyuduğumda onun iğrenç suratını görürsem? Ya rüyalanma girerse?” Brenda’nın, Deli’yi öldürme işini *ona* yaptırma

sından dolayı kızgındı; ne kadar çaresiz halde olduklarını düşününce belki de böyle hissetmesi doğru değildi.

Brenda ona bakmak için koltuğunda kaydı. Ay ışığında, kızın kahverengi gözlerini, kirli ama güzel yüzünü görebiliyordu. Belki bu kötü bir düşünceydi, belki Thomas pisliğin tekiydi ama ona baktıkça Teresa’yı geri istiyordu.

Brenda uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. Thomas elini geri çekmedi ama onun elini sıkmadı da.

“Evet?"

“Sadece kendini kurtarmadın, biliyorsun. Beni de kurtardın. Tek başıma olsam o Deliyi yenemezdim.”

Thomas başını salladı ama bir şey söylemedi. Bir sürü nedenden dolayı içi acıyordu. Bütün arkadaşları gitmişti. Belki ölmüşlerdi. Chuck ölmüştü. Teresa kayıptı. Güvenli bölgeye giden yolun yansını aşmıştı, sonunda delirecek olan bir kızla bir kamyonda uyuyorlardı | ve etraflan kana susamış Delilerle dolu bir şehirle çevriliydi.

“Gözlerin açık mı uyuyorsun?” diye sordu Brenda.

Thomas gülümsemeye çalıştı. “Hayır. Sadece hayatımın ne kadar kötü olduğunu düşünüyordum.”

“Benimki de öyle. Hem de çok kötü. Ama seninle olduğum için mutluyum.”

Cümlesi o kadar açık ve tatlıydı İd Thomas’ın gözlerini sıkıca kapamasına neden oldu. Hissettiği tüm acı, Brenda’ya karşı bir duyguya dönüştü; neredeyse Chuck için hissettiklerine benziyordu. Brenda’ya bunu

yapan insanlardan nefret ediyordu, tüm bunlara sebep olan hastalıktan nefret ediyordu ve bu durumu düzeltmek istiyordu.

Sonunda ona tekrar baktı. “Ben de mutluyum. Yalnız olmak çok fena olurdu.”

“Babamı öldürdüler.”

Thomas ani konu değişikliğine şaşırarak başını kaldırdı. “Ne?" Brenda başını yavaşça yukarı aşağı salladı. “İSYAN. Babam beni almalarını engellemeye çalıştı. Onlara... sanırım bir oklavayla saldırırken çılgına dönmüş gibi bağırıyordu.” Hafifçe güldü. “Başından vurdular.” Brenda’nın dolan gözleri loş ışıkta parladı.

“Ciddi misin?”

“Evet. Her şeyi gördüm. Daha yere bile düşmeden hayatının sona erdiğini gördüm.”

“Ah, Tanrım.” Thomas doğru kelimeleri aradı. “Ben... çok üzgünüm. Dünyada belki de en iyi arkadaşım olan kişinin bıçaklandığını gördüm. Kollarımda can verdi.” Duraksadı. “Peki ya annen?” “Uzun süredir ortalarda yoktu.” Brenda daha fazla açıklama yapmadı, Thomas da üstelemedi. Bilmek istemiyordu.

“Delirmekten çok korkuyorum,” dedi Brenda uzun bir sessizliğin sonunda. “Şimdiden bunun olduğunu hissedebiliyorum. Bazı şeyleri tuhaf görüyorum, tuhaf duyuyorum. Durup dururken hiç de mantıklı olmayan şeyler düşünmeye başlıyorum. Bazen etrafımdaki hava... sert geliyor. Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum ama korkunç. Kesinlikle delirmeye başladım. Işıl, beynimi cehenneme çeviriyor.” Thomas, gözlerindeki ifadeye dayanamıyordu; bakışlarını aşağı çevirdi. “Umudunu kaybetme. Güvenli bölgeye gidip tedavi olacağız.” “Boş yere ümitleniyoruz,” dedi Brenda. “Ama sanırım hiç umudumuz olmamasından iyidir.”

Thomas’m elini sıktı. Bu kez Thomas da karşılık verdi.

Ve inanılmaz bir şekilde, uyudular.

35. BÖLÜM

Minho ve Newt'in, deliliğin ötesine geçmiş bir grup Deli tarafından köşeye sıkıştırıldığını gördüğü bir kâbusla uyandı. Bıçaklı Deliler. Öfkeli. Kan döküldüğü anda Thomas uyandı.

Bağırıp bir şeyler söylediğinden korkarak etrafina bakındı. Kamyon hâlâ gece karanlığındaydı; Brenda'yı zor görüyordu, gözlerinin açık olup olmadığını bilmiyordu. Ama o sırada Brenda konuştu.

"Kâbus mu gördün?"

Thomas yemden yatıp gözlerini kapadı. "Evet. Arkadaşlarım için endişelenmeden duramıyorum. Ayrılmak zorunda kaldığımız için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Böyle olduğu için üzgünüm." Yattığı yerde kaydı. "Ama endişelenmen gerektiğini sanmıyorum. Kayranlı dostların yeterince yetenekli görünüyorlardı; değillerse bile Jorge çok serttir. Onlann sonın yaşamadan şehri geçmelerim sağlayacaktır. Boşuna stres yapma. Endişeleneceksen bizim için endişelen."

"Kendimi iyi hissettirme konusunda berbatsın."

Brenda güldü. "Üzgünüm; son kısmı söylerken gülümsüyordum ama galiba beni göremiyorsun."

Thomas aydınlatılmış ekranlı saatine baktı. "Güneş doğmadan önce birkaç saatimiz daha var."

Kısa bir sessizlikten sonra Thomas yeniden konuştu. "Bana hayatın şimdi nasıl olduğuyla ilgili biraz daha bilgi ver. Hafızamızın çoğunu sildiler; ben bazı şeyler hatırladım ama çok bulanık ve onlara güvenebileceğimden emin değilim. Dış dünyayla ilgili pek bir şey hatırlamadım zaten."

Brenda derin bir iç geçirdi. "Dış dünya demek. Pekâlâ, berbat bir yer. Sıcaklık sonunda düşmeye başladı ama deniz seviyesinin de azalması çok uzun zaman alabilir. Güneş ışıklarından bu yana uzun süre geçti ve çok kişi öldü, Thomas. Çok fazla. Hayatta kalanların bu kadar kısa sürede toparlanıp

yeniden medenileşmesi inanılmaz. Aptal Işıl olmasaydı sanınm dünya sonunda düzelirdi. Ama zaten köpeğin duası... ah, hatırlamıyorum. Babam eskiden böyle bir şey söylerdi.” Thomas içinde uyanan merakı bastıramıyordu. *“Ne* oldu? Yeni ülkeler mi var yoksa sadece bir tane büyük hükümet mi var? Ve İSYAN bu işin neresinde? Hükümet *onlar* mı?”

“Hâlâ ülkeler var ama daha çok... birleşmiş dürümdalar. Işıl inanılmaz hızlı bir şekilde yayılınca güçlerini birleştirdiler; teknoloji, kaynaklar... İSYAN’ı kurmak için ne gerekiyorsa. İnanılmaz detaylı test sistemini başlattılar ve karantina bölgeleri oluşturmak için çok çaba sarf ettiler. Işıl’ı yavaşlattılar ama durduramadılar. Sanınm tek umut tedavi bulmak. Umanm haklısındır, tedavi bulmuşlardır ama eğer tedavi varsa bile bunu henüz toplumla paylaşmadıkları kesin. “Peki neredeyiz?” diye sordu Thomas. “Şu anda neredeyiz? “Bir kamyondayız.” Thomas gülmeyince Brenda konuşmaya devam etti. “Özür dilerim, şaka yapmanın sırası değil. Yemeklerdeki etiketlerden yola çıkarak Meksika’da olduğumuzu düşünüyoruz. Ya da eskiden Meksika olan yerde. Mantıklı geliyor. Burası artık Alev. İki dönence -Yengeç ve Oğlak- arasında bir çöl. Orta ve Güney Amerika, Afrika’nın çoğu, Ortadoğu ve Güney Asya. Büyük bir çöle dönüştü. Bir sürü ölüm oldu. Alev’e hoş geldin. Biz şirin Deliler’i buraya göndermeleri çok hoş değil mi?"

“Tanrım.” Thomas’m aklında bir sürü şey vardı: çoğu kendisinin İSYAN’ın bir parçası olması hakkındaydı ve Labirent, A ve B Gruplan’nın ve yaşadıkları diğer her şeyin de onunla ilgili olmasıydı. Ama bunlara anlam verebilecek kadar çok şey hatırlamıyordu.

“Temrim mı?" diye sordu Brenda. “Söyleyebileceğin tek şey bu mu?

“Sormak istediğim bir sürü soru var; nereden başlasam bilemiyorum.”

“Uyuşturucu maddeyi biliyor musun?"

Thomas ona bakarken yüzünü daha iyi görebilmeyi diledi. “Sanırım Jorge bahsetmişti. Nedir?"

“Dünya nasıldır, biliyorsun. Yeni bir hastalık, yeni ilaçlar. Hastalığı doğrudan engellemese bile yine de bir şeyler çıkarıyorlar.”

“Ne işe yarıyor peki? Sende var mı?"

“Ha-ha!” diye bağırdı Brenda aşağılar bir tavırla. “Bize verdiklerini mi sanıyorsun? Sadece önemli insanlar, zenginler alabildi. Ona Kut diyorlar. Duygularını uyuşturuyor, beynini uyuşturuyor, kişiyi sersemletiyor, böylece hiçbir şey hissetmiyor. Işıl’ı tuzağa düşürüyor çünkü virüs beyinde gelişiyor. Beyinde fazla hareket olmayınca virüs de zayıflıyor."

Thomas kollarım önünde birleştirdi. Bu konuyla ilgili önemli bir şey vardı ama hatırlayamıyordu. “Yani... bu bir tedavi değil, öyle mi? Virüsü zayıflatmasına rağmen.”

“Hayır, alakası yok. Sadece kaçınılmaz olanı erteliyor. Sonunda kazanan her zaman Işıl olur. Mantıklı olma yetini, sağduyunu, merhamet duygunu yitiriyorsun. İnsanlığını kaybediyorsun.”

Thomas sessiz kaldı. İlk defa bir anının -çok önemli bir anının- geçmişine set çeken duvarın çatlaklarından sızarak gün ışığına çıkmaya uğraştığını bu kadar güçlü bir şekilde hissediyordu. Işıl. Beyin. Delirmek. Uyuşturucu madde, Kut. İSYAN. Denemeler, Fare Adam’ın söyledikleri, Değişkenler’e verdikleri tepkiler... Hepsi bu anısıyla ilgiliydi.

“Uyudun mu?” diye sordu Brenda birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

“Hayır. Yalnızca bir anda çok fazla şey öğrendim.” Brenda’nın sözleri onu belli belirsiz alarma geçirmişti ama bir türlü kafasını toparlayamıyordu. “Tüm bunları sindirmek çok zor."

“Pekâlâ. Susuyorum o halde.” Brenda dönüp başını kapıya yasladı. “Düşünmemeye çalış. Hiçbir faydası olmaz. Dinlenmen lazım.”

“Hı hı,” diye mırıldandı Thomas, bu kadar ipucu olmasına rağmen gerçek cevaplan olmaması karşısında hayal kınldığına uğramış bir halde. Ama Brenda haklıydı; iyi bir uykuya ihtiyacı vardı. Rahat bir pozisyon aldı ve tüm çabasına rağmen uykuya dalması biraz zaman aidi. Ve rüya gördü.

Yeniden büyüktü, muhtemelen on dört yaşındaydı. Teresa’yla birlikte dizlerinin üstüne çökmüşler, kulaklannı bir kapının aralığına bastırmış, içeriyi dinliyorlardı. Gizlice. İçeride bir kadın ve adam konuşuyordu ve Thomas onlan gayet iyi duyabiliyordu.

İlk önce adam konuştu. “Değişkenler listesine eklemeleri yaptın mı?

“Dün gece,” diye yanıtladı kadın. “Trent’in Labirent Deneyleri’n sonuna eklediği şey hoşuma gitti. Acımasız ama bunun olması gerekiyor. Önemli modeller çıkarabilir.”

“Kesinlikle. İhanet senaryosu da aynı şekilde, tabii eğer gerekli olursa."

Kadın kahkahaya benzer bir ses çıkardı fakat gergindi ve neşeli değildi. “Evet, ben de aynı şeyi düşündüm. Tannm, bu çocuklar delirmeden ne kadarına katlanabüirler?”

“Sadece o da değil, çok riskli. Ya ölürse? O zamana kadar onun en güçlü Adaylardan biri olacağına hepimiz eminiz.”

“Ölmeyecek. Buna izin vermeyiz.”

“Yine de, biz Tann değiliz. *Ölebilir*.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından adam konuştu. “Belki de bir şey olmaz. Ama şüphelerim var. Psikologlar bunun ihtiyacımız olan bir sürü modeli tetikleyeceğini söylüyor.”

“Böyle bir işin içine bir sürü duygu da karışıyor,” diye yanıtladı kadın. “Ve Trent’e göre yaratılması en zor olan modeller. Sanınm bu Değişkenlerle ilgili plan, işe yarayacak tek şey.”

“Denemelerin *gerçekten* işe yarayacağını düşünüyor musun?” diye sordu adam. “Bu işin boyutu inanılmaz. Ne kadar çok şeyin kötü gidebileceğini bir düşünsene!”

“Gidebilir, haklısın. Ama başka bir seçenek var mı? Deneyeceğiz ve eğer başansız olursa hiçbir şey yapmamış olmakla aynı noktada olacağız.”

“Sanınm öyle.”

Teresa, Thomas’ın tişörtünü çekiştirdi; Thomas ona bakınca kızın koridoru işaret ettiğini gördü. Gitme zamanı gelmişti. Başıyla onayladı ama gitmeden önce son kez bir şeyler duyma umuduyla kapıya doğru eğildi. Ve duydu. Konuşan, kadındı.

“Deneylerin sonunu göremeyecek olmamız çok kötü.” “Büiyorum,” diye karşılık verdi adam. “Ama gelecek, bize teşekkür edecek.”

Şafağın ilk mor izleri Thomas’ı ikinci kez uyandırdı. Brenda’yla gecenin bir yansı yaptığı konuşmadan ve hatta rüyasından sonra bir kere bile kıpırdadığını hatırlamıyordu.

Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf rüyaydı. Söylenenlerin çoğunu unutmak üzereydi, oldukça yavaş bir biçimde bir araya gelen geçmişinden parçalan birleştirmek çok zordu. Belki de Deneylerin sandığı kadar içinde olmadığını umdu. Rüyada pek bir şey anlamasa da Teresa’yla birlikte gizlice dinlemeleri Deneylerin her aşamasında olmadıklannı gösteriyordu.

Ama tüm bunlann amacı ne olabilirdi? Gelecekte neden o insanlara teşekkür edilecekti?

Gözlerini ovuşturup gerindi ve Brenda’ya baktı; gözleri hâlâ kapalıydı, göğsü yavaş ve düzenli nefeslerle inip kalkıyordu, ağzı hafifçe açılmıştı. Vücudu bir önceki günden daha gergin olmasına rağmen rahat bir uyku çekmek ruh halinde âdeta mucizeler yaratmıştı. Kendini yenilenmiş hissediyordu. Canlı. Şaşkındı, anılannı hatırlatan rüya ve Brenda’nın söylediklerinden dolayı kafası kanşıktı ama aym zamanda da canlanmıştı.

Bir kez daha gerindi ve uzun uzun esnerken sokağın duvannda bir şey gördü. Geniş, metal bir plaka asılıydı.

Kamyonun kapısını açıp dışan çıktı, tabelaya doğru yürüdü. Labirent’te “İNSANLIĞIN SONU: YOK ETME ARAŞTIRMA NOKTASI” yazan tabelanın neredeyse aynısıydı. Aynı mat metal, aynı yazı tipi. Fakat bunda bambaşka bir şey yazıyordu. Thomas kıpırdamadan önce en az beş dakika boyunca ona baktı.

Üzerinde: THOMAS, GERÇEK LİDER SENSİN, yazıyordu.

36. BÖLÜM

Brenda kamyondan çıkıp yanma gitmese Thomas tabelaya bütün gün bakabilirdi.

“Söylemek için doğru zamanı bekliyordum,” dedi sonunda Brenda, | onu düşüncelerinden uyandırarak.

Thomas başını çevirip ona baktı. “Ne? Neden bahsediyorsun?” Brenda tabelaya bakmayı sürdürdü. “Adını öğrendiğimden beri. Jorge de aynı şekilde. Muhtemelen bu nedenle sizinle şehri geçip güvenli bölgeye gitme riskini aldı.”

“Brenda, sen *neden* bahsediyorsun?” diye tekrarladı Thomas. Brenda sonunda ona baktı. “Bu tabelalar şehrin her yerinde var. Hepsinde aynı şey yazıyor. Tamamen aynı.”

Thomas dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Dönüp sırtını duvara yaslayarak yere oturdu. “Bu nasıl... nasıl mümkün olabilir ki? Yani, bir süredir buradaymış gibi görünüyor...” Tam olarak ne diyeceğini bilmiyordu.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Brenda, Thomas’m yanına otururken. “Hiçbirimiz ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Ama siz ortaya çıktığınızda ve sen adını söylediğinde... bunun bir tesadüf olmadığını düşündük..

Thomas sert bir ifadeyle baktı; öfke, içinde gitgide büyüyor“Bana bunu neden söylemedin? Elimi tutup babanın ölümünü an latıyorsun ama bunu pas mı geçiyorsun?”

“Sana söylemedim çünkü nasıl tepki vereceğini bilmiyordum Muhtemelen beni unutup koşarak diğer tabelaları arayacağını düşündüm.”

Thomas iç geçirdi. Bütün bu olanlardan bıkmıştı. Öfkesinden anndı ve derin bir nefes verdi. “Sanınm bu da hiçbir anlam ifade etmeyen bu kâbusun bir parçası.”

Brenda başını çevirip tabelaya baktı. “Bunun ne anlama geldiğini nasıl bilmezsin? Daha açık olabilir miydi? Senin lider olup başa geçmen gerekiyor. Sana yardım ederim. Böylece güvenli bölgeye girebilirim.”

Thomas güldü. “Kafayı yemiş Delilerle dolu bir şehirdeyim, bir grup kız beni öldürmek istiyor ve ben grubumun gerçek liderinin kim olduğu konusunda mı endişeleneceğim? Bu çok saçma.”

Brenda kafası karışmış bir halde yüzünü buruşturdu. “Seni öldürmek isteyen kızlar mı? Sen ne diyorsun?”

Thomas cevap vermedi, ona her şeyi baştan sona anlatıp anlatmamayı düşünüyordu.

“Ee?” diye üsteledi Brenda.

Üzerindeki bu baskıyı atmanın iyi olacağını ve Brenda’ya arük güvenebileceğini düşünerek ona her şeyi anlattı. Daha önce ona ufak detaylardan bahsetmişti ve parça parça anlatmıştı ama bu kez her şeyi söyledi. Labirent’i, oradan kaçışlarını, bir sabah uyandıran ve her şeyin yeniden berbat bir hal aldığını. Aris’i ve B Grubunu .Teresa üzerinde pek durmadı ama ondan bahsettiğinde Brend'nın bir şeyler fark ettiğini anladı.

"Peki, Teresa denen bu kızla aranızda bir şey mi var?” diye sordu Brenda, Thomas anlatmayı bitirdiğinde.

Thomas buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bir şey *var*mı*ydı?* Yakınlardı, arkadaşlardı, bu kadarını biliyordu. Hafızasınn yalnızca küçük bir kısmını geri kazanmış olsa da Labirent’ten önce aralarında arkadaşlıktan daha fazlasının olduğunu hissediyordu.

Ve öpüşmeleri...

“Tom?” dedi Brenda.

Thomas ona sert bir ifadeyle baktı. “Bana öyle seslenme.”

“Ne?” diye sordu Brenda şaşkınlıkla, belki biraz da alınmıştı.

“Neden?”

“Öyle işte.” Thomas bunu söylediği için kendini kötü hissediyordu ama artık sözlerini geri alamazdı. Teresa onu bu şekilde hitap ederdi.

“Tamam. Sana Bay Thomas mı demeliyim? Ya da Kral Thomas? Hatta daha iyisi, sadece Majesteleri?”

Thomas iç geçirdi. “Üzgünüm, Brenda. Ne istiyorsan onu de.” Brenda imalı bir şekilde güldü ve ikisi de sessizliğe gömüldüler.

Thomas ve Brenda, sırtlan duvara yaslı bir şekilde otururlarken dakikalar geçip gidiyordu. Thomas tuhaf bir ses duyana kadar oldukça huzurlu bir sessizlikti.

“Duydun mu?” diye sordu dikkat kesilerek.

Brenda gerilmişti, başını kaldırıp dinledi. “Evet. Biri davula vuruyor gibi.”

“Sanınm eğlence ve oyunlar sona erdi.” Thomas ayağa kalktı ve ^enda’nın da kalkmasına yardım etti. “Sence ne?”

“Muhtemelen iyi bir şey değil.”

“Ama ya arkadaşlanmızsa?”

Hafifçe duyulan *güm-güm-güm* sesi aniden sanki dört bir yandan gelmeye başlamış gibiydi. Sokağın duvarlannda yankılanıyordu. Saniyeler sonra Thomas sesin, çıkmaz sokağın köşesinden geldiğinden emin oldu. Riskli olmasına rağmen ne olduğunu görebilmek içi$_{n\ 0}$ tarafa doğru koştu.

“Ne yapıyorsun!” diye bağırdı Brenda ama Thomas onu duy. mazdan gelince peşinden gitti.

Sokağın sonunda çatlak ve rengi atmış tuğlalardan oluşan duvara ulaştı; dört basamaklı merdiven, yıkık dökük ahşap bir kapıya iniyordu. Kapının hemen üstünde camı olmayan küçük, dikdörtgen bir pencere vardı. Camın kınk bir parçası, sivri uçlu diş gibi yutandan sarkıyordu.

Thomas artık daha yüksek bir müzik sesi duyuyordu. Yoğun ve hızlıydı, bas güçlüydü, davullara vuruluyordu ve gitarlardan tiz bir ses geliyordu. Bir yandan da insanların kahkahaları, bağınşlan ve şarkı söylemeleri duyuluyordu.

Ve hiçbiri de pek... sağlıklı değildi. Tuhaf ve ürkütücü bir yanı vardı.

Deliler sadece insanların burunlarım ısırmıyor gibi görünüyordu ve bu, Thomas’ın kötü hissetmesine neden oldu; bu sesin arkadaş-lanyla hiçbir ilgisi yoktu.

“Buradan gitsek iyi olur,” dedi Thomas.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi omzunun dibinde duran Brenda.

“Hadi.” Thomas ve Brenda arkalarına döndüler ve donakaldılar. Dikkatleri dağıldığı sırada üç kişi sokağa girmişti. İki adam ve bir kadın yalnızca birkaç adım ileride duruyordu.

“Selam,” dedi kadın. Uzun, kızıl saçlannı atkuyruğu yapmıştı-Bluzunun göğüs dekoltesi o kadar derindi ki Thomas kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. “Partimize katılmak ister misiniz? Danslar. Aşk. Alkol.”

Ses tonunda Thomas’ı endişelendiren bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama bu kadın iyi biri değildi. Onlarla dalga geçiyordu.

“Ee, hayır, teşekkürler,” dedi Thomas. “Biz, ee, biz, şey...”

Brenda sözünü kesti. “Arkadaşlarımızı bulmaya çalışıyoruz. Burada yeniyiz.”

“İSYAN’ın Deli Diyan’na hoş geldiniz.” Konuşan, uzun boylu, yağlı saçlı, çirkin bir adamdı. “Endişelenmeyin, çoğu,” merdivenleri işaret etti, “en kötü ihtimalle yan deli. Suratınıza dirsek yiyebilirsiniz ya da ’ayalannıza tekme yiyebilirsiniz. Ama kimse sizi yemeye kalkışmaz."

“’aya mı?” diye tekrarladı Brenda. “Anlamadım.”

Adam, Thomas’ı gösterdi. “Çocukla konuşuyordum. Yalanımızda olmazsanız durum sizin için kötü bir hal alabilir. Senin kız olman falan..."

Bu konuşma Thomas’ın midesini bulandırmıştı. “Eğlenceli görünüyor. Ama gitmemiz gerek. Arkadaşlanmızı bulmalıyız. Belki sonra geri geliriz.”

Diğer adam öne çıktı. Kısa boylu ama yakışıklıydı; kumraldı ve asker tıraşı olmuştu. “Siz ikiniz daha çocuksunuz. Biraz hayat dersi almanızın zamanı gelmiş. Sizi resmî olarak partimize davet ediyoruz.” Son cümlesinin her kelimesini üzerine basa basa, hiçbir nezaket içermeyen bir tonda söylemişti.

“Teşekkürler, ama gelmeyelim.”

Sanşın, uzun ceketinden bir silah çıkardı. Bir tabancaydı, gümüştü ama mat ve pisti. Yine de Thomas’m gördüğü en tehlikeli ve ölümcül şeydi.

“Bizi anladığınızı sanmıyorum,” dedi adam. “Partimize davet edildiniz. Bu, geri çevirebileceğiniz bir şey değil.”

Uzun ve Çirkin bir bıçak çıkardı. Atkuyruğu, ucu kurumuş kandan siyahlaşmış bir tornavida çıkardı.

“Ne diyorsunuz?” diye sordu Sarışın. “Partimize gelmek ister imsiniz?”

Thomas, Brenda’ya baktı ama kız ona bakmadı. Gözleri sarışın adama sabitlenmişti, yüz ifadesinden, aptalca bir şey yapmak üzere olduğu belli oluyordu.

“Tamam,” dedi Thomas hemen. “Geleceğiz. Hadi.”

Brenda, Thomas’a baktı. “Ne?”

“Birinin silahı var. Birinin bıçağı var. Kadının da tornavidası var! Gözlerimin parçalanmasını istemiyorum.”

“Görünüşe bakılırsa erkek arkadaşın aptal değil,” dedi Sarışın. “Hadi gidip eğlenelim.” Tabancasıyla merdiveni işaret etti ve gülümsedi. “Önden gidebilirsiniz.”

Brenda’nın sinirli olduğu her halinden belliydi ama gözlerinden, başka seçenekleri olmadığını bildiği okunuyordu. “İyi.”

Sanşın yeniden gülümsedi; ifadesi bir yılanın yüzünde oldukça doğal durabüirdi. “İşte bu. Harika. Korkacak bir şey yok.”

“Kimse size zarar vermeyecek,” diye ekledi Uzun ve Çirkin. “Tabu işleri zorlaştırın azsanız. Yaramazlık yapmazsanız. Parti bittiğinde bizim grubumuza katılmak isteyeceksiniz. Buna emin olabilirsiniz.” Thomas içinde gittikçe artan paniği bastırmaya çalıştı. “Gidelim hadi,” dedi Sarışın’a.

“Sizi bekliyorum,” dedi adam tabancasıyla bir kez daha merdivenleri göstererek.

Thomas uzanıp Brenda’nın elini tuttu ve kendine doğru çekti-“Partiye gidelim, tatlım.” Elinden geldiğince imalı bir tonda söyledi. “Çok eğlenceli olacak!”

“Çok hoş,” dedi Atkuyruğu. “İki âşık gördüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.” Yanaklarından gözyaşlarını siler gibi yaptı.

Thomas, yanında Brenda’yla, arkalarından tutulan silahı bir saniye bile unutmadan merdivene doğru döndü. Basamakları inmeye başladılar, ikisinin yan yana durabilecekleri kadar genişti. Kapının önüne geldiklerinde Thomas kulp göremedi. Kaşlarım kaldınp iki adım arkalarında duran Sanşın’a baktı.

“Kapıyı çalmalısın ama özel bir şekilde,” dedi adam. “Önce yumruğunla üç kere yavaşça, sonra üç defa hızlı, ardından da parmaklarınla iki kez vuracaksın.”

Thomas bu insanlardan nefret etmişti. Bu kadar sakin konuşmalarından ve çoğu alay olan kibar sözlerinden iğrenmişti. Bir bakıma bu Deliler, bir önceki gün bıçakladığı burnu olmayan adamdan daha kötülerdi; en azından o adamın amacını biliyorlardı.

“Yap şunu,” diye fısıldadı Brenda.

Thomas elini yumruk yapıp önce yavaş sonra hızlıca vurdu. Ardından parmaklarını iki kez tıkırdattı. Kapı anında açıldı ve müziğin sesi açılan kapıdan püskürürcesine dışarı yayıldı.

Kendilerini karşılayan adam iri yanydı, kulaklannda ve yüzünde pirsingler vardı ve her yeri dövmeliydi. Uzun saçlan beyazdı ve omuz hizasını geçmişti. Ama Thomas’m bunlar üzerinde kafa yormaya vakti kalmadan adam konuştu.

“Merhaba, Thomas. Biz de seni bekliyorduk.”

37. BÖLÜM

Sonraki birkaç dakika Thomas beş duyusunun da uyuştuğunu hissetti.

Adamın onları karşılama şekli Thomas'ı şoke etmişti ama daha cevap veremeden uzun saçlı adam ikisini de itip dans eden kalabalığa doğru götürdü. İnsanlar kendi etraflarında dönüyor, zıplıyor ve kucaklaşıyorlardı. Müzik, sağır edici yükseklikteydi, bateriye her vurulduğunda Thomas kafatasına çekiçle vurulmuş gibi hissediyordu. Tavandan birkaç fener asılmıştı; insanlar onlara çarptıkça ileri geri sallanıyor, farklı yönleri aydınlatıyordu.

Dansçıların arasından ilerlerken Uzun Saçlı eğilip Thomas'la konuştu; adam bağırmasına rağmen Thomas onu çok az duyuyordu.

"İyi ki piller var! Bittiklerinde hayat çok kötü olacak!"

"Adımı nereden biliyorsun?" diye bağırdı Thomas. "Neden beni bekliyordunuz?"

Adam güldü. "Seni tüm gece izledik! Sonra bu sabah o tabelayı fark ettiğinde verdiğin tepkiyi gördük ve senin o meşhur Thomas olabileceğini düşündük."

Brenda iki kolunu da Thomas'm beline sarmıştı, muhtemelen kalabalığın içinde ayrılmamaları için sıkı sıkı yapışmıştı. Muhtemelen Adamın sözlerini duyunca daha da sıkı sarıldı.

Thomas arkasına bakınca Sarışın ve iki arkadaşının peşlerinden geldiğini gördü. Tabancayı kenara kaldırmıştı ama her an yeniden çıkarabileceğini biliyordu.

Müzik bangır bangır çalıyordu. Bas, odayı titretiyordu. Etraflarındaki herkes dans ediyor, zıplıyordu; ışık, karanlıkta zikzaklar çiziyordu. Deliler terden yapış yapış olmuşlardı ve vücut ısılarıyla oda rahatsız edici derecede sıcak olmuştu.

Ortada bir yerde, Uzun Saçlı durup onlara döndü, tuhaf, yele gibi beyaz saçları yanlara düşmüştü.

“Bize katılmanı çok istiyoruz!” diye bağırdı. “Seninle ilgili bir şey olmalı! Seni kötü Delilerden koruruz!” Thomas daha fazlasını bilmelerine sevindi. Belki bu o kadar da kötü olmazdı. Duruma uygun davranıp Deliymiş gibi yaparsa belki Brenda ve o doğru zamanda fark edilmeden kaçabilirlerdi.

“Gidip size içki getireyim!” diye bağırdı Uzun Saçlı. “Keyfinize bakın!” Ardından dans eden kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu.

Thomas arkasına dönünce Sanşın ve iki arkadaşının hâlâ orada olduğunu gördü; dans etmeden sadece onlan izliyorlardı. Atkuyruğu elini sallayarak dikkatini çekti.

“Dans etsenize!” diye bağırdı ama kendisi, söylediğini yapmadı.

Thomas, Brenda’yla yüz yüze geldi. Konuşmalan gerekiyordu.

Brenda, onun düşüncelerini okumuş gibi kollannı Thomas ın boynuna doladı ve kendine doğru iyice yaklaştınp dudaklannı kulağına dayadı. Nefesi, Thomas’ın terli vücudunda sıcak ve karıncalanma hissi yaratıyordu.

“Bu pis duruma nasıl düştük?” diye sordu.

Thomas’m, kollarını kızın beline sarmaktan başka şansı yoktu. Brenda’nın nemli kıyafetlerinden sıcaklığını hissetti. İçinde, suçluluk ve Teresa’ya duyduğu özlemle karışık bir şeyler uyandı.

“Bir saat önce böyle bir şeyi hayal bile edemezdim,” dedi Thomas sonunda, Brenda’nın saçlarına doğru konuşarak. Aklına gelen tek şey buydu.

Şarkı değişti, kasvetli ve ürpertici bir müzik çalmaya başladı. Tempo biraz düştü, davul daha derinden geliyordu. Thomas sözleri anlayamıyordu; sanki şarkıcı korkunç bir dramı anlatıyor gibi yüksek ve acı dolu bir sesle inliyordu.

“Belki bir süre bu insanlarla kalmalıyız,” dedi Brenda.

Thomas o sırada ikisinin istemeden ve hiç düşünmeden dans ettiklerini fark etti. Vücutları birbirine yapışık halde müzikle birlikte hareket ediyorlar, yavaşça dönüyorlardı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Thomas şaşkınlıkla. “Şimdiden pes mi ediyorsun?”

“Hayır. Sadece yoruldum. Belki burada daha güvende oluruz.”

Thomas ona güvenmek istiyordu, güvenebileceğini hissediyordu. Ama onu endişelendiren bir şey vardı; kız onu buraya büerek mi getirmişti? Burada kapana kısılmış gibüerdi. “Brenda, beni yüz üstü bırakma. Tek seçeneğimiz güvenli bölgeye gitmek. Orada bunun tedavisi var.”

Brenda başını hafifçe iki yana salladı. “Bunun doğru olduğuna inanmak, umutlanmak çok zor.”

“Böyle söyleme.” Thomas bunu ne düşünmek ne de duymak istiyordu.

“Tedavi varsa neden bütün Delileri buraya göndersinler ki? Hiç mantıklı değil.”

Thomas, Brenda’ya bakmak için geri çekildi, tavırlarındaki bu ani değişiklikten hiç hoşlanmamıştı. Kızın gözleri yaşlarla doluydu “Saçmalıyorsun,” dedi Thomas ve duraksadı. Kendi şüpheleri de vardı elbette ama onun cesaretini kırmak istemiyordu. “Tedavi gerçekten var. Bizim...” Susup hâlâ kendisini izlemekte olan Sarışına baktı. Adam onlan büyük ihtimalle duyamıyordu ama yine de tedbirsiz davranamazdı. Thomas eğilip Brenda’nm kulağına doğru konuştu. “Buradan çıkmamız lazım. Sana tabanca ve tornavida tutan insanlarla mı kalmak istiyorsun?”

Brenda cevap veremeden Uzun Saçlı geri döndü. Ellerinde iki bardak vardı, içindeki kahverengimsi sıvı dans eden insanların yeri sarsmasıyla çalkalanıyordu. “İçin!” diye bağırdı adam.

O anda Thomas’m içinde bir şey uyandı. Bu insanlardan içki almak çok çok kötü bir fikir gibi görünüyordu. Aniden içinde bulundukları bu yer ve bu durum fazlasıyla rahatsız edici bir hal almıştı.

Brenda’ysa çoktan bardaklardan birini almak için elini uzatmıştı. homas kendine engel olamayarak, “Hayır!” diye bağırdı. Hemen ardından da hatasını düzeltmeye çalıştı. “Yani, hayır, bunu içmesek daha iyi olur. Uzun zamandır su içmedik; önce suya ihtiyacımız var. Biz, ee, biz biraz dans etmek istiyoruz.” Normal davranmaya çalıştı ama içi içini yiyordu, aptal

gibi göründüğünü biliyordu; özellikle de Brenda ona tuhaf bir şekilde baktığında.

Küçük ve sert bir şey yan tarafına bastırdı. Ne olduğunu anlaması için bakmasına gerek yoktu: Sanşm'ın tabancasıydı.

“Size içki ikram ettim,” dedi Uzun Saçlı, bu kez dövmeli yüzü hiç de kibar değildi. “Böyle bir teklifi reddetmek kabalık olur.” Bardakları yeniden uzattı.

Thomas panikledi. En ufak bir şüphesi bile kalmamıştı; içkilerde bir şey vardı.

Sarışın, tabancasını daha sert bastırdı. “Bire kadar sayacağım,” dedi Thomas'ın kulağına. “Sadece bir.”

Thomas'ın daha fazla düşünmesine gerek yoktu. Uzanıp bardağı aldı ve bir dikişte hepsini içti. Boğazından göğsüne inerken alev gibi yakmıştı; öksürüğe boğuldu.

“Şimdi sen,” dedi Uzun Saçlı, diğer bardağı Brenda'ya uzatıp.

Brenda, Thomas'a baktı, sonra bardağı aldı ve içti. Hiç etkilenmemiş görünüyordu; yutarken sadece gözlerini kısmıştı.

Uzun Saçlı, yüzünde kocaman bir sırıtışla boş bardakları aldı. “Çok güzel! Hadi yeniden dans edin!”

Thomas boğazında tuhaf bir şey hissediyordu. Hoş bir sıcaklık ve sakinlik vücuduna yayılıyordu. Brenda'yı yeniden kollarına aldı ve müzikle birlikte hareket ederken onu sıkıca tuttu. Kızın ağzı, boynunun kenarındaydı. Dudakları, Thomas'ın tenine her değdiğinde çocuğun vücuduna bir zevk dalgası yayılıyordu.

“Neydi o?” diye sordu. Sesini duymaktan çok hissetti.

“Kötü bir şey,” dedi Brenda; Thomas onu zor duyuyordu. “İlaçlı bir şey. Bana tuhaf şeyler yapıyor."

Evet, diye düşündü Thomas. *Tuhaf bir şey.* Oda etrafında dönmeye başladı, kendi yavaş dönüşlerinin neden olabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde. Gülen insanların suratları yayılıyordu, ağızlan kara deliklere dönüşüyordu. Müzik yavaşlayıp ağırlaştı, şarkıcının sesi derinleşti.

Brenda başım ondan uzaklaştırıp elleriyle Thomas’m yüzünü iki yanından tuttu. Gözleri kayıyor gibi görünse de ona bakıyordu. Güzeldi. Thomas’m daha önce gördüğü her şeyden daha güzeldi. Bilinci kapanıyordu, bunu biliyordu.

“Belld böylesi daha iyidir," dedi. Kelimeleriyle dudaklarının hareketi birbirine uymuyordu. Yüzü, boynundan kopmuş gibi daire çiziyordu.

“Belki onlarla birlikte olabiliriz. Belki deliliğin ötesine geçene kadar mutlu olabiliriz.” Gülümsedi, rahatsız edici bir gülümsemeydi, “o zaman beni öldürebilirsin.”

“Hayır, Brenda,” dedi Thomas ama sesi milyonlarca kilometre uzaktan, sanki sonu olmayan bir tünelden geliyordu. “Böyle...”

“Öp beni,” dedi Brenda. “Tom, öp beni.” Elleriyle, yüzünü daha sıkı tuttu. Onu kendine doğru çekmeye başladı.

“Hayır,” dedi Thomas karşı koyarak.

Brenda incinmiş bir ifadeyle bakarak durdu. Yüzü hareket ediyor, bulanıklaşıyordu.

“Neden?” diye sordu.

Karanlık neredeyse her yeri kaplamıştı. “Sen... o değilsin.” Thomas’ın sesi uzaktan geliyordu. Yankı gibi. “Sen asla o olamazsın.”

Ardından Brenda ondan uzaklaştı ve Thomas’ın da bilinci kapandı.

38. BÖLÜM

Thomas uyandığında her yer karanlıktı ve kendini eski çağlardan kalma bir tür işkence aletinin içindeymiş gibi hissediyordu. Sanki çiviler yavaşça kafatasına batıyordu.

Homurdanınca korkunç ses, başındaki ağnyı daha da artırdı. Kendini sessiz olmaya zorladı ve uzanıp başını ovmaya...

Ellerini hareket ettiremiyordu. Bileklerine yapışmış bir şey onlan aşağıda tutuyordu. Bant. Bacaklarını oynatmaya çalıştı ama onlar da bağlanmıştı. Mücadele etmek başına ve vücuduna bir acı dalgası daha gönderdi; durdu ve yavaşça inledi. Ne kadar süre baygın kaldığını merak ediyordu.

“Brenda?” diye fısıldadı. Cevap gelmedi.

Bir ışık yandı.

Parlaktı ve gözlerini acıtıyordu. Önce gözlerini sıkıca kapadı, ardından yavaşça kısık bir şekilde açtı. Karşısında üç kişi duruyordu ama arkalanndan gelen ışık yüzlerini gölgede bırakıyordu.

“Uyan bakalım,” dedi boğuk bir ses. Biri kıs kıs güldü.

“O ateş suyundan biraz daha ister misin?” Konuşan kadındı Aynı kişi yine güldü.

Thomas sonunda ışığa alıştı ve gözlerini tamamen açtı. Ahşap bir sandalyede oturuyordu. Bilekleri büyük gri bir bantla sıkıca sandalyenin kollarına ve ayak bilekleri de sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. İki adam ve kadın önünde duruyorlardı. Sanşın. Uzun ve Çirkin. Atkuyruğu.

“Niye beni dışanda dövmediniz ki?” diye sordu Thomas. “Dövmek mi?” diye karşılık verdi Sanşın. Sesi daha önce böyle boğuk değildi; sanki tüm gece pistte bağıra bağıra şarkı söylemişti. “Sen bizi ne sanıyorsun, bir tür yirminci yüzyıl mafya birliği falan mı? Eğer seni *dövmek* isteseydik çoktan ölmüştün, sokakta kanlar içinde yatıyor olurdun.”

“Ölmeni istemeyiz,” diye araya girdi Atkuyruğu. “Bu, etini bozar. Biz kurbanlarımızı, hâlâ hayattalarken yemeyi severiz. Kan kaybından ölene kadar olabildiğince yeriz. Ne kadar sulu ve... tatlı olduğuna inanamazsın.”

Uzun ve Çirkin güldü ama Thomas, Atkuyruğu’nun ciddi olup olmadığından emin değildi. İki türlü de korkuyordu.

“Şaka yapıyor,” dedi Sanşın. “Sadece çaresiz kaldığımız durumlarda başka insanlan yeriz. İnsan etinin tadı iğrenç.”

Uzun ve Çirkin bir kez daha kıkırdadı. Kıs kıs gülmüyor, kahkaha atmıyordu. Kıkırdıyordu. Thomas onlann dddi olduğuna inanmadı; daha

çok akıllarının ne kadar... yerinde olmadığından endişelenmiştı Sanşın, Thomas'la tanıştığından beri ilk defa gülümsedi. “Yine şaka yapıyordum. O kadar da Deli değiliz. Ama eminim ki insanların tadı güzel değildir."

Uzun ve Çirkin ile Atkuyruğu başlanyla onayladılar.

Tanrım, bu adamlar gerçekten deliriyorlar, diye düşündü Thomas. Sol tarafında homurdanma duyunca o tarafa baktı. Odanın bir köşesinde Brenda vardı ve o da Thomas gibi sandalyeye bağlanmıştı. Fakat ağzı da bantlıydı. Thomas onun bayılmadan önce daha çok mücadele edip etmediğini merak etti. Daha yeni uyanıyordu ve üç Deli yi görünce sandalyesinde kıpırdanıp inlemeye başladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Sarışın, bir anda elinde beliren tabancasıyla kıza nişan aldı. “Kes sesini! Kes yoksa beynini dağıtırım!"

Brenda durdu. Thomas onun titremesini ya da ağlamasını bekliyordu. Ama Brenda ikisini de yapmayınca Thomas bunu düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti. Kız çoktan ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Sarışın, tabancayı yanına indirdi. “Böyle daha iyi. Yüce Tanrım, orada çığlık atmaya başladığında onu öldürmeliydik Ya da ısırdığında.”

“Çocukla birlikte," dedi Atkuyruğu. “Onu henüz öldüremeyiz."

Sarışın karşıdaki duvann kenarından bir sandalye çekti ve Thomas'ın birkaç adım önüne oturdu. Diğerleri de saatlerdir bunu bekliyormuş gibi rahatlamış bir ifadeyle onun yaptığını yaptılar. Sarışın, tabancasını Thomas’ı gösterir bir şekilde bacağına koydu.

“Pekâlâ," dedi adam. "Konuşacak çok şeyimiz var. Saçmalıklarla vakit kaybedemem. Bana kafa tutarsan ya da cevap vermezsen seni bacağından vururum. Sonra diğer bacağından. Üçüncüsünde kurşun, kız arkadaşının suratında patlar. Gözlerinin arasında olur diye düşünüyorum. Ve eminim beni dördüncü kez sinirlendirdiğinde neler olacağını tahmin edebiliyorsımdur.”

Thomas başıyla onayladı. Güçlü olduğunu, bu Deliler’e karşı gelebileceğini düşünmek istiyordu. Ama mantığı baskın çıktı. Bir sandalyeye bağlanmıştı, süahı, arkadaşı, hiçbir şeyi yoktu. Aslında saklayacak bir şeyi de yoktu. Adamın her sorusunu cevaplardı. Ne olursa

olsun bacağına kurşun yemek istemiyordu. Ve adamın blöf yaptığından da şüpheliydi.

“tek soru,” dedi Sarışın. “Kimsin sen ve adın neden bu pislik şehrin her yerindeki tabelalarda yazılı?”

“Adım Thomas.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Sanşın, yüzünü öfkeyle buruşturdu. Thomas hatasını fark etti ve hızla devam etti. “Bunu zaten biliyorsunuz. Buraya gelişim çok uzun hikâye ve inanacağınızdan şüpheliyim. Ama yemin ederim söyleyeceklerimin hepsi doğru.”

“Sen de bizim gibi Kayaç’ta gelmedin mi?” diye sordu Atkuyruğu. “Kayaç mı?” Thomas bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama başını sallayıp devam etti. “Hayır. Yaklaşık elli kilometre güneyde bir tür yer alt tünelinden geldik. Ondan önce Düz Geçiş denen bir şeyden geçtik. Ondan önce de...”

“Bekle bekle bekle,” dedi Sanşın bir elini kaldırıp. “Düz Geçiş mi? Seni vururdum ama bunu uydurmuş olamazsın.”

Thomas anlamayarak kaşlarını çattı. “Neden?”

“Böyle bir yalanla kurtulacağım sanıyorsan aptal olmalısın. Düz Geçiş’ten mi geldiniz?” Adam gerçekten de şaşırmıştı.

Thomas diğer Deliler’e bakınca onlann da suratlarında aynı ifadeyi gördü. “Evet. Buna inanmak neden bu kadar zor?”

“Düz Geçiş sisteminin ne kadar pahalı olduğu konusunda bir fikrin var mı? Işıl’dan hemen önce halka gösterilmişti. Yalnızca hükümet ve müyarderlerin kullanmaya gücü yetiyordu.”

Thomas omuz sükti. “Çok paralan olduğunu biliyorum ve adam ona Düz Geçiş dedi. İçinden geçerken hafifçe dalgalanan, gri d“var gibi bir şey.”
.

“Hangi adam?” diye sordu Atkuyruğu.

Thomas daha yeni başlamış olmasına rağmen aklı karman çormandı. Böyle bir hikâye nasıl anlatılırdı ki? “Sanınm İSYAN’dandı. Bizi bir teste ya da deneye tabi tutuyorlar. Her şeyi tam olarak bilmiyorum. Hafızamız silindi. Ben bazı anılanmı hatırladım ama hepsini değil.” Sanşın başta tepki

vermedi, yalnızca Thomas’a baktı. Bakışlan neredeyse içinden geçip duvara odaklanmıştı. “Ben avukattım. Işü’dan ve hastalık her şeyi mahvetmeden önce. Biri yalan söylediğinde anlarını. İşimde çok, çok iyiydim,” dedi sonunda.

Thomas tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. “O zaman benim yalan söylemediğimi...”

“Evet, biliyorum. Her şeyi duymak istiyorum. Konuşmaya başla.” Thomas anlattı. Neden bilmiyordu ama sorun olmayacak gibi hissediyordu. İçgüdüleri ona bu Deliler’in de diğer herkes gibi olduğunu söylüyordu; Işıl’a yenik düşüp korkunç son yıllannı yaşamalan için buraya gönderilmişlerdi. Onlar da bir yolunu bulup oradan çıkmaya çalışıyorlardı; tıpkı herkesin yapabüeceği gibi. Ve her yerde adı yazılı olan biriyle tanışmak mükemmel bir adımdı. Thomas onlann yerinde olsa aynı şeyi yapardı. Silah ve bantlar olmadan.

Daha bir gün önce Brenda’ya hikâyenin çoğunu anlatmıştı ve şimdi de aynılarını tekrarlıyordu. Labirent, kaçışlan, yatakhane. Alev’i geçme görevi. Sonunda kendilerini bekleyen tedaviyi vurgulayarak oldukça önemli bir şey olarak bahsetmeye özen gösterdi. Şehri geçmelerine Jorge artık yardım edemeyeceği için belki bu insanlarla yeniden başlayabilirdi. Diğer Kayranlılarla ilgili endişesinden de bahsetti ama onlan -ya da bir grup kızı-görüp görmediklerini sorduğunda aldığı yanıt hayır oldu.

Bu defa da Teresa hakkında fazla konuşmadı. Ondan bahsetmenin onu nasıl tehlikeye sokabileceğini bilmese de bu riski almak demiyordu. Brenda’yla ilgili de biraz yalan söylemişti. Doğrudan

yalan söylememişti ama başından beri onun da kendisiyle birli^ olduğunu söylemişti. '

Sokakta onlarla karşılaştığı ana kadar gelince derin bir nefes alıp sandalyesinde kıpırdandı. “Şu bandı artık lütfen çıkarır mısın.-

Uzun ve Çirkin’in elinin hareketi dikkatini çekti ve baktığında oldukça keskin ve parlak bir bıçak gördü. “Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sarışın’a.

“Tabu, neden olmasın?” Thomas’ın konuştuğu süre boyunca suratında hikâyesine inanıp inanmadığını gösteren hiçbir ifade oluşmamıştı.

Uzun ve Çirkin omuz silkerek ayağa kalktı ve Thomas’a doğru ilerledi. Tam eğilip bıçağını uzatmıştı ki yukarıda bir gürültü koptu. Tavandan ayak sesleri yankılandı ve birileri çığlık attı. Ardından sanla yüz kişi birden koşuyormuş gibi sesler gelmeye başladı. Telaşlı ayak sesleri, zıplamalar, daha fazla *gümleme.* Daha fazla çığlık.

“Başka bir grup bizi bulmuş olmalı,” diyen Sanşm’ın aniden rengi atmıştı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve diğer ikisine de kendisini takip etmeleri için başıyla işaret etti. Birkaç saniye sonra merdivenlerden çıkıp karanlıkta gözden kayboldular. Bir kapı açılıp kapandı. Yukarıdaki kaos devam ediyordu.

Tüm bu olanlar Thomas’m ödünü patlatmıştı. Yerinde hiç kıpırdamadan oturup dinleyen Brenda’ya baktı. Kız sonunda Thomasa baktı. Ağzı hâlâ tıkalı olduğundan yalnızca kaşlarını kaldırdı.

Thomas sandalyelere bağlanmış bir halde kalmalarından nefret etmişti. Dün gece tanıştığı Deliler’in Bay Burun gibilerinin karşısında hiç şansı yoktu. “Ya yukarıdakiler, deliliğin ötesine geçmiş Delilerse? diye sordu.

Brenda bantla kapalı ağzında bir şeyler geveledi.

Thomas tüm kaslarını zorlayarak sandalyeyle birlikte Brenda'ya doğru zıplamaya başladı. Aralarında yaklaşık bir metrelik bir

Çaldığında yukarıdaki kavga ve gürültü patırtı birden kesildi. Thomas donakaldı ve tavana baktı.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Ardından bir ya da iki kişinin yürüme sesleri duyuldu. Güm diye bir ses. Bir tane daha. Thomas, cesetlerin yere atıldığını hayal etti.

Merdivenlerin başındaki kapı açıldı.

Aşağı inen güçlü ve sert ayak sesleri duyuldu. Karanlıktı ve Thomas kimin geleceğini beklerken panik, tüm bedenini ele geçirdi.

Sonunda biri ışığa adımını attı.

Minho. Kirli ve kan içindeydi, suratında izler vardı. İki elinde de bıçak tutuyordu. *Minho.*

“Rahat görünüyorsunuz,” dedi.

39. BÖLÜM

Tüm yaşadıklarına rağmen Thomas daha önce hiç, ne diyeceğini bilemeyecek halde olduğunu hatırlamıyordu. “Ne... nasıl...” Bir şeyler söylemeye çalışarak kekeledi.

Minho gülümsedi, oldukça güzel bir manzaraydı. Özellikle de ne kadar korkunç göründüğü düşünülürse. “Sizi bulmuştuk. O sersemlerin size bir şey yapmalarına izin vereceğimizi mi sandın? Bana borçlusun. Hem de çok fena.” Thomas’m yanma gidip bandı kesmeye başladı.

“Nasıl yani bizi bulmuştunuz?” Thomas o kadar mutluydu ki aptal gibi kıkırdamak istiyordu. Hem kurtulmuşlardı hem de arkadaşları hayattaydı. Yaşıyorlardı!

Minho kesmeye devam etti. “Jorge şehirde ilerlememiz, Deliler’den kaçınıp yiyecek bulmamız için bize liderlik yapıyordu.” Thomas serbest kalınca omzunun üzerinden konuşmaya devam ederek Brenda’nın yanına gitti. “Dün sabah dağılmış, etrafı gözetliyorduk. Tava o çıkmaz sokağın köşesine baktığı sırada o üçü size silah çekmiş. Tava geri biz delirip hemen onlan tuzağa düşürmek için bir plan yaptık, Yukarıdakilerin çoğu berbat haldeydi ya da uyuyorlardı.”

Brenda bantlardan kurtulur kurtulmaz ayağa kalkıp Minho’nun, yanından geçti. Thomas’a doğru ilerlerken tereddüt etti; Thomas onun kızgın mı yoksa endişeli mi olduğunu anlamamıştı. Ardından yürümeye devam etti ve yanına geldiğinde ağzındaki bandı çıkardı Thomas ayağa kalktığı anda başına bir ağn saplandı, oda etrafında dönüp midesinin bulanmasına neden oldu. Sandalyesine çöktü. “Ah Tanrım. Aspirini olan var mı?”

Minho sadece güldü. Brenda merdivenin önüne gitmiş, kollarını önünde kavuşturmuş duruyordu. Beden dili onun kızgın olduğunu gösteriyordu. O anda Thomas ilaç yüzünden bayılmadan hemen önce ona söylediği şeyi hatırladı.

Ah, lanet olsun, diye düşündü. Ona asla Teresa olamayacağım söylemişti.

“Brenda?” diye seslendi mahcup bir şekilde. “İyi misin?” Minho’nun önünde asla dün geceki tuhaf danslarından ve o konuşmadan bahsetmezdi.

Kız başını salladı ama ona bakmadı. “İyiyim. Hadi gidelim. Jorge'yi görmek istiyorum.” Sözlerinde duygudan eser yoktu.

Thomas homurdandı. Baş ağrısını bahane olarak kullanabildiğine memnundu. Evet, Brenda ona kızgındı. Aslında kızgın olmak yanlış ifade olabilirdi. Daha çok kırılmış görünüyordu.

Ya da belki Thomas çok fazla kafa yoruyordu, belki kızın umurunda bile değildi.

Minho yanına gelip elini uzattı. “Hadi, dostum. Baş ağrın olsun olmasın, gitmemiz gerekiyor. Yukarıdaki mahkûmları ne kadar süreyle sessiz ve sabit tutabiliriz bilmiyorum.”

“Mahkûm mu?” diye tekrarladı Thomas.

“Onlara ne demek istersen; biz dışarı çıkmadan gitmelerine izin veremeyiz. Bir düzine kişi yirmiden fazla Deli’yi tutuyor. Ve pek mutlu oldukları söylenemez. Çok yalanda bizi alaşağı edebileceklerini düşünmeye başlayabilirler. Akşamdan kalma hallerinden kurtulduktan sonra-

Thomas bu kez yavaşça ayağa kalktı. Başındaki ağrı durmadan vurulan davul gibi beyninde yankılanıyor, her güm sesiyle göz bebeklerini arkadan itiyor gibi hissettiriyordu. Etrafındaki her şeyin dönmesi bitene kadar gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp Minho’ya baktı. “İyi olacağım.”

Minho ona gülümsedi. “Aferin. Hadi.”

Thomas arkadaşının peşinden merdivenlere doğru ilerledi. Brenda’nın arkasında duraksadı ama bir şey demedi. Minho, *Onun nesi var?* dercesine bir bakış attı fakat Thomas hafifçe başını sallamakla yetindi.

Minho omuz silkip yukarı çıkmaya koyuldu ama Thomas bir süre Brenda’yla geride kaldı. Kız, henüz gitmek istemiyor gibi görünüyordu. Ve ona bakmayı da reddediyordu.

“Özür dilerim,” dedi Thomas, bayılmadan önceki sert sözlerinden pişmanlık duyarak. “Sanınm biraz kötü bir şey...”

Brenda ona sert bir bakış attı. “Sen ve kız arkadaşın umurumda mı sanıyorsun? Her şey kötüye gitmeden önce sadece dans edip biraz eğlenmeye çalışıyordum. Ne sandın, sana âşık olduğumu falan mı? Senin Deli gelinin olmamı teklif etmeni beklediğimi mi? Büyü biraz.”

Sözleri o kadar hiddet doluydu ki Thomas ondan tokat yemiş gibi birkaç adım geriledi. Cevap vermeye fırsat bulamadan, Brenda yukanda gözden kayboldu, sert ayak sesleri ve iç geçirmeleri duyuluyordu. Teresa’yı hiç o anki kadar ödememişti. Bir hevesle zihninde ona seslendi. Ama Teresa hâlâ yoktu.

Dans ettikleri odaya daha girmeden kokuyu aldı.

Ter ve kusmuk kokuşuydu.

Yerde yatanların bazıları uyuyor, bazıları bir arada kıvrılmış titriyor, bazılarıysa ölü gibi görünüyordu. Jorge, Newt ve Aris orada durmuş, ellerinde bıçaklarla yavaşça etraflarında dönüyorlardı.

Thomas, Tava ve diğer Kayranlıları gördü. Başı hâlâ zonklamasına rağmen bir anlık rahatlama ve heyecan hissetti. “Size ne oldu! Neredeydiniz?”

“Hey, bu Thomas!” diye kükredi Tava. “Her zamanki gibi çirkin ve canlı!”

Newt, Thomas’ın yanına gidip ona içten bir gülümsemeyle baktı. “Ölmediğine sevindim, Tommy. Gerçekten çok sevindim.”

“Ben de.” Thomas tuhaf bir hissizlikle hayatının artık böyle olduğunu fark etti. Birkaç gün görülmeyen kişilerle bu şekilde selâmlaşılıyordu. “Herkes burada mı? Nereye gittiniz? Buraya nasıl geldiniz?”

Newt başını salladı. “Hâla on bir kişiyiz. Bir de Jorge.”

Thomas onu soru yağmuruna tuttu. “Barkley ve diğerlerinden bir iz var mı? Patlamayı yapan onlar mıymış?”

Jorge cevapladı; Thomas onun kapıya çok yakın olduğunu gördü, elindeki tehlikeli görünen bıçağı Uzun ve Çirldn’in omzundaydı. Yanında

Atkuyruğu vardı ve ildsi de yerde kıvnlmışlardı. “Onlan hiç görmedik. Hemen kaçtık, onlar da şehrin iyice içine giremeyecek kadar korkak.”

Uzun ve Çirkin’i görmek Thomas’m paniklemesine neden oldu. Sarışın neredeydi? Minho ve diğerleri onun silahını ne yapmışlardı? Odaya göz gezdirdi ama adamı göremedi.

“Minho,” diye fısıldadı Thomas ve yanma gelmesi için başıyla işaret etti. Newt ve Minho yanına geldiklerinde eğildi. “Kısa saçlı sanşm bir adam vardı. Liderleri gibi görünüyordu. Ona ne oldu?

Minho omuz silkip cevap vermesi için Newt’e baktı.

“Kaçmış olmalı; birkaçının kaçmasına engel olamadık.” “Neden?” diye sordu Minho. “Seni endişelendiriyor mu?” Thomas etrafına bakındı, daha da kısık sesle, “Tabancası vardı. Bıçaktan daha kötü bir şeye sahip olduğunu gördüğüm tek kişi. Ve pek de iyi biri sayılmazdı,” diye açıkladı.

“Kimin umurunda?” dedi Minho. “Bir saat içinde bu aptal şehirden çıkacağız. Ayrıca artık gitmemiz lazım. Şimdi.”

Bu, Thomas’ın günlerdir duyduğu en iyi fikirdi. “Tamam. O geri gelmeden buradan gitmek istiyorum.”

“Dinleyin!” diye seslendi Minho kalabalığa. “Şimdi gidiyoruz. Bizi takip etmezseniz bir sorun yaşamazsınız. Takip ederseniz, ölürsünüz. Gayet basit bir seçim, öyle değil mi?”

Thomas, Minho’nun liderliği nasıl ve ne zaman Jorge’den geri aldığını merak etti. Omzunun üzerinden yaşlı adama doğru baktı ve Brenda’mn onun yanında sessizce durup yere baktığını gördü. Onu *gerçekten* öpmek istemişti. Ama nedense aynı zamanda da iğrenmişti. Belki ilaç yüzündendi. Belki de Teresa. Belki de...

“Hey, Thomas!” Minho ona bağırıyordu. “Dostum, uyan! Gidiyoruz!”

Birkaç Kayranlı çoktan gün ışığına çıkmıştı. İlacın etkisi ne kadar sürmüştü? Bir gün mü? Yoksa sabahtan beri yalnızca birkaç saat mi? Çocukları takip etmek için ilerledi, Brenda’nm yanında durup onu hafifçe itti. Bir an için kendileriyle gelmeyeceğinden endişelen-mişti ama kız kapıdan çıkmadan önce yalnızca birkaç saniyeliğine tereddüt etmişti.

Thomas ve Brenda dışında herkes çıkana kadar Minho, Newt ve Jorge kapıda silahlarıyla tetikte beklediler. Thomas üç çocuğun çıkarken bıçaklarını yavaşça ileri geri sallamalarını izledi. Ama kimse ortalığı karıştıracak gibi görünmüyordu. Muhtemelen hepsi hâlâ yaşıyor olmaktan memnun bir halde hayatına devam edecekti.

Herkes merdivenin çıktığı çıkmaz sokakta toplandı. Thomas ilk basamağa yakın durdu ama Brenda grubun karşı tarafına geldi, Buradan uzaklaşıp güvende olduklarında Thomas onu yalnız yakalayıp konuşacaktı. Ondan hoşlanıyordu ve hiç olmazsa arkadaşı olsun istiyordu. Daha da önemlisi ona karşı artık Chuck’a karşı hissettiği gibi hissediyordu. Nedense kıza karşı sorumluluk duygusu onu ele geçirmişti.

"... koşacağız.”

Thomas, Minho’nun konuştuğunu fark edip başını salladı. Acı, başına hançer gibi saplanmıştı ama odaklandı.

“Yaklaşık iki kilometre kaldı,” diye devam etti Minho. “Bu Delilerle savaşmak çok da zor değil. O yüzden...”

“Hey!”

Ses, Thomas’ın arkasından gelmişti, yüksek ve cırtlaktı, içinde delilikten fazlası vardı. Thomas arkasını dönünce Sanşın’ın kollarını uzatmış, son basamakta durduğunu gördü. Gergin parmaklarında tabancası vardı, şaşırtıcı bir şekilde sakin görünüyordu. Doğrudan Thomas’a nişan almıştı.

Kimse hareket edemeden, kulakları sağır eden bir gürültüyle ateş etti.

Thomas sol omzunda müthiş bir acı hissetti.

40. BÖLÜM

Kurşunun etkisiyle Thomas kendi etrafında dönüp yüz üstü yere düştü ve burnunu çarptı. Acı ve kulağındaki uğultunun arasında bir kez daha ateş edildiğini, ardından homurtu ve yumruk sesleri, onları takiben de betona çarpan metal sesi duydu.

Vurulduğu yeri tutarak sırtüstü yuvarlandı; kendinde, yarasına bakacak cesareti bulmaya çalıştı. Kulaklarındaki çınlama gittikçe artarken göz ucuyla Sarışın'ın yerde yattığını gördü. Biri onu öldüresiye yumrukluyordu.

Minho.

Thomas sonunda yarasına bakabildi. Gördüğü şey karşısında nabzı iki kat hızlandı.

Gömleğinde açılan delikten, koltuk altının hemen kenanndaki yaradan kan boşalıyordu. Acıyordu. *Çok* acıyordu. Aşağıdayken baş ağrısının dayanılmaz olduğunu düşünmüştü ama bu, o ağrının üç dört kat daha kötüsünün omzunda toplanmış hali gibiydi. Ve vücudunun her yerine yayılıyordu.

Newt yanında endişeli gözlerle ona bakıyordu.

“Beni vurdu.” Kelimeler bir anda ağzından çıkıverdi ve söylediği en aptalca şeyler arasında yeni bir numara oldu. Ağrı, içinde gezinen, canlı zımba telleri gibiydi; keskin uçlarını batırıp çizikler atıyorlardı O gün ikinci kez bilincinin kapandığını hissetti.

Biri Newt'e bir gömlek uzattı ve çocuk onu Thomas'ın yarasına sıkıca bastırdı. Bu, Thomas'ın bedenine bir başka ızdırap dalgası gönderdi; çığlık attı, ne kadar çaresiz göründüğü umurunda değildi Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Etrafındaki dünya biraz daha solmuştu.

Bayıl, diye baskı yaptı kendine. Lütfen bayıl, bu acının kaybolmasını sağla.

İlacın etkisindeyken olduğu gibi bir kez daha sesler uzaktan gelmeye başladı.

“Onu içinden çıkarabilirim.” Konuşan Jorge'ydi. “Ama ateşe ihtiyacım var.”

“Burada yapamayız.” Newt miydi?

“Çıkalım şu lanet olası şehirden.” Bu kesinlikle Minho'ydu.

“Pekâlâ. Onu taşımama yardım edin.” Bunu kimin söylediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Altından tutan eller bacaklarını kavradı. Acı. Biri üçe kadar saymaktan söz ediyordu. Acı. Gerçekten çok acıyordu. Bir. Acı. İki. Ah! Üç!

Havaya kalktı ve yeni, taze bir acı patlaması yaşadı.

Ardından bayılma dileği gerçek oldu ve karanlık, sıkıntılarını alıp götürdü.

Uyandığında sersem gibiydi.

Kör edici bir ışık vardı; gözlerini tamamen açamıyordu. Tüm vücudu itilip sarsılıyordu, eller onu hâlâ sılaca kavramıştı. Hızlı halı nefes alıp verişlerini duyuyordu. Kaldırımdaki ayak sesleri. Biri bağırdı ama ne dediğini anlayamadı. Uzaktan, Deliler'in öfkeli çığlıkları duyuluyordu. Onları takip ediyor olabilecek kadar yakından geliyordu.

Sıcak. Hava, yakıcı sıcaklıktaydı.

Omzu âdeta alev almıştı. Acı onu defalarca zehir patlaması yaşıyormuş gibi delip geçiyordu ve bir kez daha karanlığa süzüldü.

Gözlerini hafifçe açtı.

Bu kez ışık o kadar yoğun değildi. Parlak alacakaranlık. Sırtüstü yattığı zemin sertti. Bir taş sırtına batıyordu ama omzundaki acıyla kıyasladığında bu hiçbir şeydi. Etrafına toplanan çocuklar bir şeyler fısıldıyorlardı.

Deliler'in kıkırdamalan uzakta kalmıştı. Gökyüzünden başka bir şey görmüyordu, binalar yoktu. Omzundaki acı. Ah, acı.

Yakınında bir yerde ateş yandı. Sıcaklığı, vücudunun üzerinde hissediyordu; sıcak rüzgârdan yayılan sıcak hava.

Biri, "Onu sıkı tutsanız iyi olur. Kollarından ve bacaklarından," dedi.

Zihni hâlâ bulanıktı ama yine de bu cümle hoşuna gitmemişti.

Bir anlık parlama gördü, batan güneşin... bir bıçak üzerindeki yansıması mıydı? Kırmızı mıydı?

"Bu çok fena acıyacak." Kimin söylediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Milyarlarca dinamitin omzunda patladığını hissetmeden önce bir tıslama duydu.

Bilinci üçüncü kez kapandı.

Uzun bir süre geçmiş gibi geliyordu. Gözlerini yeniden açtığında yıldızlar, gün ışığından kalan iğneler gibi karanlık gökyüzünde parlıyordu. Biri elini tuttu. Başını çevirip kim olduğunu görmeye çalıştı ama bu hareketi omurgasından aşağı müthiş bir acının yayılmasın neden oldu.

Görmesine gerek yoktu. Brenda'ydı.

Başka kim olacaktı ki? Ayrıca el yumuşak ve küçüktü. Kesinlikle Brenda'ydı.

Önceki yoğun ağrının yerini başka bir şey almıştı. Bir şekilde şimdi daha kötü hissediyordu. İç organlarına sızan bir hastalığa benziyordu. İçini kemiren, kaşındıran bir pislik. Damarlarında, kemik boşluklarında ve kaslarının arasında kıvrılan kurtları andıran, iğrenç bir şeydi. Onu yavaşça yiyordu.

Canı acıyordu ama artık daha çok ağrı gibiydi. Derinden ve doğrudan. Midesi bulanıyordu, damarlan yanıyordu âdeta.

Enfeksiyon kelimesi aklına geldi ve orada kaldı.Kendinden geçti.

' Sabah güneşin doğumuyla Thomas uyandı. İlk fark ettiği, Brenda'nın artık elini tutmuyor oluşuydu. Teninde hissettiği sabah serinliği ona anlık bir zevk yaşattı.

Enfeksiyon. Yeniden aynı kelime.

Sonraki beş dakikayı nasıl geçirdiğini bilmiyordu. Ya da bir saati. Koca bir günü nasıl geçirecekti? Uyuyup sonra her şeye yeniden nasıl başlayacaktı? Umutsuzluğa kapıldı. Onu korkunç bir cehenneme çekmeye çalışan bir boşluk. Endişe dolu bir delilik kapladı içini. Tüm acısının yerini doldurdu.

O sırada işler garipleşti.

Diğerleri ondan önce duymuştu. Minho ve diğer herkes birdenbire etrafta koşuşturup bir şey aramaya başladılar, çoğu gökyüzüne bakıyordu. Gökyüzü mü? Neden böyle bir şey yapıyorlardı ki?

Biri -Jorge olduğunu düşündü- *Kayaç* diye bağırdı.

Ardından Thomas duydu. Yoğun bir patırtı sesi. Neler olduğunu anlayamadan sesler yükseldi ve çok geçmeden sesi kafasının içinden geliyormuş gibi hissetti; çenesini, kulak zarlarını titretiyor ve omurgasından aşağıya iniyordu. Dünyanın en büyük davulu gibi sürekli, sabit bir çarpma sesi ve arkasında devasa makinelerin vızılsıtı. Rüzgâr esince Thomas yeniden fırtına çıkacağından korktu ama gökyüzü masmaviydi. Tek bir bulut bile yoktu.

Ses, ağrısını kötüleştiriyordu ve yeniden bayılmak istemesine neden oluyordu. Ama sesin kaynağını öğrenebilmek için mücadele etti. Minho kuzeyi gösterip bağırarak bir şeyler söyledi. Thomas'ın dönüp bakamayacak kadar çok ağnsı vardı. Rüzgâr şiddetini artırdı, kıyafetlerini uçurarak üzerinde esiyordu. Havayı toz bulutu kapladı. Bir anda Brenda yanında belirdi ve elini sıktı.

Yüzü Thomas'ın birkaç santim uzağında duracak şekilde eğildi. Saçları her yana dağılmıştı.

"Özür dilerim," dedi kız ama Thomas onu güçlükle duyuyordu, Ben... şey yapmak istemedim... yani, senin..." Brenda başka yöne bakıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

Neden bahsediyordu? Neden ona bu korkunç sesin nereden geldiğini söylemiyordu? Çok canı yanıyordu...

Brenda'nın yüzünde korku dolu bir ifade oluştu, gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Ardından iki kişi tarafından uzaklaştırıldı...

Thomas panikledi. İki kişi, şimdiye kadar gördüğü en tuhaf kıyafetleri giymişlerdi. Tek parça, bol ve koyu yeşil bir giysi; göğüs kısmında okuyamadığı bir şey yazılıydı. Kayak gözlükleri suratlarını kaplıyordu. Hayır, kayak gözlüğü değil. Bir tür gaz maskesi. Korkunç uzaylılar gibi görünüyorlardı. Plastikle kaplanmış şeytani, dev, kaçık, insan yiyen böceklere benziyorlardı.

Bir tanesi onu ayak bileklerinden tuttu. Diğeri de kol altından Utunca Thomas bağırdı. Onu kaldırdıklarında acıyı tüm vücudunda hissetti. Şimdiye kadar bu ızdıraba neredeyse alışmıştı ama bu çok daha kötüydü. Mücadele edemeyeceği kadar çok canı acıyordu bu yüzden kıpırdamadı.

Onu taşıyarak ilerlerlerken Thomas gözlerini ayak ucundaki adamın göğsünde yazan yazıya odaklayabildi.

İSYAN.

Karanlık onu yeniden ele geçirdi. Ona izin verdi ama acı da kendisiyle geldi.

41. BÖLÜM

Bir kez daha kör edici beyaz ışığa uyandı; bu, yukarıdan doğruca gözlerine vuruyordu. Bunun güneş olmadığını hemen anladı; farklıydı. Ayrıca oldukça kısa bir mesafede parlıyordu. Gözlerini sımsıkı kapadığında karanlıkta parlaklık görmeye devam etti.

Sesler duydu; daha çok fısıltı gibiydi. Tek bir kelime bile anlayamadı. Fazla yumuşaktı, anlayamayacağı kadar uzaktan geliyordu.

Metalin metale çarpmasını duydu. Çıkan ufak sesler ilk olarak aklına tıbbi aletleri getirdi. Bisturi ve ucunda ayna olan küçük çubuklar. Hafızasının karanlıklarında bu görüntüler belirdi ve ışıkla birleştirince anladı.

Hastaneye götürülmüştü. Hastane. Alev’de olacağını hayal bile etmediği bir yer. Yoksa başka bir yere mi götürülmüştü? Uzaklara? Belki de Düz Geçiş'ten geçmişlerdi.

Işığın önünden bir gölge geçince Thomas gözlerini açtı. Üzerinde onu buraya getirenlerin giydiği saçma kıyafetin aynısı olan biri ona bakıyordu. Gaz maskesi ya da artık her neyse. Büyük bir gözlük. Korumalı camın ardındaki koyu renk gözlerin kendisine odaklandığı gördü. Bir kadının gözleriydi ama bunu nasıl anladığını bilmiyordu.

“Beni duyabiliyor musun?” diye sordu. Evet, maske sesinin boğuk çıkmasına neden olsa da bir kadındı.

Thomas başını evet anlamında sallamaya çalıştı ama bunu yapıp yapamadığını bilmiyordu.

“Bunun olmaması gerekiyordu.” Kadın, başını ondan biraz uzaklaştırıp başka bir yöne bakınca Thomas kendisiyle konuşmadığa, fark etti. “Çalışan bir silah şehre nasıl girmiş olabilir ki? Kurşunun ne kadar paslı ve yapış yapış olduğunu biliyor musun? Mikroplardan bahsetmiyorum bile.”

Sesi oldukça öfkeli çıkıyordu.

Bir adam cevap verdi. “Bırak artık. Onu geri göndermeliyiz. Bir an önce."

Thomas’ın neden bahsettiklerini anlamaları için çok az zamanı oldu. Omzunda dayanılmaz, yeni bir acı oluştu.

Bir kez daha bayıldı.

Yeniden uyandı.

Tuhaf bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Aynı yerden, aynı ışık parlamaya devam ediyordu; bu kez gözlerini kapamak yerine yana doğru baktı. Daha iyi görebiliyor, odaklanabiliyordu. Tavanda gümüş rengi kare fayanslar vardı, her türlü kadran, düğme ve ekran olan bir mekanizma. Hiç biri bir anlam ifade etmiyordu.

Hemen sonra fark etti. O kadar şok ediciydi ki bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekti.

Ağrı hissetmiyordu. Hiç. Hiçbir şey.

Etrafında kimse yoktu. Tuhaf, yeşil uzaylı kıyafetleri, gözlükler yoktu, kimse omzuna neşter batırmıyordu. Görünüşe bakılırsa yalnızdı ve acı hissetmemek inanılmaz bir zevkti. Bu kadar iyi hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordu.

Mümkün değildi. İlaç yüzünden olmalıydı.

Kendinden geçti.

İlacın yaşattığı sersemlikle duyduğu yumuşak sesler onu uyandırdı.

Gözlerini kapalı tutması gerektiğini ve onu alan insanlardan bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğini görmek istiyordu. Onu iyileştiren ve vücudunu enfeksiyondan temizleyen kişilerden.

Bir adam konuşuyordu. “Bunun bir şeyleri mahvetmeyeceğinden emin miyiz?”

“Eminim.” Cevap veren, kadındı. “Hatta beyinde beklemediğimiz bir modeli tetikleyebilir. Bu da muhtemelen bir artı olur. Bunun, onu ya da diğerlerini aradığımız modelleri engelleyecek şekilde yönlendireceğini sanmıyorum.”

“Tannm, umanın haklısındır,” diye karşılık verdi adam.

Başka bir kadın konuştu, sesi oldukça yüksek ve berraktı. “Sence kalanlardan kaçı uygun Aday?” Thomas *Aday* kelimesinin özel isim olarak kullanıldığını sezdi. Kafası karışmış bir şekilde, kıpırdamadan dinlemeye devam etti.

“Dört ya da beşe düştü,” diye yanıtladı ilk konuşan kadın. “Thomas en büyük umudumuz. Değişkenler’e çok çarpıcı tepkiler veriyor. Bekle, sanırım gözlerinin hareket ettiğini gördüm.”

Thomas donakaldı, göz kapaklarının arkasından doğruca karanlığa bakmaya çalıştı. Zordu ama düzenli nefes alıp uyuyor gibi yapmaya zorladı kendini. Bu insanların tam olarak neden bahsettiklerini bilmiyordu ama umutsuzca daha fazlasını duymak istiyordu. Daha fazlasını duyması gerektiğini *biliyordu.*

“Dinliyor olması kimin umurunda?” dedi adam. “Tepkilerini etkileyecek kadar bir şey anlayamaz zaten. Onu enfeksiyondan kurtarma için büyük bir istisna yaptığımızı bilmesi iyi olacaktır İSYAN'nın gerektiğinde adım atmaktan çekinmeyeceğini.”

Tiz sesli kadın güldü;Thomas’ın şimdiye kadar duyduğu en güzel seslerden biriydi. "Eğer dinliyorsan, Thomas, fazla heyecanlanma Seni aldığımız yere geri bırakmak üzereyiz.”

Thomas’ın damarlarındaki ilaç yeniden etkisini göstermeye başladı ve bir kez daha bilincini kaybettiğini hissetti. Gözlerini açmaya çalıştı ama yapamadı. Kendinden geçmeden önce, ilk konuşan kadından son bir şey daha duydu. Oldukça tuhaf bir şey.

“Sen zaten böyle yapmamızı isterdin.”

42. BÖLÜM

Gizemli insanlar sözlerini tuttu.

Thomas yeniden uyandığında kulplu, bez bir sedyeye sıkıca bağlanmış bir halde havada ileri geri sallanıyordu. Onu almaya geldiklerinde duyduğu korkunç uğultuya neden olan devasa bir şeyden sarkıtılan kalın bir halat, mavi metal bir halkaya bağlanmıştı. Korkarak sedyenin kenarlarına tutundu.

Sonunda hafif bir sarsıntı hissetti ve etrafında bir sürü surat gördü. Minho, Nevrt, Jorge, Brenda, Tava, Aris, diğer Kayranlılar. Sedyeye bağlı olan halat çıkarılıp yukarı çekildi ve hemen ardından onu oraya indiren alet üzerlerinden geçip doğruca parlak güneşe doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Motor sesi azaldı ve çok geçmeden gitmişti.

Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı.

“Bu da neydi böyle?”

“İyi misin?”

“Kimdi o?”

“Kayaç’ta eğlendin mi?”

“Omzun nasıl?”

Thomas onlan görmezden gelerek ayağa kalkmaya çalıştı ama halatların onu hâlâ sıkıca sedyeye bağlı tuttuğunu fark etti. Gözleriyle Minho’yu buldu. “Biraz yardım etseniz?”

Minho ve birkaç kişi daha ipleri çözerken aklına rahatsız edici bir düşünce geldi. İSYAN’daki insanlar onu kurtarmak için hiç zaman kaybetmeden gelmişlerdi. Konuşmalanndan anladığı kadarıyla bu planladıkları bir şey değildi ama yine de yapmışlardı. Bu da, onlan izleyip istediklerinde onlan kurtarmak için müdahale edebilecekleri anlamına geliyordu.

Ama şimdiye kadar böyle bir şey yapmamışlardı. Son günlerde onca kişi ölmüştü ve İSYAN sadece durup izlemişti. Bu durum neden Thomas için değişmişti ki? Sırf paslı bir kurşunla vurulduğu için mi?

Düşünülecek çok şey vardı.

Serbest kaldığında ayağa kalkıp kaslarını esnetti ve ikinci bir soru yağmurunu daha yok saydı. Sıcaktı, çok sıcaktı ve gerindiği sırada omzundaki hafif ağn dışında bir acı hissetmediğini fark etti. Üzerine bakınca temiz kıyafetler giydiğini gördü, gömleğinin sol yakasından görünen bir bandaj vardı. Fakat düşünceleri hemen başka bir yöne kaydı.

“Açıklıkta ne yapıyorsunuz? Deriniz yanacak!”

Minho cevap vermedi, yalnızca arkasında bir şeyi işaret etti ve Thomas o tarafa bakınca yıkık dökük bir barınak gördü. Her an yıkılıp toza dönüşebilecek gibi duran kuru keresteden yapılmıştı ama herkese koruma sağlayacak kadar büyüktü.

“Onun altına girsek iyi olur,” dedi Minho. Thomas onların, kendisi o devasa şeyden indirilirken dışarı çıkmış olabileceklerini fark etti.Jorge ona Kayaç demişti.

Çocuklar barınağa girdiler; Thomas onlara defalarca her şeyi içeride açıklayacağını söyledi. Brenda onu bulup yanından yürüdü.Ama elini uzatmadı ve Thomas endîşeyle karışık bir rahatlama hissetti. Kız hiçbir şey söylemedi ve Thomas da konuşmadı.

Deliler'in sefil şehri birkaç kilometre uzakta, tüm haraplığı ve çılgınlığıyla güneyde kalıyordu. Hiçbir yerde hastalıklı insanlardan bir iz yoktu. Kuzey yönünde dağlar belli belirsiz görünüyordu, yaklaşık bir gün uzaklıktaydılar. Sarp ve cansız duran dağlar kahverengi, sivri uçlu zirvelerle göğe uzanıyordu. Kayalıklardaki çukurlar, sanki bir dev günlerce büyük baltasıyla tüm öfkesini dağlardan çıkarmış gibi görünmelerine neden oluyordu.

Barınağa geldiler. Kereste, çürümüş kemikler gibiydi. Sanki yüzlerce yıldır orada duruyormuş hatta belki dünya mahvolmadan önce bir çiftçi yapmış gibiydi. Onca şeye nasıl direndiğiyse bir soru işaretiydi. Ama bir kibritle saniyeler içinde küle dönüşebilirdi.

“Pekâlâ,” dedi Minho, gölge olan yerin en uç kısmını işaret ederek. “Orada otur, rahatla ve konuşmaya başla.”

Thomas bu kadar iyi hissettiğine inanamıyordu; yalnızca omzunda belli belirsiz bir ağrı vardı. Artık vücudunda ilaç olduğunu da sanmıyordu. İSYAN’ın üzerine saldığı doktorlar her kimse, işlerinde oldukça iyilerdi. Oturup herkesin sıcak ve tozlu zeminde bağdaş kurarak oturup yerleşmesini bekledi. Kendini, ders anlatmaya hazırlanan ilkokul öğretmeni gibi hissetti; bu da geçmişinden gelen bulanık bir görüntüydü.

En sona kalan Minho, Brenda’nın yanına oturdu. “Hadi bize o koca uzay gemisinde uzaylılarla yaşadığın maceraları anlat.”

“Buna emin misin?” diye sordu Thomas. “Dağları geçip güvenli bölgeye ulaşmamız için kaç günümüz kaldı?”

“Beş gün, dostum. Ama zaten bu güneşin altında hiçbir koruma olmadan dolaşamayız. Konuşacaksın, sonra uyuyacağız, sonra da tüm gece yürüyeceğiz. Başla hadi.”

“Peki,” diyen Thomas, yokluğunda onların neler yaptığını merak etti ama bunun çok da önemi olmadığını fark etti. “Sorularınızı sona saklayın, çocuklar.” Kimse gülmeyince, hatta gülümsemeyince öksürüp aceleyle devam etti. “Beni gelip alan İSYAN'dı. Sürekli bilincimi kaybediyordum ama beni bazı doktorlara götürdüler ve tamamen iyileştirdiler. Bunun olmaması gerektiğini, silahın hiç beklemedikleri bir şey olduğundan bahsediyorlardı. Kurşun, vücudumda enfeksiyona neden olmuş ve sanınm henüz ölmemem gerektiğini düşündüler.”

Karşısındakiler boş bir ifadeyle ona bakıyorlardı.

Thomas bunu kabullenmelerinin zor olduğunu biliyordu; tüm hikâyeyi anlattıktan sonra bile. “Size duydulklarımı söylüyorum.” Açıklamaya devam etti. Hatırlayabildiği her aynntıyı ve başucunda geçen tuhaf konuşmayı anlattı. Beyin modelleriyle ilgili duyduklarım ve Adayları. Değişkenlerle ilgili daha fazlasını. İlk duyduğunda hiçbiri pek bir anlam ifade etmemişti ve şimdi de her şeyi kelimesi kelimesine hatırlamaya çalışırken daha da mantıksız geliyordu. Kayranlılar -ve Jorge ile Brenda- tıpkı kendisi gibi şaşkındı.

“Bu her şeyi açıklıyor,” dedi Minho sonunda. “Şehrin her yerindeki tabelalarda yazan şeyle bir ilgisi olmalı.”

Thomas omuz silkti. “Hayatta olduğuma sevindiğini bilmem ıyı oldu.”

“Hey, eğer lider olmak istiyorsan benim için hava hoş. Hayatta olmana *sevindim.”*

“Hayır, teşekkürler. Sende kalsın.”

Minho karşılık vermedi. Thomas, tabelaların üzerinde bir yük oluşturduğunu inkâr edemezdi; İSYAN’ın, onun lider olmasını istemesi ne anlama geliyordu? Ve bu konuda ne yapmalıydı?

Newt, derin düşüncelere dalmış bir ifadeyle ayağa kalktı. “Yani hepimiz *bir şey* için potansiyel adaylarız. Ve belki de yaşadığımız tüm bu saçmalığın sebebi yeterince iyi olmayanları ayıklamak. Ama nedense şu paslı kurşunlu silah olayı... normal testlerin bir parçası değildi. Ya da Değişkenler’in, her neyse. Eğer Thomas ölecekse bu, lanet bir enfeksiyon yüzünden olmayacak.”

Thomas dudaklarını büzüp başıyla onu onayladı. Müthiş bir özet olmuştu.

“Bu da bizi izledikleri anlamına geliyor,” dedi Minho. “Tıpkı Labirent’te yaptıkları gibi. Buralarda hiç bıçak böcek gören oldu mu?” Birkaç Kayranlı başlarını iki yana salladı.

“Bıçak böcek de neyin nesi?” diye sordu Jorge.

“Labirent’te bizi kameralarla gözetleyen küçük, mekanik, kertenkele gibi bir şey.”

Jorge gözlerini devirdi. “Tabu la. Sorduğum için kusura bakma.”
“Labirent kesinlikle bir tür iç mekândı,” dedi Aris. “Ama burada bir şeyin içinde olmamız imkânsız. Ama uydu ya da uzun menzilli kamera falan kullanıyor olabilirler.”

Jorge boğazını temizledi. “Thomas’ı bu kadar özel kılan nedir? Şehirde onun gerçek lider olduğunu söyleyen tabelalar, hasta olduğunda bir anda üzerimize çullanıp onu kurtarmalar.”Thomas’a baktı. “Kötü biri gibi

görünmek istemiyorum, *muchacho*, yalnızca merak ediyorum. Seni diğer arkadaşlarından daha iyi yapan nedir?”

“Ben özel değilim,” dedi Thomas ama kendisi de bir şey sakladığını biliyordu. Sadece bunun *ne* olduğunu bilmiyordu. “Ne dediklerini duydun. Burada bir sürü şekilde ölebiliriz ama silahla ölmek bu seçenekleri içinde yer almıyor olmalı. Bence vurulan kim olsa gelip kurtarırlardı. Bu benimle ilgili değil; işleri karıştıran şey kurşundu."

“Yine de,” diye karşılık verdi Jorge sırıtarak. “Sanırım bundan sonra senin yakınında olacağım.”

Birkaç tartışma daha oldu fakat Minho fazla uzatmalarına izin vermedi. Gece yürümeyi planlıyorlarsa iyi bir uyku çekmeleri konusunda ısrar etti. Thomas şikâyet etmedi; sıcak havada, sıcak zeminde oturduğu her saniye daha da yoruluyordu. Belki iyileşmekte olan vücudu belki de sıcaklık yüzündendi. Fakat iki türlü de uyumak istiyordu.

Battaniye ya da yastıkları olmadığından Thomas, oturduğu yere kıvrılıp yattı ve başını kollarının üzerine koydu. Brenda hemen yanındaydı ama hiçbir şey söylemedi ve ona asla dokunmadı. Thomas onu hiç anlayacak mı, bilemiyordu.

Uzun, derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve rahatladı; uyku, onu derinliklerine çekiyordu. Etrafındaki sesler azaldı, hava ağırlaştı. Üzerine bir dinginlik çöktü ve uykuya daldı.

Zihninde, kendisini uyandıran sesi duyup uyandığında güneş hâlâ gökyüzünde parlıyordu.

Bir kızın sesi.

Teresa.

Günlerce sessizliğin ardından Teresa onunla aniden telepati yoluyla konuşmaya başlamıştı; hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu.

Tom, sakın cevap vermeye kalkma, sadece dinle, yarın başına korkunç bir şey gelecek. Berbat bir şey. Canın yanacak ve korkacaksın. Ama bana güvenmek zorundasın. Ne olursa olsun *ne görürsen gör, ne duyarsan duy,*

ne düşünürsen düşün. Bana güvenmek zorundasın. Yarın seninle konuşamayacağım.

Duraksadı ama Thomas o kadar şaşırmıştı ve söylediklerini anlamak için o kadar çaba sarf ediyordu ki -her şeyi hatırladığından emin olmak istiyordu- Teresa'dan yeniden konuşmaya başlamadan Önce tek kelime edemedi.

Gitmem gerekiyor. Bir süre beni duyamayacaksın.

Bir duraksama daha.

Bir araya gelene dek.

Thomas konuşmaya yeltendi ama Teresa'nın sesi ve varlığı gitmişti, onu bir kez daha boş bırakmıştı.

43. BÖLÜM

Thomas'ın yeniden uyuması için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Onun Teresa olduğundan şüphesi yoktu. Hem de hiç. Tıpkı önceden birbirleriyle konuştukları zamanlarda olduğu gibi onun varlığını, duygularını hissetmişti. Kısa bir süreliğine de olsa, Thomas'la birlikteydi. Ve gittiğinde, içinde yeniden derin bir boşluk açmıştı. Yokluğu boyunca geçen günlerde yoğun bir sıvı yavaş yavaş o boşluğu doldurmuştu sanki ama şimdi bir kez daha gelip gitmesi her şeyin en başından yaşanmasına neden olmuştu.

Peki, ne demek istemişti? Başına korkunç bir şey gelecekti ama ona güvenmeli miydi? Anlam veremiyordu. Uyarısı ne kadar kötü olsa da aklı sürekli birlikte olacaklarını söylediği son kısma gidiyordu. Boş yere mi ümitleniyordu? Yoksa Teresa'nın, onun kötü olayı atlayıp sonunda iyi olacağına inandığı anlamına mı geliyordu? Onunla yeniden bir araya geleceğine? Aklından tüm olasılıkları geçirdi ama hepsi de kötü bir çıkmazla son buluyordu.

Zaman ilerledikçe, yattığı yerde dönüp dururken ve düşüncelerinde boğulurken sıcaklık gitgide artıyordu. Teresa'nın yokluğuna neredeyse alışmıştı, bu da kötü hissetmesine neden oluyordu. Daha da kötüsü Brenda'nın, arkadaşı olmasına izin verip ona bu kadar yakınlaştığı için Teresa'ya ihanet etmiş gibi hissetmesiydi.

Fakat tuhaf bir biçimde, ilk yapmak istediği şey Brenda'yı uyandırıp onunla *Teresa* hakkında konuşmaktı. Bu yanlış mı olurdu? Kendini o kadar öfkeli ve aptal hissetti ki bağırmak istiyordu.

Kavurucu sıcakta uyumaya çalışan biri için harika bir durumdu Sonunda uyuduğunda, güneş ufukta kaybolmaya başlamıştı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Newt onu sarsarak uyandırdığında kendini biraz daha iyi hissediyordu. Teresa'nın, zihnine yaptığı kısa ziyaret şimdi bir rüya gibi geliyordu. Nerdeyse bunun hiç yaşanmadığına inanacaktı.

"İyi uyudun mu, Tommy?" diye sordu Newt. "Omzun nasıl?" Thomas oturup gözlerini ovuşturdu. Üç dört saati geçmemiş olmasına rağmen oldukça derin ve rahat uyumuştu. Nasıl olduğunu görmek için omzunu ovdu ve bir kez daha şaşırdı. "Aslına bakarsan gayet iyi, biraz ağrıyor ama çok değil. Önceden o kadar acı çektiğime inanmak zor."

Newt önce yola çıkmaya hazırlanan Kayranlılara, sonra da Thomas'a baktı. "Yatakhaneden çıktığımızdan beri pek konuşamadık. Oturup çay içecek zamanımız olmadı, sanırım."

"Evet." Nedense Newt'in sözleri ona Chuck'ı hatırlattı ve ölümünün acısı aniden üzerine hücum etti. Bu da bir kez daha tüm bunların arkasındaki kişilerden nefret etmesine neden oldu. Teresa'run söylediği bir cümleyi hatırladı. "İSYAN'ın nasıl iyi olabileceğini anlamıyorum.

"Ne?"

"Teresa uyandığında koluna yazdığı şeyi hatırlıyor musun? Ya da bundan haberin var mıydı? *İSYAN iyidir,* yazmıştı. Buna inanmak çok zor geliyor." Sesinde belli belirsiz bir ima vardı.

Newt'in yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Hayatını kurtardılar.

“Evet, gerçek aziz gibiler.” Thomas kafasının karıştığını kabul ediyordu. *Hayatını kurtarmışlardı.* Ayrıca bir zamanlar onlar için çalıştığını da biliyordu. Ama bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Uykusunda kıpırdanıp duran Brenda sonunda uyanıp oturdu ve esnedi. “Günaydın. Ya da tünaydın. Her neyse.”

“Hayatta kalmayı başardığımız bir gün daha,” diye karşılık verdi Thomas ve hemen ardından Newt’in, Brenda’nm lam olduğunu bilmiyor olabileceğini fark etti. Vurulduğundan beri grupta neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. “Tanışacak zamanınız olmuştur diye düşünüyorum. Eğer tanışmadıysanız, Brenda, bu Newt; Newt, Brenda.”

“Evet, tanıştık.” Newt uzanıp dalga geçerek kızın elini sıktı. “Ama bu korkak çocuğun siz parti yaparken öldürülmesine izin vermediğin için yeniden teşekkürler.”

Brenda’nın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Parti yapıyorduk. Tabii. Özellikle burunlarımızı kesmek isteyen insanlarla uğraştığımız kısma bayıldım.” Suratında, utanma ve çaresizlik karışımı bir ifade oluştu. “Sanırım *benim de* o kaçıklardan biri olmam fazla sürmeyecek.”

Thomas buna nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. “Muhtemelen bizden kötü durumda değilsindir. Hatırlasana...”

Brenda sözünü bitirmesine izin vermedi. “Evet, biliyorum. Beni sihirli tedaviye götüreceksiniz. Biliyorum.” Bunu söyleyip ayağa kalktı; belli ki sohbet sona ermişti.

Thomas, Newt’e baktı ama çocuk yalnızca omuz silkmekle yetindi. Dizlerinin üzerinde kalkarken, “Yeni kız arkadaşın mı? Teresa’ya söyleyeceğim,” dedi sırıtarak ve gitti.

Thomas her şeyden bunalmış bir halde orada bir süre daha oturdu Teresa, Brenda, arkadaşları... Aldığı uyarı. Işıl Dağları geçmeleri için yalnızca birkaç günleri olduğu gerçeği. İSYAN. Onları güvenli bölgede ve gelecekte bekleyenler...

Çok fazlaydı. Tüm bunlar çok fazlaydı.

Düşünmeye bir son vermesi gerekiyordu. Acıkmıştı ve en azından *bu sorunu* çözebilirdi. Kalkıp yiyecek bir şeyler aramaya koyuldu Tava onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Güneş ufukta tamamen kaybolmak üzereyken tozlu, turuncu yer morumsu bir görünüm almıştı ve yola çıktılar. Thomas kasılmışı ve yorgundu fakat bir an önce kaslarını açmak istiyordu.

Dağlar çok geçmeden sivri uçlu gölgeler olarak görünmeye başladı ve çocuklar yürüdükçe sanki daha da üzüyorlardı. Düz bayırların olmaması bir yana, yol gökyüzüne doğru dik yokuşlar ve rampalar halinde uzanıyordu. Her yer kahverengi, çirkin ve cansızdı. Thomas o kadar ilerlediklerinde düzgün bir yolla karşılaşacaklannı umdu.

Kimse fazla konuşmuyordu. Brenda, Thomas’ın yakınındaydı ama sessizliğini koruyordu. Jorge’yle bile konuşmuyordu. Thomas bu durumdan nefret ediyordu. Brenda’yla aralan bir anda tuhaflaşmıştı. Ondan hoşlanmıştı, muhtemelen Newt ve Minho dışında diğerlerinden daha çok seviyordu. Ve bir de Teresa, elbette.

Karanlık çöktüğünde Newt yanma geldi, yıldızlar ve ay tek rehberleriydi. Işık yeterliydi; zaten yol düzdü ve tek yapmaları gereken karşılanndaki kayadan duvara doğru ilerlemekti. Etraflarını, her adımda çıkan çıtırtı sesleri doldurmuştu.

“Düşünüyordum da,” dedi Newt.

“Ne düşünüyordun?” Bu, Thomas’ın çok da umurunda değildi» yalnızca konuşacak biri olduğu ve düşüncelerinden uzaklaşacağı iç» memnundu.

“İSYAN. Senin vurulmanla kendi kurallarını çiğnediler.”

“O nasıl oluyor?”

“Hiç kural *olmadığını* söylemişlerdi. Lanet güvenli bölgeye ulaşacak yeterince zamanımız olduğunu ve hepsinin bu kadar olduğunu söylediler. Hiç kural yoktu. Yol boyunca ölenler oldu ama o devasa uçan yaratıkla gelip senin hayatını kurtardılar. Anlam veremiyorum.” Duraksadı. “Şikâyet etmiyorum tabii; hayatta olmana seviniyorum.” “Tannm, teşekkürler.” Thomas, iyi bir noktaya değindiğini biliyordu ama artık bunu düşünmekten yorulmuştu.

“Ve şehirdeki tabelalar. Çok garip.”

Thomas, Newt’e baktı ancak arkadaşının yüzünü çok net göremiyordu. “Kıskandın mı?” diye sordu şaka yapmaya çalışarak. Tabelaların önemli olduğu gerçeğini yok saymaya çabalıyordu.

Newt güldü. “Hayır, sersem. Sadece neler döndüğünü çok merak ediyorum. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu.”

“Evet.” Thomas başını salladı. Daha fazla katılamazdı. “Kadın yalnızca birkaçımızın Aday olacak kadar iyi olduğunu söyledi. Benim en iyi Aday olduğumu ve planlamadıkları bir olay yüzünden ölmemi istemediklerini söyledi. Ama bunlann ne anlama geldiğini bilmiyorum. Beyin modelleri dedikleri saçmalıkla ilgisi olmalı.”

Newt yeniden konuşmadan önce birkaç dakika sessizce yürüdüler. “Sanınm üzerinde kafa patlatmaya değmez. Yaşayıp neler olacağını göreceğiz.”

Thomas az kalsın ona Teresa’nın zihninde söylediklerinden bahsedecekti ama bir şekilde bu doğru gelmedi.

Sessiz kaldı ve bir süre sonra Newt ondan uzaklaşınca yeniden karanlıkta tek başına yürüdü.

Bir başka sohbetten önce yaklaşık iki saat geçmişti. Bu kez Minho’yi konuşuyordu. Birçok şey söylediler ama aslında pek de önemli bir şey konuşmamtşlardı. Sadece zaman geçiriyorlar ve akıllarındaki soruları tekrar tekrar dile getiriyorlardı.

Thomas’ın bacakları biraz yorulmaya başlamıştı ama o kadar da kötü durumda değildi. Dağlar gitgide yakınlaşıyordu. Hava bariz bir biçimde serinlemişti ve bu, iyi hissetmesini sağlamıştı. Brenda sessiz ve uzak durmayı sürdürüyordu.

Yürümeye devam ettiler.

Alacakaranlığın ilk ışıkları gökyüzünü koyu maviye boyayıp yıldızlar yeni gün gelirken yavaşça ortadan kaybolurken Thomas sonunda Brenda’ya yaklaşıp onunla konuşma cesareti buldu. Herhangi bir şeyden konuşabilirdi. Uçurum, cansız ağaçlar ve dört bir yana yayılmış kaya parçalan görünmeye

başladı. Thomas, güneş doğarken dağların eteklerine geleceklerinden emindi.

“Selam,” dedi Brenda’ya. “Ayakların ne durumda?"

“İyi." Sesi sert çıkmıştı ve belki de bunu telafi etmek için çabucak konuşmaya devam etti. “Sen nasılsın? Omzun iyi görünüyor."

“Bu kadar iyi olduğuna inanamıyorum. Hiç acımıyor."

“Güzel."

“Evet." Beynini zorlayıp söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. “Şey. ee... yaşadığımız tuhaf şeyler için özür dilerim. Aklım karmakarışık.

Brenda ona baktığında Thomas, kızın gözlerindeki ifadenin biraz olsun yumuşadığını gördü. “Lütfen, Thomas. Yapman gereken en son şey, özür dilemek” Bakışlarını yeniden yola çevirdi. “Biz farklıyız sadece. Ayrıca senin kız arkadaşın var. Seni öpmeye kalkışmamalıydım-

“O benim kız arkadaşım sayılmaz.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunu söylediğine pişman oldu; neden böyle bir şey söylediğini bile bilmiyordu.

Brenda homurdandı. “Aptal olma. Ve beni aşağılama. Eğer buna karşı koyacaksan,” durup alaycı bir gülümsemeyle Thomas’a döndü ve parmağıyla kendini gösterdi, “iyi bir nedeni olmalı.”

Thomas kahkaha attı; aralarındaki tüm gerilim ve tuhaflık kaybolmuştu sanki. “Anlaşıldı. Zaten büyük olasılıkla kötü öpüşüyordun.” Brenda sağlam koluna yumruk attı. “Daha fazla yanılıyor olamazsın. İnan bana.”

Thomas tam aptalca bir şey söylemek üzereydi ki aniden durdu. Biri neredeyse arkasından ona çarpıp yere düşürecekti ama kim olduğunu bilmiyordu; gözleri önüne kilitlenmişti ve kalbi dondu.

Gökyüzü yeterince aydınlanmıştı ve en öndeki dağın eteği birkaç yüz metre ilerideydi. Dağlarla arasında kalan yolun tam ortasında, yer altından çıkmış gibi aniden bir kız belirmişti. Hızlı adımlarla onlara doğru yürüyordu.

Elinde, ucuna tehditkâr görünümlü büyük bir bıçak bağlanmış, uzun, tahta bir sopa vardı.

Gelen, Teresa’ydı.

44. BÖLÜM

Thomas gördükleri karşısında nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Teresa’nın hayatta olması onu şaşırtmamıştı, mutlu etmemişti; bunu zaten biliyordu. Daha bir gün önce onunla konuşmuştu. Ama yine de onu karşısında gördüğü için sevinmişti. Bu sevinç, Teresa’nın onu kötü şeyler olacağına dair uyarmasını hatırlayınca geçti. Ve elindeki bıçaklı sopayı düşününce.

Diğer Kayranlılar da onu fark ettiler ve çok geçmeden hepsi şaşkınlıkla durup kendilerine doğru gelen Teresa’ya baktılar. Elindeki silahı sıkı sıkı tutuyordu ve yüzü taş gibi sertti. Hareket eden ilk şeyi bıçaklamaya hazır gibi görünüyordu.

Thomas ne yapacağından emin olamayarak bir adım ilerledi. Fakat o sırada başka bir hareketlüik onu durdurdu.

Teresa’nın iki yanından kızlar göründü; onlar da bir anda ortaya Çıkmış gibiydiler. Thomas dönüp arkasına baktı. En az yirmi kız tamdan etrafları sarılmıştı.

Ve hepsinin de silahlan vardı; değişik bıçaklar, paslı kılıçlar ve yıpranmış palalar. Bazılannda, Kayranlıları hedef almış ok ve yaylar vardı. Thomas hafif bir korku hissetti. Teresa, başına kötü bir geleceğinden bahsetmişti ama bu kızların onlara zarar vermesinede izin vermezdi herhalde. Değil mi?

B Grubu aklına geldi. Ve onu öldüreceklerini yazan dövmesi Teresa grubun yaklaşık bir metre önünde durunca düşünceleri yarıda kesildi. Teresa’mn arkadaşları da Kayranlıların çevresinde daire oluşturarak etraflannı sardılar. Thomas bir kez daha dönüp onlara baktı. Ziyaretçilerinin hepsi de gözlerini kısmış, silahlarını önlerinde tutmuş, kıpırdamadan duruyorlardı. Onu en çok korkutan da yaylardı; oklardan biri fırlayıp birinin göğsüne saplanırsa hiçbir şey yapamazlardı.

Durup Teresa’ya baktı. Kızın gözleri de ona odaklanmıştı.

İlk konuşan Minho oldu. “Nedir bu saçmalık, Teresa? Uzun zamandır kayıp olan arkadaşlarını ne güzel karşılıyorsun.”

Teresa adını duyan Brenda aniden Thomas’a keskin bir bakış attı. Thomas onu başıyla onayladı ve kızın şaşkın ifadesi nedense onu üzdü.

Teresa, Minho’ya cevap vermedi. Rahatsız edici bir sessizlik olmuştu. Güneş gittikçe dayanılmaz bir sıcaklık yayacağı noktaya doğru yükseliyordu.

Teresa tekrar onlara doğru yürüdü ve yan yana duran Newt ve Minho’nun önünde durdu.

“Teresa?” diye sordu Newt. “Neler...”

“Kes sesini,” dedi Teresa. Bunu sert bir tonda ya da bağırarak söylememişti. Oldukça sakin ve kendinden emin bir biçimde söylemişti İd bu, Thomas’ı daha çok korkutuyordu. “İçinizden biri hareket ederse okları atmaya başlarlar.”

Teresa mızrağını savaşabileceği bir pozisyonda kaldırdı ve Ne"*’ Minho ve diğerlerinin arasından bir şey arıyormuş gibi geçerken geri salladı. Brenda’nın önüne gelince durdu. İkisi de tek kelime etmedi ama aralarındaki nefret görülebiliyordu. Teresa buz gibi bakışlarla Brenda’nın yanından geçti.

Şimdi de Thomas’ın önüne gelmişti. Thomas içinden Teresa’nın, elindeki silahı asla kendisinin üzerinde kullanmayacağını söyleyip duruyordu ama bıçağın keskin ucuna bakarken buna inanmak çok kolay olmuyordu.

'Teresa,” diye fısıldadı kendine engel olamayarak Kızın mızrağına, yüzündeki sert ifadeye, her an saldıracakmış gibi gerilen kaslarına rağmen tek isteği onunla iletişim kurmaktı. Öpüşmelerini hatırladı. Nasıl hissettiğini.

Teresa kıpırdamadan ona bakmaya devam etti. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu; yalnızca öfke.

“Teresa, ne...”

“Sus.” Yine o sakin ses tonu. Emir verir gibi. Hiç Teresa gibi değildi.

“Ama sen...”

Teresa arkasına dönüp mızrağının arkasını ona doğru savurdu ve sağ yanağına vurdu. Thomas başından boynuna kadar inanılmaz biracı hissetti; dizlerinin üzerine düştü, bir eliyle kızın vurduğu yeri tutuyordu.

“Sus dedim.” Eğilip onu gömleğinden yakaladı ve yukarı kaldırdı. Mızrağı onu hedef alacak şekilde tuttu. “Adın Thomas mı?”

Thomas ona bakakaldı. Kendi kendine, Teresa’mn onu uyardığını söylese de dünyası başına yıkıldı. Ne olursa olsun ona güvenmesini söylemişti. “Benim kim olduğumu bili...”

Teresa mızrağın bıçak olmayan ucuyla bu kez daha sert bir Şekilde Thomas’ın sağ kulağına vurdu. Acı bu sefer daha fazlaydı; başını tutup bağırdı ama bu kez düşmedi. “Benim kim olduğumu biliyorsun!” diye haykırdı.

“Eskiden biliyordum, evet,” dedi Teresa yumuşak ama iğrenir bir tonda. “Şimdi bir kez daha soracağım. Adın Thomas mı?” *“Evet!”* diye bağırdı. “Adım Thomas!”

Teresa başını sallayıp ondan uzaklaştı, bıçağın ucu bir kez daha göğsünü gösteriyordu. Teresa, etraflarını saran kızlara doğru yürürken Kayranlılar onun yolundan çekildi.

“Bizimle geliyorsun,” diye seslendi. “Thomas. Hadi. Unutmayın, biriniz kıpırdarsanız oklar atılır.”

“Olmaz!" diye bağırdı Minho. “Onu hiçbir yere götürmüyorsunuz." Teresa onu duymazdan geldi; kıstığı, tuhaf bir ifadeyle bakan gözleri Thomas'a kilitlenmişti. “Bu aptal bir oyun değil. Saymaya başlayacağım. Beşin katlarına geldiğimde birinizi okla öldüreceğiz. Yalnızca Thomas kalana kadar buna devam edeceğiz. Sonra da onu götüreceğiz. Karar senin.”

Thomas ilk kez o an Aris’in tuhaf davrandığını fark etti. Thomas’ın birkaç adım sağındaydı ve kendi etrafında yavaşça dönerek kızlara bakıyordu, onlan çok iyi tanıyormuş gibiydi. Ama nedense bir şey söylemedi.

Tabii ki, diye düşündü. Onlar gerçekten B Grubu'ysa, Aris önceden onlarla birlikteydi. Onları *tanıyordu.*

"Bir!" diye bağırdı Teresa.

Thomas risk almayacaktı. Açıklığa çıkana dek çocukların arasından ilerledi ve doğruca Teresa'nın yanına gitti. Minho ve diğerlerinin sözlerini yok saydı. Her şeyi yok saydı. Gözlerini Teresa'dan ayırmadan ve duygularını göstermemeye çalışarak onunla burun buruna gelene dek yürüdü.

Zaten istediği de bu değil miydi? Teresa'yla birlikte olmak istemişti-Teresa bir şekilde artık onun karşısında olsa da. Tıpkı Alby ve Gally gibi İSYAN tarafından kontrol ediliyor olsa da. Tek bildiği, kızın hafızasının yeniden silindiğiydi. Ama bunun bir önemi yoktu. Theresa ciddi görünüyordu ve Thomas da arkadaşlarının birinin okla öldürülmesini göze alamazdı.

"Pekâlâ," dedi. "Götürün beni."

"Daha sadece bire kadar saydım."

"Evet. Çok cesurum."

Teresa, mızrağıyla ona öyle sert vurdu ki Thomas düşmesine engel olamadı. Çenesi ve başı için için yanarcasına ağrıyordu. Tükürünce, toprağa yayılan kanı gördü.

"Çuvalı getirin," dedi Teresa tepesinden.

Göz ucuyla iki kızın kendisine doğru yaklaştığını gördü, silahlarını bir yere saklamış olmalıydılar. Biri -esmer, neredeyse kazınmış saçları olan-aşınmış, büyük bir çuval taşıyordu. Kızlar onun iki adım önünde durdular; Thomas ellerinin ve dizlerinin üzerinde ayağa kalktı, yeniden darbe almaktan endişelendiği için başka bir şey yapmaya korkuyordu.

"Onu götürüyoruz!" diye bağırdı Teresa. "Eğer bizi takip ederseniz ona tekrar vururum ve size ok atmaya başlarız. Nişan almakla da uğraşmayız. Okların havada rastgele süzülmelerine izin veririz." "Teresa!'' diye bağırdı Minho. "Işıl'a bu kadar çabuk mu yakalandın? Belli ki aklını çoktan kaybetmişsin."

Mızrak, Thomas’m başım arkasına çarptı; çocuk kamının üzerine düştü, önündeki tozlu yerde siyah yıldızlar uçuşuyordu. Bunu ona »asıl yapabilirdi?

“Söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Ter Bir dakikalık sessizliğin ardından, “Ben de öyle düşünmüştüm" dedi “Çuvalı geçirin.”

Thomas’ı omzundan sertçe yakalayan eller onu sırtüstü çeviri parmaklan, yaralı omzuna batınca İSYAN kendisini iyileştirdiğindi beri vücudunun üst kısmında dayanılmaz bir acı hissetti.

İnledi. İki kız çuvalın ağzını, başının hemen üzerinde açarken sinirli bile görünmeyen diğer kızlar üzerine çullandı.

“Karşı koyma,” dedi yüzü terden parlayan esmer kız. **“**Yoksa daha kötü olur.”

Thomas afallamıştı. Kızın bakışları ve sesi içten bir şefkatle doluydu. Ama bir sonraki sözleri bunun tam tersi niteliğindeydi.

“Seni öldürmemize izin versen daha iyi. Yol boyunca acı çekmenin sana bir faydası olmayacak.”

Çuval başına geçirildi ve Thomas’ın tek görebildiği şey rahatsız edici, kahverengi ışıktı.

45. BÖLÜM

Çuval, tüm vücudunu kaplayıncaya dek onu yerde kaydırdılar. Ucunu ayaklarından kalın bir iple bağladılar, ardından onu çuvalın içinde hareket edemeyeceği bir şekilde ipi tüm vücuduna dolayarak, en son başının üzerinde bir düğüm daha attılar.

Thomas çuvalın gerildiğini hissetti; hemen sonrasında başını kaldırdılar. Kızların upuzun halatı iki ucundan tuttuklarını düşündü. Bu da tek bir anlama geliyordu; onu sürükleyeceklerdi. Buna daha fazla dayanamayacaktı, sonucunun ne olacağını bildiği halde kıvranmaya başladı.

“Teresa! Bana bunu yapma!”

Bu kez darbe tam karnına geldi ve acıyla feryat etmesine neden oldu. İki büklüm olup karnını tutmaya çalıştı ama çuval yüzünden bunu yapamadı. Aniden başlayan mide bulantısına karşı koyarak yiyecekleri içinde tutmayı başardı.

Madem kendini önemsemiyorsun,” dedi Teresa, “bir daha konuştuğunda arkadaşlarını vurmaya başlaacağız. Kulağa nasıl geliyor?”

Thomas cevap vermedi; ızdırap içinde sessizce hıçkırdı Daha, dün her şeyin yoluna gireceğini mi düşünmüştü? Enfeksiyon tedavi edilmişti ve yarası iyileştirilmişti, Delilerle dolu şehirden uzaktaydı güvenli bölgeye ulaşmak için yalnızca zorlu bir yürüyüş yapacaklardı Tüm yaşadıklarından sonra bunu tahmin etmeliydi.

“Ciddiyim!” diye bağırdı Teresa, Kayranlılara. “Bir daha uyarmayacağım. Bizi takip ederseniz sizi ok yağmuruna tutarız.”

Thomas çuvalın içinden onun, yanında diz çöktüğünü gördü Teresa çuvalı kavrayıp çocuğun başını kendine doğru çekti ve ağzını kulaklarına dayadı. O kadar alçak sesle fısıldıyordu ki Thomas ne dediğini anlayabilmek için her kelimesine tek tek odaklanmak zorunda kaldı.

“Zihnimde seninle konuşmamı engelliyorlar. Bana güvenmen gerektiğini unutma.”

Thomas şaşkınlıkla konuşmamak için kendini zor tuttu.

“Ona ne söyledin?” Bunu, halatı tutan kızlardan biri sormuştu.

“Bundan ne kadar hoşlandığımı bilmesini istedim. İntikamımın ne kadar hoşuma gittiğim. Bir sakıncası mı var?”

Thomas onun daha önce böyle küstah bir tavırla konuştuğunu hiç duymamıştı. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da *gerçekten* delirmeye başlayıp çift kişilikli biri haline gelmişti.

“Bu kadar eğlendiğine sevindim,” dedi diğer kız. “Ama acele etmeliyiz.”

“Biliyorum,” dedi Teresa. Thomas’ın başını iki yanından daha sıkı tutarak sarstı. Ardından ağzını, çuval bezinin üzerinden onun kulağına

yapıştırdı. Yeniden fısıldayarak konuştuğunda Thomas kumaşın ardından gelen sıcak nefesini hissedebiliyordu. “Dayan. çok yakında bitecek”

Sözleri Thomas’ın beynini âdeta uyuşturdu; ne düşüneceğini bilemiyordu. Alay mı ediyordu?

Teresa onu bırakıp ayağa kalktı. “Pekâlâ, buradan gidelim artık, yolda olabildiğince çok taşa çarpmaya gayret edin.”

Thomas’ı esir alan kızlar, onu arkalarından sürükleyerek sürüklemeye başladılar. Sert zeminde sürüklenirken çuval herhangi bir koruma sağlamıyordu. Canı acıyordu. Sırtını kamburlaştırıp ağırlığını ayaklarına vermeye çalışarak, en kötü darbeyi ayakkabılarının almasını sağladı. Ama buna uzun süre dayanamayacağım biliyordu.

Teresa onun yanından yürüyordu. Thomas onu çuvalın içinden seçebiliyordu.

O sırada Minho bağırmaya başladı, sesi uzaktan geliyordu ve yerde sürüklendikçe çıkan ses onu duymasını güçleştiriyordu. Fakat Thomas'ın *duyabildiği* şey onu biraz olsun umutlandırmıştı. Anlaşılmaz, kötü sözlerinin arasından Thomas, “seni bulacağız”, “zamanı geldi” ve “silahlar” sözlerini seçebilmişti.

Teresa, Thomas’ın karnına bir kez daha vurarak Minho’yu susturdu.

Thomas toprağın üzerinde bir yığın kıyafet gibi sarsılarak sürüklenirken, çölde ilerlemeye devam ettiler.

Thomas yolda korkunç şeyler hayal etti. Bacakları gittikçe güçsüzleşiyordu ve yakında vücudunu yere doğru eğmek zorunda kalacağını biliyordu. Kanayan ve hiç geçmeyecek yara izlerini düşündü.

Ama belki de bunun bir önemi olmazdı. Zaten onu öldürmeyi planlıyorlardı.

Teresa kendisine güvenmesini söylemişti. Bunu yapmakta güçlük Çekse de ona inanmak istiyordu. B Grubu ve o kadar silahla yeniden ortaya çıktığından beri yaptıklarının hepsi gerçekten de bir oyun olabilir miydi? Eğer değilse, Teresa neden ona güvenmesini söyleyip duruyordu?

Düşünmekten artık odaklanamayacak bir hale geldi. Vücudunda yaralar açılıyordu ve her yerinin kanamasını önlemenin bir yolunu bulması gerektiğinin farkındaydı.

Onu dağlar kurtardı.

Dik bir yokuş çıkmaya başladıklarında kızların onu düz zeminde yaptıkları gibi sürüklemesi zorlaştı. Onu hızla çektiklerinde Thomas birkaç adım geri kayıyordu, ardından yeniden çekip yeniden kaydırıyorlardı. Sonunda Teresa onu omuz ve bacaklarından tutup taşımanın muhtemelen daha kolay olacağını söyledi. Ve bunu sırayla yapmaları gerektiğini, O an Thomas'ın aklına bir fikir geldi. "Neden yürümeme izin vermiyorsunuz!" diye seslendi çuvalın içinden, boğuk ve susuzluktan çatlamış sesiyle. "Sonuçta silahlarınız var, ne yapabilirim ki?"

Teresa onu yandan tekmeledi. "Kes sesini, Thomas. Aptal değiliz herhalde. Kayranlı dostlarının bizi göremeyecekleri bir yere gitmeye çalışıyoruz."

Teresa'nın ayağı kaburgalarına gelince inlemesini zor bastırdı. "Ne? Neden?"

"Çünkü bize böyle yapmamız *söylendi.* Şimdi sus!"

"Ona bunu neden söyledin ki?" diye fısıldadı kızlardan biri sertçe.

"Ne fark eder ki?" diye karşılık verdi Teresa, Thomas'ın duymaması için çaba sarf etmeyerek. "Zaten onu öldüreceğiz. Ne yapacağımızı söylediklerini bilse ne olur."

Ne yapacağımızı söyledikleri, diye düşündü Thomas. İ*SYAN tarafından.*

Başka bir kız konuştu. "Artık onları çok az görüyorum. Takip ediyorlarsa bile şu yarığa ulaşınca bizi bulamazlar. Takip etseler bile-

"Peki o halde," dedi Teresa. "Oraya kadar taşıyalım."

Thomas'ı her yanından tutan eller onu havaya kaldırdı. Çuvalın içinden görebildiği kadarıyla Teresa ve yeni arkadaşlarından üçü taşıyordu. Onu omuzlarına alıp büyük kayaların ve cansız ağaçların arasından yokuşu tırmandılar. Thomas onların güçlükle nefes aldıklarını duyabiliyor, ter kokularını alabiliyordu ve sarsıldığı her adımda onlardan daha çok nefret

ediyordu. Teresa’dan bile. Son bir kez ona zihninde ulaşmayı denedi, güvenebileceğinden emin olmak istiyordu ama Teresa onu duymadı.

Dağdaki uzun yürüyüşleri -arada görev değişimi yapmak için durarak- yaklaşık bir saat sürdü fakat Kayranlıların yanından aynldıklanndan beri bunun en az iki katı kadar zaman geçmiş olmalıydı. Güneş artık tehlikeli bir yüksekliğe erişmeye başlamıştı; sıcaklık boğucuydu. Ama devasa bir çıkıntıyı geçip daha alçak bir zemine indiklerinde gölgeli bir alana girdüer. Serin hava oldukça rahatlatıcıydı.

“Pekâlâ,” dedi Teresa. “Bırakın.”

Kızlar anında onu homurtular eşliğinde yere bıraktılar. Thomas biran nefessiz kaldı ve kızlar düğümleri çözerken güçlükle nefes almaya çalıştı. Çuvalı başından çıkardıklannda rahat bir nefes alabildi.

Gözlerini kırpıştırarak Teresa ve arkadaşlarına baktı. Hepsi de silahlarını ona doğrultmuştu ve Thomas bunu saçma buluyordu.

Bir an için az da olsa cesaretini toplayabildi. “Benim fazla iyi olduğumu düşünüyor olmalısınız. Bıçak ve palalı yirmi kişi karşısında hiçbir şeyi olmayan ben. Kendimi çok özel hissettim.”

Teresa mızrağıyla doğruldu.

“Bekle!” diye bağırdı Thomas ve Teresa durdu. Teslim olur gibi ilerini kaldınp yavaşça ayağa kalktı. “Bir şey yapmaya kalkışmayalım. Beni nereye götürüyorsanız götürün; uslu bir çocuk olup beni öldürmenize izin vereceğim. Zaten yaşamak için hiç nedenim yok.”

Konuşurken doğrudan Teresa’ya bakıyordu ve her bir sözcüğü olabildiğince üzgün bir tonda çıkmasına gayret ediyordu. Hâlâ bunun bir anlam ifade edeceğine dair az da olsa bir umudu vardı ama yaşadıklarından sonra buna çok da inanmıyordu.

"Hadi,” dedi Teresa. “Bıktım artık. Geçit’e girelim, böylece güneş batana kadar uyuruz. Akşam yeniden yola koyulacağız.”

Thomas'ın çuvala geçirilmesine yardım eden esmer kız konuştu. “Saatlerdir sürüklediğimiz bu çocuk ne olacak peki?”

“Endişelenme, onu öldüreceğiz,” diye yanıtladı Teresa. “Tıpkı bize söyledikleri şekilde öldüreceğiz. Bana yaptıklarının cezasını çekerek,"

46. BÖLÜM

Thomas, Teresa’nın son cümlesiyle ne demek istediğini anlayamadı. Ona ne yapmıştı ki? Ama muhtemelen B Grubunun kampına yürümekten artık düşünecek durumda değildi. Dik bir yokuşu tırmanırlarken sarf ettiği güç bacaklarının yanmasına neden oluyordu. Sol taraflarındaki dik kayalık gölgede kalmalarını sağlıyordu ama her şey hâlâ kızıl, kahverengi ve sıcaktı. Kuru. Tozlu. Kızlar onun birkaç yudum su içmesine izin vermişti ama her damlanın daha midesine ulaşmadan buharlaştığına emindi.

Öğle güneşi tam tepelerinde bir ateş topu gibi yanarak onları küle çevirdiği sırada doğu yönünde geniş bir girintiye ulaştılar. Fazla derin olmayan mağara, dağın içine doğru yaklaşık on metreydi; burasının kampları olduğu belliydi ve birkaç gündür orada kalıyorlarmış gibi görünüyordu. Battaniyeler etrafa saçılmıştı, sönmüş bir ateşin kalıntıları vardı, bir kenarda çöp birikmişti. Geldiklerinde orada üç kız vardı -tıpkı diğerleri gibi görünüyorlardı- bu da, Thomas’ı kaçırmak için neredeyse herkese ihtiyaç duydukları anlamına geliyordu.

Oklar, yaylar, bıçaklar ve palalar varken Thomas bunu çok saçma bulmuştu. Birkaçı da yeterli olabilirdi.

Yol boyunca Thomas bazı şeyler de öğrenmişti. Esmer kızın adı Harriet’dı ve sürekli onun yanında olan kızılımsı kumral saçlı bey tenli kızın adı da Sonya’ydı. Tam olarak emin olamasa da Teresa gelene kadar o ikisinin, grubun lideri olduğunu tahmin etti. Tüm yetki kendilerindeymiş gibi davranıyorlar ama sonunda hep Teresa’nın söylediklerine boyun eğiyorlardı.

“Pekâlâ,” dedi Teresa. “Onu şu ağaca bağlayalım.” İnce gövdeli meşe ağacını işaret etti, yıllardır cansız olmasına rağmen kökleriyle kuru toprağa sıkı sıkı tutunmuştu. “Yiyecek bir şeyler vermemiz de iyi olur yoksa bütün gün sızlanıp bizi uyutmaz.”

Biraz abartmıyor mu? diye düşündü Thomas. Gerçek amacı ne olursa olsun konuşmaları artık mantıksız bir hal almıştı. Ve Teresa'nın ona başta söylediklerine rağmen ondan nefret etmeye başlamıştı; bunu inkâr edemezdi.

Ellerini serbest bırakarak onu ağacın gövdesine bağladıkları sırada kızlara karşı koymadı. Onu sıkı sıkı bağladıktan sonra biraz tahıl gevreği ve kuru meyve verdiler. Kimse onunla konuşmuyor, ona bakmıyordu. Ve tuhaf bir şekilde, eğer yanlış anlamamışsa hepsi de biraz suçlu hissediyor gibi görünüyordu. Yemeğini yerken dikkatlice etrafını inceledi. Kızlar uykuya dalarken, Thomas'ın düşünceleri bulunduğu bu yer üzerinde toplandı. Tuhaf bir şey vardı.

Teresa'nın sergilediği davranışlar kesinlikle bir oyun gibi değildi. Hiç olmamıştı. Ona söylediğinin tam tersini yapıyor olabilir miydi? Thomas'ın kendisine güvenmesini söylerken aslında gerçek planı... Aniden yatakhanedeki odasının kapısındaki tabela aklına geldi-*Hain.* O ana dek onu tamamen unutmuştu.

Artık her şey daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

Burada patron, İSYAN'dı. Onlar, grupların hayatta kalma umuduydu. Teresa'ya gerçekten de onu öldürmelerini söylemişlerse, bunu yapar mıydı? Kendini kurtarmak için? Peki ya Thomas'ın, kendisi kötü bir şey yaptığını söylemesi ne anlama geliyordu? Kızın düşüncelerini kontrol ediyor olabilirler miydi? Thomas'ı artık sevmemesini sağlayabilirler miydi?

Bir de dövmesi ve şehirdeki tabelalar vardı. Dövme onu uyarmıştı; tabelalarsa ona gerçek liderin kendisi olduğunu söylemişti. Teresa'nın kapısındaki tabela da başka bir uyarıydı.

Yine de silahsızdı ve bir ağaca bağlanmıştı. B Grubu yirmiden fazla kişiydi ve *hepsinin* silahı vardı. Çok kolaydı sahiden.

İç geçirerek yemeğini bitirdi ve fiziksel olarak kendini biraz daha iyi hissetti. Nasıl olduğunu bilmese de her şeyi anlamak üzere olduğunu hissediyordu. Ve mücadeleden vazgeçemeyeceğini.

Harriet ve Sonya'nın minderleri Thomas'a yakındı; uyumaya hazırlanırken ona kaçamak bakışlar atıyorlardı. Thomas bir kez daha o

suçlu ya da utanmış ifadelerini yakaladı. Bunu hayatı için savaşabileceği bir firsat olarak gördü.

“Aslında beni öldürmek istemiyorsunuz, değil mi?” Bunu sanki onların yalanını yakalamış gibi bir tonda sormuştu. “Daha önce hiç birini öldürdünüz mü?”

Harriet ona sert bir bakış atıp gözlerini battaniyesine çevirdi. Dirseğinin üzerinde doğruldu. “Teresa’nın anlattıklarına göre biz Labirent’ten, senin grubundan üç gün önce kaçtık. Daha az kişi kaybettik ve daha çok Izdırap Veren öldürdük. Sanırım önemsiz bir çocuğu öldürmek çok zor olmaz."

“Yaşayacağın suçluluk duygusunu bir düşün.” Bunun onları etkileyeceğini umuyordu.

“Üstesinden geliriz.” Thomas’a dil çıkardı -gerçekten!- ve başını indirip gözlerini kapadı.

Sonya ise bağdaş kurup oturmuştu ve hiç uykulu görünmüyordu. Başka seçeneğimiz yok. İSYAN tek görevimizin bu olduğunu söyledi.

Eğer bunu yapmazsak bizi güvenli bölgeye almayacaklar ve burada öleceğiz.”

Thomas omuz silkti. “Anlıyorum. Kendinizi kurtarmak için beni feda edeceksiniz. Çok asil bir davranış."

Kız uzun bir süre boyunca ona baktı; Thomas bakışlarını kaçırmamak için kendi kendiyle mücadele etti. Sonunda Sonya bakışlarını çekti ve arkasını dönüp yattı.

Teresa kızgın bir ifadeyle yanlarına geldi. “Ne konuşuyorsunuz?"

“Hiç,” diye homurdandı Harriet. “Sesini kesmesini söyle.”

“Kes sesini,” dedi Teresa.

Thomas imalı bir şekilde güldü. “Susmazsam beni öldürecek misin?”

Teresa bir şey söylemeden, yalnızca boş bir ifadeyle ona bakıyordu

“Neden benden bir anda nefret etmeye başladın?” diye sordu Thomas. “Sana ne yaptım?”

Sonya ve Harriet dönüp onlan dinlemeye başladılar, bakışları Thomas ve Teresa arasında gidip geliyordu.

“Sen ne yaptığını biliyorsun," dedi Teresa sonunda. “Buradaki herkes de biliyor; onlara her şeyi anlattım. Ama yine de ben, senin seviyene düşüp seni öldürmeye çalışmazdım. Bunu sırf başka seçeneğimiz olmadığından yapıyoruz. Üzgünüm. Hayat, çok acımasız."

Gözlerinde bir parlama mı oldu? Thomas’a ne söylemeye çalışıyordu? “Sen neden bahsediyorsun? *Benim seviyeme inmek mi*?Ben kendi kıçımı kurtarmak için asla arkadaşımı öldürmezdim. Asla.

“Ben de. Bu yüzden, arkadaş olmadığımız için mutluyum. Arkasını dönüp uzaklaşmaya koyuldu.

“Peki, ben sana ne yaptım?” diye sordu Thomas çabucak, lagünüm, hafıza kaybı yaşıyorum; sen de biliyorsun, burada sık sık görülen bir durum. Hatırlat bana.”

Teresa dönüp öfkeyle parlayan gözlerini ona dikti. “Beni aşağılama. Sakın orada oturup hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kalkma, şimdi kapa çeneni yoksa o güzel yüzüne bir morluk daha eklerim."

Öfkeyle oradan uzaklaşırken Thomas sessiz kaldı. Az da olsa rahat etmek için oturduğu yerde biraz kaydı ve başını cansız ağacın gövdesine yasladı. Berbat bir durumdaydı ama neler olduğunu anlayıp kurtulmaya kararlıydı.

Sonunda uykuya daldı.

47. BÖLÜM

Thomas sert zeminde rahat edebilmek için dönüp durduğundan birkaç saat boyunca pek uyuyamadı ama sonunda derin bir uykuya daldı ve rüya gördü.

On beş yaşındaydı. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Anının zamanıyla ilgili olmalıydı. Bu bir anı mıydı?

Teresa’yla birlikte, her biri Kayran ve Labirent’in farklı yerlerini gösteren bir sürü büyük ekranın karşısında duruyordu. Bazı görüntülerin neden hareket ettiğini biliyordu. Kamera görüntüleri bıçak böceklerden geliyordu ve arada sırada yer değiştirmeleri gerekiyordu. Bunu yaparken de sanki bir farenin gözünden bakıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Hepsinin öldüğüne inanamıyorum,” dedi Teresa.

Thomas’ın kafası karıştı. Bir kez daha neler olduğunu anlamıyordu. Kendi olması gereken çocuğun içindeydi ama Teresa’nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kayranlıları kastetmeği ortadaydı; ekranların birinde Minho ve Newt’in ormana doğru yürüdüğünü görüyordu; diğerindeyse Gally bir bankta oturuyordu.

Sırada Alby, Thomas’ın tanımadığı birine seslendi.

“Bunun olacağını biliyorduk," diye yanıtladı Thomas sonunda tam olarak neden böyle söylediğini bilmeden. ’

“Yine de bunu kabul etmek çok zor.” Birbirlerine bakmıyorlar sadece ekrandaki görüntüleri inceliyorlardı. “Artık iş bize kaldı Ve kulübelerdekilere.”

“Bu iyi bir şey,” dedi Thomas.

“Onlar için de neredeyse Kayranlılar kadar üzüleceğim. Neredeyse.”

Thomas, rüyasındaki genç hali boğazını temizlerken Teresa'nın ne demek istediğini düşünüyordu. “Sence yeterince şey öğrendik mi? Asıl Yaratıcılar ölmüşken bunu başarabileceğimize gerçekten inanıyor musun?”

“Başarmak zorundayız, Tom.” Teresa ona doğru bir adım atıp Thomas’ın elini tuttu. Thomas ona baktı ama ifadesini çözemedi. “Her şey yolunda. Yedekleri eğitip hazırlanmamız için bir yılımız var."

“Ama bu doğru değil. Onlardan nasıl böyle bir şey isteyebiliriz?"

Teresa gözlerini devirip elini o kadar güçlü bir şekilde sıktı ki Thomas’ın canı yandı. “Neye bulaştıklarını biliyorlar. Bir daha böyle konuşma.”

“Tamam.” Thomas rüyadaki halinin, içten içe mahvolduğunu hissettiğini biliyordu. Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. “Artık önemli

olan tek şey modeller. Yok etme bölgesi. Başka bir şey değil.

Teresa başını onaylarcasına salladı. “Kaç kişinin öldüğünün ya da yaralandığının bir önemi yok. Değişkenler işe yaramazsa zaten sonuç yine aynı olacak. Herkes için.”

“Modeller,” dedi Thomas.

Teresa onun elini sıktı. “Modeller.”

Thomas uyandığında, ufukta batmakta olan güneşi göremiyoıdu ama gün ışığı yerini loş griliğe bırakıyordu. Birkaç adım uzağında oturan Harriet ve Sonya ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"İyi akşamlar,” dedi Thomas sahte bir coşkuyla. Hâlâ rahatsız

edici rüyanın etkisindeydi. “Siz hanımlara yardım edebilir miyim?”
,"Ne bildiğini bilmek istiyoruz,” dedi Harriet sessizce.

Uyku sersemliği anında yok oldu. “Size neden yardım edeyim ki?” Oturup rüyasını düşünmek istiyordu ama bir şeyin değiştiğini biliyordu; bunu Harriet’ın bakışlarında görebiliyordu ve kendini kurtarma şansını kaçırmak istemiyordu.

“Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum,” dedi Harriet. “Ama neler bildiğini ya da anladığını bizimle paylaşırsan belki *sana* yardım edebiliriz.”

Thomas etrafına bakınıp Teresa’yı aradı ama onu göremedi. “Teresa nere...”

Sonya sözünü kesti. “Arkadaşlarının bizi takip edip etmediklerine bakmak için etrafı kolaçan edeceğini söyledi. Yaklaşık bir saattir yok.”

Thomas zihninde Teresa’nın, rüyasındaki halini görebiliyordu. O ekranlara bakıp Yaratıcılar ve yok etme bölgesi hakkında konuşmasını. *Modeller* hakkında. Bütün bunları nasıl birleştirecekti?

“Konuşmayı mı unuttun?”

Sonya’ya baktı. “Hayır, şey... bu, beni öldürmek konusunda çelişki yaşadığınız anlamına mı geliyor?” Sözleri kendisine aptalca gelmişti ve dünyada kaç kişinin daha önce böyle bir soru sormuş olabileceğini merak etti.

Harriet sırıttı. “Hemen sonuç çıkarma. Ve bizim birdenbire adalet yanlısı insanlara dönüştüğümüzü de sanma. Kendimize göre bazı şüphelerimiz vardı ve bu yüzden konuşmak istedik diyelim; ama senin pek fazla seçeneğin yok.”

Sonya, Harriet’ın düşüncesini desteklercesine devam etti: “Şu an bize söylenenleri yapmak en akıllıca şey gibi görünüyor. Senden sayıca fazlayız. Yani, hadi ama. *Sen* bir karar verecek olsaydın, ne yapardın?”

“Kendimi öldürmeyeceğim seçeneği seçeceğimden eminim" “Dalga geçme. Bu hiç komik değil. Seçme şansın olsaydı ve seçeneklerin ya senin ya da hepimizin ölmesi olsaydı, ne yapardın? Bu tamamen ya sen ya biz olayı.”

Sonya’nın surat ifadesinden ne kadar ciddi olduğu anlaşılıyordu ve soru, Thomas’ın göğsüne bir yumru gibi oturdu. Kız bir açıdan haklıydı. Eğer bu gerçekten olacaksa -onu öldürmedikleri takdirde hepsi ölecekse- o halde başka bir şey yapmalarını nasıl bekleyebilirdi ki? “Cevap verecek misin?” diye üsteledi Sonya.

“Düşünüyorum.” Durup alnındaki teri sildi. Bir kez daha rüyası aklına sızmaya çalışıyordu ve ona engel olmak zorunda kaldı. “Tamam, dürüst olacağım. Söz veriyorum. Sizin yerinizde olsaydım kendimi öldürmemeyi seçerdim.”

Harriet gözlerini devirdi. “Senin için söylemesi kolay, sonuçta söz konusu olan senin hayatın.”

“Sadece o yüzden değil. Bence bu bir tür test ve belki de aslında bunu yapmamanız gerekiyordur.” Thomas’ın kalp atışları hızlandı; sözlerinde ciddiydi ama bunu açıklasa bile kızların inanacağından emin değildi. “Belki de bir yöntem bulabilmek için bildiklerimizi *paylaşmamız* gerekiyordur.”

Harriet ve Sonya uzun bir süre bakıştılar.

Sonya sonunda başını salladı ve Harriet, “Başından beri bu işle ilgili kafamızda soru işaretleri vardı. Doğru olmayan bir şey var. Bu yüzden konuşmaya başlasan iyi edersin. Ama önce herkesi çağıralım, dedi ve diğerlerini çağırmak üzere kalktılar.

“Acele edin,” dedi Thomas, bu sorundan gerçekten kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu. “Teresa dönmeden bu işi halletsek iyi olur.”

48. BÖLÜM

Herkesi toplamaları uzun sürmedi; Thomas, ölmek üzere olan çocuğun söyleyeceklerini kaçırmamaları gerektiğini düşündüklerini tahmin ediyordu. Kızlar sıkışarak önünde oturdu; Thomas hâlâ cansız, biçimsiz ağaca bağlıydı.

“Pekâlâ,” dedi Harriet. “Önce sen konuşacaksın, sonra biz.” Thomas başını sallayıp boğazını temizledi. Ne söyleyeceğini tam olarak planlamamışb ama konuşmaya başladı.

“Sizin grubunuzla ilgili bildiklerim Aris’ten öğrendiklerimle sınırlı. Görünüşe bakılırsa iki grup da Labirent’te hemen hemen aynı Şeyleri yaşamış. Ama biz kaçtığımızdan beri farklı gelişen birçok olay oldu. Ve bu arada İSYAN'la ilgili ne kadar bilgi sahibi olduğunuzdan emin değilim.”

Sonya araya girdi. “Fazla bir bilgimiz yok.”

Bu, Thomas’ı cesaretlendirdi ve avantajlı durumda olduğunu hissettirdi. Sonya’nın bunu itiraf etmesi büyük bir hata gibi görünüyordu. “Onlarla ilgili çok şey öğrendim. Hepimiz bir şekilde özeliz;deney gibi bir şeye tabi tutuluyoruz çünkü bizim için planları var.Duraksadı ama kimse tepki göstermeyince devam etti.

“Bize yaptıkları çok saçma geliyor çünkü bunlar sadece deney lerin bir parçası; İSYAN onlan Değişken olarak adlandırıyor. Belli durumlara nasıl tepki verdiğimizi inceliyorlar. Tam olarak anladığım söylenemez, hatta hiç anlamıyorum ama sanırım bu beni öldürme olayı da başka bir test. Ya da yalan. Yani... bence bu da bizim ne yapacağımızı görmek istedikleri bir Değişken.”

“Diğer bir deyişle,” dedi Harriet, “bu müthiş çıkaranından dolayı *hayatımızı* riske atmamızı istiyorsun.”

“Anlamıyor musun? Beni öldürmenizin hiçbir *amacı* yok. Belki bu size uyguladıklan bir testtir, bilmiyorum. Ama size ancak hayatta kalırsam yardım edebileceğimi biliyorum, ölürsem değil.”

“Ya da,” diye karşılık verdi Harriet, “belki de rakiplerimizin liderini öldürecek cesaretimiz olup olmadığını test ediyorlardır. Amaç da *bu* değil mi zaten? Hangi grubun başarılı olacağı? Zayıfları ayıklayıp yola güçlü olanla devam etmek?”

“Lider ben *değildim* bile; Minho’ydu.” Thomas sert bir şekilde başını salladı. “Hayır, şunu bir düşün. Beni öldürerek ne tür bir güç göstermiş olacaksınız ki? Zaten benden sayıca üstünsünüz, silahlarınız var. Bu mu güçlü olduğunuzu kanıtlayacak?”

“O halde bunun amacı ne?” diye sordu arkadan bir kız. Thomas durdu ve kelimelerini özenle seçti. “Bence bu, sizin once kendinizi mi düşüneceğinizi yoksa plan değiştirip değiştirmeyeceğinizi ve mantıklı kararlar alıp almayacağınızı görmek için hazırlanmışbir test. Aynca ne kadar çok kişi olursak, güvenli bölgeye gidişimiz de bir o kadar kolay olur. Beni öldürmenizin bir anlamı yok, size bir yararı yok. Zaten beni esir alarak gücünüzü yeterince kanıtladınız. Onların söylediklerine körü körüne bağlı kalmayacağınızı gösterin.”

Durdu ve ağaca yaslandı. Daha fazla ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Artık onlara kalmıştı. Kendisi elinden geleni yapmıştı.

“İlginç,” dedi Sonya. “Ölmemek için yanıp tutuşan birinin yapacağı türden bir konuşma oldu.”

Thomas omuz silkti. “Bunun gerçekten doğru olduğuna inanıyorum, Beni öldürürseniz, İSYAN'ın size uyguladığı asıl testte başarısız olacağınızı düşünüyorum.”

“Evet, *eminim* öyle düşünüyorsundur,” dedi Harriet ve ayağa kalktı. “Bak, dürüst olmak gerekirse biz de benzer şeyler düşünüyorduk. Ama önce senin söyleyeceklerini duymak istedik Güneş kısa bir süre içinde batacak ve Teresa da her an geleblir. O döndüğünde bunu konuşacağız.”

Thomas, Teresa’nın fikrinin değişmeyeceğinden endişelenerek hızla karşılık verdi. “Hayır! Yani, beni öldürmeye dünden razı gibi görünüyor.”

Bunu söylerken bile aslında ciddi olmadığını umuyordu. Teresa, ona ne kadar kötü davranmış olursa olsun, durumu cinayet işlemeye kadar götürmeyi düşünmüyordu herhalde. “Bence kararı siz vermelisiniz.”

“Sakin ol,” dedi Harriet yarım bir gülümsemeyle. “Biz seni öldürmemeye karar verirsek hiçbir şey yapamaz. Ama eğer...” Duraksadığı sırada yüzünde bir an için tuhaf bir ifade oluştu. Çok fazla şey söylediğinden mi endişelenmişti? “Bakacağız.”

Thomas rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Gururlu olmaları hoşuna gitmişti ama yine de fazla umutlanmamaya gayret ediyordu.

Thomas, akşamki yolculuğa hazırlanan kızların eşyalarını toplayıp sırt çantalanna yerleştirmelerini izlerken onlan nereden bulduklarını merak etti. Göz ucuyla kendisine bakarlarken Thomas fisıltılannı duyuyordu; söyledikleri hakkında konuştukları belliydi.

Hava iyice karardığında Teresa sonunda gündüz geldikleri yolda göründü. Kız anında bir şeylerin farklı olduğunu anladı; muhtemelen herkesin bir kendisine bir Thomas’a bakmasındandı.

“Ne?" diye sordu, yüzünde yine aynı sert ifadeyle.

Cevap veren Harriet oldu. “Konuşmamız lazım.”

Teresa’nın kafası karışmış gibi görünüyordu ama gruptakilerle birlikte uçurumdaki girintinin en uç noktasına gitti. Havayı hızla hararetli fısıltılar doldurdu ama Thomas hiçbir şey anlayamıyordu. Verecekleri kararı beklemenin gerginliğiyle midesi kasıldı.

Durduğu yerden, konuşmanın hararetinin arttığını görebiliyoıdu ve Teresa oldukça sinirli görünüyordu. Kendini haklı çıkarmaya çalıştığı sırada yüzündeki ifadenin katılaşmasını izledi. Tüm gruba karşı gibi görünüyordu ki bu da Thomas’ın endişelenmesine sebep oluyordu.

Sonunda gece karanlığı çöktüğünde Teresa dönüp kızlardan uzaklaştı ve kamp yerinden çıkıp kuzey yönüne doğru ilerlemeye başladı. Bir omzunda mızrağı diğerinde de sırt çantası sallanıyordu. Thomas onu Geçit’in dar duvarlannın arasında gözden kaybolana dek izledi.

Birçoğu rahatlamış görünen kızlara baktı ve Harriet yanına geldi. Hiçbir şey söylemeden çömelip Thomas'ı ağaca bağladıktan ipi kesti.

"Ee?" dedi Thomas sonunda. "Herhangi bir karar verdiniz mi?"

Harriet onu tamamen serbest bırakana dek cevap vermedi; ardından ayağa kalktı ve ona baktı. Koyu renk gözleri yıldızların ve ayın hafif ışığını yansıtıyordu. "Şanslı günündesin. Seni öldürmemeye karar verdik. Hepimizin içten içe aynı şeyi düşünüyor olması tesadüf olamaz.

Thomas beklediği rahatlığı hissetmedi. O an zaten bu kararı vereceklerini bildiğini fark etti.

"Ama şunu söylemeliyim," dedi Harriet, ayağa kalkmasına yardım etmek için bir elini Thomas'a uzatırken. "Teresa senden *hiç* hoşlanmıyor. Yerinde olsam onun etrafındayken arkamı kollardım." Thomas, Harriet'ın elini tutarak kalktığında kafa karışıklığı ve kalp kırıklığı onu ele geçirmek için mücadele halindeydi.

Teresa gerçekten de ölmesini istiyordu.

49. BÖLÜM

Thomas, B Grubu'yla yemek yiyip gitmek üzere hazırlanırken sessizdi. Çok geçmeden dağın karanlık geçitlerine girip onlan diğer tarafta bekleyen güvenli bölgeye doğru yola koyuldular. Kendisine yaptıklarından sonra bu kızlarla birden arkadaş olmak tuhaf geliyordu ama onlar sıradışı bir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Ona kızlardan biriymiş gibi davranıyorlardı.

Fakat Thomas yine de aralarına bir mesafe koymuştu, geriden geliyor, kendisiyle ilgili fikir değiştirdiklerine gerçekten inanıp inanamayacağım düşünüyordu. Harriet ve diğerleri gitmesine *izin verseler* bile kendi grubunu, Minho, Newt ve diğerlerini aramalı mıydı? Yeniden arkadaşları ve Brenda'yla birlikte olmayı umutsuzca istiyordu. Ama zamanın azaldığını ve hiç suyu ve yemeği olmadığının farkındaydı. Onların, güvenli bölgeye ulaşabilmelerini ummak zorundaydı.

B Grubu'ndan fazla uzaklaşmadan ama onlara çok da yakınlaşmadan yürümeye devam etti.

Yüksek uçurumlar ve ayaklarının altında ezilen taşların çıkardığı seslerle birkaç saat geçti. Yeniden hareket edip kaslarını ve bacaklarını açmak iyi gelmişti. Zamansa hızla daralıyordu. Ve kimbilir bu kez ne tür bir engelle karşılaşacaklardı. Yoksa kızlar kendisi için başka bir şey mi planlamışlardı? Gördüğü rüyalar üzerine kafa yordu ama yine de neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Harriet, ikisi yan yana gelene dek geriledi.

"Seni çölde bir çuvalın içinde sürüklediğimiz için üzgünüm," dedi Thomas loş ışıkta kızın yüzünü göremiyordu ama sırıttığını hayal etti.

"Ah, önemli değil, bir süre dinlenmek iyi geldi." Thomas biraz esprili ve sıcak olması gerektiğini biliyordu. Kızlara tamamen güvenmiyordu ama başka seçeneği de yoktu.

Harriet gülünce Thomas biraz olsun rahatladı. "İSYAN'dan gelen adam bize seninle ilgili çok net talimatlar verdi. Ama bunu takıntı haline getiren Teresa ydı. Sanki seni öldürmek onun fikriymiş gibi." Bu, Thomas'ı rahatsız etti ama sonunda bir şeyler öğrenebilme fırsatı yakalamıştı ve bunu kaçırmayacaktı. "Bembeyaz takım elbise giymiş, fareden insana dönüşmüş gibi duran bir adam mıydı?'

"Evet," dedi Harriet hiç tereddüt etmeden. "Senin grubunla da aynı adam mı konuştu?"

Thomas başını salladı. "Size verdiği... talimatlar neydi?"
"Yolculuğumuzun çoğunda yer altı tünellerinden geçtik. Bu yüzden çölde bizi göremediniz. Yapmamız gereken ilk tuhaf şey, Teresa'yla şehrin güneyindeki o yerde konuşmanızdı. Hatırladın mı?"

Thomas'ın midesi bulandı. Tüm grup o sırada orada mıydı? "Ee, evet, hatırlıyorum."

"Muhtemelen çoktan anlamışsındır ama orada geçenlerin hepsi bir oyundu. Sana sahte bir güven duygusu aşılamaya çalışma gibi bir şey. Hatta Teresa bize kendisini nasıl... *kontrol ettiklerini* ve seni öpmeye zorladıklarını söyledi. Bu doğru mu?"

Thomas durdu, eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Nefesi kesilmişti. Bu, son noktayı koymuştu. Artık Teresa'nın, ona karşı olduğuna dair hiç şüphesi kalmamıştı. Bella de hiçbir zaman onun yanında olmamıştı.

"Bunun çok fena olduğunu biliyorum," dedi Harriet usulca. "Eskiden onunla oldukça yalanmışsın anlaşılan."

Thomas doğruldu ve yavaşça, uzun bir nefes aldı. "Ben... şey... bunun tam tersi olduğunu umuyordum. Teresa'yı bize zarar vermeye zorladıklarını ama onun, beni öpecek kadar kontrollerinden kurtulduğunu..."

Harriet bir elini Thomas'ın omzuna koydu. "Bize katıldığından beri, senin ona berbat bir şey yaptığından bahsediyor ama ne yaptığını hiç söylemiyor. Şunu söylemeliyim ki sen hiç de bize anlattığı gibi değilsin. Fikrimizi değiştirmemizin asıl nedeni de bu olsa gerek." Thomas gözlerini kapayıp kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Ardından silkinip yeniden yürümeye başladı. "Pekâlâ. Devamını anlat. Her şeyi duymam gerekiyor."

Harriet yanından ilerliyordu. "Seni öldürmekle ilgili verilen talimatların başında seni çölde yaptığımız şekilde buraya getirmek vardı. A Grubu bizi göremeyinceye dek seni çuvalın içinde tutmamızı bile söylediler. Sonra... şey, büyük gün yarından sonraki gün olacaktı. Dağın kuzey tarafında bir yer varmış. Seni... öldürmek için özel bir yer." Thomas bir kez daha durmak istedi ama ayakları hareket ediyordu. "*Bir yer mi?* Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum. Oraya ulaştığımızda ne yapacağımızı bileceğimizi söyledi." Duraksadı ve ardından aklına bir şey gelmiş gibi parmaklara» şıklattı. "Kesin bugün oraya gitti."

"Neden? Diğer taraftan ne kadar uzaktayız?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sessizliğe bürünüp yürümeye devam ettiler.

Yol Thomas'ın düşündüğünden daha uzun sürdü. Yürüdükleri ikinci gece ilerideki lazlar Geçit'in sonuna ulaştıklarını duyurdular. Grubun en arkasından giden Thomas koşarak öne çıktı; bölgenin kuzeyinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu. Öyle ya da böyle, orada kendisini bekleyen kaderi vardı.

Kızlar, dağın eteğine inecekleri dik yokuştan yürümeye başlamadan önce Geçit'in dar vadisinde geniş bir alana yayılmış kayaların etrafında toplandılar. Ay, önlerindeki vadinin, koyu mor görünmesine neden oluyordu. Ve oldukça düz. Kilometreler boyunca uzanan boş araziden başka bir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Güvenli bölge olabilecek bir yere dair hiçbir iz yoktu. Ve oradan birkaç kilometre uzaktaydılar.

"Belki de göremiyoruzdur." Thomas bunu kimin söylediğini bilmiyordu ama herkesin, kızın neden böyle bir cümle kurduğunu anladığını biliyordu. Umudunu kaybetmemek için.

"Evet," diye ekleyen Harriet'ın ses tonu iyimserdi. "Başka bir yer altı tüneline giriş olabilir. Eminim orada bir yerdedir."

"Sence kaç kilometre kaldı?" diye sordu Sonya.

"Başladığımız yeri ve adamın söylediği uzaklığı düşünürsek en fazla on beş," diye yanıtladı Harriet. "Hatta on, on iki falan olsa gerek. Buraya gelince üzerinde gülen surat olan büyük, güzel bir bina görmeyi umuyordum."

Thomas o sırada karanlığı tarıyordu ama hiçbir şey göremedi. Yalnızca üzerine yıldızlardan perde çekilmiş gibi görünen, ufka uzanan karanlık. Ayrıca Teresa'dan da hiç iz yoktu.

"Pekâlâ," dedi Sonya. "Kuzeye gitmekten başka bir seçeneğimiz yok. Kolay bir şey beklemememiz gerektiğini bilmeliydik. Belki gün doğumuna kadar dağın eteklerine ulaşabiliriz. Düz arazide uyuruz".

Diğerleri de ona katıldılar ve tam etrafa yayılmış kaya parçalarının arasından belli belirsiz görünen yoldan yürüyeceklerken Thomas konuştu- "Teresa nerede?"

Harriet ona baktı; ay ışığı, yüzünde soluk bir parlaklık oluşturuyordu. "Artık çok da umurumda değil. İstediği olmayınca tek başına kaçacak kadar büyük bir kızsa bizi bulabilir de. Hadi."

Eğimli ve dönemeçli yolda yürürlerken kuru toprak ve taşlar, ayaklarının altında çıtırtıyla eziliyordu. Thomas elinde olmadan arkasına bakıyor, Geçit’in dar girişinde ve dağda Teresa’dan bir işaret arıyordu. Her konuda kafası çok karışıktı ama yine de içinde tuhaf bir şekilde onu görme isteği vardı. Karanlık yamaçlara göz gezdirdi fakat tek görebildiği gölgeler ve ay ışığının yansımalarıydı.

Dönüp yürümeye başladığında onu görmediği için neredeyse rahatlamıştı.

Grup sessizlik içinde, yolda zikzaklar çizerek dağdan iniyordu. Thomas yine arkadan geliyordu, zihninin bu kadar boş, uyuşmuş olmasına şaşırıyordu. Arkadaşlarının nerede oldukları ve kendisini ne gibi tehlikelerin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yaklaşık bir saatlik yürümenin sonunda bacakları yokuş aşağı inmekten yandığı sırada dağda büyük bir alanı kaplayan ölü ağaçların olduğu bir yere geldiler. Sanki bir zamanlar bu tuhaf düzendeki ağaçları sulayan bir şelale varmış gibi duruyordu.

Hâlâ en arkada olan Thomas ağaçların uç tarafından geçerken biri adını söyleyince o kadar afalladı ki neredeyse düşecekti. Hızla arkasına dönünce Teresa’yı gördü. Sağ elinde sıkıca mızrağını tutuyordu, yüzü karanlıktaydı. Diğerleri duymamış olmalıydı çünkü yürümeye devam ediyorlardı.

“Teresa,” diye fısıldadı. “Ne...” Ne diyeceğini bilmiyordu bile.

"Tom, konuşmamız lazım,” diye karşılık veren Teresa neredeyse Thomas'ın tanıdığını sandığı kız gibi konuşmuştu. “Onları dert etme benimle gel." Başıyla arkasındaki ağaçlan işaret etti.

Thomas, kendisinden gittikçe uzaklaşan B Grubu’nun kalanın baktı, ardından yeniden Teresa’ya döndü. “Belki de biz..."

“Sadece gel. Oyun bitti.” Thomas’ın karşılık vermesini beklemeden arkasını dönüp ölü ağaçlardan oluşan ormana girdi.

Thomas iki saniye boyunca düşündü; kafası karmakanşıktı, içgüdüleri bunu yapmamasını söylüyordu. Yine de onun peşinden gitti

50. BÖLÜM

Ağaçlar cansız olabilirdi ama yine de dalları Thomas'ın kıyafetlerine takılıyor, vücudunu çiziyordu. Ay ışığında orman beyaz görünüyordu ve yer yer gölgeler periliymiş hissi veriyordu. Teresa dağın yamacında hayalet gibi sessizce yürümeye devam etli.

Sonunda Thomas kendinde konuşacak cesareti buldu. "Nereye gidiyoruz? Ve her şeyin bir oyun olduğuna inanmamı mı bekliyorsun gerçekten? Diğerleri beni öldürmemeye karar verdiğinde neden buna bir son vermedin?"

Fakat Teresa'nın cevabı oldukça tuhaf oldu. Başını hafifçe çevirerek, "Aris'le tanıştın, değil mi?" diye sordu. Yavaşlamadan, ilerlemeyi sürdürdü.

Thomas bir an şaşkınlıkla durdu. "Aris mi? Sen onu nereden biliyorsun ki? Onun bununla ne ilgisi var?" Kıza yetişmek için aceleyle yürüdü. Cevabını merak ediyordu ama aynı zamanda endişeleniyordu da.

Teresa dalların daha da sıklaştığı bir yoldan ilerlerken hemen cevap vermedi. Bir dal parçası, Teresa onu ittikten sonra Thomas'ın yüzüne çarptı. O alandan geçtiklerinde Teresa, ayın yüzünü aydınlattığı bir yerde sonunda durup ona baktı. Mutsuz görünüyordu.

"Aris'i oldukça iyi tanıyorum," dedi gergin bir tonda. "Senin hoşuna gitmeyecek kadar iyi. Labirent'ten önce hayatımın büyük bir kısmını oluşturmasının yanı sıra onunla da tıpkı eskiden seninle olduğu gibi telepati yoluyla konuşabiliyoruz. Ben Kayran'dayken bile sürekli onunla iletişim halindeydim. Ve bizi sonunda yeniden bir araya getireceklerini biliyorduk."

Thomas söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Teresa'nın söyledikleri o kadar beklenmedikti ki şaka olduğunu düşündü. İSYAN'ın başka bir oyunu.

Teresa kollarını önünde birleştirip beklerken onun konuşmak için çabalamasından zevk alır gibi görünüyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi Thomas sonunda. "Tek yaptığın yalan söylemek. Bunun nedenini ya da burada neler döndüğünü anlamıyorum

ama...”

“Ah, hadi ama Tom,” dedi Teresa. “Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Başına gelenlerden sonra artık seni ne şaşırtabilir ki? Bizimle ilgili her şey saçma bir testin parçasıydı. Ve bitti. Aris ve ben bize söyleneni yapıp hayatımıza devam edeceğiz. Artık önemli olan tek şey İSYAN. Hepsi bu.”

“Sen *neden bahsediyorsun*?” Kendisini daha boş hissedemezdi "Teresa onun arkasına baktı. Thomas ince dalların kırılma sesim duydu ve bir şekilde gururu elden bırakmayarak arkasından yaklaşanın kim olduğunu görmek için dönmedi.

“Tom,” dedi Teresa. “Aris tam arkanda ve elinde büyük bir bıçak var. Bir şey yapmaya kalkarsan boynunu keser. Bizimle gelecek” ve ne söylersek yapacaksın. Anladın mı?”

Thomas içinde duyduğu öfkenin yüzüne yansıdığım umarak ona baktı. Daha önce hiç bu kadar sinirli hissetmemişti; en azından hatırladığı kadarıyla.

“Merhaba desene, Aris,” dedi Teresa. Ardından en kötüsünü yaptı; gülümsedi.

“Selam, Tommy,” dedi çocuk arkasından. Bu kesinlikle oydu fakat ses tonu daha önceki gibi arkadaş canlısı değildi. “Yeniden seninle olmak çok heyecanlı.” Bıçağın ucu, Thomas’ın sırtına değdi.

Thomas sessizliğini korudu.

“Eh, en azından bu konuda olgun davranıyorsun,” dedi Teresa. “Beni takip edin; neredeyse geldik.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Thomas sert bir ifadeyle. “Yakında göreceksin.” Dönüp mızrağını baston gibi kullanarak ağaçların arasından yürümeye koyuldu.

Thomas, Aris’e kendisini itme zevkini yaşatmadan aceleyle ilerledi. Ağaçlar kalınlaşıp sıklaşıyordu ve ay ışığı azalıyordu. Karanlık bastırınca ruhu içinden çekiliyormuş gibi hissetti.

Sık bir çalılığın, girişinde duvar görevi gördüğü bir mağaraya ulaştılar. Thomas’a hiçbir şey söylenmemişti; bir an dikenli dalların arasında

ilerlerken hemen sonra dağın kenarında uzun, dar bir deliğe gelmişlerdi. İçeride dikdörtgen, yeşil bir ışık yanıyordu ve Teresa çocukların geçmesi için kenara çekildiğinde ışık yüzünden zombi gibi göründü.

Aris bıçağım tıpkı bir tabanca gibi Thomas’ın göğsüne doğru tutarak onun etrafından dolanıp Teresa’nın karşısındaki duvarın önüne geçti. Thomas bir ona bir Teresa’ya bakmak dışında bir şey yapamıyordu. İçgüdüleri ona bu iki kişinin arkadaşı olduğunu söylemişti. O ana dek.

“İşte geldik,” dedi Teresa, Aris’e bakarak

Aris ise gözlerini Thomas’tan ayırmadı. “Evet, işte geldik. Diğer kızları onu öldürmemeleri konusunda gerçekten ikna mı etti?Ne o süper psikolog falan mı?” ’

“Aslında bunun yardımı dokundu. Onu buraya getirmemi kolaylaştırdı.” Thomas’a onu küçümser bir ifadeyle baktı ve mağarayı geçip Aris’in yanına gitti. Thomas onu izlerken, parmak ucuna kalkıp Aris’i yanağından öptü ve sırıttı. “Sonunda bir araya gelebildiğimiz için çok mutluyum.”

Aris gülümsedi. Thomas’a uyarıcı bir bakış fırlattı ve başını eğip Teresa’ya bakma riskini aldı. Ve onu dudaklarından öptü.

Thomas bakışlarını onlardan çekip gözlerim kapadı. Teresa’nın kendisine güvenmesini istemesi, dayanmasını fısıldaması... hepsi onu buraya getirmek içindi. Bu noktaya daha kolay gelmesi içindi.

Böylece İSYAN’ın şeytani amaçlarından birini yerine getirecekti.

“Yeter,” dedi sonunda gözlerini açmaya cesaret edemeden. Ne yaptıklarını, neden sessiz olduklarını bilmek istemiyordu. Ama pes ettiğini düşünmelerini istiyordu. “Ne yapacaksanız yapın artık.”

Cevap gelmeyince dayanamayıp onlara baktı. Fısıldaşıyorlar ve arada öpüşüyorlardı. Thomas midesinin gaz yağı gibi bir şeyle dolduğunu hissetti. ,

Bir kez daha bakışlarını onlardan çekti ve mağaradaki tuhaf ışık kaynağına odaklandı. Oldukça geniş dikdörtgen, soluk yeşildi, taşa ; monte edilmişti ve göksel bir parlaklık yayıyordu. Ortalama bir insan uzunluğundaydı ve yaklaşık bir metre genişliğindeydi. Mat yüzey lekeliydi;

parlak ve tehlikeli, radyoaktif atığa benzeyen bir şeye açılan kirli pencereyi andırıyordu.

Göz ucuyla Teresa'nın Aris'ten uzaklaştığım gördü; belli ki aşk seansları sona ermişti. Gözlerinden, kendisini ne kadar kırdığının belli olup olmadığını merak ederek ona baktı.

"Tom," dedi Teresa. "Bir faydası olacak mı bilmiyorum ama seni incittiğim için üzgünüm. Labirent'teyken yapmam gerekeni yaptım ve seninle yakınlaşmak, gerekli anıları hatırlayıp kodu ve çıkışı bulmamın tek yolu gibi görünüyordu. Burada da pek bir seçeneğim yoktu. Tek yapmamız gereken Deneyler'i geçmek için seni buraya getirmekti.*Ya sen ya biz.*

Teresa duraksadığında gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Aris benim en iyi arkadaşım, Tom," dedi sakin bir şekilde.

Bu Thomas'ın patlamasına neden oldu. "Bu... umurumda değil!" diye bağırdı fakat bu hiç de doğru değildi.

"Sadece söylüyorum. Eğer bana değer verdiysen, o halde onun güvende olması için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmamı anlıyorsundur. Sen de benim için aynı şeyi yapmaz mıydın?"

Thomas bir zamanlar en yakın dostu olduğunu düşündüğü kızdan ne kadar uzaklaştığına inanamıyordu. Tüm anılarında bile hep ikisi vardı. "Ne bu böyle? Beni incitebilecek her şeyi deniyor musunuz? Çeneni kapa ve beni buraya getirme amacın neyse onu yap!" Göğsü, öfkeli nefeslerle inip kalkıyordu ve kalbi ölümcül bir hızla atıyordu.

"Peki,'' diye karşılık verdi Teresa. "Aris, kapıyı aç. Tom'un gitme vakti geldi."

51. BÖLÜM

Thomas daha fazla konuşmayacaktı. Ama mücadele etmeden de gitmeyecekti. En iyi fırsatı kollamak için bekleyip onlan izlemeye karar

verdi.

Teresa aydınlatılmış, dikdörtgen cama doğru ilerlerken Aris bıçağını hâlâ Thomas'a doğru tutuyordu. Thomas kapıyla ilgili duyduğu merakı inkâr edemedi. .

Teresa'nın durduğu yerde ışık onu karaltıya dönüştürüyordu. Sanki kayboluyormuş gibi dış hatlannı bulanıklaştınyordu. Mağarayı geçip ışıktan tamamen uzaklaştı ve bir duvann önünde durup Parmağıyla Thomas'ın göremediği, bir tür klavyeye basmaya başladı.

Bitirdiğinde Thomas'a döndü.

"Gerçekten çalışıp çalışmadığını göreceğiz," dedi Aris.

Çalışacak," diye cevap verdi Teresa.

Bir *pat* sesi duyuldu, ardından keskin bir tıslama. Thomas camın sağ tarafının dışarı doğru tıpkı bir kapı gibi açılmasını izledi. Kapı açılırken içeriden, anında buharlaşan beyaz duman çıktı. Oraya çok zaman önce bırakılmış bir dondurucunun, içindeki soğuk havayı gecenin sıcağına bırakması gibiydi. Dikdörtgen camdan yayılan tuhaf yeşil ışığa rağmen içerisi karanlıktı.

Demek kapı aslında pencere değilmiş, diye düşündü Thomas Sadece yeşil bir kapıymış. Belki de yakın geleceğinde zehirli atıklar yoktu. Öyle umuyordu.

Kapı sonunda pürüzlü kayalardan oluşan duvara tiz bir sesle çarparak durdu. Kapının az önce durduğu yer şimdi karanlıktı; içeriyi görmelerine yetecek kadar ışık yoktu. Sis de tamamen kaybolmuştu. Thomas'ın endişesi gittikçe artıyordu.

"Fenerin var mı?" diye sordu Aris.

Teresa mızrağını yere bıraktı, ardından sırt çantasını çıkarıp içindekileri karıştırmaya koyuldu. Bir dakika sonra feneri buldu ve yaktı.

Aris başıyla girişi işaret etti. "Ben ona göz kulak olurken içeri bir bak. Sakın bir şey yapayım deme, Thomas. Eminim senin için planladıkları şey, bıçakla ölmekten daha kolaydır."

Thomas cevap vermedi, sessiz kalma yeminini tutuyordu. Bıçağı Aris'ten alıp alamayacağını düşündü.

Teresa boş dikdörtgenin sağına doğru bir adım attı; feneri içeriyi aydınlatıyordu. Yukarı, aşağı, sağa ve sola kaydırdı. Işık, içerideki sis bulutunun içinden geçti ama giderek azalan nem, içerinin görülmesini sağlıyordu.

Küçük bir odaydı, yalnızca birkaç metre genişliğindeydi. Duvarlan gümüş renkli bir tür metalden yapılmış gibi görünüyordu; yüzeyuA her biri siyah deliklerle biten, belki üç santim uzunluğunda küçük çıkıntılar vardı. Aralarında yaklaşık on santim olan küçük topuzla duvarlarda mazgallı bir şekil oluşturuyorlardı.

Teresa feneri kapatıp Aris’e baktı. “Görünüşe bakılırsa doğru yerdeyiz.”

Aris başını yeniden Thomas’a çevirdi. Thomas, odaya o kadar odaklanmıştı ki bir şey yapma fırsatını kaçırdı. “Tam da söyledikleri gibi"

O halde... sanırım buraya kadar,” dedi Teresa.

Aris başını salladı ve bıçağı, bu kez daha sıkı tutarak diğer eline aldı “Evet. Thomas, uslu bir çocuk ol ve içeri gir. Kimbilir belki bu önemli bir testtir ve içeri girdiğinde çıkmana izin verirler, böylece tekrar mutlu mesut bir araya geliriz.”

“Kes sesini, Aris,” dedi Teresa. Aslında uzun zamandır ilk kez Thomas’ta ona yumruk atma isteği doğurmayan bir şey söylemişti. Hemen sonra Thomas’a dönüp gözlerini kaçırarak, “Hadi şu işi bitirelim,” dedi.

Aris bıçağını sallayarak Thomas'a ilerlemesi gerektiğini belirtti. “Hadi. Seni içeri sürüklemeyelim.”

Thomas aklından milyonlarca şey geçerken ona boş bir ifadeyle bakmaya çabaladı. Bir an panik her yanını sardı. Ya şimdi ya hiç. Savaşacak ya da ölecekti.

Bakışlarını açık kapıya çevirdi ve yavaşça oraya doğru yürümeye başladı. Üç adımda yolu yanlamıştı. Teresa dikleşti, Thomas’ın sorun çıkarma olasılığına karşı kolları gerildi. Aris bıçağını onun boynuna doğru hedef aldı.

Bir adım. Bir adım daha. Aris birkaç adım yanında, tam solundaydı. Teresa arkasında kaldığı için onu göremiyordu. Önünde de açık kapı ve duvarları deliklerle dolu tuhaf, metal oda vardı.

Durup göz ucuyla Aris'e baktı. "Rachel ölürken nasıl görünüyordu?" Bu bir oyundu, dikkatini dağıtmak için önüne attığı bir yemdi.

Afallayan Aris, Thomas'a ihtiyacı olan yarım saniyeyi verdi.

Çocuğa doğru atılıp bıçağı ondan almak için sol kolunu savurdu. bıçak kayalara çarptı. Thomas sağ yumruğunu Aris'in karnına geçirip nefessiz bırakarak yere yapıştırdı.

Metalin taşlar üzerinde çıkardığı ses, Thomas'ı ayaklarının dibinde yatan çocuğu tekmelemekten alıkoydu. Başını çevirince Teresa'nın mızrağını aldığını gördü. Bakışları bir anlığına buluştu ve kız saldırıya geçti. Thomas kendini korumak için kollarını kaldırdı ama geç kalmıştı; silahın arka kısmı havada savrulup başının yan tarafına çarptı. Gözünün önünde yıldızlar uçuşurken bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu. Yere çarpar çarpmaz ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek kaçmaya çalıştı.

Ama Teresa'nın bağırdığını duydu ve bir saniye sonra mızrak başına çarptı. Thomas yeniden yere yapıştı; saçlarının arasından akan ıslaklık şakaklarına indi. Sanki bir balta doğrudan beynine saplanmış gibi bir acı hissetti. Tüm vücuduna yayıldı ve midesini bulandırdı. Bir şekilde arkasını dönmeyi başarabildi ve Teresa'nın silahını yeniden kaldırdığını gördü.

"Odaya gir, Thomas," dedi kız nefes nefese kalmış bir halde. "Odaya gir yoksa sana yeniden vururum. Sana yemin ederim bunu, sen kan kaybından ölene dek yapmayı sürdürürüm."

Aris kendine gelip ayağa kalktı ve Teresa'nın yanında durdu.

Thomas bacaklarını kaldırıp ikisine de dizlerinden tekme attı. Teresa ve Aris bağırarak birbirlerinin üzerine düştüler. Bu fiziksel efor tüm vücuduna yayılan bir acı hissetmesine neden olmuştu. Gözlerinin önünde ışıklar parladı; her yer dönüyordu. Hareket etmeye çalışırken inledi, karnının üzerine dönüp ellerini altına aldı. Yerden güçlükle birkaç santim kalkmıştı

ki Aris üzerine çıkıp onu yere yapıştırdı Çok geçmeden çocuğun kolları Thomas'ın boynuna dolanmış, sıkıyordu.

"O odaya gireceksin," dedi Aris kulağına. "Yardım et, Teresa!

Thomas kendinde onlarla mücadele edeoek gücü bulamadı. Başına aldığı iki darbe tüm gücünü tüketmişti; beyninin, ne yapacaklannı söyleyecek enerjisi kalmadığı için bütün kasları hareketsiz kalmıştı

Teresa iki kolunu da tutup onu kapıya doğru sürüklemeye başladı; Aris de itiyordu. Thomas hafifçe tekmeledi. Taşlar tenine batıyordu.

"Bunu yapmayın," diye fısıldadı umutsuzluk içinde. Söylediği her kelimeyle tüm sinirlerine acı yayılıyordu. "Lütfen..." Artık tek gördüğü, karanlıktaki beyaz parlamalardı. Beyin sarsıntısı, diye düşündü bir anda. Korkunç, berbat bir sarsıntı geçiriyordu.

Vücudunun kapı eşiğinden geçtiğini; Teresa'nın, kollarını soğuk metalin üzerine bıraktığını; üzerinden geçip Aris'in, bacaklarını içeri sokmasını ve iki büklüm bir pozisyona geçtiğini güçlükle fark etti. Onlara bakacak gücü bile yoktu.

"Hayır," diye fisıldadı. Aklına, hasta çocuk Ben'in Kayran'dan Kovulması geldi. Bunu düşünmenin sırası değildi belki ama artık duvarların kapanarak onu Labirent'e hapsetmesinden birkaç saniye önce nasıl hissettiğini anlayabiliyordu.

"Hayır," diye tekrarladı ama sesi o kadar kısıktı ki duyduklarını sanmıyordu. Tepeden tırnağa her yeri ağrıyordu. j

Teresa'nın, "Çok inatçısın!" dediğini duydu. "İlle bunu kendin için zorlaştıracaksın! Hepimiz için!"

"Teresa," diye fısıldadı Thomas. Acısının arasından, uzun zamandır işe yaramıyor olmasına rağmen ona telepati yoluyla seslenmeye çalıştı. *Teresa.*

Üzgünüm, Tom, diye karşılık verdi kız zihninde. *Ama kurbanımız olduğun için teşekkürler.*

Thomas kapının kapandığını fark etmemişti ama o korkunç kelimeyi düşünürken çarparak kapandı.

52. BÖLÜM

Yeşil renkte parlayan kapı kapanıp odayı ürpertici, korkunç bir hapishaneye çevirdi. Bu kadar ağrısı olmasa ağlayabilir, gözyaşı dökebilir, bebek gibi haykırabilirdi. Kafatasını delen acı, gözlerinin lavda yandığı hissini uyandırıyordu.

Fakat her şeye rağmen, o anda bile Teresa'yı gerçekten kaybetmenin acısı kalbini kemiriyordu. Bir türlü ağlayamıyordu.

Orada yattığı sırada zaman kavramı kalmadı. Sanki bu işin arkasında kim varsa, ona sonu beklediği sırada, yaşadıklarını düşünme şansı veriyordu. Teresa'nın ne olursa olsun kendisine güvenmesini istemesini, onun ikiyüzlü ihanetini ortaya çıkaran acımasız bir oyun olduğunu.

Bir saat geçti. Belki iki ya da üç. Belki de sadece yanm saat olmuştu. Hiçbir fikri yoktu.

Ve sonra tıslama başladı.

Kapıdan yayılan soluk ışık, metal duvarlardaki deliklerden sızan dumanın görünmesini sağlıyordu. Başını çevirince kafatasına bir ağn dalgası yayıldı ve tüm deliklerden duman üflendiğini gördü.

Hepsi de zehirli yılanlar gibi tıslıyordu.

Bu mu yani? diye düşündü. Tüm yaşadıklarından, tüm gizemlerden, mücadelelerden ve anlık umutlardan sonra onu zehirli gazla mı öldüreceklerdi? Bu çok aptalcaydı. Izdırap Verenler ve Delilerle savaşmıştı; kurşun yiyip enfeksiyon kapıp hayatta kalmıştı. İSYAN. Onu kurtaran, İSYAN'dı. Şimdi de onu gazla öldürecekler miydi?

Ayağa kalkarken hissettiği acıyla bağırdı. Etrafına bakındı, belki bir şey bulabüirdu...

Yorgundu. Çok yorgun.

Göğsünde tuhaf bir his vardı. Midesi bulandı.

Gaz.

Yorgundu. İncinmişti. Bitkindi.

Gaz soluyordu.

Kendine engel olamadı.

Çok... yorgun...

İçinde bir şey. Yanlış.

Teresa. Neden bu şekilde bitmek zorundaydı ki?

Yorgun...

Açık kalan bilincinin bir kısmıyla, başının yere çarptığını fark etti.

İhanet.

Çok...

Yorgun...

53. BÖLÜM

Thomas yaşıyor mu yoksa öldü mü bilmiyordu ama daha çok uyuduğunu hissediyordu. Bir başka anı-rüyaya daldı.

On altı yaşındaydı. Teresa ve tanımadığı bir kızın karşısında duruyordu. Ve Aris'in.

Aris mi?

Üçü de ciddi bir ifadeyle kendisine bakıyordu. Teresa ağlıyordu. "Gitme zamanı," dedi Thomas.

Aris başını salladı. "Önce Kıymık, oradan da Labirent."

Teresa bir şey söylemeden gözyaşlarını sildi.

Thomas elini uzattı ve Aris sıktı. Ardından aynı şeyi tanımadığı kızla da yaptı.

Teresa ileri atılıp onu kucakladı. Hıçkırıyordu ve Thomas kendisinin de ağladığım fark etti. Ona sıkıca sarılırken gözyaşları kızın saçlarını ıslatıyordu.

“Artık gitmelisin,” dedi Aris.

Thomas ona baktı. Bekledi. Teresa’yla geçirdiği dakikanın tadına varmak istedi. Bu son anısıydı. Bundan sonra uzun süre boyunca bir şey hatırlamayacaktı.

Teresa ona baktı. “İşe yarayacak. Hepsi işe yarayacak.” “Biliyorum,” dedi Thomas. O kadar üzülüyordu ki her yerinin ağrıdığını hissediyordu.

Aris bir kapıyı açıp Thomas’a kendisini takip etmesi için başıyla işaret etti. Thomas onun peşinden gitti ama son bir kez daha dönüp Teresa’ya baktı. Umutlu görünmeye çalıştı.

“Yarın görüşürüz,” dedi.

Bu doğruydu ve onu üzüyordu.

Rüya sona erdi ve Thomas hayatının en karanlık uykusuna daldı.

54. BÖLÜM

Karanlıktan gelen fısıltılar.

Thomas bilinci yerine gelirken duymuştu. Kısık ama hararetli seslerdi, sanki zımpara kâğıdı kulak zarına sürtünüyormuş gibi hissettiriyordu. Söylenenleri anlamıyordu. O kadar karanlıktı ki gözlerinin açık olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Soğuk bir şey yüzüne baskı yapıyordu. Zemin. Gaz yüzünden bayıldığından beri kıpırdamamıştı. İnanılmaz bir şekilde başı artık ağrımıyordu. Hatta hiçbir yeri ağrımıyordu. Onun yerine, kendini o kadar yenilenmiş ve zinde hissediyordu ki bu his neredeyse başını döndürecekti. Belki de yalnızca hayatta olduğuna seviniyordu.

Ellerinden destek alıp oturdu. Etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi; zifirî karanlığı kesen azıcık bir ışık bile yoktu. Teresa’nın üzerine kapadığı kapının yeşil ışığına ne olduğunu merak etti.

Teresa.

Tüm neşesi kaçtı. Kızın ona yaptıklarını hatırladı. Ama sonra... Ölmemişti. Tabi ölümden sonraki hayat kapkaranlık bir oda değilse.

Birkaç dakika oturup iyice ayılmayı bekledi ve sonunda ayağa kalkıp eliyle etrafı yoklamaya başladı. Üç tane metal duvar ve eşit aralıklarla sıralanmış yukarı dönük delikler vardı. Bir duvar plastik gibiydi. Kesinlikle hâlâ aynı odadaydı.

Kapıya vurdu. “Hey! Orada kimse var mı?”

Aniden akimdan binlerce şey geçmeye başladı. Eski anılarını hatırladığı rüyalar; üzerinde düşünmesi gereken bir sürü şey vardı, sorması gereken bir sürü soru... Labirent’te Değişim sırasında hatırladığı anılar belirginleşti. İSYAN’ın planlarının bir parçası olmuştu, tüm bu olanların. O ve Teresa yakınlardı, hatta en yakın arkadaşlardı. Bunların hepsi doğru geliyordu. İnsanların iyiliği için bunları yapmak Tek sorun, Thomas’ın kendini bu konuda çok da iyi hissetmemesiydi. Tek hissettiği öfke ve utançtı. Yaptıklarını nasıl haklı çıkarabilirlerdi? İSYAN’ın -ve kendilerinin- yaptıklarını? Kendini o şekilde göremiyor olsa da o ve diğerleri daha çocuklardı. Çocuk! Kendini artık sevmiyordu. Bu dönüm noktasına ne zaman geldiğini bilmiyordu ama içinde bir şeyler değişmişti.

Ve bir de Teresa vardı. Onun için nasıl bu kadar yoğun duygular hissedebilmişti?

Kapı yavaşça dışarı doğru açılmaya başladı. Sabahın soluk ilk ışıklarının arasında, yüzünde gözyaşlanndan izler oluşmuş Teresa duruyordu. Kapı yeterince açıldığında ona doğru koşarak kollarını boynuna doladı ve yüzünü boynuna bastırdı.

“Çok üzgünüm, Tom," dedi; gözyaşları Thomas’ı ıslatıyordu “Çok, çok, çok üzgünüm. Her şeyi -ne kadar korkunç olursa olsun- tam olarak söyledikleri gibi yapmazsak seni öldüreceklerini söylediler. Özür dilerim, Tom!”

Thomas ne cevap verebildi ne de ona sarılabildi. İhanet. Teresa'nın kapısındaki tabela, rüyalarında gördüğü insanlar arasında geçen konuşmalar. Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Tek bildiği, Teresa’nın onu yeniden kandırmaya çalışıyor olmasıydı. İhaneti yüzünden artık ona güvenemezdi ve kalbi ona kızı asla affedemeyeceğini söylüyordu.

Bir açıdan baktığında, aslında Teresa'nın ona ilk verdiği sözü tuttuğunu fark etti. O korkunç şeyleri kendi isteği dışında yapmıştı. Kulübede söyledikleri doğruydu. Ama Thomas aralarının bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Sonunda Teresa'yı kendinden uzaklaştırdı. Kızın gözlerindeki içtenlik, Thomas'ın bitmek bilmeyen şüphelerini azaltmadı. "Ee... belki de bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Sana, bana güvenmeni söylemiştim," diye karşılık verdi Teresa. "Başına çok kötü şeyler geleceğini söylemiştim. Ama o kötü şeylerin hepsi birer oyundu." Gülümsedi. O kadar tatlıydı İd Thomas, onun yaptıklarını unutabilmenin bir yolunu bulabilmeyi diledi.

"Evet ama bana mızrakla öldüresiye vurup gaz odasına atarken hiç de zorlanıyor gibi görünmüyordun." Kalbinde köpüren güvensizliği saklayamıyordu. Aris'e baktı; sanla özel bir konuşmaya dâhil olmuş gibi, sıkılgan görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi çocuk.

"Birbirimizi tanıdığımızı neden daha önce söylemediniz?" diye sordu Thomas. "Ne..." Ne diyeceğini bilemedi.

"Hepsi *kurmacaydı,* Tom," dedi Teresa. "Bize inanmalısın. Başından beri senin ölmeyeceğini biliyorduk, öyle söz vermişlerdi. Bu odanın bir amacı olduğunu ve amacına ulaştıktan sonra buradan Çıkacağını. Çok üzgünüm."

Thomas hâlâ açık olan kapıya baktı. "Tüm bunlan sindirmek için zamana ihtiyacım var." Teresa kendisini affetmesini istiyordu, her şeyin hemen eskisi gibi olmasını istiyordu. Ve içgüdüleri, ona acı dolu hislerini saklamasını söylüyordu ama bu çok zordu, içeride ne oldu peki?" diye sordu Teresa.

Thomas bakışlarını kıza çevirdi. "Önce sen konuşsan nasıl olur' Sanırım bu kadarını hak ettim."

Teresa elini tutmaya çalıştı ama Thomas boynunu kaşır gibi yapıp elini çekti. Kızın yüzündeki kırılmış ifadeyi görünce içini hafif bir intikam duygusu kapladı.

“Bak,” dedi Teresa. “Haklısın. Bir açıklama hak ediyorsun. Sanırım artık her şeyi anlatabiliriz, gerçi birçok şeyin nedenini bilmiyoruz."

Aris bariz bir şekilde araya girmek için boğazını temizledi. “Ama, şey... bunu yürürken yapsak daha iyi olur. Sadece birkaç saatimiz kaldı. Bugün büyük gün.”

Bu sözler Thomas’ın sersemliğini atmasını sağladı. Saatine baktı.

Aris haklıysa, iki haftalık sürenin sona ermesine sadece beş buçuk saat kalmıştı. Thomas zaman kavramını yitirmişti; odada ne kadar süre kaldığını bilmiyordu. Ve güvenli bölgeye ulaşamazlarsa bütün olanlann hiçbir önemi kalmazdı. Minho ve diğerlerinin orayı çoktan bulmuş olmalannı umdu.

“Tamam, bunu şimdilik unutalım,” dedi ve konuyu değiştirdi. “Dışarıda farklı bir şey var mı? Yani, orayı karanlıkta gördüm ama...” “Biliyoruz,” diyerek sözünü kesti Teresa. “Hiçbir bina yok. Hiçbir şey. Gün ışığında daha da kötü görünüyor. Bitmek bilmeyen bir çöl. Güvenli bölge şöyle dursun ne bir ağaç ne de bir tepe var.”

Thomas önce Aris’e, sonra Teresa’ya baktı. “Peki, o zaman ne yapacağız? Nereye gideceğiz?” Minho, Newt, Kayranlılar, Brenda ve Jorge’yi düşündü. “Diğerlerini gördünüz mü?”

Aris cevapladı: “Benim grubumdaki kızlar oradan kuzeye doğru gidiyorlar. Şimdiden birkaç kilometre ilerlediler. Arkadaşlarını da dağın eteğinde, buranın yaklaşık beş kilometre batısında gördük-Emin değilim ama içlerinde hiç eksik yok gibi görünüyordu. Onlar da kızlarla aynı yönde ilerliyorlar.”

Thomas’ın içi rahatladı. Arkadaşları başarmıştı; hepsi.

“Yola koyulmalıyız," dedi Teresa. “Orada bir şey olmamasının bir önemi yok. İSYAN’ın aklında kimbilir ne var. Biz söyleneni yapmamız gerekiyor. Hadi.”

Thomas bir an için pes etmek, oturup her şeyi unutmak istedi ne olacaksa olmasına izin vermek... Ama bu düşünce geldiği gibi kayboldu. “Tamam, gidelim. Ama bana bildiğiniz her şeyi anlatsanız iyi olur.”

“Anlatacağım,” diye karşılık verdi Teresa. “Bu ölü ağaçların içinden çıkana kadar koşmaya var mısınız?”

. Aris başıyla onayladı, Thomas gözlerini devirdi. “*Lütfen.* Ben bir Koşucuyum.”

Teresa kaşlarını kaldırdı. “Pekâlâ, o halde hedefe önce kim varacak göreceğiz.”

Omuzlarına binen anı fırtınası ve duyguların üzerinde durmayı reddeden Thomas, cevap olarak ufak açıklıktan cansız ormana daldı.

Gökyüzü henüz fazla aydınlanmamıştı. Gri ve yoğun bulutlar toplanmıştı ve bu nedenden Thomas, kolundaki saat olmasa saatin kaç olduğunu asla tahmin edemezdi.

Bulutlar. Hava en son böyle olduğunda...

Belki de bu fırtına o kadar kötü olmazdı. Belki.

Ağaçların arasından çıktıklarında durmadılar. Vadiden aşağı inen bir yol vardı, dağın yüzünde zikzak çizen bir yarayı andırıyordu. Thomas aşağı inmelerinin birkaç saati bulacağını tahmin etti; dik, kaygan rampada koşmak bacaklarını ya da bileklerini kırmak için birebirdi. Ve eğer böyle bir şey olursa, asla başaramazlardı.

Çocuklar düzlüğe inene kadar hızlı ama dikkatli bir şekilde gitmeye karar verdiler. Önde Aris, arkasında Thomas, onun arkasında da Teresa olmak üzere ilerlediler. Rüzgâr her yönden eserken kara bulutlar da üzerlerinde toplanıyordu. Tıpkı Aris’in söylediği gibi mas, aşağıdaki çölde birbirinden ayn iki grubu gördü: Kayranlılar dağın eteklerinden henüz fazla uzaklaşmamalardı, B Grubu’ysa onların birkaç kilometre önündeydi.

Thomas bir kez daha rahatladı ve adımları hafifledi.

Üçüncü dönemeçten sonra Teresa arkasından konuştu. “Kaldığımız yerden anlatmaya başlayayım.”

Thomas yalnızca başını salladı. Fiziksel olarak kendini bu kadar iyi hissettiğine inanamıyordu; kamı mucizevi bir şekilde toktu, aldığı darbelerin acısı geçmişti, temiz hava ve sert rüzgâr kendini canlı hissettiriyordu. Soluduğu gazın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama

görünüşe bakılırsa zehirli değildi. Yine de Teresa'ya duyduğu güvensizlik onu rahatsız ediyordu; ona karşı çok da iyi olmak istemiyordu.

"Her şey Labirent'ten kaçtığımız ilk gece seninle konuşurken başladı. Odamda yan uyur bir haldeydim ve bir anda içeri tuhaf giyimli insanlar geldi. Bol tulumlar giymişler ve kar gözlükleri takmışlardı."

"Ciddi misin?" diye sordu Thomas omzunun üzerinden. Tıpkı kendisi vurulduktan sonra gördüğü insanlar gibiydi.

"Çok korktum; sana seslenmeye çalıştım ama bir anda o telepati olayı kesildi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama kayboldu işte. 0 andan sonrasını da parça parça hatırlıyorum."

Ardından zihninde konuştu. *Beni duyabiliyorsun, değil mi?*

Evet. Labirentteyken Arisle de bu şekilde konuşuyor muydunuz?

Şey...

Devam etmedi ve Thomas ona bakınca kızın yüzünde endişeli bir ifade olduğunu gördü.

Sorun nedir? diye sordu Thomas düşüp dağdan aşağı yuvarlanmak gibi aptalca bir şey yapmamak için dikkatini yeniden yola vererek.

Henüz *bu konuya girmek istemiyorum.*

"Hangi. . ." Cümlesini yüksek sesle tamamlamadan kendini durdurdu. *Hangi konuya?*

Teresa cevap vermedi.

Thomas zihninden, elinden geldiği kadar bağırmaya çalıştı.

Hangi konu?

Teresa cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı.

Evet, Kayran'a geldiğimden beri konuşuyorduk. Özellikle de ben komadayken.

55. BÖLÜM

Thomas durup ona dönmemek için kendini zor tuttu. *Ne? Labirent'te bana neden ondan bahsetmedin?* Sanki ikisini de sevmemek için daha fazla nedene ihtiyacı varmış gibi.

"Neden konuşmayı kestiniz?" diye sordu Aris birden. "O küçük kafalarınızın içinden beni mi çekiştiriyorsunuz?" İnanılmaz bir biçimde sesi hiç de kötü niyetli çıkmamıştı. Sanki ormanda olanların hepsi Thomas'ın hayal ürünüydü.

Thomas ciğerlerinde biriken havayı derin bir nefesle verdi. "Buna "'anamıyorum. Siz ikiniz..." Durup o kadar da şaşırmamış olabileceğini fok etti. Son rüyasında Aris'i *görmüştü.* O da *bunun* -artık bu her neyse - bir parçasıydı. Ve o kısa anıyı düşündüğünde, ikisi de aynı tarafta gibi görünüyordu. En azından *eskiden* öyleydi.

"Lanet olsun," dedi Thomas sonunda. "Anlatmaya devam et." Peki," dedi Teresa. "Açıklayacak çok şey var, o nedenle bundan sonra sessiz olup sadece dinle. Tamam mı?"

Thomas'ın bacakları sürekli sabit hızda ilerlemekten yanmaya başlamıştı. Tamam ama... benimle mi yoksa onunla mı konuştuğu nasıl anlıyorsun? Nasıl oluyor?"

"Anlıyorum işte. Bu bana bacaklarına hareket etmesini söylediğini nereden bildiğimi sormana benziyor. Biliyorum işte. Bir şekilde beynime yerleştirilmiş."

"Biz de öyle konuşuyorduk, dostum," dedi Aris. "Hatırlamıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum," diye homurdandı Thomas. Birçok konuda öfkeliydi ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Keşke her şeyi geri alabilseydi, her anısını, o zaman neler olup bittiğine bir anlam verip hayatına devam edebilirdi. Hafızalarının silinmiş olmasının İSYAN için neden bu kadar önemli olduğuna bir türlü anlam veremiyordu. Ve bu rüyaları neden görüyordu? Bilerek mi yapılıyordu yoksa kazayla mı oluyordu? Değişim'in kalıcı bir etkisi miydi?

Çok fazla sorusu vardı. Cevabı olmayan sorular. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Ağzımı ve beynimi kapalı tutacağım. Devam et.”

“Aris ve benden sonra bahsederiz. Ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum; uyandığımda neredeyse her şeyi unuttum. Bizim komada olmamız da Değişkenlerin bir parçasıydı bu yüzden belki de delirmeyelim diye iletişim kurabilmişizdir. Yani, sonuçta her şeyin kuruluşunda biz de vardık, öyle değil mi?”

“Kuruluşunda mı?” diye sordu Thomas. “Anlamıyorum...” Teresa uzanıp hafifçe onun omzuna vurdu. “Sessiz olacaktın?" Tamam,” diye homurdandı Thomas.

“Her neyse, bu tuhaf giyimli insanlar odama geldiler, seninle telepatik iletişimim kesildi. Korkmuştum ve yarı uyanıktım. Bir yanım bunun kötü bir kâbus olduğunu söylüyordu. Fakat o sırada ağzıma berbat kokan bir şey bastırdılar ve bayıldım. Uyandığımda başka bir odada yatıyordum ve tuhaf bir cam duvarın diğer tarafında sandalyelerde insanlar oturuyordu. Dokunana kadar camı göremedim; kuvvet alanı gibi bir şeydi.”

“Evet,” dedi Thomas. “Bizde de öyle bir şey vardı.”

“Sonra benimle konuşmaya başladılar. Aris'le birlikte sana yapacaklarımızı da o zaman anlattılar ve benden bunu Aris’e anlatmamı istediler. Aris artık senin grubundaydı ama telepati yoluyla konuşacaktık. Yani bizim grubumuzdaydı. A Grubu’nda. Beni odadan çıkanp B Grubu’nun yanına gönderdiler; orada bize güvenli bölgeye ulaşma görevinden ve Işıl’dan bahsettiler. Korkmuştuk, aklımız kanşmıştı ama başka seçeneğimiz yoktu. Dağlara ulamana kadar yer altı tünellerinden ilerledik ve böylece şehre hiç çıkmamış olduk. Seninle o küçük kulübede bir araya gelmemiz ve sonrasında silahlarla sizin yanınıza gelmemiz... bunlann hepsi önceden planlanmıştı.”

Thomas rüyasında gördüğü bölük pörçük anılarını düşündü. İçinden bir ses, böyle bir senaryonun gerçekleşebileceğini daha Kayran’a ve Labirent’e gitmeden önce bildiğini söylüyordu. Teresa’ya sormak istediği yüzlerce soru vardı ama biraz daha beklemeye karar verdi.

Bir dönemeçten daha döndüler ve Teresa devam etti. “Kesin olarak bildiğim iki şey var. Birincisi, onların planına uymazsam seni

öldüreceklerini söylediler. ‘Başka seçenekleri’ olduğunu söylediler, bu ne demek oluyorsa. İkincisiyse, tüm bunlann nedeni senin kendini tamamen ihanete uğramış hissetmen içindi. Sana yaptıklarımızın tek sebebi bunun olmasını sağlamaktı.”

Thomas bir kez daha anılarını düşündü. Ayrılmadan önce hem Teresa hem de kendisi *model* kelimesini kullanmışlardı. Bu ne anlama geliyordu?

“Ee?” dedi Teresa bir süre sessizce yürümelerinin ardından.

Ne?” diye karşılık verdi Thomas.

Ne düşünüyorsun?”

“Bu kadar mı? Açıklaman bu mu? Şimdi kendimi iyi hissetmem mi gerekiyor?”

“Tom, risk alamazdım. Onlara uymadığım takdirde seni öldüreceklerinden emindim. Ne olursa olsun sonunda sana ihanet ettiğimi düşünmen gerekiyordu. Bu yüzden bu kadar abarttım. Ama bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum.”

Thomas birden tüm bu bilgilerin başını ağrıttığını hissetti. “Eh, fazlasıyla iyiydin. Peki ya kulübede olanlar? Beni öpmen? Ve... Aris neden bu olaya dâhil olmak zorundaydı ki?”

Teresa onu kolundan yakalayıp durdurdu ve kendine çevirdi. “Her şeyi önceden hesaplamışlardı. Tüm Değişkenler için. Birbirleriyle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum.”

Thomas başını yavaşça iki yana salladı. “Bu saçmalıkların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Kızgın olduğum için üzgünüm.”

“İşe yaradı mı?”

“Ne?”

“Senin kendini ihanete uğramış hissetmeni istiyorlardı ve işe yaradı, değil mi?”

Thomas duraksadı ve bir süre Teresa’nm mavi gözlerine baktı. “Evet, işe yaradı.”

“Yaptıklarım için üzgünüm. Ama yaşıyorsun, ben de öyle. Ve Aris de.”

“Evet,” diye tekrarladı Thomas. Onunla daha fazla konuşmak istemiyordu.

“İSYAN istediğini aldı, ben de istediğimi aldım.” Teresa bir süre yürümeye devam ettikten sonra, alçalan yolun başında duran Arise baktı. “Aris, arkanı dön, vadiye bak.”

“Ne?” diye karşılık verdi Aris. Kafası kanşmış görünüyordu. “Neden?”

“Yap işte ” Teresa’nın sesindeki kötücül ton Thomas gaz odasından çıktığından beri yoktu ve bu Thomas’m iyice şüphelenmesine neden oluyordu. Şimdi neyin peşindeydi?

Aris iç geçirip gözlerini devirdi ama Teresa’nın söylediği gibi onlara arkasını döndü.

Teresa tereddüt etmeden kollarını Thomas’ın boynuna dolayıp onu kendine çekti. Thomas’ın ona karşı gelecek iradesi yoktu.

Öpüştüler fakat Thomas’ın içinde hareketlenen bir duygu olmadı. Hiçbir şey hissetmedi.

56. BÖLÜM

Girdap gibi dönerek çarpan rüzgâr hızını artırdı.

Kapanan gökyüzünde şimşek çakınca Thomas, Teresa’dan uzaklaşmak için bahane bulmuş oldu. Bir kez daha sert duygularını gizlemeye karar verdi. Zaman daralıyordu ve hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı.

Elinden gelen en iyi oyunculukla Teresa’ya gülümsedi. “Sanırım anladım, birçok tuhaf şey yaptın ama bunları yapmaya zorlanmıştın ve şimdi hayattayım. Bu, değil mi?”

“Evet.”

“O halde bunu artık düşünmeyeceğim. Diğerlerine yetişmeliyiz.” Güvenli bölgeye ulaşabilmesi için Teresa ve Aris’le işbirliği yapması

gerekiyorsa bunu yapacaktı. Teresa'yı ve yaptıklarını daha sonra düşünebilirdi.

“Öyle diyorsan,” dedi Teresa zoraki bir gülümsemeyle. Doğru olmayan bir şey olduğunu hissetmiş gibiydi. Belki de olanlardan sonra Kayranlılarla yüzleşme fikri hoşuna gitmiyordu.

"İşiniz bitti mi?” diye seslendi Aris arkası hâlâ onlara dönük bir şekilde.

“Evet!” diye bağırdı Teresa. “Ayrıca bir daha seni yanaklarından öpmemi bekleme sakın. Sanınm dudaklarım mantar kaptı.”

Thomas bunu duyduğunda neredeyse gülecekti. Teresa elini tutmak için atılmadan, yeniden dağdan aşağı inmeye koyuldu.

Dağdan inmeleri bir saatlerini aldı. Sonlara doğru yamaç eskisi gibi dik olmadığından hızlarını artırabildiler. Nihayet dönemeçler bitti ve son birkaç kilometreyi ufka uzanan ıssız çöle inene kadar koştular. Hava sıcaktı ama kapalı gökyüzü ve rüzgâr, sıcaklığı katlanılabilir kılıyordu.

Thomas giderek birbirlerine yaklaşan A ve B gruplarını tam giremiyordu, özellikle de artık kuşbakışı bakmıyorken ve havada toz bulutu oluşmuşken. Ama hem erkekler hem de kızlar kuzeye doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Thomas o an bulundukları yerden bile grupların yürürken rüzgâra karşı eğildiklerini görebiliyordu.

Thomas'ın gözleri havada uçuşan toz nedeniyle yanıyordu. Sürekli gözlerini silmek zorunda kalıyordu ama bu, durumu daha kötü hale getiriyor, göz çevresinin acımasına neden oluyordu. Bulutlar, gökyüzünde toplanırken etraf gitgide kararıyordu.

Bir şeyler yiyip içmek için verdikleri kısa molanın ardından -kalan erzakları hızla azalıyordu- bir süre durup önlerindeki grupları incelediler.

“Öylece yürüyorlar,” dedi Teresa bir eliyle ileriyi işaret edip diğer elini de rüzgârdan korunmak için gözüne siper ederek. “Neden koşmuyorlar?”

“Çünkü hâlâ iki ya da üç saatimiz var,” diye cevap verdi Aris saatine bakıp. “Eğer yanlış hesaplamadıysak güvenli bölge dağlarda birkaç kilometre uzaklıkta olmalı. Ama ben hiçbir şey görmüyorum-

Thomas bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama uzakta, ileride gözden kaçırdıkları bir şey olduğuna dair umudunu yitirmişti. «Grupların yürüme şekillerine bakılacak olursa, onlar da bir şey göremiyorlar. Orada olamaz; Önlerinde bomboş çölden başka bir şey yok."

Aris gri-siyah gökyüzüne baktı. “Yukarısı hiç hoş görünmüyor.

Ya bir kez daha fırtınaya yakalanırsak?”

“Öyle bir şey olursa dağda kalmamız daha güvenli olur,” dedi Thomas. *Tüm bunların sona ermesi için müthiş bir yol değil mi,* diye düşündü. Aslında hiç var olmayan güvenli bölgeyi ararken şimşeklerden yanıp kül olmak...

“Hadi, onlara yetişelim,” dedi Teresa. “Sonra ne yapacağımıza karar veririz.” Ellerini kalçasına koyarak iki çocuğa baktı. “Hazır mısınız?” “Evet,” dedi Thomas. Kendisini boğmakla tehdit eden panik ve endişeye karşı koymaya çabalıyordu. Tüm bunlann bir cevabı olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Aris cevap olarak sadece omuz silkti.

“O halde koşalım,” dedi Teresa ve Thomas bir şey diyemeden çoktan uzaklaşmaya başlamıştı; Aris de hemen peşindeydi.

Thomas derin bir nefes aldı. Nedense Minho’yia birlikte Labirent’e ilk çıktığı zamanı hatırladı. Endişeliydi. Nefesini bıraktı ve diğerlerinin arkasından gitti.

Yaklaşık yirmi dakikalık koşunun ardından rüzgâr yüzünden Labirent’te harcadığının iki katı çaba harcamak zorunda kaldı. Zihninden Teresa’yla konuştu. *Son zamanlarda bir şeyler daha hatırladım. Rüyalarımda görüyorum.* Teresa’ya anlatmak istiyordu ama Aris’in önünde konuşmak istememişti. Kızın, hatırladıklarına nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Belki gerçek niyetini anlamasına yardımcı olacak bir ipucu edinebilirdi.

Öyle mi? diye karşılık verdi Teresa.

Thomas şaşkınlığını sezmişti. *Evet. Tuhaf, gelişigüzel şeyler Çocukluğumdan bazı anılar. Ve... sen de oradaydın. İSYAN'ın bize nasıl davrandığım gördüm. Biraz da biz Kayran’a gitmeden önce olanları.*

Teresa konuşmadan önce duraksadı. Belki de sonunda soracağı soruları sormaktan çekiniyordu. *Peki bunların bize herhangi bir yardımı olacak mı? Hepsini hatırlıyor musun?*

Çoğunu. Ama çok fazla denecek kadar bir şey de görmedim zaten.

Ne gördün?

Thomas ona son haftalarda gördüğü anılarını -ya da rüyalanm-anlattı. Annesini gördüğünü, ameliyatla ilgili kulak misafiri olduğu ; konuşmayı, Teresa'yla birlikte İSYAN çalışanlarım gözetlemelerini,duyduğu fakat anlam veremediği şeyleri... Telepati yeteneklerini denemelerini. Ve son olarak Kayran'a gitmeden bir gece önce vedalaşmalarını.

Aris de mi oradaymış yani? diye sordu ama Thomas cevap veremeden devam etti. *Elbette, bunu biliyordum. Üçümüz bunların bir parçasıyız. Ama herkesin ölmesi ve yedekler falan çok tuhaf. Sence bu ne anlama geliyor?*

Bilmiyorum, diye cevap verdi Thomas. *Ama bence oturup konuşacak vaktimiz olsa birbirimize bir şeyler hatırlatma konusunda yardımcı olabiliriz.*

Bence de. Çok üzgünüm. Beni affetmekte zorlandığını biliyorum.

Sen olsan farklı mı davranırdın?

Hayır. Bunu bir şekilde kabullendim sayılır. Seni kurtarmanın, bizim yaşayabileceklerimizi kaybetmemize değdiğini.

Thomas buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Zaten istese de daha fazla konuşamazlardı. Rüzgânn uğultusu artıyor, toz ve çerçöp havada uçuşuyor, bulutlar gökyüzünü iyice karartıyor ve diğerleriyle aralarındaki mesafe giderek kapanıyordu...

Zaman yoktu.

Koşmaya devam ettiler.

Önlerindeki iki grup sonunda birleşti. Thomas'ı şaşırtan şeyse bunun tesadüfen olmuş olmamasıydı. B Grubu'ndaki kızlar belli bir yere geldikten sonra durmuşlardı; Minho -Thomas artık onu seçebiliyordu ve yaşadığına

sevinmişti- ve diğer Kayranlılar yön değiştirip onların yanına gitmek için doğuya doğru ilerlemişlerdi.

Ve şimdi sadece bir kilometre önlerinde Thomas'ın göremediği bir şeyin etrafında, orada her ne varsa onu görebilmek için çember oluşturmuşlardı.

Orada neler oluyor? diye sordu Teresa zihninden Thomas'a.

Bilmiyorum, diye cevapladı Thomas.

İkisi ve Aris hızlarını artırdılar.

Tozlu rüzgânn dövdüğü arazide birkaç dakika koşup A ve B Grubu'na ulaştılar.

Oraya vardıklarında Minho kalabalıktan bir adım uzaklaşıp onlara baktı. Kollarını önünde birleştirmişti, kıyafetleri pisti, saçlan yağlıydı ve yüzünde hâlâ yanıklarının izleri vardı. Ama nedense gülümsüyordu. Thomas o pis sırıtışı görmenin ne kadar iyi hissettirdiğine inanamadı.

"Sonunda siz uyuşuklar bize yetişebildiniz!" diye bağırdı Minho.

Thomas onun önünde durup soluklanmak için eğildikten sonra yeniden dikleşti. "Bize yaptıklanndan sonra bu kızlarla birbirinize girersiniz diye düşünmüştüm. Yani bana yaptıklarından sonra."

Minho birbirleriyle kaynaşan çocuklara baktı ve ardından tekrar Thomas'a döndü. "Şey, öncelikle silahları çok korkutucu, oklarla yayları saymıyorum bile. Aynca Harriet adındaki kız bize her şeyi açıkladı.

Asıl şaşırması gereken biziz; hâlâ onlarla birliktesin." Teresa ve Aris'e pis bir bakış attı. "O hainlere hiç güvenmemiştim."

Thomas karmakanşık olan duygularını gizlemeye çalıştı. "Onlar bizim tarafımızda. Güven bana." Tuhaf bir şekilde buna gerçekten inanmaya başlamıştı. Bu her ne kadar hoşuna gitmese de.

Minho acı acı güldü. "Böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim. Dur tahmin edeyim, uzun hikâye, değil mi?"

"Evet, çok uzun hikâye," diye yanıtladı Thomas ve konuyu değiştirdi. "Neden burada durdunuz? Herkes neye bakıyor?"

Minho bir adım kenara çekilip kolunu Thomas'ın arkasına doğru uzattı. “Kendin bak.” Ardından iki gruba da seslendi. “Hey, yol açın!”

Birkaç Kayranlı ve bazı kızlar arkalarına bakıp yavaşça kenara doğru kaydılar ve kalabalığın arasında dar bir yol açıldı. Thomas kalabalığın dikkatini çeken şeyin kurak toprağa saplanmış bir çubuk olduğunu gördü. Ucundan rüzgârda dalgalanan turuncu bir kurdele sarkıyordu. Üzerinde iki kelime yazılıydı.

Thomas ve Teresa bakıştılar; ardından Thomas yakından inceleyebilmek için öne doğru ilerledi. Yanma gitmeden bile turuncu üzerine siyah harflerle yazılmış kelimeleri okuyabiliyordu.

GÜVENLİ BÖLGE

57. BÖLÜM

Rüzgâra ve insanların gürültüsüne rağmen Thomas için bir an sanki kulaklarına pamuk tıkanmış gibi sessizlik oldu. Dizlerinin üzerine çöktü ve uyuşmuş bir halde dalgalanan turuncu kurdeleye uzandı. Güvenli bölge burası mıydı? Ne bir bina, ne bir kulübe, hiçbir şey yoktu.

Ardından sesler gittiği gibi geri geldi ve onu gerçekliğe döndürdü. Daha çok rüzgânn uğultusu ve konuşmalar.

Dönüp yan yana duran Teresa ve Minho'ya baktı. Onlann arkalarından Aris, omuzlarının üzerinden bakıyordu.

Thomas saatine baktı. “Bir saatten fazla zamanımız var. Güvenli bölgemiz yerdeki bir sopa mıymış yani?” Aklı karmakanşıktı; ne diyceğinden ya da düşüneceğinden emin değildi.

“Düşününce, çok da kötü değil,” dedi Minho. “Çoğumuz buraya gelmeyi başardık. Hatta kızlar bizden daha fazla görünüyor.”

Thomas ayağa kalktı, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Işıl seni şimdiden delirtti mi? Evet, sağ salim buraya ulaştık. Bir sopaya!”

Minho yüzünü buruşturdu. “Dostum, bizi buraya boşu boşun göndermezlerdi. Bize verdikleri süre içinde geldik. Şimdi zamanın dolmasını bekleyeceğiz ve bir şey olacak.”

“Beni endişelendiren de bu zaten,” dedi Thomas.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama,” diye ekledi Teresa “Thomas’a katılıyorum. Bize yaptıklarından sonra burada küçük bir işaret olması ve bizi ödül olarak bir helikopterle almaları çok kolay olurdu. Kötü bir şey olacak.”

“Ne söylersen söyle, hain,” diyen Minho’nun yüz ifadesinden Teresa’ya olan nefreti çok açık görülüyordu. “Senden tek bir kelime daha duymak istemiyordum.” Onlardan uzaklaştı. Thomas, onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Thomas afallayan Teresa'ya baktı. “Şaşırmamalısın.”

Teresa omuz silkti. “Özür dilemekten bıktım artık. Ben yapmam gerekeni yaptım.”

Thomas onun ciddi olduğuna inanamıyordu. “Her neyse. Newt’i bulmam lazım. Onunla...”

Sözlerini bitiremeden Brenda kalabalığın arasından belirdi; bakışları o ve Teresa arasında gidip geliyordu. Şiddetli rüzgâr, saçlarının delicesine etrafa savrulmasına neden oluyordu ve Brenda onları kulaklarının arkasına atar atmaz yeniden dağılıyordu.

“Brenda,” dedi Thomas. Nedense kendini suçlu hissediyordu. “Selam,” dedi Brenda öne çıkıp Thomas ve Teresa’nın karşısında durarak. “Bana bahsettiğin kız bu mu? Seninle kamyonda uyuduğumuz zaman?”

“Evet.” Thomas kendini durduramadan kelime ağzından çıkmıştı-“Hayır. Yani... evet.”

Teresa elini uzattı ve Brenda’yla tokalaştılar. “Ben Teresa.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye karşılık verdi Brenda. “Ben bir Deliyim. Yavaş yavaş aklımı yitiriyorum. Belli aralıklarla parmaklarımı kemirmek ve insanlan öldürmek istiyorum. Thomas beni kurtaracağına dair bana söz verdi.” Şaka yapıyor olmasına rağmen gülümsememişti bile.

Thomas ürktüğünü gizlemek zorunda kaldı. “Çok komik, Brenda.”

“Hâlâ bu konuda espri yapabiliyor olman güzel,” dedi Teresa. Fakat surat ifadesi buz gibiydi.

Thomas saatine baktı. Elli beş dakika kalmıştı. “Şey, benim Newtle konuşmam lazım.” Arkasını dönüp iki kızın da bir şey söylemesine fırsat bırakmadan onlardan uzaklaştı. İkisinden de mümkün olduğunca uzak durmak istiyordu.

Newt yerde Tava ve Minho’yla birlikte oturuyordu; üçü de dünyanın sonunu bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Sert esen rüzgâr nemli bir etki bırakıyordu. Gökyüzünde toplanan bulutlar aşağı inmiş, dünyayı yutmak üzere olan karanlık bir sisi andırıyordu. Arada sırada griliğin arasından turuncu ve mor ışıklar parlıyordu. Thomas henüz yıldırım düştüğünü görmemişti ama başlayacağını büiyordu. İlk büyük fırtına da aynen böyle başlamıştı.

“Selam, Tommy,” dedi Newt, Thomas onların yanına gidince. Thomas kollarını dizlerine sararak oturdu. Altında hiçbir ima olmayan iki basit kelime. Sanki Thomas kaçırılmamış ve ölümden dönmemiş de yürüyüşten dönmüş gibi.

“Buraya gelmeyi başardığınıza sevindim,” dedi Thomas.

Tava her zamanki gibi havlamayı andıran bir homurtu sesi çıkararak güldü. “Biz de senin adına sevindik Gerçi sen daha çok eğlenmiş gibi görünüyorsun. Aşk tanrıçanla takıldın ne de olsa. Öpüşüp barıştınız herhalde?”

"Pek sayılmaz,” dedi Thomas. “Hiç de eğlenceli değildi.”

“Ee, ne oldu?” diye sordu Minho. “Olanlardan sonra ona nasıl güvenebilirsin?”

Thomas başta tereddüt etti ama onlara her şeyi anlatması gerektiğini biliyordu. Ve o an bunun için en iyi zamandı. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. İSYAN’ın kendisiyle ilgili planından, kamptan, B Grubuyla olan konuşmasından ve gaz odasından bahsetti. Hâlâ hiçbirine bir

anlam veremiyordu fakat bunları arkadaşlarıyla paylaşmak az da olsa iyi hissetmesini sağladı.

“Ve sen o cadıyı affettin, öyle mi?” diye sordu Minho, Thomas’ın konuşması bitince. “Ben affetmem. İSYAN’dakiler ne yapmak istiyorlarsa yapsınlar. Sen ne yapmak istiyorsan yap. Ama ben ona ve Aris’e güvenmiyorum. İkisini de sevmiyorum.”

Newt durumu daha derinden değerlendiriyor gibiydi. “Tüm bunları -o planlar ve oyunları- sırf sen kendini *ihanete uğramış* gibi hisset diye mi yaptılar? Çok saçma.”

“Bir de bana sor,” diye mırıldandı Thomas. “Ve hayır, Teresa’yı affetmedim. Ama şimdilik aynı tarafta olduğumuzu düşünüyorum.” Etrafina bakındı; çoğu kişi oturmuş, sessizce uzaklara bakıyordu. Pek fazla kişi konuşmuyordu ve iki grup tamamen kaynaşmamıştı. “Peki ya siz? Buraya nasıl geldiniz?”

“Dağların arasında bir açıklık bulduk,” diye cevapladı Minho. “Bir mağarada kamp yapan birkaç Deliyle mücadele etmek zorunda kaldık ama onun dışında bir sorun yaşamadık. Ama su ve yiyeceğimiz bitti sayılır. Ve ayaklarım ağrıyor. Ayrıca büyük bir yıldırım fırtınasının yaklaştığından ve beni Tava’nın pastırmalarına benzeteceğinden de eminim.”

“Evet,” dedi Thomas. Dağlara doğru baktı ve dağın eteği ve bulunduğu yerle aralarında muhtemelen altı kilometre olduğunu tahmin etti. “Belki de bu güvenli bölge olayını boş verip korunacak bir yer aramalıyız.” Ama söylerken bile bunun bir seçenek dahi olmadığının farkındaydı. En azından zaman dolana dek.

“Hayatta olmaz,” diye yanıtladı Nevvt. “Bu kadar yolu geri dönmek için gelmedik. Lanet fırtınanın biraz daha beklemesini umalım.” Neredeyse simsiyah olan bulutlara bakıp somurttu.

Diğer üç Kayranlı sessiz kaldı. Zaten hızını artıran rüzgârın uğultuları yüzünden söylenenleri duymak iyice zorlaşmıştı. Thomas saatine baktı.

Otuz beş dakika. Bu fırtınanın otuz beş dakika daha...

“O ne öyle!” diye bağırdı Minho ayağa kalkıp. Thomas’m omzunun üzerinden bir yeri gösteriyordu.

Thomas panik halinde ayağa kalkıp bakmak için döndü. Minho’nun suratındaki dehşet ifadesi aşikârdı.

Grubun yaklaşık on metre İçerisinde zeminin büyük bir kısmı... açılıyordu. Belki beş metre genişliğinde bir kare, kendi etrafında dönerek açılırken toprağın etrafa saçılmasına sebep oldu ve altındaki şey yukan çıktı. Rüzgârın uğultusundan daha yüksek, tiz bir ses ve metalin gıcırtısı duyuldu. Çok geçmeden dönen kare şekil tamamen açıldı ve bir zamanlar çöl toprağı olan yerde artık siyah materyalden bir bölme duruyordu, üzerinde de tuhaf bir nesne vardı.

Beyaz, yuvarlak köşeli bir dikdörtgendi. Thomas daha önce tıpkı buna benzer bir şey görmüştü. Hatta bundan birkaç tane. Labirent’ten kaçıp Izdırap Verenlerin çıktığı büyük odaya girdiklerinde tabuta benzer bu kutulardan birkaç tane görmüşlerdi. O zaman bunu düşünecek vakti olmamıştı ama şimdi görünce Izdırap Verenlerin Labirent’te insan avlamadıkları zamanlarda onlann içinde kaldığını -belki de uyuduğunu?- düşündü.

Tepki vermesine fırsat kalmadan yerden daha fazla bölmeler Çıkmaya başladı ve grubun etrafında dönerek açılmaya başladılar.

Düzinelerce.

58. BÖLÜM

Kare bölmeler dingillerinin üzerinde yavaşça dönerken metalin çıkardığı ses sağır edici cinstendi. Thomas sesi engellemek için ellerini kulaklarına bastırdı. Gruptaki diğer çocuklar da aynısını yapmıştı. Etraflarını çevreleyen ve birbirlerine eşit uzaklıktaki toprak parçalan dönerek kaybolup yüksek sesli bir tangırtıyla yerlerini geniş, siyah kareler doldurdu. Hepsinin üzerinde kubbeli beyaz tabutlardan vardı. En az otuz taneydiler.

Metalin metale sürtme sesi sonunda kesildi. Kimse konuşmuyordu. Rüzgâr esiyor, yuvarlak köşeli kutulara doğru toz toprak üflüyordu. Vızıltı gibi bir ses çıkıyordu. O kadar çoktu ki Thomas'ın içini gıdıklayan bir ses halini aldı ve Thomas içlerine bir şey kaçmaması için gözlerini kapadı. Tuhaf, uzaydan gelmiş gibi duran nesneler ortaya çıktığından beri başka hiçbir hareket olmamıştı. Yalnızca o ses, rüzgâr ve batan gözleri vardı.

Tom? diye seslendi Teresa.

Evet?

Bunları hatırlıyorsun, değil mi?

Evet.

Sence içlerinde Izdırap Verenler mi var?

Thomas kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü fark etti ama artık hiçbir şey ummaması gerektiğini öğrenmişti. Cevap vermeden bir saniye önce bu kanıya varmıştı. *Bilmiyorum. Yani Izdırap Verenler'in vücutları ıslaktı; burada olmaları biraz zor olabilir.* Söylediği aptalcaydı belki ama akima başka bir şey gelmiyordu.

Belki de... onların içine girmemiz gerekiyordur, dedi Teresa bir duraksamanın ardından. *Belki güvenli bölge onlardır ya da bizi bir yere götürürler.*

Thomas bu fikirden nefret ediyordu ama onun haklı olabileceğini düşündü. Gözlerini geniş bölmelerden ayırıp Teresa'ya baktı. Kız çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı bile. Neyse ki yalnızdı. Thomas hem Brenda hem de Teresa'yı çekecek durumda depdi.

"Hey," dedi Thomas sesli bir şekilde ama rüzgâr, kelime ağzından çıkar çıkmaz onu uzaklara uçurmuştu sanki. Tam ona doğru elini uzatıyordu ki kendini durdurdu, aralarındaki ilişkinin değiştiğini neredeyse unutmuştu. Teresa yürürken Minho ve Newt'i hafifçe dürttüğü sırada Thomas'ın bu hareketini görmedi. Çocuklar dönüp Teresa'ya baktılar ve Thomas onlarla konuşmak için yaklaştı.

"Ee, ne yapıyoruz?" diye sordu Minho. Teresa'nın karar alma aşamasında yanlarında olmasını istemiyormuş gibi ona ters bir bakış attı.

Newt cevap verdi. "Eğer bu şeylerin içinde Izdırap Verenler varsa o lanet hayvanlarla savaşmak için hazırlanmaya başlasak iyi olur.

"Neden bahsediyorsunuz?"

Thomas arkasına dönünce Harriet ve Sonya'yı gördü; konuşan Harriet'tı. Brenda da yanında Jorge'yle, tam arkalarında duruyordu.

"Ah, harika," diye homurdandı Minho. "B Grubu'nun yüce kraliçeleri."

Harriet onu duymazdan geldi. "Sanınm siz de İSYAN odasında o bölmeleri gördünüz. Izdırap Verenler'in şarj edildikleri ya da artık yaptıklan her neyse onu yaptıklan bir yer olmalı."

"Evet," dedi Newt. "Öyle olmalı."

Gökyüzünde şimşekler çakıyordu ve ışıkları giderek daha parlak bir hal alıyordu. Rüzgâr hepsinin kıyafetlerini ve saçlannı uçuruyor ve etraf tuhaf bir şekilde nemli ve tozlu kokuyordu. Thomas yeniden saate baktı. "Sadece yirmi beş dakikamız var. Ya Izdırap Verenlerle savaşacağız ya da doğru zaman geldiğinde o büyük tabutlara girmemiz gerekiyor. Belki onlar..."

Her yönden keskin bir tıslama duyuldu. Ses Thomas'ın kulak zarlarını yırtacak gibiydi bu nedenle bir kez daha ellerini kulaklarına bastırdı. Etraflarını saran çeperdeki hareket dikkatini çekti ve dikkatlice büyük beyaz bölmelere ne olduğunu izledi.

Her kutunun bir kenarından koyu mavi bir ışık çıktı ve ardından nesnenin üst yansı tıpkı bir tabut kapağı menteşelerinden açılıyormuş gibi kalkarken ışık da yayıldı. Bu sırada hiç ses çıkmadı ya da şiddetli rüzgâr ve şimşeklerin arasından duyulmadı. Thomas, Kayranlılann ve kızlann yavaşça bir araya gelerek daha sıkı bir küme oluşturduklarını hissetti. Hepsi de kutulardan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu ve sonunda etraflan yaklaşık otuz kutuyla çevrilmiş olan bir grup vücut halini aldılar.

Kapaklar sonuna kadar açılıp yere düşene kadar hareket etmeye devam etti. Her bölmenin içinde büyük bir şey vardı. Thomas durduğu yerden tam seçemiyordu ama Izdırap Verenler’in tuhaf uzantılarını da görmüyordu. Hiçbir hareket olmadı ama tedbiri elden bırakmaması gerektiğini biliyordu.

Teresa? dedi zihninde. Sesli konuşmaya cesaret edemiyordu ama biriyle konuşması gerekiyordu yoksa delirebilirdi.

Evet?

Birinin gidip bakması gerekiyor. İçlerinde ne olduğunu öğrenmeliyiz. Bunu söylemesine rağmen bunu yapan kişi olmak istemiyordu *Birlikte gidelim,* dedi Teresa rahatlıkla.

Cesareti Thomas’ı şaşırtmıştı. *Bazen çok kötü fikirlerin oluyor* diye karşılık verdi. Dalga geçiyormuş gibi konuşmaya çalışmıştı ama gerçeği kendine itiraf edemese de biliyordu. Korkudan ölüyordu “Thomas!” diye seslendi Minho. Gökgürültüsü ve yıldırım sesi gökyüzünde parlak ışıklar oluştururken hâlâ şiddetle esen rüzgârın sesini bastırıyordu. Fırtına tüm öfkesini üzerlerine kusmak üzereydi. “Ne?” diye bağırdı Thomas.

“Sen, ben ve Newt! Gidip bir bakalım!”

Thomas tam harekete geçmek üzereydi ki bölmelerin birinden bir şey çıktı. Yakındakiler nefeslerini tutunca daha iyi görebilmek için döndü. Tüm bölmelerden ne olduklarını anlayamadığı bir şey çıkıyordu. Her ne iseler, kesinlikle dikdörtgen yuvalarından çıkıyorlardı. Thomas en yalanındaki kutuya odaklandı ve yüzleşmek üzere olduğu şeyi dikkatlice incelemeye koyuldu.

Kenarından şekilsiz bir kol sarkıyordu ve eli yerin biraz üzerinde sallanıyordu. Üzerinde dört tane biçimsiz parmak vardı -hastalıklı görünen

bej rengi kökler gibi- hiçbiri aynı uzunlukta değildi. Hareket edip orada olmayan bir şeyi yakalamaya çalışıyorlardı, sanki içindeki yaratık kendini dışarı itebilmek için tutunacak bir şey arıyordu. Kolun üzeri kırışıklık ve şişkinliklerle doluydu ve dirseğin olması gereken yerde oldukça tuhaf bir şey vardı. Yaklaşık on santim çapında, parlak turuncu, yusyuvarlak bir çıkıntı ya da bir kabarıklık.

Koluna ampul yapışmış gibi duruyordu.

Canavar yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Bir bacak çıktı, etli ayağının dört parmağı da el parmaklan gibi hareket ediyordu. Dizindeyse o inanılmaz turuncu ışık küresinden vardı ve görünüşe bakılırsa teninden çıkıyordu.

“Bu şey de ne böyle?” diye bağırdı Minho fırtına seslerinin arasından.

Kimse cevap vermedi. Thomas yaratığa bakakalmıştı; aynı zamanda hem büyülenmiş hem de dehşete kapılmıştı. Sonunda bakışlarını ondan çekebildiğinde diğer kutulardan da benzer yaratıkların çıktığını gördü; hepsi de aynı hızda hareket ediyordu. Sonra dikkatini yeniden en yakmındaldne çevirdi.

Sağ kolu ve bacağı yeterince güç kazanmış olacak ki vücudunun geri kalanını da dışan itmeye başladı.

Thomas korkunç yaratığın sallanarak açık bölmenin dışına çıkıp yere düşmesini dehşetle izledi. Kabaca insan şeklindeydi ama Thomas’ın yanındaki herkesten yaklaşık elli santim daha uzundu, vücudu çıplak ve kalındı, kabarcıklar ve kırışıklıkları vardı. En rahatsız edici kısmıysa o soğana benzeyen kabaraklıklardan daha fazla olmasıydı; toplamda belki bir düzine vardı, yaratığın tüm vücuduna yayılmış, parlak turuncu ışık saçıyorlardı. Göğsünde ve sırtında birkaç tane vardı. Birer tane dizlerinde -yere düştüğünde sağ dizindekinden ufak kıvılcımlar çıkmıştı- ve birkaç tanesi de... başı olması gereken yumrudan çıkmıştı. Yaratığın gözü, burnu, ağzı ya da kulakları yoktu. Saçı da.

Canavar ayağa kalktı, dengesini bulmaya çalışırken sallandı ve dönüp insanlardan oluşan gruba baktı. Thomas etrafına hızla göz atınca tüm bölmelerin canavarları ulaştırma işlemini tamamladığını gördü, artık hepsi Kayranlılann ve B Grubu’nun etrafında bir daire oluşturmuştu.

Yaratıklar kollarını gökyüzünü gösterene dek kaldırdılar. Ardından kısa el ve ayak parmaklarından, aynı anda omuzlarından bıçaklar çıktı. Çakan şimşeklerin ışığı keskin ve parlak gümüşü aydınlatıyordu.

Ağızlan olmamasına rağmen bedenlerinden ölümcül, tüyler ürpertici bir inleme koptu; Thomas'ın duymaktan çok, hissettiği bir sesti.Ve gökgürültüsünün arasından duyulacak kadar yüksekti.

Belki Izdırap Verenler olsa daha iyi olurdu, diye konuştu Teresa, Thomas'ın zihninde.

Onlara o kadar benziyorlar ki kimin yarattığı belli, dedi Thomas sakin kalmaya çalışarak.

Minho dönüp Thomas'ın etrafındaki şaşkın kalabalığa baktı. “Her birimiz için bir tane var gibi görünüyor. Silah olarak kullanabileceğiniz ne bulursanız alın!”

Ampullü yaratıklar bu medyan okumayı duymuşlar gibi ilerlemeye başladılar. İlk adımlan hantaldı ama giderek daha sağlam ve çevik bir hal aldı. Her adımda daha da yaklaşıyorlardı.

59. BÖLÜM

Teresa, Thomas'a neredeyse kılıç kadar uzun bir bıçak uzattı. Thomas onun bunları nerede sakladığını hayal bile edemiyordu ama şimdi kızın elinde mızrağın yanı sıra bir de kısa bir hançer vardı.

Işıklı devler giderek yaklaşırken Minho ve Harriet gruplarını toparlayıp onların yerlerini belirlediler. Bağırışları ve emirleri Thomas daha duyamadan rüzgârla dağılıyordu. Gözlerini canavardan ayırmaya cesaret ederek gökyüzüne baktı.

Başını aşağı çevirip en yakınındaki yaratığa odaklandı. Minho ve Harriet grupların dışan dönük bir şekilde, tam bir daire oluşturmasını

sağlamışlardı. Teresa, Thomas'm yanında duruyordu ve eğer söyleyecek bir şey bulabilseydi onunla konuşurdu. Nutku tutulmuştu.

İSYAN'ın son model yaratıkları yalnızca on metre uzaklıktaydı.

Teresa sonunda kaburgalarına dirsek attı. Thomas ona balonca Teresa'nın, canavarlardan birini işaret ettiğini gördü; onunla savaşacağını belirtiyordu. Başını onaylarcasına salladı ve başından beri kendisinin olarak düşündüğü yaratığı gösterdi.

Sekiz metre kalmıştı.

Thomas birden beklemelerinin hata olduğunu düşündü; saldınya geçmelilerdi. Minho da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

“Şimdi!” diye bağırdı liderleri fakat fırtınanın gürültüsünde uzaktan gelen bir ses gibi duyuldu. “Saldırın!”

Thomas'ın aklından aynı anda bir sürü düşünce geçti. Aralarındaki gerginliğe rağmen Teresa için endişeleniyordu. Biraz ötede duran Brenda için endişeleniyordu ve birleştiklerinden beri onunla doğru düzgün konuşmadığı için pişmanlık duyuyordu. Onun bu kadar yolu insan yapımı tehlikeli yaratıklar tarafından öldürülmek için geldiğini düşündü. Izdırap Verenler'i ve kendisinin, Chuck'ın ve Teresa'nın Labirent'ten çıkıp Uçurum'a ardından da Delik'e ulaşmalarını, kodu girip her şeyi sona erdirmeleri için Kayranlıların savaşıp öldüklerini düşündü.

Bu noktaya kadar gelmek için yaşadıklarını ve sonunda bir kez daha İSYAN tarafından gönderilmiş biyo-teknolojik bir orduyla savaşmak üzere olmalarını düşündü. Tüm bunların ne anlama geldiğini,hayatta kalmaya değip değmeyeceğini merak etti. Chuck'ın bıçaklanması geldi aklına. İşte bu onu harekete geçirdi. Birkaç salise süren şüphe ve korkusundan uyandırdı. Avazı çıktığı kadar bağırarak bıçağını iki eliyle başının üzerine kaldınp doğruca canavara doğru atıldı.

Sağ ve solundakiler de harekete geçmişti ama onları görmezden geldi. Kendini bunu yapmaya zorladı. Kendi mücadelesinde başarılı olamazsa diğerleri için endişelenmesi de bir işe yaramazdı.

Yaklaştı. Beş metre. Üç metre. İla. Yaratık durmuştu; bacaklannı dövüş pozisyonunda açmıştı, ellerini uzatmış, bıçaklarını Thomas'a doğrultmuştu.

Sanki iğrenç yaratığın bir kalbi varmış gibi parlak turuncu ışıklar hızlı hızlı yanıp sönüyordu. Yüzünün olmaması rahatsız ediciydi ama bu, Thomas'ın onu yalnızca bir makine olarak görmesini sağladı. Ölmesini isteyen insan yapımı bir makineden başka bir şey değildi.

Yaratığa ulaşmadan hemen önce bir karar verdi. Eğilip dizlerinin ve kaval kemiklerinin üzerinde kayarak iki eliyle tuttuğu kılıca benzeyen silahı arkasından etrafında savurup tüm gücüyle canavarın sol bacağına sapladı. Bıçak bir santim içeri girmişti ki bir şeye çarparak Thomas'ın iki kolunun birden vuruşun etkisiyle titremesine neden oldu.

Yaratık hareket etmedi, geri çekilmedi, insan ya da makine sesi çıkarmadı. Onun yerine bıçaklı elleriyle Thomas'ın durduğu yere doğru eğildi. Thomas bıçağı çıkarıp harekete geçtiği sırada yaratığın bıçaklan onun kafasının daha birkaç saniye önce durduğu yere saplandı. Thomas sırtüstü atlayıp canavarın bıçaklı ayağını tekmeleyerek kaçtı.

Canavar tıpkı Izdırap Verenler'ininlemelerine benzeyen bir sesle kükredi ve yere çöküp kollarını savurarak Thomas'ı bıçaklamaya çalıştı. Thomas bıçaklarının ucunun yerde takırdamasını duyduğu sırada üç kez yuvarlanarak ondan kaçtı. Sonunda ayağa kalkabildi ve kılıcını sıkı sıkı tutarak arkasına bakmadan birkaç metre koştu. Yaratık da bıçaklı parmaklanyla havayı yararak ayağa kalkıyordu. Thomas derin nefesler alırken göz ucuyla diğerlerinin savaştığını gördü. Minho iki elindeki bıçakları saplayıp dururken canavar gerileyerek ondan uzaklaşıyordu. Newt'in savaştığı yaratık onun peşinde hantalca ilerliyordu, yaralandığı belliydi. Yavaşlıyordu. En yakınındaki Teresa zıplayıp bir oraya bir buraya fırlayarak düşmanını mızrağının küt ucuyla dürtüyordu. Bunu neden yapıyordu? Canavarı ciddi bir şekilde yaralanmış gibi görünüyordu.

Thomas dikkatini yeniden kendi mücadelesine çevirdi. Ani, gümüşi bir hareket görünce başını hemen eğdi, yaratık kolunu savurunca saçlarını havalandırmıştı. Thomas döndü, yere eğildi; canavar peşinden koşarken bıçağını savurup duruyordu. Thomas'ın darbelerinden biri turuncu ışıklardan birine denk gelince ampul kıvılcımlar saçarak patladı ve anında söndü. Şansının fazla uzun sürmeyeceğini düşünerek yere atlayıp yuvarlandı ve canavarın birkaç metre ilerisinde ayağa kalktı.

Yaratık durmuştu; en azından Thomas'ın kaçmasına olanak sağlayacak kadar, fakat yeniden peşine düşmüştü. Aklına bir fikir geldi ve Teresa'nın savaştığı, hareketleri yavaşlamış olan yaratığa bakınca bu fikri netlik kazandı. Kız, ampulleri hedef almaya çalışıyor onlara vurup havai fişekler gibi patlamalarına neden oluyordu. Tuhaf yumruların neredeyse dörtte üçünü patlatmıştı.

Ampuller. Tek yapması gereken onları yok etmekti. Onlar bir şekilde yaratığın güç kaynağıyla bağlantılıydı. Bu iş gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?

Hızlıca etrafına göz atınca birkaç kişinin daha bu stratejiyi fark ettiğini ama çoğunun umutsuzca kol ve bacaklarına, kaslarına saldırdığını, ampulleri tamamen yok saydıklarını gördü. İkisi çoktan ölmüştü bile, yara bere içindeki cansız bedenleri yerde yatıyordu. Bir kız. Bir erkek.

Thomas yöntemini değiştirdi. Bilinçsizce saldırmak yerine öne doğru zıplayıp canavarın göğsündeki ampullerden birine hedef aldı. Iskalayarak bıçağını kırışık, sarımsı tenine batırdı. Yaratık, Thomas'a doğru atıldı ama bıçaklarının ucuyla çocuğun tişörtünü yırttığı sırada geri çekildi. Thomas aynı ampule darbe indirmek üzere hemen yeniden atıldı. Bu kez hedefi tutturup kıvılcımlar çıkararak patlamasını başardı. Canavar bir saniyeliğine duraksadı, ardından tekrar savaş moduna geçti.

Thomas onun etrafında döndü, sürekli zıplıyor, onu dürtüyor, bıçaklıyordu.

Pat, pat, pat.

Canavarın bıçaklarından biri kolunu keserek uzun kırmızı bir şerit halinde kan akmasına neden oldu. Thomas turuncu ampullere saldırmaya devam etti.

Pat, pat, pat. Kıvılcımlar uçuşuyor, her darbeyle yaratık titriyordu.

Başarılı her darbenin ardından yaratık biraz daha uzun süre duraksıyordu. Thomas birkaç kesik daha attı ama hiçbiri ciddi değildi. Turuncu kürelere saldırmaya devam etti.

Pat, pat, pat.

Her küçük zafer, yaratığın gücünü azaltıyordu ve sonunda Thomas’ı parçalara ayırmaya çalışmaktan vazgeçmese de gözle görülür bir biçimde çökmeye başladı. Ampulleri patlatması giderek kolaylaşmıştı ve Thomas durmak bilmeden saldırdı. Bir an önce bitirip tuhaf yaratığın ölmesini istiyordu. Sonra diğerlerine yardım edebilirdi. Bu şeyi sonsuza dek...

Arkasından kör edici bir ışık parladı ve evren patlayarak bir anlık hevesini ve umudunu söküp alıyormuş gibi bir ses duydu. Görünmez bir güç dalgası onu kann üstü yere yapıştırıp kılıcı da uzağa fırlattı. Yaratık da düştü ve Thomas’m burnuna yanık kokusu geldi. Bakmak için kenara doğru yuvarlanınca yerde devasa büyüklükte, kara bir delik gördü. Yanmıştı ve dumanlar çıkıyordu. Yaratıklardan birinin bıçaklı el ve ayağı deliğin kenarında duruyordu, vücudunun geri kalan kısmı yoktu.

Yıldırım düşmüştü. Hemen arkasına. Fırtına sonunda başlamıştı.

Bunu düşünürken büe başım kaldırıp kara bulutların arasından düşmeye başlayan beyaz ışıklara baktı.

60. BÖLÜM

Her yanında sağır edici bir gürültüyle şimşekler çakıyordu; toprak parçaları havada uçuşuyordu. Birkaç kişi bağırıyordu; bir kızın çığlığı aniden kesildi. Ve yine o yanık kokusu. Oldukça yoğundu. Yıldırımlar başladıklan gibi bitti ama bulutların arasında ışıklar çakmaya devam ediyordu ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Thomas yıldırımlar süresince yerinden kıpırdamamıştı. Durduğu yerden daha güvende olabüeceği bir yer olduğunu düşünmek anlamsızdı. Fakat saldırı biter bitmez ayağa kalkıp etrafına bakındı ve yeniden başlamadan önce ne yapabileceğini ya da nereye kaçabileceğini düşündü.

Savaştığı yaratık ölmüştü; bedeninin yarısı kararmıştı diğer yarısıysa yoktu. Düşmanının başında duran Teresa, mızrağının ucuyla son ampulü patlattı; ışık, cılız bir tıslamayla söndü. Minho yerdeydi ama o da yavaşça ayağa kalkıyordu. Newt olduğu yerde durmuş derin derin nefes alıp

veriyordu. Tava iki büklüm bir halde kusuyordu, Birileri yerde yatıyordu; diğerleri -Brenda ve Jorge- hâlâ canavar-larla savaşıyordu. Gökgürültüleri yankılanıyordu ve yağmurun içinden Şimşekler parlıyordu.

Thomas'ın bir şeyler yapması gerekiyordu. Teresa çok uzağın da değildi; öldürdüğü canavarın birkaç adımm ötesinde, ellerini dizlerin,, koyup eğilmişti.

Korunacak bir yer bulmalıyız! dedi Thomas zihninde.

Ne kadar zamanımız kaldı?

Thomas gözlerini kısıp saatine baktı. *On dakika.*

O bölmelere girmeliyiz. Teresa en yakınlarındaki, hâlâ açık olan ve yarısına kadar su dolu olması muhtemel bölmeyi işaret etti.

Bu fikir Thomas'ın hoşuna gitti. *Ya kapatamazsak?*

Daha iyi bir planın var mı?

Hayır. Kızın elini tuttu ve koşmaya başladılar.

Diğerlerine de söylemeliyiz! dedi Teresa bölmeye yaklaştıklarında.

Kendileri anlayacaklardır. Thomas bekleyemeyeceklerini biliyordu; her an birine bir yıldırım isabet edebilirdi. Teresa ve kendisi, herhangi biriyle iletişime geçmeye çalışsa hepsi ölebilirdi. Arkadaşlarının kendilerini kurtarabileceklerine güvenmesi gerekiyordu. Onlara güvenebileceğini biliyordu.

Birkaç yıldırım zikzaklar çizerek düşüp etraflarında şiddetli patlamalar yarattığı sırada boş bölmeye ulaştılar. Her yer toprak ve yağmurdu; nıomas'ın kulakları çınlıyordu. Kutunun sol tarafına bakınca iğrenç bir koku yayan pis su birikintisi dışında bir şey göremedi.

"Çabuk!" diye bağırdı içeri girerken.

Teresa onu takip etti. Ne yapacaklarını konuşmalarına gerek yoktu. İkisi de dizlerinin üzerine çöktü, öne uzanıp kauçuk gibi olan ve kolay tutulan ucu kavradılar. Thomas karnını bölmenin ağzına dayadı ve tüm gücüyle çekti.

Thomas tekrar oturmaya çalışırken Brenda ve Jorge onlara dognı koştu. Thomas onlann iyi olduğunu görünce anlık bir rahatlama yaşadı.

Fırtınanın gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak, “Bize de yer var mı?” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Jorge.

“Gelin!” diye bağırarak cevap verdi Teresa.

İkisi de geniş kutuya atladılar, içerisi biraz sıkışıktı ama idare edilebilirdi. Thomas kapağı hafif açık tutarak onlara yer açmak için iyice geri çekildi. Kutunun dışına yağmur şiddetle çarpıyordu. Herkes yerleşince Teresa’yla birlikte başlarım içeri çektiler ve kapağı tamamen kapadılar. Yağmurun tıngırtısı, uzaktan gelen gökgürültüsü, yıldırım ve nefes sesleri dışında oldukça sessizdi. Ama Thomas’ın kulakları hâlâ çınlıyordu.

Arkadaşlarının da diğer kutulara girmeyi başardıklarını umuyordu “Bizi de aldığınız için teşekkürler, *muchacho,"* dedi Jorge herkes soluklandığında.

“Ne demek,” diye karşılık verdi Thomas. İçerisi zifiri karanlıktı ama hemen yanında Brenda vardı, onun yanında Jorge ve en uzağında da Teresa.

Brenda konuştu. “Bizi de yanınıza alma konusunu yeniden düşüneceğinizi sandım. Bizden kurtulmanız iyi olabilirdi.”

‘ Yapma,” diye homurdandı Thomas. Sesinin nasıl çıktığını umursamayacak kadar yorgundu. Herkes az kalsın ölecekti ve belki de hâlâ tehlikeyi atlatamamışlardı.

“Güvenli bölgemiz bu mu yani?” diye sordu Teresa.

Thomas saatinin ışığını açtı; zamanın dolmasına yedi dakika kalmıştı. “Şu an için öyle umuyorum. Belki birkaç dakika içinde bu kutular ters dönüp bizi sonsuza dek mutlu yaşayacağımız güzel ve rahat bir odaya atar. Ya da atmaz.”

Bir çatırtı oldu.

Thomas bağırdı; kutunun üzerine bir şey çarpmıştı ve o güne kadar duyduğu en yüksek sesi çıkarmıştı, sağır ediciydi. Tavanda küçük bir delik açıldı -gri bir ışık yayılıyordu- ve yağmur damlaları içeri girmeye başladı.

“Yıldırım olmalı,” dedi Teresa.

Thomas kulaklarını ovuyordu, çınlama şimdi daha da kötü bir hal almıştı. “Birkaç tane daha olursa başladığımız yere geri döneriz .Sesi kulağına boş geliyordu.

Saatine bir kez daha baktı. Beş dakika. Yağmur damlaları düş meye devam ediyordu; berbat koku iyice ağırlaşmıştı; Thomas’m kulağındaki çınlamaysa azalmıştı.

“Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim, *hermano,”* dedi Jorge “Buraya gelince sizin büyük patronları bizi de yanınıza almanız için ikna edeceğinizi düşünmüştüm. Sonra bizi tedavi edeceklerini. Pis kokulu bir küvette elektrik verilip idam edileceğimizi değil.”

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Teresa.

Thomas saate baktı. “Üç dakika.”

Dışarıda fırtına şiddetini iyice artırmıştı, yıldırımlar yerleri dövüyor, yağmur son hız yağmaya devam ediyordu.

Bir patlama daha olunca sallanan kutunun tavanı o kadar açıldı ki yağmur içeri boşanmaya başladı, Brenda ve Jorge’nin sırılsıklam olmasına neden oluyordu. Bir tıslama duyuldu ve içeri buhar sızmaya başladı, yıldırım kutunun dışını ısıtmıştı.

“Ne olursa olsun burada uzun süre hayatta kalmamız imkânsız! diye bağırdı Brenda. “Oturup beklemek çok kötü!”

“Sadece iki dakika kaldı!” diye bağırdı Thomas ona. Dayan.

Dışarıdan bir ses duyuldu. Başta hafifti, fırtınanın gürültüsünde güçlükle duyuluyordu. Uğultu. Derinden ve alçak. Gittikçe artarak Thomas’ın tüm vücudunun titremesine yol açtı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Teresa.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı Thomas. “Ama geçirdiği güne bakılırsa iyi bir şey olmadığına eminim. Yaklaşık bir dakika daha beklememiz gerekiyor.”

Ses daha da arttı. Gökgürültüsü ve yağmurun sesini bastırıyordu. Kutunun duvarları titriyordu. Thomas dışarıda tüm gün esen rüzgârdan daha farklı bir rüzgâr esmeye başladığını duydu. Güçlü, Neredeyse... yapay.

“Sadece otuz saniye kaldı,” diye bildirdi Thomas ve birden fikrini değiştirdi. “Belki de haklısınızdır. BeUd önemli bir şey kaçınyoruzdur. gence... bence bir bakmalıyız.”

“Ne?” diye karşılık verdi Jorge.

“Sesin nereden geldiğini görmeliyiz. Hadi, yardım et de şunu açalım.”

“Peki ya bir yıldırım düşüp kıçımı yakarsa?”

Thomas avuçlarını tavana bastırdı. “Bu riski almalıyız! Hadi, it!”

“Haklı,” dedi Teresa ve ona yardım etmek için ellerini kaldırdı.

Brenda da aynısını yaptı ve hemen ardından Jorge de onlara katıldı.

“Yansına kadar falan,” dedi Thomas. “Hazır mısınız?”

Diğerlerinden onu onaylayan homurtular geldi. “Bir... iki... üç!”

Hep birlikte itince güçleri çok fazla geldiğinden kapak tamamen yerinden çıkıp yere düştü ve kutunun tamamen açık kalmasına neden oldu. Acımasız rüzgâra kapılmış yağmur onları dövüyordu.

Thomas kutunun kenanna uzandı ve yaklaşık on metre yükseklikten hızla alçalan şeye baktı. Devasa bir yuvarlaktı, yanıp sönen ışıklar ve mavi alev çıkaran pervaneleri vardı. Vurulduğunda kendisini kurtarmaya gelen geminin aynısıydı. Kayaç.

Thomas saatine baktığında son saniye de doldu. Yeniden yukarı baktı.

Kayaç pençeyi andıran iniş takımıyla yere indi ve metal gövdemdeki büyük yükleme kapısı açılmaya başladı.

61. BÖLÜM

Thomas daha fazla zaman kaybedemeyeceklerinin farkındaydı. Sorgulamadan, korkmadan, tartışmadan yalnızca harekete geçeceklerdi.

Kutudan çıkarken, “Hadi!” diye bağırdı ve Brenda’yı kolundan çekti. Kayıp yuvarlanarak ıslak çamura düştü. Ağzına giren çamuru tükürüp

gözlerini temizledikten sonra ayağa kalktı. Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyor, her yönden şimşekler çakıyor, yıldırımlar tehlikeli ışıklarıyla gökyüzünü aydınlatıyordu.

Jorge ve Teresa da Brenda'nın yardımıyla çıkmışlardı. Thomas yaklaşık on beş metre ilerideki kapısı tamamen açılmış ve girişten sıcak bir ışık yayılan Kayaç'a baktı. Ellerinde silahlarla bekleyen gölgeler vardı. Belli ki dışarı çıkmaya niyetleri yoktu ve kimseye güvenli hölgeye girmelerinde yardım etmeyeceklerdi. Gerçek güvenli bölgeye.

"Koşun!" diye bağıran Thomas çoktan harekete geçmişti bile. Hâlâ hayatta olan ve savaşmak isteyebilecek canavar olması ihtimaline bıçağını sıkıca önünde tuttu.

Teresa ve diğerleri de ona yetişti.

Yağmur nedeniyle yumuşayan toprakta ilerlemek oldukça zordu;Thomas iki defa kaydı ve bir kere de düştü. Teresa onu gömleğinden yakalayıp ayağa kaldırana kadar çekiştirdi. Diğerleri de kendilerini güvenli geminin içine atabilmek için hızla koşuyordu. Fırtınanın sebep olduğu karanlık, yağmurun oluşturduğu perde ve yıldırımlar yüzünden kimin kim olduğunu anlayamıyordu. Zaten bunun için endişelenecek zamanı da yoktu.

Sağ taraftan, uçağın arkasından bir düzine ampullü yaratık belirdi; Thomas ve arkadaşlarının yük kapısına girmelerini engelleyecek bir noktaya doğru ilerliyorlardı. Bıçakları yağmurdan kayganlaşmıştı ve bazılarının üzerinde kırmızı lekeler vardı. Tuhaf ışıklanın en az yarısı patlamıştı ve sarsılarak yürümelerinden bu belli oluyordu. Yine de fazlasıyla tehlikeli görünüyorlardı. Ve Kayaç'takı insanlar buna rağmen hiçbir şey yapmıyorlar, sadece izliyorlardı.

"Üzerlerine gidin!" diye bağırdı Thomas. Minho'nun, Newt ve diğer Kayranlılarla beraber ona katıldığını gördü. Harriet ile B Grubundan birkaç kız daha vardı. Herkes planı anlamış gibi görünüyordu: son kalan canavarlarla savaşılacak ve buradan çıkılacaktı.

Belki de haftalar önce Kayran'a girdiğinden bu yana ilk kez Thomas hiç korkmuyordu. Nedenini bilmiyordu ama değişen bir şeyler vardı. Her yanma yıldınm düşüyordu, biri bağırdı, yağmur daha da şiddetlendi. Rüzgâr havayı yırtıyor, Thomas'ı küçük taşlar ve onlar kadar canım yakan su

damlalanyla dövüyordu. Yaratıklar bıçaklarını havada savurup savaşmak için beklerken rahatsız edici bir şekilde uğulduyorlardı. Thomas bıçağını başının üzerinde tutarak koşmaya devam etti.

Korkmuyordu.

Ortadaki yaratıktan bir metre uzaklıktayken zıplayıp öne doğru tekme attı. Ayaklan canavarın göğsünün ortasındaki turuncu ampullerden birine çarptı. Ampul patladı ve söndü; yaratıktan iğrenç bir inilti çıktı ve geriye doğru tökezleyip yere düştü.

Thomas çamura düşüp yerde yuvarlandı. Hemen ayağa kalkıp yaratığın etrafında dolanarak parlayan ışıklarını patlattı.

Pat, pat, pat.

Yaratığın boş yere savurduğu bıçak darbelerinden zıplayarak kaçtı. Hamleleri karşılayıp bıçaklıyordu. *Pat, pat, pat.* Yalnızca üç ampul kalmıştı ve yaratık güçlükle hareket ediyordu. Thomas güven patlaması yaşayarak yaratığın üzerine çıkıp son darbeyi indirdi.

Ampul patlayarak söndü. Canavar öldü.

Thomas ayağa kalkıp hızla dönerek yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye baktı. Teresa kendi canavarının işini bitirmişti. Minho ve Jorge de öyle. Newt sakat bacağını tutarken Brenda ona yardım ederek düşmanının son ampullerini bıçaklıyordu.

Birkaç saniye sonra her şey bitti. Ne kıpırdayan bir yaratık vardı ne de parlayan ampul. Artık sona ermişti.

Nefes nefese kalan Thomas başını kaldırıp sadece beş metre ileride duran geminin girişine baktı. O sırada pervaneler çalıştı ve gemi havalanmaya başladı.

“Gidiyor!” diye olabildiğince yüksek sesle bağıran Thomas çılgına dönmüş bir halde tek kaçış araçları olan gemiyi gösteriyordu. “Çabuk!”

Kelime ağzından yeni çıkmıştı ki Teresa onu kolundan yakalayıp gemiye doğru çekiştirdi. Thomas tökezledi ama hemen kendini toparlayarak çamurda ilerledi. Arkasından gökgürültüsünü duydu ve şimşeğin gökyüzünü aydınlattığını gördü. Bir çığlık daha. Arkasındakiler,

önündekiler, yanındakiler, herkes koşuyordu. Minho, topallayan Newt'in düşmemesi için yanında onu kolluyordu.

Kayaç yerden bir metre yükselmişti ve yavaşça daha da yükseliyordu. Her an pervanelerini tüm gücüyle çalıştırıp uzaklaşacak gibiydi. Birkaç Kayranlı ve üç kız ona ulaşıp açık yük kapısından içeri daldılar. Hâlâ havalanıyordu. Diğerleri de tırmanıp içeri yuvarlandı.

Ardından Thomas ve Teresa ulaştı. Açık bölme göğüs hizasındaydı. Thomas zıplayıp ellerini metale bastırdı, karnını kaim kenara dayadı ve kendini yukarı çekti. Sağ bacağını kaldırıp güç aldı ve tüm vücudunu kapıdan içeri yuvarladı. Gemi yükselmeye devam ediyordu. Binenler, tırmananlara yardım ediyordu. Teresa da tutacak bir el arıyordu.

Thomas uzanıp onun elini yakaladı ve içeri çekti. Teresa onun üzerine düştüğünde yüzünde yarım bir zafer ifadesi vardı. Hemen kalktı ve ikisi de kapının kenarına gidip yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye baktılar.

Kayaç artık yerden iki metre yükseklikteydi ve yan yatmaya başlamıştı. Kenarda asılı üç kişi vardı. Harriet ve Newt bir kızı içeri çekiyordu. Minho, Aris'e yardım ediyordu. Ama Brenda ayaklarıyla tekmeleyip kendini yukarı çekmeye çalışırken bedeni sallanıyordu.

" Thomas karnının üzerine yatıp kenara doğru iyice kaydı, uzanıp Brenda'nın sağ kolunu tuttu. Teresa da onun diğer kolunu yakaladı. Metal kapı ıslak ve kaygandı; Thomas, Brenda'yı çekerken hafifçe aşağı kaymaya başladı ama aniden durdu. Hızla arkasına bir göz atınca Jorge'nin Teresa ve kendisini sıkıca tuttuğunu gördü.

Thomas, Brenda'ya döndü ve yeniden çekmeye başladı. Teresa'nın da yardımıyla Brenda sonunda karnının üzerine kadar geldi; bundan sonrası kolaydı. O emekleyerek içeri girdiği sırada Thomas da yavaşça geri çekilirken son bir kez dışarı baktı. Korkunç, ıslak ve cansız, bir zamanlar parlayan fakat şimdi parçalanmış derileri olan yaratıklar dışında bir şey yoktu. Birkaç çocuğun cesedi de vardı ama sayıları fazla değildi ve Thomas'ın yakın olduğu kişiler değillerdi.

Oldukça rahatlamış bir şekilde kenardan uzaklaştı. Çoğu başarmıştı. Deliler'i, yıldınmlan ve korkunç yaratıklan atlatmışlardı-

Başarmışlardı- Teresa’ya çarptı, ona doğru döndü ve bir an için aralarında geçenleri unutarak onu arkadaşça kucakladı. Başarmışlardı.

“Bu iki kişi de kim?”

Thomas kimin bağırdığını görmek için Teresa’dan uzaklaştı; kızıl saçlı bir adam, yan yana oturmuş ıslak ve yaralı olan Brenda ile Jorge’ye silah doğrultmuştu.

“Biri cevap versin!” diye bağırdı adam yeniden.

Thomas düşünmeden konuşmaya başladı. “Şehri geçmemize yardım ettiler; onlar olmasa başaramazdık.”

Adam başını Thomas’a doğru çevirdi. “Onları... yolda *yanınıza* mı aldınız?”

Thomas konuşmanın gidişatından endişelenerek başını evet anlamında salladı. “Onlarla bir anlaşma yaptık. Onların da tedavi olacaklarına dair söz verdik. Başladığımız zamandan daha az kişiyiz zaten.”

“Fark etmez,” dedi adam. “Şehirden birilerini getirebileceğinizi söylemedik!”

Kayaç yükselmeye devam ediyordu ama kapı hâlâ kapanmamıştı. Rüzgâr içeri giriyordu; türbülansa girseler birkaç kişi düşüp ölebilirdi.

Thomas bu riske rağmen ayağa kalktı; yaptıkları anlaşmaya sadık kalmaya kararlıydı. “Bize buraya gelmemizi söylediniz, biz de yaptık!”

Silahlı adam duraksadı, Thomas’ın mantıklı cümlesini düşünür gibi görünüyordu. “Bazen durumun ne kadar azını anladığınızı unutuyorum. Pekâlâ, birini tutabilirsin. Diğeri gidecek”

Thomas yaşadığı şoku belli etmemeye çalıştı. “Biri gidecek de ne demek?”

Adam silahında bir şeye bastı ve Brenda’nın başına doğrulttu. “Buna zamanımız yok! Kimin kalacağını seçmen için beş saniyen var. Birini seçmezsen ikisi de ölür. Bir.”

“Bekle!” Thomas, Brenda ve Jorge’ye baktı. İkisi de sessizce yere bakıyorlardı. Yüzleri korkudan sapsan olmuştu.

“İki.”

Thomas artan paniğini bastırdı, gözlerini kapadı. Ortada yeni bir durum yoktu. Hayır, artık anlıyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Üç.”

Artık korku yoktu. Şoke olmak yoktu. Sorgulamak yoktu. Neyle karşılaşırsa kabul edecekti. Onlara uyacaktı. Testleri geçecekti. Deneyleri geçecekti.

“Dört!” Adam kızarıyordu. “Seç yoksa ikisi de ölür!”

Thomas gözlerini açıp öne atıldı. Ardından Brenda’yı işaret etti ve dudaklarından o zamana dek söylediği en korkunç kelimeler döküldü.

“Kızı öldür.”

Sadece birinin kalması gerektiğini bildiren tuhaf bildiri sebebiyle Thomas ne olacağını bildiğini sandı. Bunun başka bir Değişken olduğunu ve Thomas’ın *seçmediği* kişiyi yanlarına alacaklarını düşündü. Ama yanılmıştı.

Adam silahını pantolonunun kemerine sıkıştırdı, ardından uzanıp Brenda’yı iki eliyle tişörtünden yakalayarak ayağa kaldırdı. Tek kelime etmeden kızla birlikte açık kapıya doğru ilerledi.

62. BÖLÜM

Brenda panikle Thomas’a baktı, adam onu Kayaç’ın metal zemininde sürüklerken acı dolu bir ifadesi vardı. Kapıya, ölüme doğru ilerliyoıiardı.

Yolun yarısında Thomas harekete geçti.

İleriye doğru zıplayarak adamın dizlerine vurdu ve onu yere düşürdü; silahı da yakınına düştü. Brenda yana doğru düştü ama Teresa onu tutup kapıdan dışarı çıkmasını engelledi. Thomas sol kolunu adamın boğazına dayadı ve diğer eliyle silaha uzandı. Parmaklarıyla silahı bulup kendine

doğru çekti. Hızla ayağa kalkıp tabancayı sırtüsütü eliyle tutarak sırtüstü yatan yabancıya doğrulttu.

Thomas nefes nefese kalmış bir halde, “Artık kimse ölmeyecek,” dedi ve kendine şaşırdı. “Aptal testlerinizi geçmek için yeterince şey yapmadıysak, o halde başarısız olduk. Testler bitti.” Bunu söylerken bir yandan da bu olayın planlanıp planlanmadığım merak etti. Ama artık umurunda değildi; söylediklerinde ciddiydi. Bu anlamsız öldürme ve ölme bir son bulmalıydı.

Yabancının suratı belli belirsiz bir gülümsemeyle yumuşadı ve ayaklarıyla kendini iterek duvara çarpana dek geri gitti. Bu sırada büyük yük kapısı kapanmaya başladı; çıkan gıcırtı ciyaklayan domuz sesini andırıyordu. Son bir rüzgâr dalgası da içeri girip kapı tamamen kapanana kadar kimse sesini çıkarmadı.

“Adım David,” dedi adam, sessizlikte sesi daha yüksek çıkmıştı yalnızca geminin motorunun ve pervanelerinin alçak sesli uğultusu duyuluyordu. “Endişelenme, haklısın. Bitti. Her şey bitti.”

Thomas alay edercesine başını salladı. “Evet, tabii, bunu daha önce de duyduk. Bu kez ciddiyiz. Oturup bize deney faresi gibi davranmanıza izin vermeyeceğiz. Bizden bu kadar.”

David bir dakika boyunca geniş kargo alanına göz gezdirdi, belki de diğerlerinin Thomas’ın söylediklerine katılıp katılmadıklarını görmek istiyordu. Thomas bakışlarını ondan çekmedi. Herkesin onun yanında olduğuna inanması gerekiyordu.

Sonunda David yeniden Thomas’a baktı, yavaşça ayağa kalkarken uzlaşmacı bir şekilde elini kaldırdı. Ayağa kalktığında ila elini de cebine soktu. “Anlamadığınız şey şu; her şey planlandığı gibi gitti ve öyle gitmeye de devam edecek. Ama haklısın, Deneyler tamamlandı. Sizi güvenli bir yere götürüyoruz; *gerçekten* güvenli olan bir yere. Artık test yok, yalan yok, tuzak yok. Numara yapmak yok;”

Durdu. “Size tek bir şeyin sözünü verebilirim. Size neden bunları yaşattığımızı ve neden çoğunuzun hayatta kalmasının bu kadar önemli olduğunu açıkladığımızda anlayacaksınız. Size söz veriyorum, anlayacaksınız."

Minho homurdandı. “Hayatımda duyduğum en büyük saçmalık.” Minho’nun canlılığını yitirmemiş olması Thomas’ı biraz olsun rahatlattı. “Peki ya tedavi? Bize söz verdiniz. Bizi ve buraya gelmemize yardım eden ikisini tedavi edecektiniz. Bize söylediklerinize nasıl inanabiliriz?”

“Şimdilik istediğinizi düşünün,” dedi David. “Bundan sonra işler değişecek ve söylediğimiz gibi, tedavi edileceksiniz. Ana merkeze döner dönmez. Bu arada silah sende kalabilir; hatta isterseniz başka da verebiliriz. Artık savaşacağınız bir şey, reddedeceğiniz test ya da deneme yok. Kayaç indiğinde güvende ve tedavi olduğunuzu göreceksiniz, sonrasında istediğinizi yapabilirsiniz. Sizden yapmanızı isteyeceğimiz tek şey, dinlemeniz. Sadece dinlemeniz. En azından tüm bunlann arkasında ne olduğunu merak ediyorsunuzdur.”

Thomas adama bağırmak istiyordu ama bunun bir işe yaramayacağının farkındaydı. Bunun yerine olabildiğince sakin bir sesle, “Daha fazla oyun yok,” dedi.

“İlk sorun karşısında,” diye ekledi Minho, “savaşırız. Öleceksek de ölürüz.”

David bu kez tamamen gülümsedi. “Şu noktada tam da böyle davranacağınızı tahmin etmiştik.” Bir eliyle yük ambarının arkasındaki küçük kapıyı gösterdi. “Gidelim mi?

Bu kez Nevvt konuştu. “Lanet gündeminizde ne var?”

“Bir şeyler yiyip belki duş almak isteyeceğinizi düşünmüştüm. Uyuyacağınızı.” Kayranlıların ve kızların etrafından yürümeye başladı. “Çok uzun bir uçuş olacak.”

Thomas ve diğerleri birkaç saniye şüpheyle bakıştılar. Ama sonunda adamın peşinden gittiler. Zaten başka seçenekleri de yoktu.

63. BÖLÜM

Thomas sonraki birkaç saatte hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Direnmişti ama grup sıradan faaliyetlerini gerçekleştirirken hissettiği stres, cesaret ve zafer duygusu yavaşça kaybolmuştu. Sıcak yemek vardı. Soğuk içecekler. Sağlık bakımı. Müthiş derecede uzun duşlar. Temiz kıyafetler.

Thomas bu sırada yeniden aynı şeyleri yaşayabileceklerini fark etti. O ve diğerleri yatıştırılıyorlardı ve Labirent'ten kaçıp yatakhanede uyandıkları zaman yaşadıkları gibi, yavaşça yeni bir şoka doğru yönlendiriliyor olabilirlerdi. Ama yapacak başka bir şey var mıydı ki? David ve diğer çalışanlar onlan tehdit etmiyorlar ya da paniklemelerine sebep olacak bir şey yapmıyorlardı.

Kendine gelen ve kamı doymuş olan Thomas, Kayaç'ın dar orta kısmında içi birbirleriyle uyumsuz ve koyu renkli mobilyalarla dolu olan geniş odadaki bir koltuğa oturmuştu. Teresa'dan uzak durmaya çalışıyordu ama kız gelip onun yanma oturdu. Thomas hâlâ onun yanında olmak, onunla konuşmak ya da herhangi biriyle konuşmak istemiyordu. Duyguları karmakanşıktı.

Fakat bu düşüncelerini bir kenara itti çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. Kayaç'ı uçurmayı ya da kontrolü eline alsa bile nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu. İSYAN onları nereye götürürse oraya gideceklerdi, onları dinleyecek, kararları onların vermesine izin verecekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Teresa sonunda.

Thomas onun sesli konuşmasına memnun oldu; artık Teresa'yla telepati yapmak istediğini sanmıyordu. "Ne mi düşünüyorum? Çoğunlukla düşünmemeye çalışıyorum."

"Evet. Belki de bir süreliğine sessizliğin ve huzurun tadını çıkarmalıyız."

Thomas, Teresa'ya baktı. Değişen bir şey olmamış gibi gelip yanına oturmuştu. Sanki hâlâ dostlarmış gibi. Thomas buna daha azla dayanamayacaktı.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmandan nefret ediyorum."

Teresa bakışlarını yere çevirdi. “Ben de senin gibi olanları olabildiğince unutmaya çalışıyorum. Bak, ben aptal değilim. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı biliyorum. Ama yine de yaptıklarımı değiştirmezdim. Plan öyleydi ve işe yaradı da. Sen hâlâ yaşıyorsun ve benim için önemli olan tek şey bu. Belki beni bir gün affedersin.” Thomas bu kadar mantıklı konuştuğu için ondan neredeyse nefret edecekti. “Benim için önemli olan tek şeyse bu insanlan durdurmak. Bize yaptıklan doğru değil. Benim bu işin ne kadar içinde yer aldığım önemli değil. Bu yanlış.”

Teresa gerinerek başını koltuğun koluna yasladı. “Hadi ama, Tom. Hafızamızı silmiş olabilirler ama beynimizi almadılar. İkimiz de bunun bir parçasıyız ve bize her şeyi anlattıklarında -neden bunları yaşamak zorunda kaldığımızı hatırladığımızda- bize ne söylerlerse onu yapacağız.”

Thomas bunu bir süre düşündü ve onunla hiç de aynı fikirde olmadığı kanısına vardı. Belki bir zamanlar Teresa gibi düşünüyor olabilirdi ama artık değil. Ama bunu Teresa’yla tartışmak, yapmak istediği son şeydi. “Haklı olabilirsin,” diye mırıldandı.

“En son ne zaman uyuduk?” diye sordu. "Yemin ederim hatırlamıyorum.”

Yeniden hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlamıştı. “Ben hatırlıyorum. Yani benim en son ne zaman uyuduğumu. Başıma mızrağın ucuyla vurup gaz odasına attığın zamandı.”

Teresa gerindi. “Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor? En azından dinlenmiş oldun. Sen oradayken bir saniye bile uyumadım. Sanırım iki gündür hiç uyumadım.”

“Yazık sana.” Thomas esnedi. Kendine engel olamamıştı ve yorgundu.

“Hımm?”

Dönünce Teresa’nın gözlerinin kapandığını, nefes alıp verişlerinin yavaşladığını gördü. Hemen uyumuştu. Diğer Kayranlılara ve B Grubuna baktı. Çoğu sızmıştı. Minho dışında; güzel bir kızla konuşmaya çalışıyordu ama kızın gözleri kapalıydı. Jorge ve Brenda ortada yoklardı ki bu Thomas’ı endişelendirmek bir yana ona oldukça tuhaf gelmişti.

O anda Brenda’yı ne kadar özlediğini fark etti ama kendi göz kapaklan da artık kapanmaya başlamıştı, yorgunluk ve bitkinlik kendisini ele geçiriyordu. Koltuğa iyice yayıldı ve onu daha sonra aramaya karar verdi. Sonunda mücadeleyi kesti ve bilinçsizliğin tatlı karanlığına kendini bıraktı.

64. BÖLÜM

Thomas uyandı, gözlerini kırpıştırıp ovdu fakat bembeyaz bir alandan başka bir şey göremedi. Herhangi bir şekil, gölge, farklılık, hiçbir şey yoktu. Sadece beyaz.

Rüya görüyor olması gerektiğini fark edene dek ani bir panik yaşadı. Tuhaftı ama kesinlikle rüyaydı. Vücudunu, teninin üzerinde gezdirdiği parmaklarını hissedebiliyordu. Nefes aldığını hissedebiliyordu. Nefes aldığını duyabiliyordu. Ama parlak bir hiçliğin ortasındaydı.

Tom.

Bir ses. *Onun* sesi. Rüyasında onunla konuşabilir miydi? Bunu daha önce de yapmış mıydı? Evet.

Hey, diye karşılık verdi.

Sen... iyi misin? Sesi endişeli çıkıyordu. Hayır, endişeli olduğunu

hissetmişti.

Hı? Evet, iyiyim. Neden?

Biraz şaşkın olabileceğini düşünmüştüm.

Thomas’ın aniden kafası kanştı. *Neden bahsediyorsun?*

Daha fazla şey anlamak üzeresin. Çok yakında.

Thomas ilk kez seste bir yanlışlık olduğunu fark etti. Tuhaf bir şey vardı.

Tom?

Thomas cevap vermedi. Korkusu gittikçe artıyordu. Berbat, mide bulandırıcı, zehirli korku.

Tom?

Sen... sen kimsin? diye sordu sonunda, alacağı cevaptan korkarak Kız cevap vermeden önce duraksadı.

Benim, Tom. Brenda. İşler senin için kötüleşmek üzere. Thomas ne yaptığının farkına varamadan bağırmaya başladı. Bağırdı, bağırdı, bağırdı ve sonunda uyandı.

65. BÖLÜM

Ter içinde kalmış bir halde, doğrularak oturdu. Etrafım algılamadan, sinirleri beynine bilgiyi aktarmadan önce her şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Bir kez daha her şeyin elinden alındığını...

Tek başına bir odada yerde yatıyordu. Duvarlar, tavan, yer... her şey beyazdı. Altındaki zemin süngerimsiydi, sert ve pürüzsüzdü ama rahat sayılırdı. Duvarlara baktı; yalıtım yapılmıştı, üzerinde birbirlerinden yaklaşık bir metre uzaklıkta, büyük düğmeli girintiler vardı. Tavandaki dikdörtgenden parlak bir ışık yayılıyordu, uzanamayacağı kadar yüksekti. İçerinin temiz bir kokusu vardı, amonyak ve sabun gibi kokuyordu. Thomas başını eğip bakınca üzerindeki kıyafetlerin bile renkli olmadığını gördü: tişört, pamuk pantolon ve çorap.

Üç metre ilerisinde kahverengi bir masa vardı. Odada beyaz olmayan tek şeydi. Eskimiş, zarar görmüş ve çizik doluydu, ahşap bir sandalye diğer taraftan masanın altına doğru itilmişti. Onun arkasında da duvarlar gibi yalıtılmış olan kapı vardı.

Thomas tuhaf bir dinginlik hissetti. İçgüdüleri ayağa kalkıp yardım için bağırması gerektiğini söylüyordu. Kapıyı yumrukluyor olmalıydı. Ama kapının açılmayacağını biliyordu. Kimsenin onu dinlemeyeceğini biliyordu.

Yeniden Kutu'daydı, umutlanmaması gerektiğini bilmeliydi.

Paniklemeyeceğim, dedi kendi kendine. Bu da Deneyler'in başka bir kısmı olmalıydı ve bu kez bir şeyleri değiştirmek için mücadele edecekti; sona erdirmek için. İlginçti ama bir planı olduğunu, özgürlüğüne kavuşabilmek için elinden ne gelirse yapacağını bilmek onu şaşırtıcı bir biçimde rahatlatmıştı.

Teresa? diye seslendi. Bu durumda dışarıdan yalnızca onunla ve Aris'le iletişim kurabileceğini biliyordu. *Beni duyabiliyor musun? Aris? Orada mısın?*

Kimseden yanıt gelmedi. Ne Teresa'dan ne Aris'ten, ne de... Brenda'dan.

Hiçbir şey.

Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdü ama masanın yanm metre önünde görünmez duvara çaptı. Tıpkı yatakhanedeki gibi bir engeldi.

Thomas paniklememeye çalıştı. Korkunun kendisini ele geçirmesine izin vermedi. Derin nefes alıp odanın köşesine gitti ve oturup arkasına yaslandı. Gözlerini kapatıp rahatladı.

Bekledi. Uyuyakaldı.

Tom? Tom!

O cevap verene kadar kızın kaç kere seslendiğini bilmiyordu-*Teresa?* Aniden kendine gelip etrafına bakındı ve beyaz odayı hatırladı. *Neredesin?*

Kayaç indikten sonra bizi başka bir yatakhaneye götürdüler.Birkaç gündür buradayız, hiçbir şey yapmıyoruz. Tom, sana ne oldu-

Teresa endişeliydi; hatta korkuyordu. En azından o kadarını anlamıştı. Kendisininse daha çok kafası karışmıştı. *Birkaç gündür mü? Ne...*

Kayaç iniş yapar yapmaz seni aldılar. Artık çok geç olduğunu söyleyip durdular bize; Işıl'ın vücuduna fazlasıyla yayıldığını. Senin delirip vahşileştiğini söylediler.

Thomas kendine hâkim olmaya, İSYAN'ın hafızaları silmesini düşünmemeye çalıştı. *Teresa... bu da Deneylerin bir bölümü. Beni beyaz bir*

odaya kapadılar. Ama... siz birkaç gündür mü oradasınız? Tam olarak kaç gündür?

Tom, neredeyse bir hafta oldu.

Thomas cevap veremedi. Teresa'nın son cümlesini hiç duymamış gibi davranmayı bile istedi. Bastırdığı korku yavaş yavaş göğsüne sızmaya başlamıştı. Ona güvenebilir miydi? Teresa çoktan bir sürü yalan söylemişti. Ayrıca onun gerçekten Teresa olduğunu nereden bilecekti? Artık onunla ilişkisini kesmenin zamanı gelmişti.

Tom? Teresa yeniden seslendi. *Neler oluyor? Hiçbir şey anlamıyorum.*

Thomas aniden içinde bir duygu patlaması yaşadı, neredeyse ağlayacaktı. Bir zamanlar Teresa'yı en iyi arkadaşı olarak görmüştü. Ama bir daha asla eskisi gibi olamazdı. Artık onu düşündüğünde tek hissettiği öfkeydi.

Tom! Neden cevap vermiyor...

Teresa, dinle beni.

Hey! Ben de zaten...

Hayır, sadece... dinle. Hiçbir şey söyleme, tamam mı? Sadece beni dinle.

Teresa duraksadı. *Tamam.* Sesi kısık ve korkmuş gibiydi.

Thomas artık kendini kontrol edemiyordu. Sinirden kuduruyordu Neyse ki kelimeleri sadece düşünmesi gerekiyordu çünkü onları yüksek sesle asla dile getiremezdi.

Teresa. Git.

Tom...

Hayır. Tek kelime daha etme. Sadece... beni rahat bırak. Ve İSYAN'a söyle, onların oyunlarını oynamaktan bıktım. Benden bu kadar!

Teresa cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. *Tamam.* Bir duraksama daha. *Sana söyleyecek tek bir şeyim daha var.*

Thomas iç geçirdi. *Sabırsızlanıyorum.*

Teresa hemen konuşmadı ve Thomas onun gittiğini düşündü ama varlığını hâlâ hissedebiliyordu. Sonunda Teresa yeniden konuştu.

Tom?

Ne?

İSYAN, iyidir,

Ve gitti.

SON BÖLÜM

İSYAN Memorandumu, Tarih 232.2.13, Saat 21:13

Gönderilen: İş Arkadaşları

Gönderen: Ava Paige, Şansölye

RE: ALEV DENEYLERİ A ve B Grupları

Duyguların görevimizle çatışmasına izin vermek için uygun bir zaman değil. Evet, bazı olaylar öngöremediğimiz şekilde gelişti. Hepsi mükemmel değil -ters giden şeyler oldu- ama müthiş bir ilerleme kaydettik ve gerekli modellerin çoğunu topladık. Fazlasıyla umutluyum.

Hepimizden profesyonel tavrımızı korumamızı ve amacımızı hatırlamamızı bekliyorum. Bir sürü kişinin hayatı çok az insanın elinde. İşte bu yüzden dikkatli ve görev odaklı olmamız için bilhassa önemli bir dönem.

Önümüzdeki günler bu çalışma için gerekli ve eminim ki deneklerimize hafızalannı geri kazandırdığımızda hepsi onlardan istemeyi planladığımız şeye hazır olacaklar. İhtiyacımız olan Adaylar hâlâ bizimle. Son parçalar da bulunarak yerlerine oturtulacak.

İnsanlığın geleceği her şeyden daha önemli. Her ölüm ve gözden çıkardıklarımız, elde edeceğimiz sonuca fazlasıyla değecek. Bu muazzam çabanın sonu yaklaşıyor ve inanıyorum ki süreç işe yarayacak. Modellerimizi alacağız. Taslağımızı oluşturacağız. Tedaviyi elde edeceğiz.

Psikologlar hâlâ müzakere halindeler. Onlar doğru zamanın geldiğini söylediklerinde Kıymık'ı çıkaracağız ve kalan deneklerimize Işıl’a karşı bağışık olup olmadıklarını bildireceğiz.

Şimdilik bu kadar.

Teşekkürler

İlk kitapta söylediklerimden daha iyisini söylemem mümkün değil. Yine aynı kişilere, özellikle Lynette, Krista, Michael ve Lauren’a teşekkür ediyorum. Hayatımı sonsuza dek değiştirdiniz. Bu serinin başarılı olması için çok çalışan Random House’taki herkese, Noreen Herits ve Emily Pourciau da dâhil olmak üzere tüm satış temsilcilerine teşekkürler. Bu kadar şanslı olduğuma gerçekten inanamıyorum. Teşekkürler. Ve son olarak, okuyucularım, müthişsiniz, sizi seviyorum.

1

(İsp.) Kardeşim. (ç.n.)

2

(İsp.) Anladınız mı? (ç.n.)